

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 374 E

43:e årgången

28 december 2000

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2000/C 374 E/001)	E-2031/99 från Lennart Sacrédeus till kommissionen Ämne: Reprimand till Paul van Buitenen	1
(2000/C 374 E/002)	P-2280/99 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Utlovat finansiellt stöd till Kosovo	2
(2000/C 374 E/003)	E-2404/99 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Utnyttjande av anslag för gemenskapsinitiativet Retex (kompletterande svar)	3
(2000/C 374 E/004)	E-2485/99 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Stöd i samband med Öresundsbron	4
(2000/C 374 E/005)	E-2502/99 från Rolf Linkohr till rådet Ämne: Europaavtal med östeuropeiska stater	5
(2000/C 374 E/006)	E-2642/99 från Andrew Duff till kommissionen Ämne: Fördelningen av medel från landsbygdsutvecklingsfonderna till medlemsstaterna	6
(2000/C 374 E/007)	E-2655/99 från Guido Podestà till kommissionen Ämne: Förseningar inom flyget	7
(2000/C 374 E/008)	E-2661/99 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Utvecklingsländerna och världshandeln	8
(2000/C 374 E/009)	E-2662/99 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Inverkan av en liberalisering av offentlig upphandling på utvecklingsländerna	8
(2000/C 374 E/010)	E-2663/99 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Liberalisering av offentlig upphandling	8
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-2661/99, E-2662/99 och E-2663/99	8

SV

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/011)	E-2673/99 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Import av åsnor från Central- och Östeuropa till EU för slakt	10
(2000/C 374 E/012)	E-2702/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Godkännandeförfaranden för projekt som söker stöd från ERUF	10
(2000/C 374 E/013)	E-2703/99 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Bomullsproduktion i Asien	11
(2000/C 374 E/014)	E-2743/99 från Emilia Müller till kommissionen Ämne: Särskilt stöd till Frankrike	12
(2000/C 374 E/015)	E-2762/99 från Lucio Manisco till kommissionen Ämne: Rysslands ultimatum till Groznyj	12
(2000/C 374 E/016)	E-2766/99 från Jas Gawronski till rådet Ämne: Åtgärder i syfte att lösa konflikten mellan Etiopien och Eritrea	13
(2000/C 374 E/017)	E-2784/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Skadestånd till anhöriga till offer i flygolycka	14
(2000/C 374 E/018)	E-2785/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: EU-finansierade projekt förstör ett område som skyddas av Natura 2000	15
(2000/C 374 E/019)	E-2796/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Konservindustrin och dess bidrag till gemenskapens politik för livsmedelsbistånd	16
(2000/C 374 E/020)	E-2806/99 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Innovation och teknik på departementsnivå	17
(2000/C 374 E/021)	E-0021/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Unionens yttersta randområden och tilldelningen från strukturfonderna	18
(2000/C 374 E/022)	E-0040/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Nedsänkningar i budgeten för Poseima-programmet	19
(2000/C 374 E/023)	E-0059/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Sambandet mellan strukturfonderna och en medlemsstats underlåtenhet att genomföra EU:s miljölagstiftning	19
(2000/C 374 E/024)	E-0073/00 från Phillip Whitehead till kommissionen Ämne: Avloppsslam i foder	20
(2000/C 374 E/025)	E-0074/00 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Risker i samband med BSE	21
(2000/C 374 E/026)	E-0087/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Godkännande av ett territoriellt utvecklingsprogram för Galicien och norra Portugal inom gemenskapsstödrumarna 2000–2006	22
(2000/C 374 E/027)	E-0096/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Övergripande saneringsplan för Vigofjorden	22
(2000/C 374 E/028)	E-0098/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Iakttagande av partnerskapsprincipen vid utarbetandet av den regionala utvecklingsplanen 2000–2006 för de autonoma regioner som berörs av mål 1	23
(2000/C 374 E/029)	E-0103/00 från Jo Leinen till kommissionen Ämne: Förenligheten mellan EG-rätten och en dansk lag om beskattning av aktieinkomster i samband med flyttning till en annan EU-medlemsstat	24
(2000/C 374 E/030)	E-0106/00 från Juan Ojeda Sanz till kommissionen Ämne: Finansiellt stöd till infrastrukturerna i de öst- och centraleuropeiska kandidatländerna — projektens kvalitet	25
(2000/C 374 E/031)	E-0119/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Omsättningsskatt på personbefordran — EU-direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977	25

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/032)	E-0121/00 från Ioannis Souladakis till kommissionen Ämne: Överträdelse av handelsavtalet mellan EU och Sydafrika	27
(2000/C 374 E/033)	E-0122/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Skydd av beteckningen ouzo i avtalet mellan EU och Sydafrika	28
(2000/C 374 E/034)	E-0126/00 från Carmen Cerdeira Morterero till kommissionen Ämne: Förseningar på Barajas flygplats i Madrid	29
(2000/C 374 E/035)	E-0151/00 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Statligt stöd och kolindustrin	30
(2000/C 374 E/036)	E-0174/00 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Uppmaning till ECB att byta ut systemet med veckoauktioner	30
(2000/C 374 E/037)	E-0181/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Inplantering av varg, lodjur och björn	31
(2000/C 374 E/038)	P-0195/00 från Elisabeth Schroedter till kommissionen Ämne: Interregprojekt i Schwedt i delstaten Brandenburg: tropiskt virke används i ett projekt som får högsta möjliga bidrag från EU	32
(2000/C 374 E/039)	P-0199/00 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Otilbörlig priskonkurrens på den danska exportmarknaden till följd av EU-stöd till feta-produkter	33
(2000/C 374 E/040)	P-0200/00 från Reinhard Rack till kommissionen Ämne: Tjänster (kategori A2) vid Europeiska kommissionen för österrikiska medborgare	33
(2000/C 374 E/041)	E-0204/00 från Freddy Blak till kommissionen Ämne: Resor med ledarhund för blinda	34
(2000/C 374 E/042)	E-0210/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Olyckan med oljetankern Erika och följder för fiskesektorn	35
(2000/C 374 E/043)	E-0216/00 från Enrico Ferri till kommissionen Ämne: Interna uttagningsproven COM/TA/99, COM/TB/99 och COM/TC/99	37
(2000/C 374 E/044)	E-0219/00 från Dorette Corbey till kommissionen Ämne: EU-stöd till Frankrike för "Route forestière du Port miones" i Morvan (Bourgogne)	38
(2000/C 374 E/045)	E-0230/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Offentliggörande av svar på frågor till kommissionen	39
(2000/C 374 E/046)	E-0234/00 från Luigi Vinci till kommissionen Ämne: Miljökonsekvensutvärdering av Malpensaprojektet	40
(2000/C 374 E/047)	E-0236/00 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Framtiden för vedeldade ugnar	41
(2000/C 374 E/048)	E-0238/00 från Jillian Evans till kommissionen Ämne: Strukturfondernas additionalitet	42
(2000/C 374 E/049)	E-0239/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Lokala och regionala sysselsättningspakter	42
(2000/C 374 E/050)	P-0242/00 från Michiel van Hulten till kommissionen Ämne: Utnämning av ny generaldirektör för jordbruk inom kommissionen	43
(2000/C 374 E/051)	E-0245/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Återbetalning av belopp som går förlorade på grund av ofullständiga tobaksleveranser	44
(2000/C 374 E/052)	E-0248/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Handelsavtalet mellan EU och Sydafrika och dess konsekvenser för grekiska jordbruksprodukter	45
(2000/C 374 E/053)	E-0252/00 från Daniel Hannan till kommissionen Ämne: Bisysslor	46

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/054)	E-0254/00 från Daniel Hannan till kommissionen Ämne: Kommissionsledamöternas kanslier	46
(2000/C 374 E/055)	E-0260/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Trafikpiloters alkoholmissbruk måste motverkas	47
(2000/C 374 E/056)	P-0262/00 från Olivier Dupuis till kommissionen Ämne: OLAF	48
(2000/C 374 E/057)	E-0264/00 från Christopher Heaton-Harris till kommissionen Ämne: Ljuföröreningar	49
(2000/C 374 E/058)	E-0265/00 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Regionalt övervakningscentrum för gränsöverskridande, transnationellt och interregionalt samarbete	50
(2000/C 374 E/059)	P-0280/00 från Juan Naranjo Escobar till kommissionen Ämne: Direktiv om förnybara energikällor	50
(2000/C 374 E/060)	E-0289/00 från Arie Oostlander till rådet Ämne: Fångar från Kosovo i Serbien	51
(2000/C 374 E/061)	E-0292/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Zimbabwes försvar av asbestindustrin	52
(2000/C 374 E/062)	P-0304/00 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Försenade projekt inom ramen för Sammanhållningsfonden i Grekland: Biologisk rening av avloppsvatten och omorganisering av avfallsdeponeringen i Thessaloniki (kompletterande svar)	53
(2000/C 374 E/063)	P-0308/00 från Jean-Claude Fruteau till kommissionen Ämne: Utvidgningen och strukturfonderna	54
(2000/C 374 E/064)	E-0311/00 från Marietta Giannakou-Koutsikou till kommissionen Ämne: Åtgärder med anledning av frågan om kvinnomisshandel	55
(2000/C 374 E/065)	E-0313/00 från Marietta Giannakou-Koutsikou till kommissionen Ämne: Säkerställandet av zigenarnas sociala rättigheter	56
(2000/C 374 E/066)	E-0346/00 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Ämne: Konkurrens: ekonomiskt avtal mellan de baskiska provinsregeringarna	57
(2000/C 374 E/067)	E-0355/00 från Ward Beysen till kommissionen Ämne: Upphovsrättsdirektivet	57
(2000/C 374 E/068)	P-0359/00 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Tvångsarbete	58
(2000/C 374 E/069)	E-0365/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Stöd till företag som kommer från medlemsstaterna och har intressen utomlands	59
(2000/C 374 E/070)	E-0369/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Socioekonomiska effekter av sysselsättningsinitiativet	60
(2000/C 374 E/071)	E-0373/00 från Andre Brie till kommissionen Ämne: Frigörandet av anslag ur EU:s strukturfonder med anledning av att man i de Östtyska förbundsstaterna utsett skyddsområden i enlighet med habitatdirektivet (direktiv 92/43/EEG)	61
(2000/C 374 E/072)	E-0378/00 från John McCartin till kommissionen Ämne: Översyn av EU: s bestämmelser om fårkött	62
(2000/C 374 E/073)	E-0380/00 från Juan Ojeda Sanz till kommissionen Ämne: Förbättring av väginfrastruktur i de central- och östeuropeiska länderna	62
(2000/C 374 E/074)	E-0387/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Galiciska båtar bordade av den irländska örlogsfloTTan	64
(2000/C 374 E/075)	P-0392/00 från Inger Schörling till kommissionen Ämne: Offentlighetsprincipen och meddelarskyddet	64

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/076)	E-0399/00 från Ioannis Averoff och Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Genomförande av gemenskapslagstiftning och ekonomiska medel till Grekland för skydd av skogar	65
(2000/C 374 E/077)	E-0400/00 från William Newton Dunn till kommissionen Ämne: Melton Mowbray pork pies (fläskpajer)	66
(2000/C 374 E/078)	E-0402/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Fiskefartygskapten gripen på ön Réunion	67
(2000/C 374 E/079)	E-0407/00 från Gerhard Schmid till kommissionen Ämne: Ersättning till tyska företag som bedriver sjöfart på Donau och tyska speditörsföretag på grund av att den jugoslaviska delen av Donau spärrats av	68
(2000/C 374 E/080)	E-0410/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Kambodja	68
(2000/C 374 E/081)	E-0416/00 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Sänkt mervärdesskatt för produkter framställda med hjälp av hybrid-DNA-teknik	69
(2000/C 374 E/082)	E-0418/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Begränsningar av bomträlfisket på grund av skador på havsbotten	70
(2000/C 374 E/083)	E-0421/00 från Ulrich Stockmann till kommissionen Ämne: Utrustning av fordon med varningstriangel	71
(2000/C 374 E/084)	E-0422/00 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Installation av kraftledning på Kykladerna	71
(2000/C 374 E/085)	E-0429/00 från Ioannis Averoff, Antonios Trakatellis och Christos Folias till kommissionen Ämne: Finansieringen av jordbrukets utveckling i Grekland	73
(2000/C 374 E/086)	E-0430/00 från Pat Gallagher till kommissionen Ämne: Utveckling, godkännande och erkännande av alternativa metoder till djurförsök	74
(2000/C 374 E/087)	E-0431/00 från Patricia McKenna till kommissionen Ämne: Miljöeffekter av nyplantering av skog, röjning i syfte att använda marken för annat ändamål och torvutvinning	74
(2000/C 374 E/088)	P-0439/00 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Anbudsförfarande för ett EU-kontrakt för leverans av armeringsnät för skanskorgar till Bolivia	76
(2000/C 374 E/089)	E-0446/00 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Officiella språk och byrå för harmonisering inom den inre marknaden	76
(2000/C 374 E/090)	P-0450/00 från Francesco Musotto till kommissionen Ämne: Regionalpolitik och strukturfonder: Regionen Siciliens verksamhetsplan	77
(2000/C 374 E/091)	P-0451/00 från Hanja Maij-Weggen till rådet Ämne: Skattebestämmelser som snedvrider konkurrensen inom EU	78
(2000/C 374 E/092)	P-0452/00 från Ioannis Marinos till kommissionen Ämne: Turkiska "frizoner" och export av teko-produkter	79
(2000/C 374 E/093)	E-0453/00 från Karin Jöns till rådet Ämne: Rådets förordning (EG) nr 2822/98 om tillfällig total eller partiell befrielse från autonoma tullar enligt Gemensamma tulltaxan för vissa fiskeriprodukter	79
(2000/C 374 E/094)	E-0463/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Bestridande av om det är lagligt att förlänga An Post:s kontrakt för att utföra betalningar från systemet för social välfärd i Irland	81
(2000/C 374 E/095)	E-0465/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens politik för genomförandet av de delar av EU:s budget för 2000 som inrättats för bevarandet och främjandet av minoritets- och regionalspråk	81
(2000/C 374 E/096)	E-0478/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Rättslig grund för handlingsprogrammet för minoritetsspråk och regionala språk i EU	82
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0465/00 och E-0478/00	82

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/097)	E-0468/00 från Isabelle Caullery till kommissionen Ämne: Europeiska unionens sysselsättningspolitik	83
(2000/C 374 E/098)	E-0471/00 från Mathieu Grosch till kommissionen Ämne: JOP-programmet	85
(2000/C 374 E/099)	E-0474/00 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Stöd till fiskare på Sicilien	85
(2000/C 374 E/100)	E-0481/00 från Alejandro Cercas till kommissionen Ämne: Omfattningen av stödet från gemenskapsinitiativet Urban	86
(2000/C 374 E/101)	E-0484/00 från Alejandro Cercas till kommissionen Ämne: Omfattningen av stödet från gemenskapsinitiativet Leader+	86
(2000/C 374 E/102)	E-0491/00 från John McCartin till kommissionen Ämne: Jordbruksstöd till amerikanska bönder	87
(2000/C 374 E/103)	E-0495/00 från Mauro Nobilia, Cristiana Muscardini, Sergio Berlato och Francesco Turchi till kommissionen Ämne: Särartsskydd för livsmedelsprodukter	88
(2000/C 374 E/104)	E-0496/00 från Mauro Nobilia, Cristiana Muscardini, Sergio Berlato och Francesco Turchi till kommissionen Ämne: Konsumentskydd	89
(2000/C 374 E/105)	E-0501/00 från Christopher Huhne till rådet Ämne: Arbetstiden för rådets personal	91
(2000/C 374 E/106)	E-0502/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Arbetstiden för kommissionens personal	91
(2000/C 374 E/107)	E-0508/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Statistik över regionalt fördelade reala bruttonationalprodukten per invånare	92
(2000/C 374 E/108)	E-0510/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Studier i skillnaden i inflationstakten	93
(2000/C 374 E/109)	E-0511/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Bristande respekt för EU:s lagstiftning från medlemsstaters sida	94
(2000/C 374 E/110)	E-0516/00 från Michael Gahler till kommissionen Ämne: Medborgarskap i samband med dubbelbeskattning	94
(2000/C 374 E/111)	E-0518/00 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Miljökonsekvensbedömning och artskydd	95
(2000/C 374 E/112)	E-0528/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Minskad mervärdesskattesats för pressprodukter som distribueras på elektronisk väg	97
(2000/C 374 E/113)	E-0532/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: De villkor som vissa italienska kreditinstitut tillämpar för sina egna kontohavare	97
(2000/C 374 E/114)	E-0533/00 från Raffaele Costa till kommissionen Ämne: Programmet Falcone (1997–2001)	99
(2000/C 374 E/115)	P-0540/00 från Marialiese Flemming till kommissionen Ämne: WTO — jordbruk och miljö	100
(2000/C 374 E/116)	E-0543/00 från Hiltrud Breyer till rådet Ämne: Förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd	101
(2000/C 374 E/117)	E-0547/00 från Daniel Hannan till kommissionen Ämne: Corpus Juris och personal	102
(2000/C 374 E/118)	E-0549/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Den nuvarande konjunkturen inom den europeiska mjölksektorn	102

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/119)	E-0551/00 från Guido Podestà till kommissionen Ämne: Markpersonal och flygledare	103
(2000/C 374 E/120)	P-0556/00 från Gorka Knörr Borràs till kommissionen Ämne: Protokoll om samarbete mellan Aquitaine, Baskien och Navarra	104
(2000/C 374 E/121)	E-0557/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Förfaranden för uppsägningar	105
(2000/C 374 E/122)	E-0558/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Omflyttning av personal inom kommissionen	106
(2000/C 374 E/123)	E-0559/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Direkta utländska investeringar	107
(2000/C 374 E/124)	E-0560/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Bedrägerier med EU:s medel	108
(2000/C 374 E/125)	E-0565/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Konfidentiella handlingar	108
(2000/C 374 E/126)	E-0567/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Bidrag till EU:s budget	109
(2000/C 374 E/127)	P-0575/00 från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya till kommissionen Ämne: Strukturfonder	110
(2000/C 374 E/128)	P-0576/00 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Främjande av ciderindustrin i Europeiska unionen	110
(2000/C 374 E/129)	E-0580/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik	111
(2000/C 374 E/130)	E-0581/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik	111
(2000/C 374 E/131)	E-0582/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik	112
(2000/C 374 E/132)	E-0583/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik	112
(2000/C 374 E/133)	E-0587/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik	113
(2000/C 374 E/134)	E-0591/00 från Reinhold Messner till kommissionen Ämne: Brytning av inert material i val Coalba	114
(2000/C 374 E/135)	P-0593/00 från José Ribeiro e Castro till kommissionen Ämne: Regionen Lissabon och Tejedalen – strukturfonder för perioden 2000–2006	115
(2000/C 374 E/136)	P-0594/00 från Esko Seppänen till kommissionen Ämne: Direktiven om telekommunikationer	116
(2000/C 374 E/137)	E-0599/00 från Hugues Martin till kommissionen Ämne: Omvandling av likvida medel till euro	117
(2000/C 374 E/138)	E-0610/00 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: EU:s förbud mot ftalater i leksaker	118
(2000/C 374 E/139)	E-0615/00 från Joaquim Miranda till kommissionen Ämne: EU-delegationen i Havanna på Kuba	118
(2000/C 374 E/140)	P-0618/00 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Fastighetsspekulation i Is Arenas	119
(2000/C 374 E/141)	E-0619/00 från Paul Rübig till kommissionen Ämne: Nedsättningsatts för produkter med ursprung i Kina	119

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/142)	E-0622/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Irlands genomförande av EU:s miljölagstiftning	121
(2000/C 374 E/143)	E-0623/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Anslag från Leader+ till Irland	121
(2000/C 374 E/144)	E-0624/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Asylnivåer och steg mot en gemensam asyl- och invandringspolitik	122
(2000/C 374 E/145)	E-0626/00 från Erik Meijer till rådet Ämne: Kosovo: den serbiska minoritetens rätt till bostäder i säkra områden med serbisk majoritet	122
(2000/C 374 E/146)	E-0627/00 från Erik Meijer till rådet Ämne: Kosovo: privatisering av statsägda företag i Kosovo innan detta stadfästs av behörig statlig myndighet . . .	124
(2000/C 374 E/147)	E-0629/00 från María Ayuso González till kommissionen Ämne: EUGFJ-garantisektionen i EU:s olika medlemsstater under perioden 1997–1999	125
(2000/C 374 E/148)	E-0651/00 från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya till kommissionen Ämne: Miljöskatt	125
(2000/C 374 E/149)	E-0653/00 från Encarnación Redondo Jiménez till kommissionen Ämne: Användning av gemenskapsmedel för bevattningsanläggningar vid Guarofloden (Spanien)	126
(2000/C 374 E/150)	E-0656/00 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Vägtunnel i hamnstaden Olbia på Sardinien	127
(2000/C 374 E/151)	E-0661/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Galicien och de transeuropeiska järnvägsnäten	128
(2000/C 374 E/152)	P-0665/00 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Förenade kungarikets medverkan i avlyssningssystemet Echelon	128
(2000/C 374 E/153)	P-0668/00 från Isidoro Sánchez García till kommissionen Ämne: Tillämpningen av artikel 299.2 inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken	129
(2000/C 374 E/154)	E-0671/00 från Antonio Tajani, Stefano Zappalà, Giorgio Lisi, Francesco Fiori, Raffaele Fitto, Raffaele Costa, Raffaele Lombardo och Francesco Musotto till kommissionen Ämne: Åsidosättande av EU: s lagstiftning om kloning av människor	129
(2000/C 374 E/155)	E-0673/00 från Cristiana Muscardini och Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Överföring av personuppgifter och respekt för privatlivet	130
(2000/C 374 E/156)	E-0677/00 från Antonios Trakatellis, Ioannis Marínos och Rodi Kratsa-Tsagaropoulou till kommissionen Ämne: Strukturförändringar i grekisk ekonomi: försäkringssystemet och finansieringen av försäkringsfonderna . .	132
(2000/C 374 E/157)	E-0683/00 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Direktivet om upphovsrätt	133
(2000/C 374 E/158)	E-0687/00 från Michel Hansenne till kommissionen Ämne: Varors ursprung — tullförmåner	134
(2000/C 374 E/159)	E-0688/00 från Robert Goebbels till rådet Ämne: Eventuell revidering av artikel 105.6 i EG-fördraget	134
(2000/C 374 E/160)	E-0690/00 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Inrättandet av en halkkörningsbana i Luxemburg	135
(2000/C 374 E/161)	P-0694/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Kärnsäkerhet, Konventionen om kärnsäkerhet och Sellafeld	136
(2000/C 374 E/162)	P-0695/00 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Diskriminering av föräldrar till mentalt handikappade barn hos vissa försäkringsbolag	137
(2000/C 374 E/163)	E-0702/00 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Omöjligheten i att erhålla den nederländska ersättningen för arbetsoförmögna ungdomar med handikapp (Wajong) vid flytt utomlands	138

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/164)	P-0704/00 från Theresa Villiers till rådet Ämne: Högnivågrupp om källskatt	139
(2000/C 374 E/165)	E-0713/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Etniskt företagande	140
(2000/C 374 E/166)	E-0714/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Ansvariga för nationella banker och etniska företagare	141
(2000/C 374 E/167)	E-0723/00 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Italienska försäkringsbolags överträdelse av direktiv	141
(2000/C 374 E/168)	E-0724/00 från Joaquim Miranda till rådet Ämne: Stöd till fredsprocessen i Djibouti	142
(2000/C 374 E/169)	E-0725/00 från Inger Schörling till rådet Ämne: Homeopatiska medel i djurhållningen	143
(2000/C 374 E/170)	P-0733/00 från Umberto Bossi till kommissionen Ämne: Italienskt dekret avseende mejerisektorn	144
(2000/C 374 E/171)	P-0740/00 från Karla Peijs till kommissionen Ämne: Fallet Havana Club/Världshandelsorganisationen, Bacardi-Martini mot Pernod Ricard	145
(2000/C 374 E/172)	E-0742/00 från Marialiese Flemming till kommissionen Ämne: Kloaksystem i Aten, Bryssel och Milano	146
(2000/C 374 E/173)	E-0748/00 från John McCartin till kommissionen Ämne: Brandsäkerhetslagstiftning för telefonsapparater	147
(2000/C 374 E/174)	E-0750/00 från John McCartin till rådet Ämne: Nederländsk abortlagstiftning	148
(2000/C 374 E/175)	E-0752/00 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Romkonventionen	149
(2000/C 374 E/176)	E-0763/00 från Bart Staes till rådet Ämne: Agent Orange producerats av kemisk industri i Europa	149
(2000/C 374 E/177)	P-0772/00 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Mindre utvecklade länder i WTO	150
(2000/C 374 E/178)	E-0778/00 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Mindre utvecklade länder inom Världshandelsorganisationen	150
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-0772/00 och E-0778/00	150
(2000/C 374 E/179)	E-0776/00 från Christoph Konrad till kommissionen Ämne: Subventionering av priserna på bensinstationerna vid den nederländska gränsen	151
(2000/C 374 E/180)	E-0781/00 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: Livsmedelsmyndighet	152
(2000/C 374 E/181)	E-0786/00 från Paulo Casaca till rådet Ämne: Rättsligt samarbete i pedofilifall	152
(2000/C 374 E/182)	P-0790/00 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Uppbyggnad av en hamn i Ría de Arousa (Spanien) utan miljökonsekvensbedömning	153
(2000/C 374 E/183)	E-0804/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Anläggandet av behållare för brandfarligt avfall och kemikalier i hamnen i Vilagarcía de Arousa i Galicien utan miljökonsekvensbeskrivning	154
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-0790/00 och E-0804/00	155
(2000/C 374 E/184)	P-0791/00 från Christos Folias till kommissionen Ämne: Program för förtidspensionering av jordbrukare	155

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 374 E/185)	E-0793/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Framställning av elektricitet av torv — de offentliga tjänsternas förpliktelser	156
(2000/C 374 E/186)	E-0794/00 från Mary Banotti till kommissionen Ämne: Registreringsskatt för fordon	157
(2000/C 374 E/187)	E-0800/00 från Thierry Cornillet till kommissionen Ämne: Inbjudan att lämna förslag inom ramen för det integrerade programmet för flyktingars återvändande till Bosnien och Hercegovina	158
(2000/C 374 E/188)	E-0801/00 från Michel Hansenne till kommissionen Ämne: Tillhandahållande av tjänster för allmänna sjukhus i Frankrike	159
(2000/C 374 E/189)	E-0802/00 från Benedetto Della Vedova till kommissionen Ämne: Den italienska lagen nr 454/97 (och dess genomförandebestämmelser) — förenlighet med gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd	160
(2000/C 374 E/190)	P-0806/00 från Gerardo Galeote Quecedo till kommissionen Ämne: Kommissionens företrädares roll vid Europaparlamentets officiella resor	161
(2000/C 374 E/191)	P-0808/00 från Hans Modrow till kommissionen Ämne: Sanktioner mot Jugoslavien	161
(2000/C 374 E/192)	E-0811/00 från Michl Ebner till rådet Ämne: Minister Christian Sautters beteende	162
(2000/C 374 E/193)	E-0812/00 från Michl Ebner till rådet Ämne: Belgiens utrikesminister Louis Michels uttalanden till Österrikes regering	163
(2000/C 374 E/194)	E-0816/00 från Juan Naranjo Escobar Carlos Carnero González och Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Anpassning av medlemsstaternas socialpolitik till gemenskapslagstiftningen, i synnerhet till direktiven om tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten	164
(2000/C 374 E/195)	E-0817/00 från Juan Naranjo Escobar, Carlos Carnero González och Salvador Jové Peres till kommissionen Ämne: Anpassning av medlemsstaternas socialpolitik till gemenskapslagstiftningen, i synnerhet till direktiven om tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten.	164
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0816/00 och E-0817/00	165
(2000/C 374 E/196)	E-0827/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Nedsikring av Poseima-programmet med 2 miljoner euro	166
(2000/C 374 E/197)	E-0836/00 från Anna Karamanou till kommissionen Ämne: Miljökatastrof i Donau och omgivande områden på grund av Natos bombningar	167
(2000/C 374 E/198)	E-0841/00 från Ioannis Marínos till kommissionen Ämne: Införlivande av gemenskapslagstiftning om den inre marknaden	167
(2000/C 374 E/199)	E-0846/00 från Marie-Arlette Carlotti till kommissionen Ämne: Europeiska unionens åtgärder mot minor	169
(2000/C 374 E/200)	E-0847/00 från Marie-Arlette Carlotti till kommissionen Ämne: Inrättandet av en delegation i Havanna och samarbete med Kuba	170
(2000/C 374 E/201)	E-0849/00 från Antonio Tajani, Pier Casini, Giorgio Lisi, Amalia Sartori, Renato Brunetta och Vittorio Sgarbi till kommissionen Ämne: Skydd av de etniska minoriteterna i Slovenien och Kroatien	171
(2000/C 374 E/202)	E-0856/00 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Socioekonomiska uppgifter från Eurostat	172
(2000/C 374 E/203)	E-0857/00 från Roger Helmer till kommissionen Ämne: Direktivet om byggprodukter	172
(2000/C 374 E/204)	E-0864/00 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Mervärdesskatt på befullmäktigande	174

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/205)	E-0868/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Bryssels taxichaufförer bojkottar passagerare från Österrike	174
(2000/C 374 E/206)	E-0870/00 från Alejandro Agag Longo till kommissionen Ämne: Österrikes stabilitetsprogram	175
(2000/C 374 E/207)	E-0871/00 från Alejandro Agag Longo till kommissionen Ämne: Att starta företag	176
(2000/C 374 E/208)	P-0877/00 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Olovligt statligt stöd till DSB	176
(2000/C 374 E/209)	E-0881/00 från Harlem Désir till kommissionen Ämne: Planer på nedskärning efter fusionen mellan ABB-gruppen och Alstom	177
(2000/C 374 E/210)	E-0883/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Commercial Hydraulics flytt från England till Tyskland	178
(2000/C 374 E/211)	E-0891/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Utvärdering av dioxinkrisen i Belgien	179
(2000/C 374 E/212)	E-0895/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Utvärdering av dioxinkrisen i Belgien	180
(2000/C 374 E/213)	P-0898/00 från Umberto Bossi till kommissionen Ämne: Leverantörer av tjänster till EU:s institutioner	181
(2000/C 374 E/214)	P-0901/00 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Reseledare och guider	181
(2000/C 374 E/215)	P-0902/00 från Efstratios Korakas till rådet Ämne: Översynen av stödsystemet för bomull	183
(2000/C 374 E/216)	E-0906/00 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Fördärvande av kulturarv i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien	184
(2000/C 374 E/217)	E-0914/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Volymen av förslag till rättsakter inom EU	184
(2000/C 374 E/218)	E-0916/00 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Volymen av gemenskapslagar	185
(2000/C 374 E/219)	E-0922/00 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Reklam för euron som vänder sig till barn	186
(2000/C 374 E/220)	E-0928/00 från Malcolm Harbour till kommissionen Ämne: Offentliggörande av handelsräkenskaper	187
(2000/C 374 E/221)	P-0931/00 från Eija-Riitta Korhola till kommissionen Ämne: Deltagande av forskningspartner från utvecklingsländerna i miljöforskningsprogram som finansieras av EU	188
(2000/C 374 E/222)	E-0939/00 från Antonio Di Pietro till kommissionen Ämne: Belgisk lagstiftning om laboratorier för klinisk biologi	189
(2000/C 374 E/223)	E-0946/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Återställande av kulturföremål som stulits eller olagligt förts ut	190
(2000/C 374 E/224)	E-0950/00 från Per Stenmarck till kommissionen Ämne: Transeuropeiska nätverk	191
(2000/C 374 E/225)	P-0952/00 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Skjutbanan i Schloen	192
(2000/C 374 E/226)	E-0961/00 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: En gynnsam omgivning för att uppfinnare i EU skall kunna utveckla sin verksamhet	193

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2000/C 374 E/227)	E-0972/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Gemenskapsstöd	194
(2000/C 374 E/228)	P-0976/00 från Ursula Schleicher till kommissionen Ämne: Fortsättning av byggnadsarbetena i naturparken Sintra-Cascais i Portugal	194
(2000/C 374 E/229)	P-0977/00 från Juan Ojeda Sanz till kommissionen Ämne: Tillståndet för den europeiska varvsindustrin	195
(2000/C 374 E/230)	E-0978/00 från Niels Busk till kommissionen Ämne: T5-dokument	196
(2000/C 374 E/231)	E-0984/00 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Loi Evin-fallet	197
(2000/C 374 E/232)	E-0985/00 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Loi Evin-fallet	197
(2000/C 374 E/233)	E-0986/00 från Bill Miller till kommissionen Ämne: Loi Evin-fallet Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0984/00, E-0985/00 och E-0986/00	197
(2000/C 374 E/234)	E-0990/00 från Markus Ferber till kommissionen Ämne: Fördelningen av medel på de länder som deltar i Media II-programmet	198
(2000/C 374 E/235)	E-0995/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Vitbok om livsmedelssäkerhet	198
(2000/C 374 E/236)	E-1004/00 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Olaglig begränsning av arbetskraftens fria rörlighet	199
(2000/C 374 E/237)	E-1021/00 från Dirk Sterckx till kommissionen Ämne: De tyska och belgiska travsportförbunden kränker den europeiska lagstiftningen	200
(2000/C 374 E/238)	P-1022/00 från Mogens Camre till kommissionen Ämne: Befogenheter för Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet	201
(2000/C 374 E/239)	E-1033/00 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Paragraf 19 i Förenade kungarikets lag för finansiella tjänster och marknader	202
(2000/C 374 E/240)	E-1061/00 från Karin Riis-Jørgensen till kommissionen Ämne: Diskriminering i en medlemsstat av de egna medborgarna	203
(2000/C 374 E/241)	E-1063/00 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Eid-el-Kabir-ritualen — en ringaktning av EU-direktiv och fransk lagstiftning	204
(2000/C 374 E/242)	E-1066/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Mikrokredit	205
(2000/C 374 E/243)	E-1068/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Tuberkulosprov för nötkreatur	206
(2000/C 374 E/244)	E-1079/00 från Francesco Turchi till kommissionen Ämne: Erkännande av tandteknikeryrket	207
(2000/C 374 E/245)	E-1106/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Arbeterskyddslag 31/95 av den 8 november som den spanska förvaltningen inte följt	207
(2000/C 374 E/246)	E-1176/00 från Richard Corbett till kommissionen Ämne: Nationalitet hos tjänstemän på nyckelpositioner — liberaliseringen av posttjänster	208
(2000/C 374 E/247)	P-1190/00 från Timothy Kirkhope till kommissionen Ämne: Europeiska socialfonderna	209

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2000/C 374 E/248)	P-1221/00 från Robert Evans till kommissionen Ämne: Transport av levande djur — användning av godkända mellanstationer i Italien	210
(2000/C 374 E/249)	E-1223/00 från Jannis Sakellariou till kommissionen Ämne: Erkännande av franska lärares behörighet i skolor i Bayern	210
(2000/C 374 E/250)	P-1234/00 från Karin Scheele till kommissionen Ämne: Mjukningsmedlet dietylhexyldepat i polyvinylklorid	211
(2000/C 374 E/251)	P-1235/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Bristol Austria — Dipl. Ing K. J. Madden mot Pfeifer Ges. m.b.H	213
(2000/C 374 E/252)	E-1255/00 från Armando Cossutta till kommissionen Ämne: Minderårig italiensk medborgare kvarhållen i Kuwait City	213
(2000/C 374 E/253)	E-1268/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Europeisk-arabisk handelshögskola	214
(2000/C 374 E/254)	E-1291/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Förslag om uppförande av en reningsanläggning i distriktet Gondomar inom ramen för projektet för rening av hela Ria de Vigo som finansieras av Sammanhållningsfonden	215
(2000/C 374 E/255)	P-1302/00 från Andrew Duff till kommissionen Ämne: Uttalande av rådets ställföreträdande generalsekreterare	215
(2000/C 374 E/256)	P-1323/00 från Alexandre Varaut till kommissionen Ämne: Restriktioner för att sända utländska sportevenemang i fransk television	216
(2000/C 374 E/257)	E-1339/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Lagstiftning om samråd med de anställda	217
(2000/C 374 E/258)	P-1372/00 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Förslag till direktiv om kosttillskott	217
(2000/C 374 E/259)	P-1378/00 från Reinhold Messner till kommissionen Ämne: Motorvägen mellan Asti och Cuneo	218
(2000/C 374 E/260)	P-1415/00 från Marie-Noëlle Lienemann till kommissionen Ämne: Utredning om statligt stöd i samband med föreningsbanken Crédit Mutuel	219

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2000/C 374 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2031/99

från Lennart Sacrédeus (PPE-DE) till kommissionen

(3 november 1999)

Ämne: Reprimand till Paul van Buitenen

Ända sedan van Buitenen överlämnade de papper som avslöjade oegentligheter inom kommissionen har hans fall diskuterats över hela Europa. Samtidigt som van Buitenen mottager utmärkelser från organisationer som Skattebetalarnas förening för sitt mod, får han en reprimand från kommissionens disciplin-kommitté. Kommissionär Kinnock har själv, liksom kommittén som gav honom reprimanden, erkänt att reglerna var oklara och otillräckliga vid den tidpunkt då detta skedde.

Med tanke på till vilken hjälp van Buitenens agerande varit för att kunna ändra reglerna och dessutom på allvar åtgärda problemen med bedrägerier, är då reprimanden verkligen berättigad? Anser kommissionen att de ändringar som nu gjorts vad gäller reglementet för anställda vid kommissionen är tillräckliga, eller överväger man att ytterligare undersöka möjligheterna till att införa meddelarfrihet enligt den modell som finns i bl.a. Sverige?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Kommissionen önskar meddela parlamentsledamoten det faktum att den disciplinnämnd som anges i tjänsteföreskrifterna kan anmodas att avge ett yttrande till tillsättningsmyndigheten om en disciplinär åtgärd som eventuellt skall vidtas. Tillsättningsmyndigheten har rätt att utan att samråda med disciplinnämnden utfärda ett skriftligt påpekande eller en anmärkning. I det fall som parlamentsledamoten hänvisar till rådfrågades inte disciplinnämnden.

Mot Paul van Buitenen utfärdades en anmärkning eftersom han utan tillstånd bröt mot föreskrifterna för Europeiska gemenskapens tjänstemän genom att utanför kommissionen sprida dokument rörande fall som höll på att granskas av rättsliga myndigheter och som dessutom var föremål för disciplinära förfaranden. Detta innebar att han äventyrade principen om att var och en anses oskyldig till dess att motsatsen bevisats. Tillsättningsmyndigheten tog i sitt beslut hänsyn till att informationen hade delgetts en ledamot av Europaparlamentet och medgav att en strikt tillämpning av reglerna i fråga kanske inte var förenlig med den passande graden av öppenhet. Det var mot bakgrund av dessa omständigheter som kommissionen utfärdade en formell anmärkning som är den näst lindrigaste påföljd för överträdelse av tjänsteföreskrifterna.

Kommissionen vill rikta parlamentsledamotens uppmärksamhet på det faktum att enligt kommissionens beslut av den 14 juli 1998 om utredningar som utförs av enheten för samordning av åtgärderna för bekämpning av bedrägeri är tjänstemän som har kännedom om omständigheter som tyder på oegentligheter skyldiga att underrätta sina generaldirektörer eller avdelningschefer eller om de anser det lämpligt samordningsenheten. Sedan kommissionens beslut 1999/396 om villkor och närmare bestämmelser för interna utredningar för att bekämpa bedrägerier, korruption och all annan olaglig verksamhet som kan

skada gemenskapernas intressen⁽¹⁾ trädde i kraft skall de underrätta sina avdelningschefer eller generaldirektörer eller om de anser det lämpligt kommissionens generalsekreterare eller Europeiska byrån för bedrägeribekämpning. Tjänstemän som har lämnat eller lämnar sådana upplysningar genom dessa kanaler hade och har garantin att de inte på något sätt får utsättas för orättvis eller diskriminerande behandling som en följd av sitt agerande. I samband med den administrativa reformen håller kommissionen på att förbättra systemet så att tjänstemän som fullgör sin skyldighet att rapportera om misstänkta oegentligheter, som ett tillägg till de nuvarande bestämmelserna, ges ytterligare möjligheter att på ett skäligt och effektivt sätt lämna rapporter samt erhålla grundligt och aktivt gensvar på sin oro och sitt vittnesmål.

⁽¹⁾ EGT L 149, 16.6.1999.

(2000/C 374 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2280/99
från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(24 november 1999)

Ämne: Utlovat finansiellt stöd till Kosovo

Tisdagen den 9 november 1999 sade Schreyer vid ett offentligt sammanträde hållet av budgetutskottet – till stöd för kommissionens förslag om att ställa 500 miljoner euro till förfogande för Kosovo – att ett antal företrädare för unionen vid olika konferenser utfäst sig att lägga ungefär hälften av de för Kosovo erforderliga pengarna på bordet.

1. Vilka företrädare har uttalat sig?
2. Vid vilka tillfällen har detta skett?
3. Vilka belopp har utlovats?
4. Hade företrädarna rätt att göra dylika utfästelser?
5. Har det i samband med dessa utfästelser uttalats någon förbehåll om att parlamentets godkännande av utbetalningarna måste inhämtas?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

Europeiska rådet bekräftade vid sitt möte i Köln (juni 1999) "Europeiska unionens åtagande att inta en ledande roll i återuppbyggnadsarbetet i Kosovo" och uppmanade andra givare att på ett generöst sätt delta i återuppbyggnadsarbetet. I detta uttalande erkände unionen betydelsen av att bidra till Kosovos återhämtning och unionens ansvar vad gäller stöd till provinsen under den processen.

I sitt förslag till inrättandet av Europeiska byrån för återuppbyggnad⁽¹⁾, vilket lades fram i samband med ett förslag till ändring av Obnova-förordningen (rådets förordning (EG) nr 851/98 av den 20 april 1998 om ändring av förordning (EG) nr 1628/96 om stöd till Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Federala republiken Jugoslavien och den tidigare jugoslaviska republiken Makedonien⁽²⁾), gjorde kommissionen för första gången en uppskattning av behoven i samband med återuppbyggnadsarbetet i Kosovo. Kostnaderna för den första fasen av återuppbyggnadsarbetet beräknas uppgå till mellan 500 och 700 miljoner euro per år under de tre åren 2000–2002. Med ett sammanlagt ekonomiskt bistånd på 2 300 miljoner amerikanska dollar, vilket ges på mycket förmånliga villkor, beräknas det att ett fyra- till femårigt återuppbyggnads- och återhämtningsprogram skall kunna stödjas.

På grundval av en omfattande utvärderingsrapport, "Mot stabilitet och välstånd: ett program för återuppbyggnad och återhämtning i Kosovo", vilken sammanställts av Världsbanken och kommissionen gemensamt, har ett externt finansieringsbehov på 1 100 miljoner dollar uppskattats för år 2000, med bostadsbyggande, energi och utveckling av den privata sektorn som prioriterade områden. Kommissionen uttryckte sin vilja att stödja detta program. Mot bakgrund av den första behandlingen av utkastet till budget för år 2000 gjordes under den andra givarkonferensen i november 1999 utfästelser om ett preliminärt belopp på 500 miljoner euro i stöd från gemenskapen.

Budgeten för år 2000 för Kosovo är avsedd för omedelbara återuppbyggnadsbehov. Det totala belopp som slutligen godkändes av budgetmyndigheterna för år 2000 uppgår till 360 miljoner euro. Det är fördelat på 270 miljoner euro till budgetpost B7-546 för återuppbyggnaden av Kosovo (inbegripet 30 miljoner euro som överförts från 1999), 50 miljoner euro till budgetpost B7-210 för humanitärt katastrofbistånd (inbegripet 30 miljoner euro som anslogs 1999 som en reserv vilken skall fördelas under år 2000) och 40 miljoner till anslagsomfördelning.

⁽¹⁾ KOM(1999) 312 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 122, 24.4.1998.

(2000/C 374 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2404/99

från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Utnyttjande av anslag för gemenskapsinitiativet Retex

Under den senaste gemenskapsstödråden (1993–1999) har Portugal tagit emot stöd från Retex, ett gemenskapsinitiativ för omstrukturering av textil- och beklädnadsindustriområden.

- Vilka anslag skulle Portugal och övriga medlemsstater tilldelas inom ramen för Retex och vilka anslag har verkligen överförts till respektive medlemsstat under perioden 1993–1999?
- Vilka projekt har finansierats i Portugal under perioden inom ramen för Retex? Vilken varaktighet har projekten och hur stort belopp omfattar de?

Kompletterande svar

från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(7 april 2000)

Under programplaneringsperioden 1994–1999 har följande belopp tilldelats respektive betalats ut till medlemsstaterna inom ramen för gemenskapsinitiativet Retex

(i miljoner euro)

Medlemsstat	Gemenskapens finansiering	Verkställd utbetalning
Belgien	6	2
Danmark	—	—
Tyskland	76	37
Grekland	79	53
Spanien	107	36
Frankrike	28	10
Irland	9	6
Italien	59	29
Luxemburg	—	—
Nederländerna	1	1
Portugal	176	107
Förenade kungariket	41	4
Österrike	3	2
Finland	—	—
Sverige	—	—

Vad gäller Portugal beviljades ett tilläggsbelopp på 30 miljoner euro år 1993, inom ramen för detta initiativ. Detta belopp har redan utbetalats i sin helhet.

Förteckningen över de projekt som finansierats i Portugal inom nämnda initiativ överlämnas till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2000/C 374 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2485/99

från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen

(16 december 1999)

Ämne: Stöd i samband med Öresundsbron

Kan kommissionen, i samband med att Öresundsbron öppnas för trafik, upplysa om huruvida de danska och/eller svenska myndigheterna har anmält det statliga stöd som svenska Banverket och danska Banestyrelsen har fått för att hålla nere priserna på tågbiljetter, motsvarande den faktiska broavgiften — alltså stöd till själva driften?

Kan kommissionen också upplysa om huruvida den anser att nationellt tilldelat stöd som syftar till att täcka en broavgift för statliga järnvägsmyndigheter snedvrider konkurrensen gentemot de rederier som fraktar passagerare över Öresund? Anser kommissionen att ovannämnda är förenligt med fördragets bestämmelser om statligt stöd?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(9 februari 2000)

Den 30 september 1998 anmälde de danska myndigheterna ett program för statligt stöd avseende miljösubventioner för godstransport med järnväg till kommissionen. Rättslig grund för programmet är den danska lagen 289 av den 18 maj 1998 som upprättar ett regelverk för järnvägsdrift i Danmark och bland annat omfattar bestämmelser om betalning av infrastrukturavgifter och beviljande av subventioner till järnvägsföretag av miljöskäl.

Den 21 april 1999 beslöt kommissionen att det anmälda stödprogrammet var förenligt med den inre marknaden. I sitt beslut tog kommissionen hänsyn till att subventionen är betydligt mindre än de beräknade obetalda externa kostnaderna för vägtransport, att stödprogrammet är öppet för alla företag som transporterar gods med järnväg, och att den inte berör transittrafik, och därför inte hotar den ävenledes miljövänliga sjötrafikens intressen.

Alla nationella åtgärder som befriar transportföretag från avgifter i någon form kan i princip leda till snedvridning av konkurrensen mellan transportsätten, och därför omfattas av EG-fördragets regler för statligt stöd såtillvida som de påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Konkret uttryckt kan statligt stöd till järnvägen snedvrider konkurrensen med sjöfarten och vice versa, om sådant stöd beviljas på ett marknadssegment (en rutt) där järnväg och sjötrafik konkurrerar.

För att kunna bedöma huruvida sådant stöd är förenligt med EG-fördraget måste stödet på vederbörligt sätt anmälas till kommissionen i enlighet med artikel 88.3 (f.d. artikel 93) i EG-fördraget. Det är dock inte möjligt att ge ett adekvat svar på denna fråga utan att dessförinnan ha granskat alla uppgifter som måste ligga till grund för bedömningen.

(2000/C 374 E/005)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2502/99**från Rolf Linkohr (PSE) till rådet**

(4 januari 2000)

Ämne: Europaavtal med östeuropeiska stater

De Europaavtal som EU har ingått med östeuropeiska stater innehåller ett krav på likabehandling när det gäller etablering av företag och medborgare från avtalsländerna (med förbehåll för vissa undantagsklausuler för särskilda yrken).

1. Anser rådet att detta krav på likabehandling innehåller ett diskrimineringsförbud?
2. Anser rådet att det är tillåtet för en EU-medlemsstat att genomföra "behovsprövningar" när det gäller medborgare från avtalsländerna, om detta inte krävs när det gäller det egna landets medborgare, som är egenföretagare?
3. Håller rådet också med om att det inte kan krävas att det görs kontroller av förkunskaper etc. hos medborgare i avtalsländerna på områden för egenföretagarverksamhet där medlemsstaterna inte kräver några sådana kontroller när det gäller det egna landets medborgare?
4. Håller rådet med om att det inte kan krävas av medborgare i avtalsländerna att de skall visa upp kapital på områden för egenföretagarverksamhet där detta inte krävs av det egna landets medborgare?

Svar

(16/17 maj 2000)

Som den ärade parlamentsledamoten nämner innehåller Europaavtalen mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och varje kandidatland i Central- och Östeuropa (Bulgarien, Estland, Ungern, Lettland, Litauen, Polen, Tjeckiska republiken, Rumänien, Slovakien och Slovenien) å andra sidan bestämmelser om etableringsrätt. Åt denna ägnas kapitel II i del IV av varje avtal.

I dessa bestämmelser, som likväl skiljer sig avtalen emellan, föreskrivs i allmänhet att

- medlemsstaterna genast vid avtalets ikraftträdande skall garantera en nationell behandling i fråga om etableringsrätt, med förbehåll för några områden eller ämnen,
- den associerade staten, asymmetriskt, inte skall garantera den nationella behandlingen annat än gradvis beroende på sektor,
- var och en av parterna får reglera företags etablering och verksamhet på sitt territorium, på villkor att reglerna inte medför någon olika behandling mellan dess egna medborgare och den andra partens.

Det kan emellertid noteras att ovan berörda bestämmelser om etableringsrätt inte hindrar parterna från att tillämpa sina lagar och förordningar om framför allt inresa och vistelse.

Svaret kan följaktligen bli följande på den ärade parlamentsledamotens delfrågor, med förbehåll för vissa särbestämmelser i varje Europaavtal.

1. Nationell behandling av etableringsrätten innebär förbud mot all slags åtskillnad mellan de egna medborgarna och den andra partens vid etablering och utövande av näringsverksamhet.
2. Genom den nationella behandlingen får en medlemsstat i unionen inte av lämplighetsskäl inskränka rätten att etablera och utöva verksamhet för den andra partens medborgare om den inte inskränker denna rätt för sina egna medborgare. Denna princip gäller med förbehåll för bestämmelserna i artikel 55 i

Europaavtalet med Estland, artikel 57 i Europaavtalen med Lettland och Litauen, artikel 57 i Europaavtalet med Slovenien, artikel 58 i Europaavtalen med Ungern och Polen samt artikel 59 i Europaavtalen med Rumänien, Bulgarien, Slovakien och Tjeckiska republiken.

3. På samma sätt får inte särskilda kunskaper ställas som villkor enbart för den andra partens medborgare. Emellertid bör det nämnas att den bestämmelse i avtalen som tillåter att åtgärder vidtas för ömsesidigt erkännande av kvalifikationer hittills inte har lett till efterföljd.

4. På samma sätt får inte villkor av ekonomisk natur åläggas enbart den andra partens medborgare för etablering och utövande av näringsverksamhet. Däremot finns det i vissa medlemsstater bestämmelser av detta slag som gäller inresa och vistelse för medborgare i tredje land på medlemsstatens territorium.

(2000/C 374 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2642/99

från Andrew Duff (ELDR) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Fördelningen av medel från landsbygdsutvecklingsfonderna till medlemsstaterna

Vilka kriterier användes då den senaste fördelningen av medel från landsbygdsutvecklingsfonderna till medlemsstaterna fastställdes och vilken vikt fästes vid vart och ett av dessa kriterier?

Varför valdes dessa kriterier? Utgjorde särskilt den tidigare fördelningen av medel enligt numera ersatta förordningar en omständighet som användes vid fastställandet, och om så är fallet, varför det?

Hur definierades landsbygdsbefolkningen i varje medlemsstat?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 februari 2000)

I enlighet med punkt 46.2 i rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar⁽¹⁾ har kommissionen fastställt de första anslagen till medlemsstaterna för gemenskapens stöd till landsbygdsutveckling genom EUGFJ:s garantisektion "utifrån objektiva kriterier som tar hänsyn till särskilda förhållanden och behov samt särskilda insatser som skall göras, i synnerhet för miljön, för att skapa arbetstillfällen och för att bevara landskapet".

Analysen av medlemsstaternas särskilda förhållanden och behov har baserats på de finansiella anslagen för perioden 1994–1999, med den genomsnittliga tilldelningen per medlemsstat under denna period som referens. Totalbeloppet för den nya perioden har höjts med nästan 20 %, och de extra anslagen jämfört med de föregående medlen har fördelats mellan medlemsstaterna efter deras respektive behov.

Ovanstående har skett med hjälp av statistiska kriterier baserade på landsbygdsområdenas betydelse inom medlemsstaterna (sammanlagd areal, landsbygdsområdenas areal, landsbygdsbefolkning) samt jordbrukets betydelse (utnyttjad jordbruksareal, antal jordbruksföretag, andel sysselsatta inom jordbruket). "Landsbygds"-kriteriet (landsbygdsområdenas areal och landsbygdsbefolkning) har fastställts med hänsyn till ett befolkningströskelvärde på 100 invånare per km₂ enligt den lokala NUTS-nivån 5 (nomenklaturen för statistiska territoriella enheter).

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2655/99**från Guido Podestà (PPE-DE) till kommissionen**

(12 januari 2000)

Ämne: Förseningar inom flyget

I år har förseningarna inom det europeiska flyget nått en oacceptabel nivå. Det räcker att ange att under perioden juli-september var över 30 procent av avgångarna på europeiska sträckor mer än 15 minuter försenade. Dessa förseningar, som enligt vissa uppskattningar kostar 5 miljarder euro per år, är till obehag och skada för passagerarna.

Därför är det nödvändigt att vidta omedelbara åtgärder till skydd för dem som reser med flyg, till exempel genom att anta gemenskapslagstiftning liknande den som reglerar överbokning och ge en ny definition av förseningsbegreppet i Warszawakonventionen.

1. Kan kommissionen lämna uppgifter om tidsfrister och de konkreta åtgärder som den tänker anta till skydd för passagerarna, i synnerhet när det gäller deras rätt att få information om orsakerna till försening samt lämplig ersättning vid omotiverade förseningar?

2. Kan kommissionen ange om den tänker vidta särskilda konsumentskyddsåtgärder även inom andra transportgrenar?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Beträffande förseningar i flygtrafiken antog kommissionen den 1 december 1999 ett meddelande om att se över den rådande situationen och att föreslå nya initiativ för att förse gemenskapen med det flyglednings-system som krävs för att den inre marknaden skall fungera på avsett sätt ⁽¹⁾.

Den fråga som parlamentsledamoten tar upp, nämligen information om förseningar till passagerarna, behandlas i ovan nämnda dokument, som har överlämnats till rådet och parlamentet. Kommissionen kommer i år att föreslå ett system där punktlighetsindikatorer offentliggörs för att passagerarna skall kunna bilda sig en egen upfattning om situationen och dess orsaker.

Parlamentsledamoten uppmärksammas på rådets förordning (EEG) nr 295/91 av den 4 februari 1991 om införande av gemensamma regler om kompensation till passagerare som nekas ombordstigning på luftfartyg i regelbunden lufttrafik ⁽²⁾. Förordningen innehåller bestämmelser om ersättning vid överbokning.

När det gäller den mer allmänna frågan om passagerarskydd har kommissionen just offentliggjort ett konsultationsdokument om flygpassagerares rättigheter i syfte att inhämta synpunkter som kan ligga till grund för framtida politik. Denna verksamhet har hittills endast avsett lufttransport men liknande arbete kan komma att göras också för andra transportsätt. Även om problemen varierar mellan de olika transportsätten är det viktigt att se till att alla passagerare överlag åtnjuter liknande rättigheter.

⁽¹⁾ KOM(1999) 614 slutlig.

⁽²⁾ EGT L 36, 8.2.1991.

(2000/C 374 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2661/99
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Utvecklingsländerna och världshandeln

Med beaktande av att de flesta utvecklingsländerna inte har mänskliga tillgångar och teknisk kapacitet för att handha det föreliggande WTO-programmet och inte deltar i de frivilliga GPA-arbetsgrupperna, förser kommissionen utvecklingsländerna med något slags stöd som skulle göra det möjligt för dem att delta i denna debatt?

(2000/C 374 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2662/99
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Inverkan av en liberalisering av offentlig upphandling på utvecklingsländerna

Har kommissionen framlagt några som helst undersökningar som förtydligar vilken inverkan en liberalisering av offentlig upphandling har på utvecklingsländerna? Om så inte är fallet, har den för avsikt att göra det?

(2000/C 374 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2663/99
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Liberalisering av offentlig upphandling

Är en korrekt tolkning av EU:s förhandlingsmandat den att EU har för avsikt att införa en liberalisering av offentlig upphandling i WTO:s nästa förhandlingsrunda?

Om så är fallet, hur avser kommissionen att denna målsättning skall stämma överens med dess åtaganden gentemot utvecklingsländerna, och särskilt med åtagandet enligt artikel 178 i Amsterdamfördraget, som fastställer att utrikespolitiken skall vara sammanhängande och inte skall undergräva försöken att bistå utvecklingsländerna. Med hänsyn till denna lagstadgade skyldighet, hur tror kommissionen att en liberalisering av offentlig upphandling kommer att gagna fattiga länder?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-2661/99, E-2662/99 och E-2663/99
ingivet av Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(8 februari 2000)

De belopp som läggs ned på offentlig upphandling (exklusive inköp som hänför sig till försvaret) uppgår till minst 10-15 % av bruttonationalprodukten (BNP) i de flesta länder. Det faktum att det inte finns några multilaterala regler som styr hur dessa pengar används gör att regeringarna kan bibehålla upphandlingsstrategier och -metoder som är diskriminerande och snedvrider handeln.

Oklara eller diskriminerande upphandlingsförfaranden har en negativ inverkan på ländernas utvecklingsmål på längre sikt, eftersom de leder till att industrier som inte är konkurrenskraftiga understöds och en miljö skapas som främjar korruption och mutor. Detta bekräftas av empiriska undersökningar som har utförts av andra länder och organisationer. Den liberaliseringseffekt vad gäller handeln som åstadkommits av Världs-

handelsorganisationen (WTO) och dess föregångare, Allmänna tull- och handelsavtalet (GATT), har minskat eftersom en betydande andel av den potentiella handeln inte omfattas av WTO-reglerna.

En öppen marknad för upphandling innebär att man får mesta möjliga värde för skattebetalarnas pengar, vilket leder till betydande kostnadsbesparingar. Detta är pengar som kan användas för att nå utvecklingsmål och andra mål. Av det skälet stöder gemenskapen ansträngningar inom Förenta nationerna och andra internationella organisationer att förmå länder att använda bästa metod för upphandling och att göra inköp på grundval av mesta möjliga värde för pengarna.

Gemenskapens långsiktiga mål att WTO skall åstadkomma en liberalisering av upphandling på multilateral nivå bör ses som ett komplement till dessa övriga initiativ, liksom åtagandet enligt artikel 178 (f.d. artikel 130r) i EG-fördraget om att inte undergräva ansträngningarna att bistå utvecklingsländerna. Gemenskapen medger att det kommer att ta tid och kräva ett pragmatiskt tillvägagångssätt att bygga den nödvändiga faktiska regelramen inom WTO. Om målet skall kunna uppnås måste detta ske gradvis.

Öppenhet är en grundläggande byggsten i en stabil och förutsägbar upphandlingsmiljö. Gemenskapens strategi inför ministerkonferensen i Seattle var därför att försöka fullfölja det redan pågående multilaterala arbetet på detta område och därefter bygga på det steg för steg.

Den huvudsakliga svårighet som WTO står inför är politisk. Länder, och inte bara utvecklingsländer, måste förmås att upphöra med att använda upphandling som ett sätt att nå andra mål. För att uppnå detta krävs att det finns trovärdiga alternativa sätt att nå målen. Detta är en av de stora utmaningar som förespråkarna för öppna upphandlingsstrategier står inför idag.

Flera specifika länderstudier har genomförts inom ramen för bilateralt arbete och som nämns ovan pågår även arbete inom andra internationella organisationer som FN och Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Hittills har kommissionen inte kunnat se fördelarna med att genomföra ytterligare studier av fördelarna med en liberalisering av upphandling för utvecklingsländerna, vare sig individuellt eller generellt, men den är beredd att ompröva huruvida ytterligare ansträngningar är lämpliga för att övertyga utvecklingsländerna om deras intresse av att öppna sina marknader för offentlig upphandling.

De svårigheter som utvecklingsländerna, i synnerhet de minst utvecklade länderna, står inför när det gäller deltagandet i Genève-processen avser inte bara frågan om upphandling. I detta särskilda sammanhang har kommissionen föreslagit ett initiativ som för närvarande behandlas av medlemmarna i avtalet om offentlig upphandling (Government Procurement Agreement, GPA) om att bevilja fördelar inom ramen för GPA till de minst utvecklade länderna. På en mer teknisk nivå föreslås i GPA tekniskt bistånd till utvecklingsländerna och liknande bestämmelser har föreslagits i samband med det arbete avseende öppenhet som nämns ovan. Gemenskapen har deltagit i och samorganiserat flera seminarier och konferenser, både för enskilda länder och ländergrupper. Flera medlemsstater är även aktiva på detta område. Även om detta tekniska arbete är betydelsefullt är det emellertid inte inriktat på de grundläggande politiska svårigheter som nämns ovan.

Mer allmänt har kommissionen inrättat ett integrerat program som syftar till att stödja införlivandet av de afrikanska, västindiska och Stillahavsländerna (AVS-länderna) med världshandelssystemet inom ramen för WTO. Genom detta program planeras ekonomiskt stöd till tekniskt bistånd, utbildning, förhandlingsteknik och uppbyggandet av kapacitet. Som ett första steg stödjer kommissionen genom AVS:s generalsekretariat ökad samordning i Genève mellan AVS-länderna. Kommissionen har tidigare även samarbetat med WTO-sekretariatet när det gäller finansiering och tillhandahållande av personal för möten och seminarier som syftar till en bättre kunskap om och förståelse av WTO-regler och möjligheter inom det multilaterala handelssystemet. Kommissionen undersöker nu tillsammans med WTO- och AVS-sekretariaten andra åtgärder om vilka den kan samarbeta till förmån för utvecklingsländerna.

(2000/C 374 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2673/99
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Import av åsnor från Central- och Östeuropa till EU för slakt

Hur många levande åsnor importerades 1997 och 1998 från central- och östeuropeiska länder för att slaktas i EU?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(27 januari 2000)

I tullstatistiken görs ingen skillnad mellan de olika användningsområdena för åsnor som importeras till gemenskapen. Det totala antalet sådana djur som under 1997 och 1998 importerades från Central- och Östeuropa är 4 715 respektive 7 467. Mer än 90 % av dem var av rumänskt ursprung och importerades till Italien.

(2000/C 374 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2702/99
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Godkännandeförfaranden för projekt som söker stöd från ERUF

De som ansöker om ERUF-medel för att bygga industrifastigheter hävdar ofta att projektet kommer att generera arbete.

Vad gör kommissionen för att säkerställa att sådana anspråk är motiverade och i synnerhet för att kontrollera att den sysselsättning som kan skapas verkligen utgörs av nya arbetstillfällen och inte sådana som förs över från andra industrier?

Vad gör kommissionen för att säkerställa att utvecklingen i fråga om industriområden som anläggs i grönområden sker i enlighet med EU:s krav på att miljöns hållbarhet skall främjas genom att, till exempel, a) livsmiljöer skyddas, b) utvecklingen av redan befintliga industriområden prioriteras, och c) ökad användning av motorfordon motverkas?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(10 mars 2000)

Kommissionen tillämpar en särskild metod för att bedöma målen med sysselsättningsskapande åtgärder. En sammanfattning av metoden återfinns i broschyren "Counting the Jobs" i serien "Evaluation Documents", och denna kommer att skickas direkt till Er och till parlamentets generalsekretariat. Ni påpekar i Ert brev att "nya" arbetstillfällen i själva verket kan bestå av jobb som försvunnit från andra verksamhetsorter, något som ju bara skulle innebära en omfördelning av befintliga arbetstillfällen. Denna möjlighet tas dock med i beräkningen då man undersöker hur många nya arbetstillfällen som skapas. Det stämmer att de flesta förhandsbedömningar av sysselsättningseffekter baseras på bruttoskillnaden, men nettoeffekterna undersöks i stället i mellanutvärderingar och inte minst i slututvärderingar.

När det gäller målet om en hållbar utveckling har kommissionen i sina riktlinjer för programmen under perioden 2000–2006 (!) betonat att man hellre bör försöka "återanvända" nedlagda industriområden än exploatera obebyggda grönområden. Man har också från kommissionens sida påpekat vikten av att de transporter som får stöd ingår i någon typ av strategi för hållbara transportsystem. Riktlinjerna är i och för

sig inte juridiskt bindande, men det är däremot villkoren i gemenskapslagstiftningen för beviljande av strukturstöd, t.ex. i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽²⁾ och rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT C 267, 22.9.1999, s. 2.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

(2000/C 374 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2703/99

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(12 januari 2000)

Ämne: Bomullsproduktion i Asien

Enligt en nyhetssammanfattning ("News Summary") som FN:s informationscenter offentliggjorde tidigare i år planerar FAO ett större projekt för miljövänlig bomullsproduktion i Bangladesh, Filippinerna, Kina, Indien, Pakistan och Vietnam. Projektet skall finansieras av EU och målet är att minska jordbrukares användning av insektsmedel med 50 procent och samtidigt öka produktionen.

Kan kommissionen tillhandahålla detaljer om detta projekt och bekräfta att man varken kommer att använda sig av genetiskt modifierade organismer eller hota den biologiska mångfalden?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(25 februari 2000)

Målet med detta regionala projekt är hållbar, lönsam och miljövänlig bomullsproduktion i sex deltagarländer (Indien, Pakistan, Kina, Bangladesh, Vietnam och Filippinerna). Detta åstadkoms genom att jordbrukare och jordbrukskonsulenter utvecklar, främjar och tillämpar integrerad bekämpning av skadegörare. Integrerad bekämpning av skadegörare (Agenda 21), som innebär att biologisk kontroll, motståndskraftiga värdväxter och lämpliga odlingssätt kombineras och användningen av bekämpningsmedel minimeras, ger garanterad skörd och lägre kostnader, är miljövänlig och bidrar till ett hållbart jordbruk. I denna metod ingår därmed också främjande av den biologiska mångfalden och en avsevärd minskning av användningen av bekämpningsmedel, vilken kan fås till stånd utan att genetiskt modifierade organismer används.

Projektet, som nyligen har inletts (november 1999), kommer att följa den strategi som beskrivs i dokumentet "Control of Pesticides and IPM" (kontroll av bekämpningsmedel och integrerad bekämpning av skadegörare). Denna strategi går ut på progressiv bekämpning av skadegörare och är grundad på tre huvudprinciper: att införa kontroll av användningen av bekämpningsmedel, att minska tendensen att tillgripa bekämpningsmedel och att vidta åtgärder för att främja integrerad bekämpning av skadegörare.

Kommissionen är medveten om att organisationer inom Kinas offentliga sektor sedan 1988 har gjort stora investeringar i bioteknik på växtområdet och att genetiskt modifierad bomull har odlats kommersiellt i vissa områden i Kina sedan 1998. Kommissionen har understött utsändandet av biosäkerhetsexperter till Kina för att undersöka säkerheten i detta arbete, och de kinesiska myndigheterna har antagit bestämmelser om biosäkerhet som överensstämmer med internationella normer.

Införandet av transgena växter i jordbruket har framskridit i snabb takt, men utvärdering av deras verkningar och integrering av transgena skördar i system för integrerad bekämpning av skadegörare är ett helt nytt område. Det återstår att fastställa hur dessa skördar kan ingå som säkra och verkningsfulla beståndsdelar i hållbara system för integrerad bekämpning av skadegörare. Allt detta kommer att beaktas när Kinas del av detta regionala gemenskapsprojekt fastställs tillsammans med de kinesiska myndigheterna, varvid samtidigt också de sociala, kulturella och miljömässiga faktorer som är relevanta för Kina kommer att beaktas. Dessa diskussioner kommer att utgöra ett tillfälle att undersöka olika synpunkter och komma överens om var projektet skall genomföras och vilka bomullssorter som skall användas, på ett sätt som inte inkräktar på vare sig Kinas eller gemenskapens ståndpunkt när det gäller användning av genetiskt modifierade växter.

(2000/C 374 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2743/99
från Emilia Müller (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Särskilt stöd till Frankrike

När Spanien och Portugal anslöt sig till gemenskapen fick Frankrike genom en förordning från rådet av den 7 oktober 1980 (EEG) nr. 2615/80 ⁽¹⁾ särskilt stöd till regional utveckling för det område som gränsar till Spanien.

Hur stort var detta belopp, under vilken period utbetalades stödet och för vilka områden var det avsett?

⁽¹⁾ EGT L 271, 15.10.1980, s. 1.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(3 februari 2000)

I rådets förordning (EEG) nr 2615/80 av den 7 oktober 1980 institueras en specifik Community regional development measure contributing to the development of certain French and Italian regions in the context of Community enlargement (om en särskild gemenskapsåtgärd för utveckling av vissa franska och italienska områden i samband med gemenskapens utvidgning) (den svenska versionen finns inte tillgänglig) ⁽¹⁾ föreskrivs ett särskilt program som lagts fram av varje berörd medlemstat till kommissionen. För att genomföra denna gemenskapsinsats antog rådet den 23 juli 1985 förordning (EEG) nr 2088/85, concerning the integrated Mediterranean programmes (PIM) (om integrerade medelhavsprogram) (den svenska versionen finns inte tillgänglig) ⁽²⁾. Genom denna förordning fastställs bland annat bestämmelser för programperiodens längd, gemenskapsbidragets omfattning och det geografiska tillämpningsområdet för PIM.

För perioden 1986–1992 fastställdes gemenskapsbidraget till genomförandet av nämnda PIM till totalt 4 100 miljoner euro varav 844 miljoner euro för Frankrike.

När det gäller det geografiska tillämpningsområdet för PIM i Frankrike är detta regionerna Languedoc-Roussillon, Korsika, Provence-Alpes-Côte-d'Azur, Aquitaine och Midi-Pyrénées samt departementen Drôme och Ardèche med undantag för storstadsområdena Marseille, Bordeaux och Toulouse samt kustområdet, för fortsatt urbanisering och permanent turistverksamhet.

⁽¹⁾ EGT L 271, 15.10.1980, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 197, 27.7.1985, s. 1.

(2000/C 374 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2762/99
från Lucio Manisco (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Rysslands ultimatum till Groznyj

Det brutala ultimatum som de ryska militära och politiska myndigheterna gett de 50 000 invånarna och försvararna i Groznyj har väckt avsky i hela världen, men ordförandelandet, den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, samt kommissionen har endast gjort muntliga fördömanden och uttalanden om oro, utdelat varningar och inlett en utredning om eventuella motåtgärder.

Den 7 december 1999 ändrade de ryska myndigheterna villkoren för ultimatumet, vilket dock inte ändrade hotet att tillintetgöra tiotusentals civila, som inte kan evakueras på grund av bombanfallen.

Anser inte kommissionen att den måste gå från ord till handling och tillfälligt men omedelbart häva avtalen om partnerskap och samarbete med Moskva, och alla andra former av direkt och indirekt stöd till Ryssland?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(25 februari 2000)*

Mot bakgrund av läget i Tjetjenien och Europeiska rådets förklaring vid dess möte i Helsingfors i december 1999 fattade rådet (allmänna frågor) vid sitt möte den 24–25 januari 2000 beslut om konkreta uppföljningsåtgärder.

Däribland kan nämnas en strikt tillämpning av handelsbestämmelserna i de fall när Ryssland har överträtt bestämmelserna i partnerskaps- och samarbetsavtalet eller därmed sammanhängande avtal inom särskilda sektorer. Kommissionen lade i det sammanhanget den 26 januari 2000 fram ett förslag för rådet om en minskning med 20 % av importkvoten för vissa ryska stålprodukter.

Dessutom har förberedelserna för det vägledande programmet för Ryssland för perioden 2000–2003 inom ramen för Tacis avbrutits. Under tiden fortskrider arbetet med att fastställa de olika delarna i ett eventuellt basprogram som skulle omfatta främjandet av de demokratiska värderingarna och rättsstaten såsom rådet begärt. Kommissionen kommer under de kommande månaderna att hålla läget under uppsikt för att kunna bedöma om det vid planeringen av Tacis 2000 bör övervägas en vidareutveckling av basprogrammet.

När det gäller humanitärt bistånd anslog kommissionen redan 1999 2,4 miljoner euro till åtgärder i Norra Kaukasus-regionen. Detta sker via internationella hjälporganisationer på platsen. I januari 2000 avsatte kommissionen ytterligare 5 miljoner euro till Norra Kaukasus av vilka 1,32 miljoner euro redan har fördelats till ytterligare hjälpprogram. För att de återstående medlen snabbt och effektivt skall kunna utbetalas är det nödvändigt att samarbeta med de ryska myndigheterna för att säkerheten på fältet skall kunna förbättras så att hjälporganen kan fördela och övervaka den humanitära hjälpen på lämpligt sätt. Det besök som ledamoten av kommissionen med ansvar för humanitär hjälp nyligen genomförde i området innebar i det avseendet ett lämpligt tillfälle att direkt med de berörda myndigheterna diskutera de internationella hjälporganens behov.

(2000/C 374 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2766/99
från Jas Gawronski (PPE-DE) till rådet

(13 januari 2000)

Ämne: Åtgärder i syfte att lösa konflikten mellan Etiopien och Eritrea

Kan rådet meddela vilka åtgärder den avser att vidta när det gäller konflikten mellan Etiopien och Eritrea?

Vid den gemensamma församlingen AVS-EU som ägde rum i Nassau i oktober i år, uppmanade Europaparlamentets ledamöter rådet att vidta de åtgärder som krävs för att se till att Etiopien accepterar och tillämpar den fredsplan som Afrikanska enhetsorganisationen har föreslagit. Etiopien tillämpar fortfarande inte avtalet, och fortsätter att kränka de grundläggande friheterna för de eritreanska medborgare som är bosatta i landet.

Enligt artikel 5 i Lomékonventionen skall Europeiska unionen upphöra med sitt samarbete med AVS-länderna om de mänskliga rättigheterna kränks. Kan rådet tala om varför den fortsätter sitt samarbete med Etiopien?

Svar

(16/17 maj 2000)

Sedan striderna mellan Eritrea och Etiopien först bröt ut i maj 1998, har Europeiska unionen upprepade gånger manat de båda länderna att omedelbart upphöra med fientligheterna på alla fronter, avstå från all vidare användning av våld och samarbeta med OAU i dess insatser för att genom medling åstadkomma en fredlig förhandlingslösning på konflikten. EU välkomnade därför den 21 juli 1999 beslutet vid mötet med OAU:s stats- och regeringschefer i Alger den 1214 juli att godkänna arrangemangen för genomförandet av OAU:s ramavtal om lösning av konflikten. I augusti utarbetades dessutom tekniska arrangemang, som utgör det tredje instrumentet för OAU:s strävan att skapa fred i konflikten.

Etiopien har begärt att detta instrument skall ändras med motiveringen att det i vissa aspekter skiljer sig från de tidigare instrumenten. OAU:s algeriska ordförandeskap står för närvarande i kontakt med båda parter i syfte att komma fram till ett avtal. Europeiska unionen förväntar sig att OAU:s fredspaket oförbehållsamt skall godtas och så snart som möjligt genomföras gemensamt av Etiopien och av Eritrea, som redan har godtagit en första version av de tekniska bestämmelserna.

I december 1999 utnämndes senator Rino Serri, Italiens biträdande utrikesminister, till EU:s ordförandeskaps särskilda representant för konflikten mellan Etiopien och Eritrea. Hans uppdrag är koncentrerat till att stödja OAU:s fredsskapande insatser. Senator Serri står i oavbruten kontakt med OAU:s algeriska ordförandeskap som fått i uppdrag att medla, och han har redan besökt de båda huvudstäderna för att bidra till lösandet av konflikten.

Beträffande den ärade parlamentsledamotens fråga, där det hänvisas till Lomékonventionens tillämpning på Etiopien och Eritrea, utgår rådet från att de båda berörda länderna är medvetna om bestämmelsen i artikel 5 i den reviderade Lomékonventionen. Rådet förbehåller sig rätten att se över samarbetet med de båda länderna, med hänsyn till hela utvecklingen, särskilt respekten för de mänskliga rättigheterna.

(2000/C 374 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2784/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Skadestånd till anhöriga till offer i flygolycka

Åtskilliga människor miste livet när en ukrainsk Jakovlev tillhörande flygbolaget Aerosweet Airlines störtade i norra Grekland den 17 december 1997. Utredningskommittén för flygolyckor drog slutsatsen att flygbolaget bar ansvaret för olyckan, något som inte bestreds. Till dags dato har inget skadestånd eller förskott på skadestånd utgått till offrens anhöriga trots att offren identifierats och trots bestämmelserna i rådet förordning (EG) nr 2027/97⁽¹⁾.

Flygbolaget verkar inte bara vara motvilligt att betala skadestånd utan verkar också på olika sätt behandla de anhöriga föraktfullt. I en skrivelse av den 23 april 1999 till transportministern tillkännagav flygbolagets generaldirektör, som understöddes av en representant för den ukrainska regeringen, att bolagets försäkringsbolag (Sedgwick Aviation Limited) inte skulle betala ut något skadestånd till offrens anhöriga såvida inte Aerosweet kunde fortsätta sina flygningar till Grekland.

Kan kommissionen mot bakgrund av denna utpressning som drabbar offrens anhöriga svara på följande frågor:

1. Genomför Aerosweet några reguljär- eller charterflygningar till andra länder i Europeiska unionen?
2. Vilka är Aerosweets åligganden enligt rådets förordning (EG) nr 2027/97?
3. På vilket sätt kan kommissionen, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 2027/97, verka för att förmå flygbolaget att betala ut skadestånd till offrens anhöriga, då dessa inte har möjlighet att stå för kostnaderna för en utdragen och dyr rättsprocess?

⁽¹⁾ EGT L 285, 17.10.1997, s. 1.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 mars 2000)

1. Enligt tillgängliga uppgifter flyger Aerosweet Airlines för närvarande reguljära turer från Ukraina till Aten flera gånger i veckan med flygplan av typen Boeing 737. Kommissionen har inga uppgifter om bolaget också har charterflygningar.

2. Rådets förordning (EG) nr 2027/97 av den 9 oktober 1997 om lufttrafikföretags skadeståndsansvar vid olyckor offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 17 oktober 1997, men trädde inte i kraft förrän den 17 oktober 1998. De viktigaste bestämmelserna i förordningen, bl.a. om förskottsutbetalning av ersättning och ersättning utan övre gränsbelopp för dödsfall och skada, är inte bindande för flygbolag utanför gemenskapen. Förordningen gäller alltså inte den olycka frågeställaren tar upp. I detta fall är i stället Warszawa-konventionen från 1929 tillämplig, vilket förmodligen innebär att flygbolagets ersättningsansvar begränsas till ett visst belopp.

3. Kommissionen kan inte ingripa i detta fall. När slutsatserna i olycksutredningen är tydliga brukar flygbolagen försöka nå en uppgörelse med offrens familjer. Om någon uppgörelse inte kan nås återstår bara att dra ärendet inför domstol, vilket vissa offers familjer tydligen redan gjort.

(2000/C 374 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2785/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: EU-finansierade projekt förstör ett område som skyddas av Natura 2000

Enligt framförda klagomål skadas området runt Aliakmon-floden, som skyddas av gemenskapsdirektiv 92/43/EG⁽¹⁾ om naturskydd (Natura 2000) med prioritering "A", mycket allvarligt av en rad arbeten som utförs i samband med anläggandet av vägavsnittet mellan Veroia och Polimilo på Egnatia-vägen. Det som i praktiken sker är att det företag som har ansvaret för detta avsnitt begår ett brott mot miljöbestämmelserna genom att på bergssidan ned mot floden stjäla material från utdikningen och på detta sätt täcka stora områden, trots att de är skyldiga att göra sig av med allt "bråte" på särskilda avstjälningsplatser.

Med tanke på att det här är ett område som är känt för sin sällsynta skönhet på grund av sin rika flora och fauna och som nu förstörs, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att få ett stopp på anläggningsföretagets katastrofala ingrepp i miljön? Vilka åtgärder kommer den att vidta gentemot de ansvariga, så att de blir skyldiga att återställa miljön i dess ursprungliga skick?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

På basis av de uppgifter som de grekiska myndigheterna har lämnat har kommissionen fått veta att ett jordskred har inträffat på grund av ett mänskligt misstag vid byggandet av en liten tillfartsväg till arbetsplatsen vid vägavsnittet Veria-Lefkopetra på motorvägen Egnatia.

Enligt villkoren i det gällande avtalet är entreprenören (ett konsortium av byggnadsföretagen Aktor, Mechaniki, Olypiaki Techniki, Korontzis) skyldig att följa den miljökonsekvensutredning som godkänts av de grekiska myndigheterna för projektet i fråga, och att tippa material från utdikningen utanför området runt Aliakmon-floden.

Kommissionen har fäst företagets Egnatia Odos SA, det organ som ansvarar för Egnatia-projektet, uppmärksamhet på behovet att sörja för att alla villkor i det gällande kontraktet uppfylls.

(2000/C 374 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2796/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(18 januari 2000)

Ämne: Konservindustrin och dess bidrag till gemenskapens politik för livsmedelsbistånd

Vid plenarsammanträdet i juni 1998 under föregående valperiod diskuterade och godkände Europaparlamentet ett initiativ om konservindustri baserad på fisk- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till detta dokument bad parlamentet kommissionen att, med tanke på att konserver bevarar födoämnenas näringsvärde, ger optimala möjligheter till konservering och är lätta att transportera, aktivt verka för att gemenskapens konservframställning blir en del av biståndspolitikens livsmedelshjälp till behövande länder.

1. Kan Europeiska kommissionen informera om vilka åtgärder som den har vidtagit, sedan nämnda betänkande godkändes, för att tillmötesgå parlamentets krav?
2. Kan Europeiska kommissionen informera om totalbeloppet av de anslag som i allmänhet tilldelats EU:s biståndspolitik under de senaste fem åren, och i synnerhet de anslag som beviljas för livsmedelsbistånd, samt även uppge hur stora kvantiteter och procentsatser av detta totalbelopp för livsmedelsbistånd som utgörs av europeiska konserver? Kan kommissionen vidare uppge vilka produkter dessa konserver har bestått av och från vilka medlemsstater de har kommit?
3. Kan Europeiska kommissionen informera om vilken typ av produkter som ingår i EU:s livsmedelsbistånd som helhet och uppge procentsatserna för varje produkts del samt till vilka tredje länder produkterna distribueras?

⁽¹⁾ EGT C 210, 7.6.1998, s. 295.

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Enligt rådets förordning (EG) nr 1292/96 av den 27 juni 1996 om principerna för och förvaltning av livsmedelsbistånd samt om särskilda stödåtgärder för livsmedelsförsörjningen ⁽¹⁾ och den uppförandekodex som godkänts av medlemsstaterna skall livsmedelsbistånd beviljas på grundval av en särskild behovsgranskning och i allt väsentligt stämma överens med mottagarländernas livsmedelsstrategier. Dessutom skall hänsyn tas till lokala konsumtionsvanor och nationella produktionssystem.

Mot denna bakgrund har kommissionen prioriterat inköp på det lokala planet och i andra utvecklingsländer än mottagarlandet. Dessa inköp utgör i genomsnitt 40 % av de totala inköpen, i huvudsak spannmål (ris, majs, hirs) och baljväxter.

Ett dokument som visar totalbeloppet av de anslag som beviljats för livsmedelsbistånd under perioden 1993–1999 kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

Inom ramen för livsmedelsbiståndet försöker kommissionen i största möjliga utsträckning se till att skicka produkter i form av konserver, huvudsakligen baserade på fisk. Stödmottagarna själva prioriterar dock efterfrågan på färska produkter.

Ett annat dokument med uppgifter om de mängder makrill- och sardinkonserver som tilldelats under senare år och dessa produkters ursprungsland kommer också att skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

Europeiska gemenskapernas byrå för humanitärt bistånd (ECHO) har som främsta uppgift att ge katastrofbistånd. Under de senaste fem åren har kommissionen anslagit följande belopp till gemenskapens humanitära biståndspolitik: 1995: 692,1 miljoner euro, 1996: 656,7 miljoner euro, 1997: 441,6 miljoner euro, 1998: 517,7 miljoner euro och 1999: 812,9 miljoner euro. Summa för perioden 1995–1999: 3 121 miljoner euro.

Mottagarländerna återfinns i det dokument som kommer att skickas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

ECHO verkar genom icke-statliga och internationella organisationer. När det gäller inköp av produkter skall biståndsorganisationen enligt artikel 16.4 i ramavtalet om partnerskap företrädesvis lägga beställningarna i det land där operationen pågår eller i länder i samma region. På detta sätt kan kostnaden för livsmedelsbiståndet hållas nere och produkterna anpassas bättre till mottagarnas matvanor. I stycke 2 i samma artikel föreskrivs faktiskt att biståndsorganisationen skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att produkterna i största möjliga utsträckning motsvarar lokala behov och vanor.

De livsmedel som levereras är ofta spannmål (vete, majs), olja, ris och baljväxter. Fiskkonserver är av mycket marginell betydelse inom ramen för ECHO:s livsmedelsbistånd.

(¹) EGT L 166, 5.7.1996.

(2000/C 374 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2806/99

från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Innovation och teknik på departementsnivå

En av de stora utmaningar som EU står inför är att låta utvecklingen gå hand i hand med teknisk innovation, något som är nödvändigt för att kunna konkurrera med EU, Japan och Sydostasien på detta område.

Det är mer än någonsin nödvändigt att göra den allmänna opinionen, och i synnerhet företagsvärlden, medvetna om att innovation och teknik är de aspekter som kräver mest av industri och forskning på nationell och regional nivå.

Anser kommissionen mot bakgrund av detta att den bör uppmuntra medlemsstaterna att upphöja de olika organ som arbetar med innovation och teknik till departementsnivå, så att de officiellt kan axla den viktiga roll som tillkommer dem inom regeringarnas samlade verksamhet i medlemsstaterna?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(21 februari 2000)

Kommissionen instämmer i att innovationsperspektivet förtjänar en mer central position i den politik som förs på nationell och regional nivå. Att främja innovationer är en viktig uppgift för samhället, eftersom företagens innovationsförmåga är det första steget mot konkurrenskraft i utvecklade ekonomier. Innovation är en mycket komplex verksamhet, vilket innebär att de strategier och den politik som berör innovationsprocessen ofta handhas av flera olika regeringsdepartement, varav vissa kan ha motstridiga intressen. Det är därför av största vikt att uppmuntra en dialog och att samordna politiken mellan olika områden.

I den politiska diskussion om innovation som kommissionen inlett (först genom sin Grönbok om innovation⁽¹⁾) och därefter genom Första handlingsplanen för innovation i Europa — Innovation i tillväxtens och sysselsättningens tjänst⁽²⁾) rekommenderas medlemsstaterna att vidta de åtgärder som krävs för att uppnå en effektiv samordning av åtgärder från olika politikområden, så att dessa samverkar till att främja innovation i våra samhällen. Detta är givetvis i första hand en fråga för medlemsstaterna. Det är emellertid önskvärt att ändamålsenliga metoder utvecklas och befrämjas inom detta område.

Kommissionen avser att underlätta utformandet och genomförandet av initiativ på området genom att utarbeta en gemensam referensram avseende innovationer. Detta kommer att hjälpa medlemsstaterna när det gäller att utbyta erfarenheter och införa ändamålsenliga metoder, däribland lämpliga samordningsförfaranden för en innovationsbefrämjande företagspolitik.

Kommissionen har i detta syfte tagit ett initiativ om benchmarking för innovationsverksamhet och innovationsbefrämjande politik inom gemenskapen. Innovation kommer också att diskuteras vid industriministrarnas informella möte den 10 mars 2000 i Nordwijk, Nederländerna. Kommissionen hoppas att diskussionerna kommer att ge ett betydande underlagsmaterial till Europeiska rådets möte i Lissabon den 23–24 mars 2000.

⁽¹⁾ KOM(95) 688 slutlig.

⁽²⁾ KOM(96) 589 slutlig.

(2000/C 374 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0021/00
från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Unionens yttersta randområden och tilldelningen från strukturfonderna

I planeringen av stödet 1994–1999 från strukturfonderna till den autonoma regionen Azorerna ingår ett stöd för strukturåtgärder som uppgår till 149 200 075 000 portugisiska escudos, vilket motsvarar 744 207 000 euro totalt eller 124 034 000 euro per år, i enlighet med den senaste justeringen från 1999.

Med tanke på att beloppen uttrycks i löpande priser och påverkas av deflatorer har det uppstått problem när anslaget har omräknats till 1999 års priser.

Kommissionen föreslog i en skrivelse av den 1 juli 1999 till de portugisiska myndigheterna att anslagen till den autonoma regionen Azorerna skulle uppgå till 757 miljoner euro för 2000–2006, vilket motsvarar 108 miljoner euro per år.

Det är frågan om en avsevärd minskning, som är betydligt mer omfattande än de 16 miljoner som först framgår, eftersom beloppen för 1994–1999 inte har omräknats till 1999 års priser, och i och med att man inte tar hänsyn till inkomstökningen såväl i Azorerna som i gemenskapen.

Kommissionens förslag står helt i strid med kommissionens löften och uttalanden om unionens yttersta randområden, enligt vilka:

1. resurserna skall koncentreras till de mest behövande regionerna,
2. dessa regioner skall tilldelas ett större årligt stöd, och
3. stödet skall särskilt riktas till regioner i unionens yttersta randområden.

Kommissionen tar uppenbarligen inte hänsyn till de faktiska förhållanden som framgår av olika sifferuppgifter, utan håller fast vid att reformen av strukturfonderna har lett till ökade anslag till samtliga regioner i de yttersta randområdena.

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt att genomföra en omfattande översyn av de effekter som reformen av gemenskapspolitiken har fått i de fattigaste och mest isolerade regionerna, bland annat den autonoma regionen Azorerna, särskilt med beaktande av artikel 299.2 i fördraget?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(15 mars 2000)

Kommissionen beskrev i sitt brev till den portugisiska regeringen den 1 juli 1999, som Paulo Casaca hänvisar till, helt enkelt vad en matematisk beräkning, enligt de allmänna kriterier som fastställts av kommissionen för fördelning av stöd för strukturåtgärder, ger för resultat för olika regioner. Brevet innehöll således endast ett antagande om hur beloppen kan fördelas, och var inte avsett att ersätta en analys baserad på andra hänsyn som kan komma att tas i arbetet för en gemenskapsstöddram.

Sålunda föreslås i den plan för regional utveckling som lades fram av de portugisiska myndigheterna den 13 oktober 1999, att den autonoma regionen Azorerna, inom ramen för det regionala verksamhetsprogram som kommer att tillämpas, får ett anslag på 848 miljoner euro från strukturfonderna, vilket kommer att kompletteras med ett ännu ej fastställt belopp från Sammanhållningsfonden. Kommissionen har inga invändningar mot det portugisiska förslaget.

Till svar på Europeiska rådets begäran i Köln kommer kommissionen att lägga fram en rapport till rådet om åtgärder för att införa en ny artikel 299.2 (f.d. artikel 227) i EG-fördraget avseende de yttersta randområdena. Rapporten kommer att läggas fram till rådet under det portugisiska ordförandeskapet och kommer också att överlämnas till parlamentet.

(2000/C 374 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0040/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(19 januari 2000)

Ämne: Nedskränningar i budgeten för Poseima-programmet

Genom sin ändringsskrivelse nr 4 till det preliminära budgetförslaget för 2000 har kommissionen ökat anslagen till andra program till förfång för Poseima-programmet, som endast fått de nödvändigaste behoven tillgodosedda. Men enligt den rapport om regionerna i gemenskapens yttersta randområden som antogs den 22 december, översteg kostnaderna för Poseima-programmet 1999 den ursprungliga budgeten. Vilka motiv rättfärdigar kommissionens budgetnedskränning?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 mars 2000)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på hans skriftliga fråga E-0038/00 ⁽¹⁾ och på den skriftliga frågan E-2403/99 från Ilda Figueiredo ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT C 303 E, 24.10.2000.

⁽²⁾ EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 125.

(2000/C 374 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0059/00

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(20 januari 2000)

Ämne: Sambandet mellan strukturfonderna och en medlemsstats underlåtenhet att genomföra EU:s miljölagstiftning

Den 23 juni 1999 skrev de dåvarande kommissionsledamöterna Monika Wulf-Mathies och Ritt Bjerregaard till medlemsstaternas regeringar och varnade dem för att det eventuellt kunde uppstå förseningar vid godkännandet av program och projekt, framför allt om de inte fått meddelanden om skyddade områden i enlighet med habitat- och vildfågeldirektiven. I februari 1999 hade domstolsförfaranden inletts mot Irland, eftersom Irland inte i tillräckligt god tid utsett skyddade områden i enlighet med habitatdirektivet och uppgifterna dessutom varit bristfälliga. Kommissionen övervägde också att inleda överträdelseförfarande mot Irland i enlighet med vildfågeldirektivet. Hur sannolikt är det mot bakgrund av ovanstående att kommissionen inte kommer att godkänna de irländska planerna och verksamhetsprogrammen? Hur sannolikt är det att beviljandet av EU-medel kommer att uppskjutas, antingen helt eller delvis, till följd av att Irland inte följt bestämmelserna i dessa frågor?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(14 mars 2000)

Den skrivelse parlamentsledamoten tar upp har granskats eller är under granskning inom ramen för kommissionens godkännande av de planer som medlemsstaterna lämnat in för programplaneringsperioden 2000–2006 och i de förhandlingar om programmen som förs med regionerna.

Kommissionen bedömer varje plan och program utifrån dess separata innehåll. Bedömningen utgår även från kraven i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarandet av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾ och rådet direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarandet av vilda fåglar⁽²⁾ – habitat- och fågeldirektiven. Om vissa uppgifter saknas skall den berörda myndigheten (ofta genom medlemsstaten) ingå ett åtagande om att varje möjlig negativ påverkan på områden som skyddas eller kommer att skyddas under Natura 2000 skall undersökas noggrant och att lämpliga åtgärder skall vidtas. Om så krävs skall en tidtabell för detta åtagande fastställas i programmet. Programmets framskridande blir därefter avhängigt att tidtabellen följs.

Kommissionen beklagar att vissa medlemsstater, däribland Irland, inte har följt habitat- och fågeldirektiven. Lämpliga åtgärder har vidtagits, vilket framgår av att domstolsförfaranden redan har inletts.

Förhandlingarna med de irländska myndigheterna om strukturfondsplanen för 2000–2006 framskrider i enlighet med den tidsplan som fastställdes i den allmänna förordningen om strukturfonderna och kommissionen är övertygad om att frågorna som rör habitat- och fågeldirektiven kommer att få en tillfredsställande lösning.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2000/C 374 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0073/00**från Phillip Whitehead (PSE) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Avloppsslam i foder

Rapporter om att djurfoder är förgiftat med avloppsslam väcker oro bland konsumenterna i EU. Kan kommissionen lindra dessa farhågor och försäkra att det inte förekommer någon som helst risk för människors hälsa? Är kommissionen likaledes säker på att sjukdomar som hotar människors hälsa inte kan återföras från förgiftat foder till livsmedelskedjan?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Det råder inga tvivel om att djurfodersektorn är betydelsefull för att få fram hälsosamma livsmedel av animaliskt ursprung.

Det är inte acceptabelt att använda slam som foderråvara. Eftersom slammet innehåller tungmetaller kan det även efter en högttrycksbehandling och värmebehandling vid hög temperatur utgöra en risk för folk- och djurhälsa om det används som foderråvara. För att upprätthålla en hög nivå av konsumentskydd och för att skydda folkhälsan förbjuds uttryckligen användning av slam från reningsverk som behandlar avloppsvatten genom kommissionens beslut av den 9 september 1991 om upprättande av en förteckning över råvaror vilkas användning är förbjuden i foderblandningar⁽¹⁾.

För att undanröja tvivel om det rådande förbudets räckvidd har kommission redan utarbetat ett utkast till beslut som tydliggör att allt material som erhålls från de olika faserna i reningen av avloppsvatten förbjuds i foderblandningar, oavsett vidare behandling av materialet och avloppsvattnets ursprung. Ständiga foderkommittén granskar för närvarande utkastet till beslut.

Tyvärr kan foder sprida sjukdomar som kan överföras från djur till människor (zoonoser). Till exempel kan foderblandningar som smittats av salmonella utgöra smittkällan för denna farliga bakterie. För att minska riskerna för folkhälsan får följaktligen endast riskfritt material användas som foder enligt gemenskapslagstiftningen. Vidare måste betydelsen av att tillämpa god tillverkningsmetod betonas.

(¹) EGT L 281, 9.10.1991.

(2000/C 374 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0074/00

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(24 januari 2000)

Ämne: Risker i samband med BSE

När avser Europeiska kommissionen att föreslå att man i samtliga medlemsstater inom EU destruerar samtliga vävnader och organ från nötkreatur som kan vara smittade, vilket ordföranden i den europeiska vetenskapliga kommittén har begärt?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Kommissionen lade redan i januari 1999 för rådet och parlamentet fram ett förslag (¹) till förordning om fastställande av bestämmelser för förebyggande och kontroll av vissa överförbara spongiforma encefalopater. Detta förslag, som innehåller bestämmelser för avlägsnande av specificerat riskmaterial, diskuteras för närvarande i parlamentet och rådet. Kommissionen uppmanar bägge institutionerna att påskynda genomgången av detta ytterst betydelsefulla förslag som är av största vikt vid upprättandet av en omfattande ram för att skydda allmänheten från de faror som kan uppstå i samband med överförbar spongiform encefalopati.

Kommission har dessutom redan vid ett flertal tillfällen föreslagit skyddsåtgärder för avlägsnandet av specificerat riskmaterial i gemenskapen. Det senaste försöket, i december 1999, att införa skyddsåtgärder fick inte det stöd av medlemsstaterna som krävdes. Diskussionerna med medlemsstaterna fortsätter i syftet att före utgången av juli 2000 lägga fram ett förslag som kan säkerställa detta stöd. Kommissionen har upprepade gånger betonat behovet av en sådan skyddsåtgärd i avvaktan på godkännandet av den föreslagna förordning som i stora drag skildrats i den förra punkten.

Till sist påminner kommissionen om behovet att medlemsstaterna inför och bibehåller nationella åtgärder för avlägsnandet av specificerat riskmaterial fram till dess att gemenskapsåtgärderna är införda.

(¹) Utkast till kommissionens beslut om reglering av användningen av material som utgör en risk när det gäller transmissibel spongiform encefalopati och om ändring av beslut 94/474/EG, dokument SEK(1999) 1944.

(2000/C 374 E/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0087/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(24 januari 2000)

Ämne: Godkännande av ett territoriellt utvecklingsprogram för Galicien och norra Portugal inom gemenskapsstödrarna 2000–2006

Anser kommissionen att det är möjligt och ändamålsenligt att utarbeta ett utvecklingsprogram för Galicien och norra Portugal under tidsperioden 2000–2006? Hänsyn måste då tas till att båda områdena anslutits till mål 1 inom ramen för Interreg II-programmet och Spaniens och Portugals gemenskapsstödrar, som kommissionen och medlemsstaterna skall förhandla om och godkänna under det första kvartalet i år. Detta program skulle täcka hela territoriet i den här europeiska regionen och alla aspekter av unionens territorialpolitik och också omfatta åtgärder för att utveckla jordbruket, fisket, turismen, industrins utveckling och skapande av sysselsättning. Speciell hänsyn skulle också tas till moderniseringen av hamnarna och flygplatserna och anslutningen till de transeuropeiska nätverken för järnväg och vägar.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(3 mars 2000)

Planer som läggs fram för mål 1 skall utarbetas på den geografiska nivå som den berörda medlemsstaten anser vara den lämpligaste, men skall som regel omfatta en enda region på NUTS II-nivå. Detta föreskrivs i artikel 13.1 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾. Emellertid utgör detta inget hinder för att man för Galicien eller norra Portugal tar hänsyn till dessa regioners gemensamma problem vid prioriteringar som fastställs genom förhandsbedömning.

I det utkast till riktlinjer som antogs av kommissionen den 13 oktober 1999⁽²⁾, och som för närvarande granskas av parlamentet, sägs det om gemenskapsinitiativet Interreg explicit att man skall inrätta gemensamma strukturer för att förbereda programmen, engagera de berörda parterna, välja ut insatser, förvalta det hela och samordna och övervaka genomförandet av programplaneringen. Dessa riktlinjer skall antas av kommissionen i slutet av februari 2000.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ KOM(1999) 479 slutlig.

(2000/C 374 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0096/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Övergripande saneringsplan för Vigofjorden

Det håller på att genomföras en saneringsplan för Vigofjorden, finansierad till 80 procent genom Sammanhållningsfonden och till 20 procent av den regionala regeringen i Galicien. Den dåliga hanteringen av planens genomförande, vilket har lett till skador på tillgängliga anläggningar, orsakar flera problem som bl.a. tar sig uttryck i utsläppen av avloppsvatten från hushållen och i förekomsten av farligt och giftigt industriavfall som påverkar stränder med högt naturvärde och socialt värde. Detta framgår av uppgifter från invånarna i kommunen Alcabre i Vigo.

Invånarna i Alcabre har redan uppmärksammat denna situation för kommissionen och för Europeiska ombudsmannen och krävt en kontroll av området mellan Coruña-vägen och floden Lagares utlopp i kommunen Vigo.

Kommer kommissionen att genomföra en kontroll av avloppsledningen vid Vigofjorden och reningsverket i floden Lagares, i enlighet med invånarnas krav?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(7 mars 2000)*

Kommissionen har nyligen underrättats om de förhållanden som nämns av parlamentsledamoten. Den har vänt sig till de spanska myndigheterna för att få uppgifter om de påtalade förhållanden och för att kunna kontrollera om gemenskapens bestämmelser följts för projektet i fråga. På övervakningskommitténs nästa möte, som skall äga rum i april 2000, kommer kommissionen att kräva en närmare analys av vad detta projekt innebär. Den kommer att underrätta parlamentsledamoten om hur detta ärende fortskrider.

(2000/C 374 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0098/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen***(26 januari 2000)*

Ämne: Iakttagande av partnerskapsprincipen vid utarbetandet av den regionala utvecklingsplanen 2000–2006 för de autonoma regioner som berörs av mål 1

I oktober 1999 lade jag fram en skriftlig fråga till kommissionen (nr P-1798/99) ⁽¹⁾ om iakttagande av partnerskapsprincipen vid utarbetandet av den regionala utvecklingsplanen 2000–2006 för de autonoma regioner som berörs av mål 1, med anledning av att detta grundläggande dokument, som beaktar de viktigaste investeringarna för att främja utveckling, sysselsättningsskapande åtgärder och transportnät, inte granskats av det regionala parlamentet i Galicien.

I sitt svar meddelade kommissionsledamot Michel Barnier att det inte skulle ges ett definitivt svar förrän dokumentet om det regionala utvecklingsplanen sänts till Bryssel, samtidigt som han dock försäkrade att medlemsstaterna i enlighet med artiklarna 15 och 16 i rådets förordning (EG) nr 1260/99 ⁽²⁾ om allmänna bestämmelser för strukturfonderna skall förelägga kommissionen en sådan plan "efter samråd med parterna", eftersom det i förordningen anges att planen skall innehålla "en rapport om de bestämmelser som införts för samråd med parterna".

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta, mot bakgrund av att den redan förfogar över dokumentet i fråga, för att se till att partnerskapsprincipen och de autonoma regionernas behörighet respekteras? I synnerhet gäller detta Galicien där det regionala parlamentet ignorerades vid utarbetandet av en regional utvecklingsplan som på ett avgörande sätt berör dess behörighet och dess roll som ansvarig institution för den ekonomiska och sociala utvecklingen i landet.

⁽¹⁾ EGT C 203 E, 18.7.2000, s. 51.

⁽²⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(10 mars 2000)*

Rådets förordning nr (EG) 1260/99 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾, artikel 8, föreskriver att gemenskapens åtgärder beslutas inom ramen för ett nära samförstånd, kallat partnerskap, "mellan kommissionen och medlemsstaten samt de myndigheter och organ som utses av medlemsstaten inom ramen för dess nationella regler och gällande praxis, bl.a. regionala, lokala och andra behöriga offentliga myndigheter, arbetsmarknadens parter och näringslivets organisationer, alla andra relevanta organ i detta sammanhang". De myndigheter och organ som utses av medlemsstaten kallas "partner".

Då det handlar om regionala utvecklingsplaner föreskriver artiklarna 15 och 16 i ovan nämnda förordning att "planerna skall läggas fram för kommissionen av medlemsstaterna efter samråd med parterna" och att de skall innehålla "en rapport för de bestämmelser som införts för samråd med parterna".

I den regionala utvecklingsplanen för stödberättigade regioner enligt mål 1, som lades fram av den spanska regeringen den 29 oktober 1999, ägnas ett kapitel åt tillämpningen av partnerskapsprincipen. Där förklaras bland annat att de autonoma regionerna från början har deltagit i utformningen, utarbetandet och avfattandet av planen, och att de vid ett flertal tillfällen har haft möjlighet att ge sina synpunkter på det slutliga förslaget och göra ändringar däri.

Eftersom det, enligt förordning (EG) nr 1260/1999, åligger medlemsstaten att utse sina partner, anser kommissionen att den spanska regeringen uppfyllde sina skyldigheter avseende iakttagande av partnerskapsprincipen när denna regionala utvecklingsplan utarbetades.

(¹) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0103/00

från Jo Leinen (PSE) till kommissionen

(26 januari 2000)

Ämne: Förenligheten mellan EG-rätten och en dansk lag om beskattning av aktieinkomster i samband med flyttning till en annan EU-medlemsstat

En dansk lag från 1987 medför att danska medborgares aktieinkomster beskattas i samband med flyttning till en annan EU-medlemsstat. Personer som av yrkesmässiga eller andra skäl tvingas att arbeta och leva i en annan EU-medlemsstat diskrimineras därigenom.

1. Är paragraf 13a i lagen om inkomster av aktiekapital (Lovbekendtgørelse den 5 november 1987 nr 698, Karnovs Lovsamling 6 (1988), s. 5880) förenlig med artiklarna 43, 56, 18 och 12 i EG-fördraget?
2. Om inte, vad avser kommissionen då att göra för att förmå Kungariket Danmark att rätta sig efter EG-rätten?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

Kommissionen känner till de danska skatteregler enligt vilka ej realiserade realisationsvinster på aktier beskattas om en person lämnar landet. Liknande regler finns i Tyskland, Frankrike och Österrike.

Enligt dansk lag är realisationsvinster på aktier i Danmark skattepliktiga. För att den skattebetalare som lämnar medlemsstaten för en medlemsstat där realisationsvinster inte beskattas skall behandlas på motsvarande sätt, fastställs den latent skatteplikt som åligger skattebetalaren för realisationsvinster när denne lämnar Danmark. Skatten skall dock inte erläggas omedelbart utan först när realisationsvinsterna realiserar, dvs. när aktierna i fråga faktiskt avyttras. Skatten fastställs på grundval av beräknade realisationsvinster när den skattskyldige lämnar Danmark, men om aktiernas värde senare sjunker tillåter Danmark en ny beräkning av skatten så att endast de faktiska realisationsvinsterna beskattas. Dessutom får den skatt på realisationsvinster som tas ut i den nya medlemsstat där den skattskyldige är bosatt i sin helhet räknas av från den skatteplikt som åligger honom i Danmark.

Det är riktigt att den beräknade skatten måste garanteras av den skattskyldige när denne lämnar Danmark, men de danska myndigheterna godtar (en del av) aktierna som säkerhet.

Det verkar inte föreligga någon faktisk skillnad i den skattemässiga behandling av bosatta i Danmark och andra som lämnar Danmark.

Eftersom ett klagomål rörande samma frågeställning har ingivits till kommissionen och för närvarande är under övervägande, kommer kommissionen i alla händelser att ytterligare undersöka om de danska reglerna är förenliga med gemenskapslagstiftningen.

(2000/C 374 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0106/00**från Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till kommissionen**

(26 januari 2000)

Ämne: Finansiellt stöd till infrastrukturerna i de öst- och centraleuropeiska kandidatländerna — projektens kvalitet

Europeiska unionen har beslutat att ge ekonomiskt stöd till de öst- och centraleuropeiska kandidatländerna så att de kan anpassa nivån och kvaliteten på sina respektive infrastrukturer inför den utvidgade gemensamma marknaden (Phare-programmet, strukturpolitiskt föranslutningsinstrument). Tänker kommissionen utarbeta några tekniska rekommendationer som skall beaktas vid genomförandet av de infrastrukturprojekt som man beviljar stöd till, för att uppnå en viss kvalitetsnivå som garanterar driftskompatibiliteten mellan dessa nät och EU:s nät?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Stöd inom ramen för det strukturpolitiska föranslutningsinstrumentet (ISPA) kan erhållas dels för transportinfrastrukturprojekt, som även gynnar hållbar rörlighet, dels för miljöåtgärder. Energi- och telekommunikationsprojekt kan finansieras genom Phare.

Transportprojekt som är berättigade till ISPA-stöd gör det möjligt för mottagarländerna att anpassa sig till regelverket för denna sektor. ISPA bidrar även till att uppnå målen för anslutningspartnerskapen och till samtrafik, driftskompatibilitet hos nationella transportnät och byggandet av transeuropeiska transportnät liksom tillgången till dessa nät.

Kommissionen har upprättat referensramar för finansieringen av transportinfrastruktur inom ramen för ISPA. I det dokumentet, som granskades av ISPA:s förvaltningskommitté i december 1999, fastställs de villkor som skall vara uppfyllda för att projekt skall beviljas ISPA-stöd. Alla transportsätt är stödberättigade, även om järnvägstransport kommer att gynnas med hänvisning till främjandet av hållbar rörlighet. Projekt som leder till ökad samtrafik och driftskompatibilitet kommer att prioriteras. I ett försök att höja kvaliteten finns även en möjlighet att erhålla stöd för tekniska förberedelser av stödprojekt.

Inom telekommunikationssektorn måste kandidatländerna anta gemenskapens regelverk, som innefattar relevanta europeiska och internationella standarder. Genom de flernationella Phare-programmen tillhandahålls utbildning inom detta område. Gemenskapens strategi i detta sammanhang är att främja deltagande av privat kapital i utvecklingen av sektorn, till exempel genom internationella finansiella institutioner och affärsbanker. Investerarnas risk minskas genom kravet på att de stabila regelramar, som gemenskapens regelverk tillhandahåller, skall antas. Driftskompatibilitet med och mellan kandidatländerna har uppnåtts i stor utsträckning.

(2000/C 374 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0119/00**från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Omsättningsskatt på personbefordran — EU-direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977

Direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾ av den 17 maj 1977 behandlar omsättningsskatt på personbefordran. Hittills har endast tre av de femton medlemsstaterna (Österrike, Tyskland och Belgien) genomfört detta direktiv och bär upp omsättningsskatt på personbefordran på sina territorier. Denna bestämmelse orsakar ytterligare byråkratiska påfrestningar och en extra kostnadsbelastning för de persontransportföretag som tillhandahåller persontransporttjänster på dessa tre territorier. Detta förhållande står helt i strid med principen om fri rörlighet och främjandet av gränsöverskridande verksamhet. Mot denna bakgrund uppmanas kommissionen lägga fram följande information:

- Europeiska gemenskapens mål är att harmonisera lagstiftningen och införa lika villkor för samtliga medlemsstater. Kommer denna princip att uppfyllas om direktiv 77/388 av den 17 maj 1977 genomförs?
- Är det för den europeiska integrationen meningsfullt att endast tre av de femton medlemsstaterna genomför direktiv 77/388/EEG?
- Persontransportföretagen från länderna Österrike, Tyskland och Belgien har möjlighet till kostnadsinsparingar, eftersom de inte behöver betala skatt på persontransporter genom andra länder. Leder genomförandet av direktivet sålunda till en snedvridning av den fria konkurrensen?

(¹) EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 mars 2000)

Den grundläggande regeln för beskattning av passagerartransport återfinns i artikel 9.2 b i direktiv 77/388/EEG (¹) enligt vilken "platsen för tillhandahållande av transporttjänster skall vara den där transporten äger rum, med beaktande av de avstånd som tillryggaläggs". Enligt denna bestämmelse kan medlemsstaterna belägga inhemska passagerartransporter och den gemenskapstransport och internationella transport av passagerare som äger rum i det egna landet med mervärdesskatt.

Det finns emellertid flera undantag från denna grundläggande bestämmelse bland annat de undantag som förhandlats fram av medlemsstaterna i samband med anslutningen till gemenskapen. Huvudorsakerna till olikheterna är att medlemsstaterna enligt det sjätte direktivet har rätt att tillämpa en eller två nedsatta mervärdesskattesatser (på minst 5 %) på leveranser av särskilda varor och tjänster (passagerartransporter ingår i denna kategori — artikel 12. 3 a och bilaga H 5), att medlemsstater vilka tillämpar nedsatta satser som är lägre än den miniminivå som fastställs genom direktivet får fortsätta att göra det, förutsatt att dessa satser var i kraft den 1 januari 1991 (detta ger medlemsstaterna möjlighet att fortsätta med nollsatser eller kraftigt nedsatta satser för passagerartransport — artikel 28. 2) och slutligen att en medlemsstat, enligt befintliga villkor i den medlemsstaten (artikel 28. 3 b) och bilaga F 17), får fortsätta att undanta passagerartransporter.

Samtliga medlemsstater har införlivat det sjätte mervärdesskattedirektivet med sin nationella lagstiftning, men reglerna för genomförandet av direktivet i gemenskapen kan fortfarande variera.

Kommissionen lade, på grund av denna skillnad när det gäller behandlingen av passagerartransporter, 1992 fram ett förslag till ett rådsdirektiv (²), vars syfte var att fastställa närmare bestämmelser för den gemensamma tillämpningen av mervärdesskatt på passagerartransport på landsvägar och inre vattenvägar i gemenskapen. Enligt förslaget skulle befintliga mervärdesskattesatser och undantag bibehållas, men platsen för beskattningen skulle vara den plats från vilken passagerartransporten inleddes. Dessvärre antogs inte förslaget av rådet och kommissionen tog tillbaka sitt förslag genom beslut 97/C 2/02.

På grund av svårigheterna i samband med försöken att skapa ett enhetligt skattesystem för alla typer av passagerartransporter beslutade kommissionen att inleda en undersökning i syfte att få större insikt i de ekonomiska uppgifterna och de praktiska följderna av beskattningen inom hela passagerartransportområdet. Undersökningen skulle vara till hjälp för kommissionen vid upprättandet av en rapport till Europaparlamentet och rådet angående den övergripande situationen på mervärdesskatte- och passagerartransportområdena, varvid utvecklingen inom transportsektorn och den inre marknadens funktion skall beaktas. Den av den ansvarige konsulten utarbetade rapporten lades fram 1998 och har offentliggjorts av kommissionen.

Kommissionen kommer i samband med den översyn av den allmänna strategin för mervärdesskatter som skall göras i syfte att förbättra systemets funktion att ta denna fråga i beaktande när den utarbetar det nya programmet och beslutar vilka prioriteringar den i framtiden skall göra i fråga om mervärdesskatten.

(¹) Rådets sjätte direktiv av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande mervärdesskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund — EGT L 145, 13.6.1977.

(²) KOM(92) 416 slutlig.

(2000/C 374 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0121/00**från Ioannis Souladakis (PSE) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Överträdelse av handelsavtalet mellan EU och Sydafrika

Sydafrika insisterar på att använda de skyddade beteckningarna ouzo och grappa på sina alkoholhaltiga drycker trots att dessa tillhör Greklands respektive Italiens skyddade drycker. Detta kastar en skugga över det frihandelsavtal som nyligen undertecknades mellan EU och ovannämnda land. Sydafrikas agerande skapar problem i ansträngningarna för att föra de båda parterna närmre varandra, i synnerhet till följd av att apartheid avskaffats och den internationella isolering som landet varit utsatt för i flera decennier upphört.

Det vore att föredra att man, innan avtal mellan EU och tredje land sluts, undviker att dessa överträds på bekostnad av tydliga intressen från producentgrupper i gemenskapens medlemsstater. Eftersom det finns ett stort antal liknande avtal med tredje länder bör Europeiska unionens ansvariga organ vidta nödvändiga åtgärder för att undvika risken för att åtskilliga skyddade produkter efterhärmas.

Ser kommissionen till att säkerställa skydd av EU:s ursprungsbeteckningar när den sluter handelsavtal och vilka åtgärder har den för avsikt att vidta i detta specifika fall för att skydda ouzo- och grappa-producenterna från att se sina produkter efterhärmas i samband med att dessa beteckningarna också finns i Sydafrika?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(8 mars 2000)

Förhandlingar om frihandelsavtal mellan gemenskapen och tredje länder syftar i första hand till att undanröja handelshinder mellan parterna för i stort sett hela deras handel. Avtalen rör emellertid även handelsrelaterade områden, exempelvis skydd av immateriella rättigheter. Detta är fallet när det gäller avtalet mellan gemenskapen och Sydafrika.

De förhandlingar som ledde till handels-, utvecklings- och samarbetsavtalet (TDCA) övervakades noga och kontinuerligt av rådet, i överensstämmelse med det förhandlingsmandat som rådet antog i mars 1996. Resultatet av förhandlingarna stöddes enhälligt av medlemsstaterna vid europeiska rådets möte i Berlin i mars 1999 och på nytt i juli 1999, då rådet beslutade om en provisorisk tillämpning av TDCA-avtalet. I oktober 1999 gav parlamentet sitt samtycke till TDCA-avtalet.

Vad gäller skyddet av beteckningarna för spritdrycker är beteckningarna "ouzo" och "grappa" helt skyddade på gemenskapens territorium för respektive grekisk eller italiensk produkt⁽¹⁾. Ingen produkt från tredje land kan följaktligen importeras och marknadsföras inom gemenskapen under dessa beteckningar. På multilateral nivå är dessa båda beteckningar för närvarande inte skyddade enligt reglerna om handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter. Det är emellertid gemenskapens strategi att förhandla om bilaterala och multilaterala avtal för att säkerställa skyddet av dessa beteckningar på marknader i tredje land. Flera tredje länder, inbegripet Sydafrika, motsätter sig fortfarande detta skydd. De bilaterala avtal som gemenskapen slutit med Mexico och Schweiz innehåller emellertid de nödvändiga bestämmelserna om skydd. Liknande avtal håller för närvarande på att förhandlas fram med kandidatländerna och länder som gränsar till dessa samt med Kanada.

När det gäller Sydafrika innehåller det TDCA-avtal som undertecknades i oktober 1999 en särskild hänvisning till skydd av de geografiska beteckningarna "port" och "sherry", som är erkända enligt de multilaterala reglerna om handelsrelaterade aspekter av immateriella rättigheter⁽²⁾. I TDCA-avtalet fastställs det att skydd av traditionella spritbeteckningar som "grappa" och "ouzo" skall regleras i det separata avtal om vin och sprit om vilket förhandlingar med Sydafrika har förts under de senaste tre åren. Detta separata avtal omfattades ursprungligen av det förhandlingsmandat för huvudavtalet som kommissionen erhöll 1996. Kommissionens förhandlingsgrupp har konsekvent företrätt gemenskapens fastställda ståndpunkt i denna fråga.

I februari 2000 godkände den sydafrikanska regeringen ett förslag från gemenskapen om skydd för beteckningen "ouzo" och andra traditionella spritbeteckningar⁽³⁾ för motsvarande produkter från gemenskapen efter en övergångsperiod på fem år. Vidare överenskomms med Sydafrika att formella förhandlingar om vin- och spritavtalet skall återupptas i mars 2000 i avsikt att dessa skall vara avslutade till den 1 juni 2000 så att avtalet kan träda i kraft den 1 september 2000.

⁽¹⁾ Se rådets förordning (EEG) nr 1576/89 av den 29 maj 1989 om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av spritdrycker (EGT L 160, 12.6.1989).

⁽²⁾ Se bilaga X till rådets beslut 1999/753/EG av den 29 juli 1999 om provisorisk tillämpning av avtalet om handel, utveckling och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan (EGT L 311, 4.12.1999).

⁽³⁾ Grappa, Korn, Kornbrand, Pacharan, Jägertee.

(2000/C 374 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0122/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(27 januari 2000)

Ämne: Skydd av beteckningen ouzo i avtalet mellan EU och Sydafrika

Det nya avtalet mellan EU och Sydafrika trädde i kraft den 1 januari 2000 och skall förenkla tillträdet till gemenskapens marknad för sydafrikanska varor, inklusive vin och sprit. Avtalet om drycker innefattar bestämmelser om skydd för benämningarna port och sherry men det föreskrivs inte något liknande skydd för framställning av och handel med ouzo, en produkt med ursprungs-beteckning som produceras i och uteslutande är knuten till Grekland, samt den italienska grappan.

Varför såg inte kommissionen till att avtalet innefattade bestämmelser om skydd för beteckningarna på den traditionella grekiska drycken ouzo och den italienska grappan? Har den för avsikt att göra detta nu?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

Kommissionen vill påminna Alexandros Alavanos att rådet 1989 antog rådets förordning (EEG) nr 1576/89 av den 29 maj 1989, om allmänna bestämmelser för definition, beskrivning och presentation av spritdrycker⁽¹⁾, vilken ger ett absolut skydd för vissa geografiska och traditionella beteckningar för spritdrycker som marknadsförs inom gemenskapen, bl.a. "ouzo" och "grappa". När det gäller ouzo kan endast spritdrycker smaksatta med anis som framställs i Grekland och som motsvarar vissa fastställda specifikationer, använda denna beteckning.

När det mer specifikt handlar om avtalet mellan gemenskapen och Sydafrika om handel, utveckling och samarbete, undertecknat den 11 oktober 1999, är det riktigt att avtalet, i bilaga X, endast föreskriver särskilda skyddsbestämmelser för ursprungs-beteckningarna "porto" och "sherry" utan att nämna andra beteckningar⁽²⁾. I bilagan anges dock att ett separat avtal om vin och spritdrycker kommer att förhandlas fram, bland annat för att på ett mer utförligt sätt beskriva åtagandena avseende portvin och sherry. I förhandlingarna om detta avtal, som fördes parallellt med förhandlingarna om det övergripande avtalet, har det inte rått några tvivel om kommissionens fasta uppfattning att skydd av den grekiska beteckningen "ouzo", precis som andra traditionella beteckningar t.ex. "grappa", bör vara en väsentlig del av avtalet. Under lång tid kunde den sydafrikanska delegationen av principskäl inte acceptera att ett absolut skydd för traditionella beteckningar skulle beviljas, vilket gjorde det omöjligt att sluta avtal om vin och spritdrycker med Sydafrika inom de tidsfrister som inledningsvis faststälts. Först i mitten av februari 2000 accepterade den sydafrikanska regeringen ett förslag från gemenskapen, enligt vilket Sydafrika är förbundet att skydda beteckningen "ouzo" och andra traditionella beteckningar för spritdrycker⁽³⁾ för gemenskapsprodukter efter en övergångsperiod på fem år. Denna förbindelse regleras i detalj av det särskilda "spritdrycksavtalet" som bör slutas före den 1 juni 2000 och tillsammans med "vinavtalet" träda i kraft den 1 september 2000.

Kommissionen ber också parlamentsledamoten att konsultera svaret på den skriftliga frågan E-121/00 från Ionnis Souladakis ⁽⁴⁾ som behandlar samma ämne.

⁽¹⁾ EGT L 160, 12.6.1989.

⁽²⁾ EGT L 311, 4.12.1999.

⁽³⁾ Grappa, Korn, Kornbrand, Pacharan, Jägertee.

⁽⁴⁾ Se s. 27.

(2000/C 374 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0126/00

från Carmen Cerdeira Morterero (PSE) till kommissionen

(27 januari 2000)

Ämne: Förseningar på Barajas flygplats i Madrid

Det europeiska flygbolagsförbundet AEA (Asociación de Líneas Aéreas Europeas) har nyligen publicerat uppgifter om hur de största europeiska flygplatserna fungerade under det tredje kvartalet av 1999. Slutsatserna är bedrövliga för flygplatsen i Madrid, som i ifråga om negativa aspekter endast överträffas av flygplatserna i Barcelona och Malpensa i Milano. Enligt dessa uppgifter avgår över hälften av flygen försenade från Barajas (51,9 procent) och förseningarna vid avgången uppgår till i genomsnitt 43 minuter. Förseningarna vid ankomsten är inte färre, de uppgår till 47,7 procent, med en genomsnittlig väntetid på 45 minuter.

I undersökningen ingår även orsakerna till förseningarna och här ser man tydligt flygplatsens roll i den dåligt fungerande verksamheten. Endast 16 procent av flygen är försenade på grund av förseningar vid andra flygplatser, medan flygtrafikkontroll, lastnings- och lossningsverksamhet samt underhåll av flygplanen på den berörda flygplatsen ligger bakom 31,5 procent av förseningarna. Kort sagt visar uppgifterna att situationen på Barajas är bedrövlig och att orsakerna till detta står att finna på själva flygplatsen.

Mot bakgrund av dessa uppgifter och med hänsyn till kommissionens vilja att upprätta ett gemensamt luftrum, något som kommissionsledamot de Palacio själv uppgett, ställs följande frågor:

- Vilka åtgärder kan kommissionen vidta för att förbättra situationen på de europeiska flygplatserna?
- Har kommissionen tagit något initiativ i denna fråga?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Kommissionen delar uppfattningen att situationen i fråga om förseningar i lufttrafiken och trängseln i luftrummet har nått oacceptabla gränser och anser därför att det krävs snabba och drastiska åtgärder.

Kommissionen samlar inte in statistik för förseningar på flygplatser. I rapporten från det europeiska flygbolagsförbundet AEA (Association of European Airlines) för tredje kvartalet 1999 sägs dock att det förekommer kraftiga förseningar vid många europeiska flygplatser.

I fråga om förseningar som beror på flygkontrolltjänster uppger Eurocontrol Organisation's Central Flow Management Unit att det förekom problem i december när förseningarna för alla flygningar i Spanien var högre än i andra länder som Nederländerna, Frankrike och Schweiz. Skälen till förseningarna berodde på personalbrist och dåligt väder (huvudsakligen dimma). Situationen har därefter förbättrats avsevärt och förseningarna i Madrid i januari har minskat med över hälften i jämförelse med december. Barajas är följaktligen inte längre sämst i Europa.

När det gäller de åtgärder som kommissionen kan vidta för att förbättra läget på de europeiska flygplatserna, antog kommissionen den 1 december meddelandet "Skapandet av ett gemensamt europeiskt luftrum". I det analyseras orsakerna till den uppkomna situationen och det ges förslag på åtgärder som kan vidtas på medlemsstatsnivå och på gemenskapsnivå.

Dessutom har en högnivågrupp inrättats under ledning av vice ordföranden med ansvar för transport och energi i syfte att analysera de frågor som rör förseningar beroende på flygkontrolltjänster. Gruppen kommer att vara klar med sin genomgång i juni 2000 och kommissionen kommer att rapportera om dess resultat till rådet och Europaparlamentet.

(2000/C 374 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0151/00
från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Statligt stöd och kolindustrin

Kan kommissionen bekräfta att den vid undersökningen av sammanslagningen av Ruhrkohle AG Saarbergwerke och Preussag Anthrazit GmbH 1998 kom fram till att den tyska regeringen hade beviljat statligt stöd? Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att säkerställa att detta stöd återbetalas?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(1 mars 2000)

Kommissionen kan bekräfta att den har undersökt om icke anmält statligt stöd var inblandat när det privata företaget RAG Aktiengesellschafts (RAG AG) köpte det statligt ägda Saarbergwerke AG.

Undersökningen ledde till att kommissionen den 18 januari 2000 överlämnade en formell underrättelse till den tyska regeringen med begäran om att regeringen inom en månad efter mottagande av skrivelsen till kommissionen översänder en utförlig och kvantifierad ekonomisk bedömning av de risker som RAG AG löper vid köp av Saarbergwerke AG, en utförlig kommersiell och finansiell bedömning av de olika dotterbolagen i Saarbergwerke AG-gruppen vid tidpunkten för sammanslagningen tillsammans med en likviditetsprognos, en utförlig kommersiell och finansiell bedömning av synergieffekter för Deutsche Steinkohle AG vid köp av Saarbergwerke AG:s kolproducerande verksamhet, en utförlig kommersiell och finansiell bedömning av synergieffekterna för RAG AG vid köp av Saarbergwerke AG:s övriga producerande verksamhet samt en förklaring till varför försäljningspriset på 1 D-mark som betalades av RAG AG för Saarbergwerke AG inte anmäldes som statligt stöd till kolsektorn i överensstämmelse med artikel 1.2 och 1.4 i kommissionens beslut nr 3632/93/EKSG av den 28 december 1993 om gemenskapsregler för statsstöd till kolindustrin⁽¹⁾ om Tyskland betraktade detta som en riskförsäkring för RAG AG.

Denna skrivelse kommer också att offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning tillsammans med en uppmaning till tredje part att inkomma med synpunkter inom en månad efter offentliggörandet. De synpunkter som inkommer kommer att vidarebefordras till den tyska regeringen som därmed har möjlighet bemöta synpunkterna.

Mot bakgrund av dessa svar kommer kommissionen därefter att fatta ett slutgiltigt beslut om huruvida icke anmält statligt stöd var inblandat i köpet.

⁽¹⁾ EGT L 329, 30.12.1993.

(2000/C 374 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0174/00
från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Uppmaning till ECB att byta ut systemet med veckoauktioner

Några spanska banker har bett om vissa ändringar när det gäller några aspekter i ECB:s penningpolitik, exempelvis den repoauktion som hålls varje vecka, eftersom den missgynnar de spanska kreditinstituten.

Bankerna skulle också önska att dessa repoauktioner som för närvarande avser fasta räntor, i stället skulle avse rörliga räntor, vilket skulle minska frestelsen att lägga överbud.

Anser kommissionen att den bör föreslå att man tar hänsyn till denna förfrågan från de spanska kreditinstituten, genom att uppfylla deras önskemål om att offentliggöra tidigare lagda bud?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(1 mars 2000)

Parlamentsledamotens fråga gäller hur Europeiska centralbanksystemet (ECBS) genomför penningpolitiken inom euroområdet. Detta är en av de grundläggande uppgifter som ECBS har och som finns förtecknade i artikel 105 i EG-fördraget. Kommissionen är inte behörigt på området i fråga.

(2000/C 374 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0181/00

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Inplantering av varg, lodjur och björn

Med hänvisning till den skriftliga frågan E-2432/99⁽¹⁾ ber jag kommissionen om närmare informationer om de i samband med härmed nämnda projekten beträffande återinplantering av varg, lodjur och björn. Av särskilt intresse är frågan om projektens huvudsyfte, kostnaderna för de olika projekten och vilka organisationer som medfinansierade dem? Kommissionen ombeds att svara så detaljerat som möjligt på dessa frågor.

⁽¹⁾ EGT C 219 E, 1.8.2000, s. 161.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 april 2000)

I sitt svar på frågeställarens skriftliga fråga E-2432/99⁽¹⁾ meddelade kommissionen att det finansiella instrumentet Life-natur och dess föregångare använts för finansiering av flera projekt som direkt eller indirekt gäller bevarande av varg (21 projekt), lodjur (14 projekt) och brunbjörn (17 projekt).

Med anledning av frågeställarens nya fråga vill kommissionen betona att bara två av dessa Life-natur-projekt omfattar specifika åtgärder för återinplantering av brunbjörn, och att kommissionen aldrig finansierat något projekt som gäller återinplantering av varg eller lodjur.

De fullständiga uppgifterna om dessa båda projekt skickas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ EGT C 219 E, 1.8.2000, s. 161.

(2000/C 374 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0195/00**från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till kommissionen**

(27 januari 2000)

Ämne: Interregprojekt i Schwedt i delstaten Brandenburg: tropiskt virke används i ett projekt som får högsta möjliga bidrag från EU

För en fotgångar- och cykelbro över en sluss i Schwedt i euroregionen Pomerania beviljades högsta möjliga bidrag från EU, 75 procent eller i absoluta tal 1,45 miljoner tyska mark. Bron skall byggas av bongossiträ, ett trädslag som inte erkänts vara en produkt från hållbart skogsbruk.

1. Anser kommissionen att det går för sig att med europeiska bidragsmedel stödja användningen av tropiskt virke som inte kommer från ekologiskt skogsbruk och att sådant stöd är förenligt med den övergripande gemenskapspolitiken om skydd och förbättring av miljöskyddet?

Om svaret på frågan är jakande: hur kan kommissionen då motivera detta, särskilt med beaktande av att gemenskapen engagerat sig till förmån för skydd av världsklimatet?

Om svaret på frågan är nekande: vad tänker kommissionen göra för att sätta stopp för stöd av sådant slag?

2. Anser kommissionen att det för projekt som får stöd av EU absolut måste användas tropiskt virke, om det finns andra alternativ att tillgå?

3. Anser kommissionen att det med tanke på att det europeiska miljöskyddet skall efterlevas och med tanke på gemenskapens engagemang till förmån för skydd av världsklimatet här är nödvändigt att utbetalningen av pengar från gemenskapsinitiativet Interreg skyndsamt stoppas så att man på det sättet kanske skall kunna verka för att det tropiska virket inte ens levereras?

Om svaren på frågorna är jakande: vilka åtgärder tänker kommissionen vidta i detta fall?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(30 mars 2000)

Kommissionen är medveten om behovet att främja ett miljövänligt skogsbruk i utvecklingsländer. Exempelvis kan nämnas att mer än 50 miljoner euro per år ur gemenskapens budget anslås till bevarande av skog och främjande av ett hållbart skogsbruk i utvecklingsländer. Kommissionen har också ingripit i den globala diskussionen på detta område, exempelvis i internationella skogsbrukskommittéer, i avsikt att föra fram skogsskötselns ekologiska dimension. Kommissionen har också givit sitt stöd åt den frivilliga certifieringen av skogsbruksprodukter som syftar till att höja medvetenheten.

Enligt de regler som gäller för strukturfonderna är det medlemsstaterna som ansvarar för urvalet av enskilda projekt sedan man kommit överens med kommissionen om de strategiska programprioriteringarna. De nationella myndigheterna är samtidigt skyldiga att tillämpa gemenskapslagstiftningen, exempelvis vad gäller miljön.

På grundval av de upplysningar som kommissionen har fått från de tyska myndigheterna kan det konkreta genomförandet av det speciella fall som ledamoten hänvisar till inte anses bryta mot gemenskapens lagar eller överträda den nationella tyska lagstiftningen. Kommissionen har därför inte möjlighet att införa restriktioner för projektet, och det finns ingen grund för att dra tillbaka det ekonomiska stödet från strukturfonderna.

Kommissionen har dock för avsikt att undersöka vilka möjligheter som finns för att på ett bättre sätt ta hänsyn till miljöaspekterna i samband med de regler som styr offentlig upphandling i Europa. Resultatet av denna granskning kommer att utformas som ett tolkningsmeddelande om offentlig upphandling i Europa och dess relation till miljöfrågorna.

På uppmaning av rådet prövar kommissionen möjligheterna till ytterligare åtgärder vad gäller certifiering av hållbart skötta skogar och märkning av produkter från sådana skogar.

(2000/C 374 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0199/00
från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Otillbörlig priskonkurrens på den danska exportmarknaden till följd av EU-stöd till feta-produkter

Är kommissionen medveten om att stöden till feta ger otillbörliga prisfördelar till producenter av ultrafiltrerad feta till förfång för likvärdiga konkurrerande produkter och orsakar en allvarlig snedvridning av konkurrensen? Anser inte kommissionen att stödnivån för "Combi White" som baseras på den använda mängden skummjolk bör ses över, vilket även skulle främja innovativa företag? Kan kommissionen ange vad som har hänt med det förslag som lades fram för cirka tre år sedan och som syftade till att införa ett minimipris som villkor för att erhålla bidrag, vilket skulle säkerställa att bidraget inte kunde snedvrider konkurrensen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

Exportbidragen för feta tillverkad av komjolk uppgår till samma belopp oavsett vilken produktionsmetod som används.

Bidraget för varje ost fastställs i förhållande till fett- och fukthalt, varvid kommissionen tar hänsyn till marknadsläget för varje enskild produkt och till de tak som fastställts enligt Världshandelsorganisationens (WTO:s) avtal.

Kommissionen känner inte till någon produkt som kallas "Combi White". Enligt viss information är detta ett märkesnamn på en produkt som framställs av vegetabiliskt fett och protein. En sådan produkt är inte en mejeriprodukt och behandlas i exportbidragssammanhang som en vara som inte ingår i bilaga I och konkurrerar med komjölksfeta. Exportbidraget för varor som inte ingår i bilaga I beräknas baserat på varans ingredienser. Exportbidraget för mejerivaror, om dessa används som ingredienser i varor som inte ingår i bilaga I, skummjölkspulver och smör, är för närvarande 4,5 % lägre än för samma mejerivaror som exporteras oförädlade. Skillnaden i exportbidrag är för närvarande nödvändig av budgetskäl.

Det finns ett lägsta pris fritt gränsen, 230 €/100 kg för ostar under nummer 0406 i kombinerade tull- och statistiknomenklaturen, om dessa skall vara berättigade till bidrag. Detta minimipris fastställdes på denna nivå 1996 för att begränsa exporten av ost från gemenskapen, med tillämpning av WTO:s restriktioner för export av subventionerad ost.

Inom ramen för sedvanlig handelspraxis undantas för närvarande feta tillverkad av komjolk, som omfattas av KN-nummer 0406 9033 9919, från kravet på minimipris.

(2000/C 374 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0200/00
från Reinhard Rack (PPE-DE) till kommissionen

(31 januari 2000)

Ämne: Tjänster (kategori A2) vid Europeiska kommissionen för österrikiska medborgare

Europeiska kommissionen utlyste i slutet av 1999 tre direktörstjänster för österrikiska medborgare. Under påföljande uttagningsförfarande tillsattes bara en av de tre tjänsterna. I förfarandet för tillsättning av direktörstjänsten för enheten Medborgarskap och ungdomsfrågor inom GD Utbildning och kultur föreslog den rådgivande kommittén för nominering två kandidater för den berörda tillsättningsmyndigheten vilka "till fullo uppfyller de kvalifikationer som krävs för ifrågavarande tjänst". Detta till trots beslutade kommissionen därpå att inte fullfölja tillsättningen. Det tredje uttagningsförfarandet har inte lett till några förslag från den rådgivande kommittén för nominerings sida.

Kommissionen ombeds förklara varför den beslutat att inte fullfölja tillsättningen av direktörstjänsten för enheten Medborgarskap och ungdomsfrågor, trots att två kvalificerade kandidater fanns.

Kan kommissionen vidare informera om vad detta uttagningsförfarande, som under givna omständigheter avbröts utan resultat, har kostat de europeiska medborgarna, både vad gäller faktiska kostnader för utlysandet, ersättning för utgifter osv. och infrastrukturkostnader?

Kommissionen ombeds också förklara varför uttagningsförfarandet för tillsättning av tjänster inom direktoratet för revision och kontroll av strukturåtgärder inte ledde till att någon nominerades och vilka genomförandekostnader detta förfarande medförde.

Kommissionen ombeds slutligen förklara om de båda otillsatta direktörstjänsterna fortfarande är förbehållna österrikiska medborgare och om inte varför?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

Kommissionen noterar parlamentsledamotens oro över att de båda direktörstjänsterna (vid generaldirektoratet för utbildning och kultur och generaldirektoratet för ekonomistyrning) inte tillsattes med österrikiska medborgare.

Kommissionen vill bekräfta att tjänsterna ifråga var förbehållna österrikiska medborgare, enligt de särskilda bestämmelser som infördes i enlighet med rådets beslut om att reservera tjänster för de tre nya medlemsstaterna (Österrike, Finland och Sverige). Tillsättningsförfarandet för dessa tjänster har varit öppet och genomförs enligt de nya bestämmelserna om nominering till tjänster i kategori A1 och A2, som kommissionen godkände i sitt beslut av den 18 september 1999.

När det gäller A2-tjänsten vid generaldirektoratet för utbildning och kultur ledde det prövningsförfarande som tillämpas på alla ansökningar som lämnas in efter tjänstens utlysande till att rådgivande kommittén för nominering avgav ett yttrande till tillsättningsmyndigheten som innebar att två sökande fördes upp på slutlistan. Rådgivande kommittén för nominering förde inte upp någon av de sökande till A2-tjänsten vid generaldirektoratet för ekonomistyrning på slutlistan, då ingen av dessa befanns ha yrkeskvalifikationer motsvarande de krav som angetts i meddelandet om den lediga tjänsten.

Kommissionen vill påpeka att den i sin egenskap av tillsättningsmyndighet är ansvarig för det slutliga urvalet av sökande till lediga A1-och A2-tjänster. Kommissionen bekräftar att den i de fall som parlamentsledamoten tagit upp tyvärr inte lyckats hitta någon tillfredsställande överensstämmelse mellan de sökandes yrkeskvalifikationer och de kvalifikationer som krävs för de båda direktörstjänsterna. Kommissionen beslutade därför att göra om de båda urvalsförfarandena, vilket kommer att annonseras på nytt. Kommissionen kan bekräfta att dessa båda tjänster inte längre kommer att vara förbehållna österrikiska medborgare, eftersom de särskilda bestämmelserna för rekrytering från de nya medlemsstaterna upphörde den 31 december 1999.

Kommissionen kan upplysa parlamentsledamoten om att kostnaderna för anordnandet av dessa båda urvalsförfaranden var 4 117 €. Intervjuerna av de tio sökande till direktörstjänsten vid generaldirektoratet för utbildning och kultur kostade 2 482 € (hyra av en videokonferenslokal i Wien för 5 sökande, 1 591 €, och reseersättning till 5 sökande i Bryssel 891 €) medan intervjuerna av 6 sökande i Bryssel till direktörstjänsten vid generaldirektoratet för ekonomistyrning kostade 1 635 € i reseersättning.

(2000/C 374 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0204/00

från Freddy Blak (PSE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Resor med ledarhund för blind

Det är ett problem för blind att resa med sina ledarhundar, eftersom alla europeiska länder har olika bestämmelser om de veterinärkontroller och vaccinationer som erfordras.

Bestämmelserna varierar allmänt taget i hög grad mellan de europeiska länderna. Storbritannien kräver att man på förhand ansöker om tillstånd för att föra in djur i landet, medan man i Sverige kräver att hunden skall kunna identifieras antingen med hjälp av tatueringar eller mikrochips. Spanien tillåter inte rabies-vaccinationer som är äldre än 12 månader.

Blinda kan inte utan vidare åka iväg någonstans, eftersom allt skall förberedas i detalj. Vad innebär detta för den fria rörligheten för blindas?

Har kommissionen en överblick över de olika befintliga bestämmelserna om att ta in ledarhundar till europeiska länder?

Har kommissionen övervägt att harmonisera dessa bestämmelser så även blindas kan dra nytta av principen om fri rörlighet mellan de europeiska länderna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(10 mars 2000)

Kommissionen är medveten om de svårigheter som uppkommer på grund av olika nationella regler för resor mellan medlemsstaterna med sällskapsdjur i allmänhet och ledarhundar i synnerhet. Kommissionens tidigare försök att harmonisera de veterinära krav som ställs för dessa resor har tyvärr inte gett resultat.

Efter att ha rådfrågat en grupp fristående vetenskapsmän har den brittiska regeringen nyligen avskaffat karantänen och infört ett alternativt system, som är mindre problematiskt och på vissa villkor gör det enkelt för ägaren att tillsammans med sina sällskapsdjur resa mellan medlemsstaterna.

De första som kunde dra fördel av de nya reglerna var synskadade i sällskap av ledarhund. Det första djuret som fördes in på brittiskt territorium utan karantän, i väntan på att den nya bestämmelsen skulle införas, tillhörde för övrigt kategorin ledarhundar.

Mot bakgrund av dessa nya regler kommer kommissionen inom kort att lägga fram ett förslag till förordning som syftar till en harmonisering av de veterinära krav som ställs för resor med sällskapsdjur. Framför allt kommer förordningen att lösa de problem som synskadade fortfarande ställs inför, när de reser i gemenskapen tillsammans med sin ledarhund.

(2000/C 374 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0210/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Olyckan med oljetankern Erika och följder för fiskesektorn

Den olycka som nyligen inträffade då oljetankern Erika, som seglade under maltesisk flagg, förliste utanför kusten i Bretagne har orsakat enorma skador på miljön i allmänhet och på det marina ekosystemet och havsresurserna i synnerhet, dvs. skador som i många fall inte kan repareras.

En av de ekonomiska sektorer som drabbats värst, vilket får allvarliga sociala konsekvenser, är fiske- och vattenbrukssektorn.

Har kommissionen bedömt hur stora skador oljeolyckan har förorsakat inom fiske- och vattenbrukssektorn?

Kan kommissionen informera om denna bedömning?

Förbinder sig kommissionen, om den ännu inte förfogar över sådana uppgifter, att lägga fram information om denna bedömning för Europaparlamentets fiskeriutskott så fort den har tillgång till denna information?

Kan kommissionen informera om de ekonomiska åtgärder den har för avsikt att vidta för att ekonomiskt kompensera de drabbade inom fiske- och vattenbrukssektorn?

Kommer man att vidta extra stödåtgärder för att reparera de skador som uppstått?

Kan kommissionen informera om de åtgärder som man vidtagit och kommer att vidta för nå framsteg när det gäller att bekämpa olyckor till havs i samband med transport av farligt gods och i synnerhet när det gäller att bekämpa oljebältsrisker och utforska metoder för kontroll av oljebälten när sådana uppstår?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

De franska myndigheterna håller på att utvärdera de skador som orsakades av olyckan med oljetankern Erika, i synnerhet inom fiske- och vattenbrukssektorn. Kommissionen är beredd att redovisa resultaten av denna utvärdering för parlamentets fiskeriutskott så snart som kommissionen får tillgång till dem.

På grundval av denna utvärdering och på Frankrikes begäran kommer kommissionen givetvis att vidta de åtgärder som är bäst avpassade till gällande regler. Dessa åtgärder syftar till att ge kompensation för de skador som oljekatastrofen medförde för fiskesektorn. Fonden för fiskets utveckling (FFU) kan bidra till ersättningen för dessa skador i form av samfinansiering från gemenskapens sida. Denna finansiering skulle kunna föras in i Frankrikes nästa samlade programplaneringsdokument (SPD) för strukturella insatser till förmån för fiske och vattenbruk under perioden 2000/2006, i enlighet med förordningen om tillämpningen av FFU, rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn.⁽¹⁾ Ett totalanslag på 225 miljoner euro inom ramen för FFU har anslagits till detta program, och konkreta åtgärder snart kommer snart att fastställas av kommissionen och de franska myndigheterna. Däremot ger inte de nuvarande gemenskapsreglerna för fiske- och vattenbrukssektorn utrymme för några särskilda stödåtgärder.

Dessutom vidtas eller planeras åtgärder för att höja effektiviteten i kampen mot olyckor till havs. I fallet Erika mobiliserade kommissionen gemenskapens insatsstyrka mot havsförorening så snart den fick kännedom om olyckan. Under de dagar som följde ställdes en sambandsofficer till förfogande av de franska myndigheterna för att underlätta samordningen med de europeiska oljesaneringsfartygen. Därefter insamlades på de franska myndigheternas begäran detaljerade uppgifter angående tillgången på flytande barriärer och utrustning för att tvätta oljeskadade fåglar. Mer än 26 kilometer flytande barriärer ställdes till Frankrikes förfogande av tio medlemsstater och Norge. Tre experter ur gemenskapens insatsstyrka avdelades för att på plats utvärdera alla de erbjudanden som Frankrike fått om tjänster eller utrustning för sanering och restaurering. För att dra lärdomar inför framtiden organiserades i januari, under kommissionens ledning, ett besök av europeiska observatörer med specialistkunskaper på området. Slutligen sände kommissionen under operationernas gång regelbundet ut informationsbulletiner, baserade på dokument från de franska myndigheterna, till direkt berörda myndigheter i övriga medlemsstater.

I framtiden kommer det förslag till beslut som kommissionen har lagt fram⁽²⁾ att möjliggöra en förstärkning av samarbetet i kampen mot havsförorening genom olyckshändelser. Om beslutet slutgiltigt antas av parlamentet och rådet kommer det att skapa optimala förutsättningar för att hantera krissituationer som den som förorsakades av Erikas förlisning. När det gäller Erika skulle detta i synnerhet göra det möjligt att bidra till att finansiera en utvärdering och uppföljning av oljeutsläppets effekter på miljön.

Efter Erikas haveri har kommissionen beslutat att utarbeta ett meddelande om säkerhet för oljetankfartyg med målet att stärka det förebyggande arbetet. Rättsliga åtgärder kommer att föreslås för att höja effektiviteten vid inspektioner av fartyg i hamnarna, stärka kontrollen inom klassningssällskapen och främja användningen av mer miljövänliga oljetankfartyg i gemenskapens farvatten. Detta meddelande skall överlämnas till parlamentet redan i april 2000. Kommissionen hoppas att meddelandet kommer att leda till en djuplodande diskussion på detta område.

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999.

⁽²⁾ KOM(98) 769.

(2000/C 374 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0216/00
från Enrico Ferri (PPE-DE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Interna uttagningsproven COM/TA/99, COM/TB/99 och COM/TC/99

Kommissionens generaldirektör för personal och administration beslutade den 2 december 1999 att förlänga tidsfristen till den 22 december för anmälan till de tre ovannämnda uttagningsproven, i motsats till vad som specificerats i motsvarande meddelanden (i vilka tidsfristen för inlämning av ansökan fastställdes till den 30 juli 1999 kl. 16.00). Dessutom beslutades det att proven inte skulle genomföras den 6 och 7 december 1999 såsom det var sagt utan skjutas upp dem till ett senare datum. Kommissionens personal meddelades detta beslut via e-post.

1. Kan kommissionen mot denna bakgrund svara på följande frågor:
 - a) Exakt vilka motiv låg bakom detta beslut som står i strid med meddelandena om ovannämnda uttagningsprov, vilka kommissionen för övrigt själv utformat? Det är viktigt att denna fråga utreds eftersom beslutet att förlänga tidsfristen för anmälan till de interna uttagningsproven delvis har motiverats med att man vill ge sådana sökande tillträde till uttagningsproven som, enligt meddelandet om ovannämnda beslut, inte respekterat punkt XII i meddelandena där den 30 juli 1999 kl. 16.00 angavs som tidsfrist för tillträde till uttagningsproven.
 - b) Varför fattade man ett sådant beslut endast två vardagar innan proven skulle hållas (den 6 och 7 december)? Beslutet fick naturligtvis konsekvenser för de sökande, bland vilka endast de som arbetade vid någon av kommissionens tjänster informerades i tid (dvs. före det datum som ursprungligen fastställdes)?
 - c) Hur har kommissionen för avsikt att lösa de problem som uppstått i samband med denna försening (hur omfattande denna kommer att bli har fortfarande inte preciserats) i organiseringen av proven för de sökande vars kontrakt håller på att löpa ut eller redan har löpt ut?
 - d) Hur har kommissionen i detta hänseende för avsikt att säkerställa att uttagningsproven genomförs korrekt och med respekt för öppenhet samt för de regler som kommissionen själv upprättat men sedan brutit mot?
2. Anser inte kommissionen det vara nödvändigt att öka antalet disponibla platser mot bakgrund av ovanstående och av att kommissionens beslut av den 2 december 1999 uppenbart kommer att få som följd att antalet sökande till uttagningsproven ökar? En sådan åtgärd skulle tillåta dem som redan sökt till uttagningsproven att inte ytterligare missgynnas av situationen. De interna uttagningsproven är, till skillnad från föregående år, öppna för alla kategorier av personal som omfattas av tjänsteföreskrifterna och villkoren för tillträde är mindre rigorösa vilket innebär att förhållandet mellan sökande och antalet platser är mycket mindre fördelaktigt i förhållande till andra interna uttagningsprov.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

1. a) Den 2 december 1999 beslutade kommissionens generaldirektör för personal och administration att förlänga tidsfristen för inlämning av ansökningar från den 30 juli kl. 16.00 till den 22 december 1999 kl. 16.00, och att proven inte skulle hållas den 6 och 7 december 1999 som planerat. Generaldirektören fattade detta beslut i egenskap av tillsättningsansvarig och i överensstämmelse med tjänsteföreskrifterna. Beslutet fick fullt stöd från vice ordföranden som är ansvarig för personalfrågor. Generaldirektören för personal och administration skickade den 2 december 1999 ut ett meddelande till hela personalen, i vilket han förklarade att han fattat detta beslut, eftersom ett stort antal sökande hade uppmärksammat honom på förfarandemässiga problem, som inneburit att de vägrats att delta i uttagningsproven då de inte kunnat lämna in de intyg som krävdes (enligt punkt XII i meddelandena om uttagningsprov). Då kraven på inlämning av nödvändiga intyg var strängare än för tidigare uttagningsprov, drog generaldirektören slutsatsen att denna förändring kunde ha orsakat vissa oklarheter för ett stort antal sökande. Kort sagt handlade generaldirektören, efter att ha övervägt relevanta fakta, med utgångspunkten att sökande som i alla andra hänseenden är behöriga att delta i uttagningsprovet inte bör vägras denna möjlighet på grund av oavsiktliga misstag från deras sida eller avsaknad av formella handlingar.

- (b) Generaldirektören ville vara säker på att man övervägt alla tänkbara lösningar. Därför fattade han beslutet först sedan de tre uttagningskommittéerna avslutat sitt uttagningsarbete, och först efter att ha rådfrågat ett flertal berörda avdelningar på generaldirektoratet och sammanträffat med de tre uttagningskommittéernas ledamöter den 1 december 1999. Därefter meddelades de sökande så snabbt som möjligt.

Den 2 december 1999 skickades ett meddelande per e-post till hela personalen, och alla delegationer informerades per fax. Den 6 och 7 december 1999 var företrädare för rekryteringsenheten närvarande vid de tre platserna för uttagningsproven (Bryssel, Luxemburg och Ispra), för den händelse att några sökande som inte fått informationen i tid skulle komma för att delta i uttagningsprovet. Endast fyra sökande (av sammanlagt 538 sökande) kom, och kommissionen anser därför att efter omständigheterna lämpliga åtgärder vidtagits för att informera de sökande om beslutet.

- (c) I det meddelande som gick ut till hela personalen den 2 december 1999 framgick det tydligt att sökande som redan funnits behöriga att delta i de tre uttagningsproven inte skulle behöva lämna in en ny ansökan. Sökande som funnits behöriga före den 2 december 1999 och vars kontrakt gått ut sedan dess, har fortfarande rätt att delta i uttagningsprovet.

De skriftliga delproven för de interna uttagningsproven ägde rum i mitten av mars 2000, enligt ett meddelande som gick ut till hela personalen den 12 januari 1999. Det datum som sedan meddelades till samtliga var den 15 mars för COM/TA/99 och COM/TC/99 samt den 15 mars för COM/TB/99.

- (d) Som nämndes ovan fattades beslutet av generaldirektören i egenskap av tillsättningsansvarig och i överensstämmelse med tjänsteföreskrifterna. Kommissionen anser följaktligen att man inte har brutit mot några regler.

2. Vid ett sammanträde med den partsammansatta kommittén (Commission Paritaire) den 17 december 1999 samtyckte generaldirektören för personal och administration till att ompröva det antal som skulle antas för varje uttagningsprov, med tanke på de behöriga sökande som skulle tillkomma efter förlängningen av tidsfristen, så att inte de sökande som antagits inledningsvis skulle missgynnas om ytterligare sökande antogs. Hela personalen informerades om detta i ett meddelande från generaldirektören för personal och administration den 12 januari 2000.

(2000/C 374 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0219/00

från Dorette Corbey (PSE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: EU-stöd till Frankrike för "Route forestière du Port miones" i Morvan (Bourgogne)

Den 18 november 1998 ingav den dåvarande parlamentsledamoten Maartje van Putten den skriftliga frågan E-3743/98⁽¹⁾ till kommissionen. I sitt svar av den 2 februari 1999 anger kommissionen att den behöver mer uppgifter för att kunna besvara på frågan. De kompletterande uppgifterna har lämnats till berört direktorat hos kommissionen. Kommissionen har emellertid fortfarande inte besvarat frågan.

Frågan (inklusive de av kommissionen efterfrågade kompletterande uppgifterna) lyder på följande sätt:

1. Känner kommissionen till den skogsavverkning som pågår i olika delar av den regionala naturparken "Route forestière du Port Moines", särskilt i "foret domanial de Saint Prix" (belägen i kommunen Saint Prix) som utgör en del av Morvans regionala naturpark, och att en eventuell återplantering kommer att ske med träsorter (barrträd) som påverkar vattenhushållningen i området, vilket får till följd att områdets naturvärden påverkas och marken hotas av uttorkning?
2. Hur ser kommissionen på att man inkräktar på naturvärden i denna regionala naturpark mot bakgrund av det EU-stöd från strukturfonderna som detta område fick 1994–1999 (samlat programplaneringsdokument Bourgogne, Mål 5b-områden, EUGFJ-medel)?

⁽¹⁾ EGT C 207, 21.7.1999, s. 121.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(15 mars 2000)*

De kompletterande uppgifterna till svaret på den skriftliga frågan E-3743/98 från Maartje van Putten skickades till henne den 9 juni 1999, efter det att hon till kommissionen lämnat ytterligare upplysningar per telefon.

Kommissionen klargjorde i sitt brev att den kontaktat de franska myndigheterna angående skogsavverkningen i fråga. De franska myndigheterna svarade att "Forêt domaniale de Saint-Prix", där "Route forestière du Port des Moines" ligger, är en del av statens privata egendom och förvaltas av "Office national des forêts" enligt en plan som antagits av jordbruksministeriet för en hållbar utveckling av skogen. De bestånd som växer vid sidan av vägen och vissa andra är barrträd (gran) som uppnått en viss ålder och förnyas på naturligt sätt. Det förekommer således ingen skogsavverkning eller återplantering av barrträdsarter. Det kan tilläggas att det handlar om den högsta punkten i regionen Bourgogne (903 m) med minst 1000 till 1200 mm nederbörd per år, vilket utesluter alla risker för torka.

(2000/C 374 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0230/00**från Chris Davies (ELDR) till kommissionen***(4 februari 2000)*

Ämne: Offentliggörande av svar på frågor till kommissionen

Kan kommissionen redogöra i detalj för vilka åtgärder den vidtar för närvarande för att Europaparlamentets ledamöter och allmänheten skall kunna läsa kommissionens svar på de frågor som parlamentets ledamöter har ställt?

Kommer kommissionen, för att öka öppenheten, se till att svar på frågor från parlamentet offentliggörs på Internet eller Intranet på originalspråket, så snart som svaren har sänts till de ledamöter som ställt frågorna, vilket är ett tillvägagångssätt som följs av flera medlemsstaters regeringar?

I annat fall, varför inte?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(18 april 2000)*

Parlamentets skriftliga frågor och svaren publiceras på elva språk i Europeiska gemenskapernas officiella tidning enligt parlamentets arbetsordning. EGT finns från och med nummer C 27 i år även elektroniskt, till exempel på <http://europa.eu.int/eur-lex>.

Parlamentet har även själv lagt ut skriftliga frågor och svar från de två senaste sessionsperioderna på <http://www.europarl.eu.int/questions/fr/default.htm> där man kan söka på olika sätt.

Skriftliga frågor och svar publiceras dessutom i Celex som erbjuder avancerade sökmöjligheter. Publikationsbyråns styrelse, där alla institutioner är representerade, bad nyligen att Celex, Eudor och EUR-Lex skulle slås samman till en enhetlig direkttjänst som skall ge tillgång till alla gemenskapens offentliga handlingar.

Kommissionen har även förstått att parlamentets ledamöter kan hitta svaren på skriftliga frågor på ett eller två språk på parlamentets interna webbplats så snart de lämnats av kommissionen.

(2000/C 374 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0234/00
från Luigi Vinci (GUE/NGL) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Miljökonsekvensutvärdering av Malpensaprojektet

I artikel 8 i Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG⁽¹⁾ av den 23 juli 1996 står följande: "Vid utarbetandet och genomförandet av projekt skall medlemsstaterna ta hänsyn till skyddet av miljön genom att företa utvärderingar av miljökonsekvenserna av de projekt av gemensamt intresse som skall genomföras, enligt rådets direktiv 85/337/EEG⁽²⁾ och med tillämpning av rådets direktiv 92/43/EEG⁽³⁾. Flygplatsen Malpensa 2000 är nummer 10 av de 14 projekten av gemensamt intresse."

Det är viktigt att komma ihåg att projektet Malpensa 2000 utarbetades före ovanstående direktiv och att projektet endast senare utvidgades på ett sätt som gjorde det obligatoriskt att följa direktivet. Den italienska regeringen har emellertid inte respekterat detta direktiv, som tvingar medlemsstaterna att företa utvärderingar av miljökonsekvenserna av de fjorton transeuropeiska transportnätprojekten, trots upprepade krav från lokala myndigheter och invånare som bor i närheten av flygplatsen Malpensa och trots att iakttagandet av direktivet var ett krav för finansiering från Europeiska unionen.

Projektet Malpensa 2000 har trots detta erhållit finansiering på 400 miljarder lire från Europeiska investeringsbanken (EIB).

Anser kommissionen att den italienska regeringen har överträtt gemenskapsrätten om miljöskydd såsom fastställt i ovan nämnda artikel 8 i beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996?

Avser kommissionen, i enlighet med respektive befogenheter och för att skydda levnadsförhållandena och hälsan för de personer som bor i närheten av flygplatsen, att inte godkänna ökningar av flygtrafiken på Malpensa utöver de ökningar som planeras i den godkända allmänna översiktsplanen för flygplatsen?

Anser kommissionen slutligen att den italienska regeringen och EIB, enligt frågeställaren, har begått oegentligheter i och med att de inte har iakttagit de bindande villkor som fastställs i artikel 8.1 i ovan nämnda beslut?

⁽¹⁾ EGT L 228, 9.9.1996, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽³⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 mars 2000)

Bygglövet för "Malpensa 2000"-projektet (utvidgningen av den befintliga Malpensaflygplatsen) beviljades den 13 februari 1987 (Transportministeriet, dekret nr 903), innan tidsfristen gick ut för medlemsstaterna att införliva rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (3 juli 1988). De särskilda rättsliga kraven avseende en miljökonsekvensbedömning gällde därför inte.

På grundval av den information som kommissionen har tillgång till har inga betydande förändringar gjorts till projektet⁽¹⁾ (flygplatsinfrastrukturen) sedan det godkändes 1987. I enlighet med direktiv 85/337/EEG kunde en miljökonsekvensbedömning endast krävas innan vissa utbyggnader av flygplatsens infrastruktur gjordes⁽²⁾.

Direktiv 85/337/EEG kan inte tillämpas retroaktivt. Det faktum att Malpensaprojektet är en del av de transeuropeiska näten (TEN) kan inte anses vara tillräckligt för att införa ett sådant undantag till en sådan allmän regel som är en allmän princip i gemenskapslagstiftningen, vilket även bekräftades, med hänvisning till direktiv 85/337/EEG, av domstolen den 11 augusti 1995 i mål C-431/92 Kommissionen mot Tyskland (Grosskrotzenburg).

Europaparlamentets och rådets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996 om gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet medför inte någon rättslig skyldighet vad gäller tillämpningen av direktivet om miljökonsekvensbedömning. I artikel 8 fastställs att "TEN-projekt" omfattas av direktiv 85/337/EEG. Eftersom det direktivet omfattar alla de projekt för vilka bygglov hade beviljats efter den 3 juli 1988, finns det ingen rättslig skyldighet för medlemsstaterna att lägga fram projekt som har blivit godkända före den 3 juli 1988 för den miljökonsekvensbedömning som fastställs i direktiv 85/337/EEG, även om projektet avser de transeuropeiska näten.

Kommissionen avser inte att förbjuda en ökning av trafiken på Malpensaflygplatsen av miljöskäl. Frågan ligger fortfarande inom medlemsstaternas ansvarsområde och dessa kan anta särskilda driftsbestämmelser eller begränsa utövandet av trafikrättigheter på gemenskapsflygplatser av miljöskäl på grundval av artikel 8.2 eller 9 i rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen ⁽³⁾.

⁽¹⁾ I direktiv 85/337/EEG avses med projekt "utförande av byggnads- eller anläggningsarbeten eller andra installationer eller arbeten; andra ingrepp i den naturliga omgivningen och i landskapet, inklusive mineralutvinning." (artikel 1.2).

⁽²⁾ Artikel 2.1 av direktiv 85/337/EEG.

⁽³⁾ EGT L 240, 24.8.1992.

(2000/C 374 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0236/00

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Framtiden för vedeldade ugnar

Kan kommissionen bekräfta att det inte finns några planer på att förbjuda användningen av vedeldade ugnar, till exempel sådana som används för att tillaga traditionella pizzor?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

Kommissionen har inga planer på att införa lagstiftning eller vidta andra åtgärder som skulle kunna leda till ett förbud mot vedeldade pizzaugnar.

Det har visserligen rapporterats i vissa tidningar och andra media att ny hygienlagstiftning med sådana bestämmelser skulle kunna införas, men detta är inte sant. Livsmedelsföretag som tillverkar och bereder pizza omfattas av rådets direktiv 93/43/EEG av den 14 juni 1993 om livsmedelshygien ⁽¹⁾, som antogs enhälligt i juni 1993, och som medlemsstaterna skulle ha införlivat senast den 15 december 1995. I det direktivet föreskrivs att livsmedelsutrustning som kommer i kontakt med livsmedlen skall vara i gott skick, ren och korrekt underhållen. För pizzaugnar föreskrivs inga speciella regler.

Frågeställaren hänvisas också till kommissionens svar på Herr Mastellas skriftliga fråga P-2771/99 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 175, 19.7.1993.

⁽²⁾ EGT C 330 E, 21.11.2000, s. 49.

(2000/C 374 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0238/00**från Jillian Evans (Verts/ALE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Strukturfondernas additionalitet

Enligt den juridiska definitionen av additionalitet får medel från fonden inte ersätta offentliga utgifter eller motsvarande utgifter på strukturiområdet. I Förenade kungariket behöver detta emellertid bara visas på det nationella planet.

Gemenskapens bidrag från strukturfonderna till Wales betalas från EU till den brittiska statskassan. Det årliga budgetanslaget till Wales beräknas av finansdepartementet som använder en mekanism, som inte har justerats för att ta hänsyn till de ytterligare belopp som från januari 2000 kommer att bli tillgängliga för området "West Wales and the Valleys" under mål 1-programmet. Detta betyder i praktiken att EU-projekt i Wales har betalats från Wales budget för utbildning, hälsovård, sociala förmåner och så vidare.

Kan kommissionen, mot bakgrund av sin avsikt att inrikta strukturfonderna på ett mer effektivt och koncentrerat sätt mellan 2000 och 2006, överväga att införa en mekanism som visar i vilken utsträckning additionalitetsprincipen har tillämpats på regional nivå i medlemsstaterna och i vilken utsträckning fonderna har använts till att maximera fördelarna i målområdena?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(31 mars 2000)

I bestämmelserna för medlemsstaterna finns inget krav att tillämpa additionalitetsprincipen på regional nivå.

Reglerna ställs upp i den allmänna förordningen om strukturfonderna ⁽¹⁾ som antogs av rådet i juni förra året och fastställer den referensram inom vilken kommissionen och medlemsstaterna skall genomföra programmen under perioden fram till slutet av 2006.

Förutom bestämmelserna om additionalitet innehåller förordningen också krav på medlemsstaterna att för det första se till att gemenskapens medel endast används i de stödberättigade regioner som de har anslagits till och för det andra att det till dessa medel sker en samfinansiering med nationella medel inom de gränser som lagts fast. I det programplaneringsdokument som antagits av kommissionen ingår kravet att båda dessa bedömningsgrunder skall vara uppfyllda.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21.6.1999 — EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0239/00**från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Lokala och regionala sysselsättningspakter

Kan kommissionen med anledning av att man antagit lokala och regionala sysselsättningspakter

1. informera om det exakta antal lokala och regionala sysselsättningspakter som ingått i sammanhållningsländerna,
2. göra en bedömning av hur de har utvecklats hittills i varje sammanhållningsland,
3. förklara vilka principer som ligger till grund för de nya pakterna för perioden 2000–2006?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(23 mars 2000)*

En detaljerad förteckning över de 89 lokala och regionala sysselsättningspakter som lanserades 1997 på kommissionens initiativ har tillsammans med de första resultaten publicerats i ett kommissionsdokument med titeln "Andra delrapporten om lokala och regionala sysselsättningspakter" ⁽¹⁾.

Vad gäller nästkommande programplaneringsperiod är kommissionens grundläggande strategi att främja en konsolidering och spridning av de lokala och regionala pakterna inom strukturfondernas operativa program. Detaljerade riktlinjer för detta anges i kommissionsdokumentet "Riktlinjer för lokala och regionala sysselsättningspakter 2000–2006" ⁽²⁾.

⁽¹⁾ SEK(1999) 1932.

⁽²⁾ SEK(1999) 1933.

(2000/C 374 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0242/00**från Michiel van Hulten (PSE) till kommissionen***(31 januari 2000)*

Ämne: Utnämning av ny generaldirektör för jordbruk inom kommissionen

I en artikel i European Voice av den 13–19 januari 2000 under rubriken "Cynics flag up doubts over farm job" antyds att politiska påtryckningar kan ha förekommit för att säkra José Domingos Silvas utnämning till tjänsten som generaldirektör för jordbruk.

1. Kan kommissionen intyga att Silva utnämndes på grundval av sina personliga meriter och att inga politiska påtryckningar förekom?
2. Hade ledamöter av kommissionen eller deras avdelningar några formella eller informella kontakter, skriftligen eller på annat sätt, med någon medlemsstats regering i samband med utnämningen av ny generaldirektör för jordbruk? Om så var fallet, av vilken art var dessa kontakter och vad innehöll de? När ägde dessa kontakter rum?
3. Kan kommissionen bekräfta påståendet i European Voice att Silva efter sin utnämning lät cirkulera ett brev till personalen vid GD Jordbruk där han tackade Palacio, vice ordförande för kommissionen, för hennes stöd till säkerställandet av hans utnämning? Om så var fallet, kan kommissionen meddela innehållet i detta brev till parlamentet och ange vad detta stöd bestod av?
4. Kan kommissionen ange om tjänsten vid GD Jordbruk annonserades externt? Kan den också ange hur många ansökningar som inkom för tjänsten i fråga från interna eller externa sökande, och hur många sökande som kallades till intervju?
5. Sedan kommissionen tillträdde, har den till fullo hållit sig till den uppsättning av regler som styr utnämningen av högre tjänstemän?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(10 mars 2000)*

1. Tillsättandet av en ny generaldirektör för GD Agri skedde i enlighet med bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna och enligt kommissionens beslut av den 18 september 1999 om tillsättningar av A1- och A2-tjänster inom kommissionen.

Kommissionen kan alltså bekräfta att José Manuel Silva Rodríguez utnämndes till generaldirektör för GD Agri enbart på grund av att hans meriter fullständigt motsvarade arbetets krav, till exempel när det gäller behörighet, utbildning på jordbruksområdet samt tidigare arbetsuppgifter (han har arbetat inom generaldirektoratet för jordbruk sedan 1987).

2. Tillsättningen av lediga tjänster på generaldirektörsnivå skapar naturligtvis ett stort politiskt intresse, och det vore underligt om medlemsstaterna inte lämnade några informella synpunkter i samband med detta.

När alla intervjuer är avslutade är det dock kommissionen som ska fatta det slutgiltiga beslutet, och man försöker då göra en objektiv bedömning som grundar sig på kommissionens bestämmelser om utnämningar. Enligt dessa skall till exempel alla sökande bedömas två gånger.

3. Det är helt riktigt att José Manuel Silva Rodríguez efter sin utnämning skickade ut ett brev till de anställda inom generaldirektoratet. Brevet innehåller dock inget särskilt tack till kommissionens vice ordförande Loyola de Palacio del Valle-Lersundi; den nye generaldirektören hänvisar bara till det förtroende som Loyola de Palacio del Valle-Lersundi visat honom efter deras första möte. Han nämner också de sex andra kommissionärer som han haft tillfälle att träffa under sin karriär vid kommissionen.

4. Den lediga tjänsten som generaldirektör för jordbruksfrågor utannonserades inom kommissionen och övriga europeiska institutioner enligt artikel 29.1 a och 29.1 c i tjänsteföreskrifterna.

5. Den nya kommissionen har hela tiden följt reglerna för tillsättande av högre tjänstemän, liksom bestämmelserna i det egna beslutet av den 18 september 1999. Det kommer den att göra i fortsättningen också.

(2000/C 374 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0245/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Återbetalning av belopp som går förlorade på grund av ofullständiga tobaksleveranser

Enligt de förordningar som gäller för den allmänna organiseringen av tobaksmarknaden är det — i fall den totala leveransmängden, efter det att tidsfristen för leverans av alla slags tobakssorter gått ut, är mindre än den totalkvot som landet beviljats — inte tillåtet att komma med kompletterande leveranser som är berättigade till stöd, för att på så sätt fylla ut det totala kvottaket.

På grund av dåliga värderleksförhållanden händer det emellertid ofta att produktionen blir mindre än den fastställda kvoten, vilket med det system som nu gäller för leveranserna, endast leder till förlust av stöd och till minskade inkomster för tobaksproducenterna.

Jag vill därför fråga kommissionen om följande:

1. Har kommissionen för avsikt att undersöka möjligheten att återbetala de anslag som går förlorade på grund av ofullständiga tobaksleveranser?
2. Kommer kommissionen att godkänna kompletterande leveranser och betrakta dem som berättigade till stöd?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Enligt de nuvarande gemenskapsbestämmelserna för tobakssektorn finns det inte någon möjligheten att återkräva de belopp som anslagits till tobakssektorn och som gått förlorade på grund av ofullständiga tobaksleveranser.

När det gäller stödberättigade tobaksleveranser anges i artikel 16.1 i kommissionens förordning (EG) nr 2848/98 av den 22 december 1998 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2075/92 om stödordningen, produktionskvoterna och det särskilda stöd som skall beviljas till producentsammanslutningar inom sektorn för råtabak⁽¹⁾ att producenten, utom vid force majeure skall leverera hela sin produktion till de företag som utför den första bearbetningen senast den 30 april året efter skördeåret för sortgrupperna VI, VII, och senast den 15 april påföljande år för övriga sortgrupper, annars skall deras rätt till bidraget vara förverkad. I enlighet med bestämmelserna i artikel 27.4 i förordning (EG) nr 2848/98 förlorar dock inte producenter vars produktion på grund av dåligt väder varit onormalt låg i en skörd som ingår i deras referensperiod rätten till sin kvot.

Däremot, om en producerande medlem i en producentsammanslutning får en skörd som är mindre än den maximala kvantitet som skall levereras, är det, i syfte att göra det möjligt att till fullo utnyttja kvotintygen inom ramen för ett eller flera odlingskontrakt som en producentsammanslutning har, möjligt att enligt de leveranser som är stödberättigade överföra kvantiteter för en annan producerande medlem i gruppen som överskrider den maximala kvantiteten i sin individuella kvot, under förutsättning att den kvantitet som anges i den berörda producentgruppens kvotintyg inte har överskridits och utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i förordning (EG) nr 2838/98 och särskilt artiklarna 11, 22 och 24 i denna.

(¹) EGT L 358, 31.12.1998.

(2000/C 374 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0248/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Handelsavtalet mellan EU och Sydafrika och dess konsekvenser för grekiska jordbruksprodukter

Det avtal om handelssamarbete m.m. som Europeiska unionen ingått med Sydafrika har väckt stor oro över de konsekvenser det här avtalet kommer att ha för de färska och bearbetade jordbruksprodukterna från unionens sydliga länder. Denna oro har kommit till uttryck både i Italien och i Grekland. För Greklands del handlar det särskilt om persiko- och aprikoskonserver, fruktsallader och fruktsafter samt de grekiska Valencia-apelsinerna vars säsong sammanfaller med den i Sydafrika.

Tänkte kommissionen, då den undertecknade avtalet med Sydafrika, på de konsekvenser detta kommer att ha för Greklands och Italiens färska och bearbetade produkter? Har kommissionen för avsikt att vidta åtgärder (undantag, begränsningar av tullförmåner etc.) för att hindra att genomförandet av det här avtalet får negativa konsekvenser?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

När kommissionen fick i uppdrag att inleda förhandlingar om ett avtal mellan gemenskapen och Sydafrika om handel, utveckling och samarbete, var rådet väl medvetet om hur känslig frukt- och grönsakssektorn är.

Således undantog rådet de känsligaste varorna i sektorn från liberaliseringen och godtog endast i några mycket speciella fall tullkvoter vars kvantiteter baserades på aktuella handelsflöden.

För mindre känsliga varor accepterade rådet en liberalisering, och kommissionen förhandlade för att liberaliseringen skulle genomföras så långt fram i tiden som möjligt, för att ge sektorn en rimlig tidsfrist att förbereda sig på den nya situationen.

Alexandros Alavanos bör också notera att det i den gemensamma förklaringen om jordbrukskvoter som bifogats till avtalet (stycke 2) sägs följande: "Vad särskilt gäller beredd frukt (persikor, päron och aprikoser) accepterar Sydafrika att förvalta sin export till Europeiska unionen på ett väl avvägt sätt".

Slutligen ber kommissionen Alexandros Alavanos att uppmärksamma artikel 15 i avtalet, som innehåller en allmän skyddsklausul för jordbruksprodukter. Bägge avtalsparter kan inleda ett skyddsförfarande enligt denna klausul, om importen leder till eller hotar att orsaka allvarliga störningar på respektive marknad.

(2000/C 374 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0252/00**från Daniel Hannan (PPE-DE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Bisysslor

Hur många av kommissionens anställda har en bisyssla eller ett uppdrag som krävt tillstånd enligt tjänsteföreskrifterna och hur många har anmodats upphöra eller avstå från en anställning av denna typ?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

I artikel 12 i tjänsteföreskrifterna anges att tjänstemän måste avstå från extern verksamhet som kan inverka på deras ställning. En tjänsteman som vill delta i extern verksamhet, oavsett om denna är inkomstbringande eller inte, eller åta sig uppdrag utanför gemenskaperna måste begära tillstånd från tillsättningsmyndigheten. Ansökan skall avslås om verksamheten eller uppdraget är av sådan art att den kan störa tjänstemannens oberoende eller skada gemenskapernas arbete.

Antalet externa verksamheter där tillstånd har krävts under de senaste fem åren är 677. Det har främst gällt undervisningsuppdrag på universitet, framträdanden vid konferenser och seminarier, deltagande i styrelser för olika typer av akademiska, administrativa och konstnärliga stiftelser, samfund och andra organisationer vars verksamhet inte strider mot kommissionens eller gemenskapernas intressen. Vid fyra tillfällen har ansökningar om tillstånd att delta i extern verksamhet avslagits.

(2000/C 374 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0254/00**från Daniel Hannan (PPE-DE) till kommissionen**

(7 februari 2000)

Ämne: Kommissionsledamöternas kanslier

Kommer kommissionsledamöterna att upprätta förteckningar över medarbetarna i sitt kansli?

Vad uppgår de totala lönekostnaderna till för varje kansli?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(16 mars 2000)

Förteckningen över medarbetarna i kommissionsledamöternas kanslier överlämnas direkt till ledamoten och parlamentets generalsekretariat. Den ingår i publicerade dokument.

Lönerna för varje kansli uppgår till följande belopp per månad:

(i euro)

Ordförande Prodi	153 788
Vice ordförande Kinnock	84 227
Vice ordförande Palacio	79 279
Kommissionär Monti	65 331
Kommissionär Fischler	83 968
Kommissionär Liikanen	69 545
Kommissionär Bolkestein	76 567
Kommissionär Busquin	73 153
Kommissionär Solbes Mira	80 744
Kommissionär Nielson	79 906
Kommissionär Verheugen	78 027
Kommissionär Patten	75 578
Kommissionär Lamy	72 674
Kommissionär Byrne	77 868
Kommissionär Barnier	91 579
Kommissionär Reding	73 895
Kommissionär Schreyer	85 659
Kommissionär Wallström	74 982
Kommissionär Vitorino	85 047
Kommissionär Diamantopoulou	79 741

Beloppen motsvarar nettolönen för tjänstemännen i lönegraderna A, B, C och D och andra anställda placerade vid kanslierna. Nettolönen består av grundlön beroende på lönegrad och antal tjänsteår, eventuellt utbildnings- och familjetillägg till de tjänstemän som har rätt till detta på grund av försörjningsbörda, i förekommande fall utlandstillägg samt fast kanslitillägg för tjänstemän i lönegrad C. Vid beräkning av nettolönen tas också hänsyn till olika avdrag, t.ex. avgift till socialförsäkringssystemet, gemenskapsskatt och den särskilda krisskatt som betalas av tjänstemännen.

(2000/C 374 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0260/00

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Trafikpiloters alkoholmissbruk måste motverkas

1. Känner kommissionen till den incident som inträffade på Schiphols flygplats (Nederländerna) den 15 januari 2000, där en pilot från Royal Air Maroc — som var på väg till Tanger med 125 passagerare — stoppades i sista stund och vid en kontroll visade sig ha en alkoholhalt på 2,2 promille i blodet, samtidigt som 0,2 promille (mindre än ett glas) är tillräckligt för böter och tillfälligt flygförbud och 0,6 promille innebär indraget flygcertifikat?
2. Känner kommissionen även till de artiklar om regelbundna alkoholtester på piloter och om hur en full pilot inte fick sitt certifikat indraget som stod att läsa i de nederländska tidningarna "de Volkskrant" och "Trouw" den 17 januari 2000?
3. Kan kommissionen för de senaste fem åren ange hur ofta incidenter av detta slag har inträffat i samband med flygplan som anläppt flygplatser i medlemsstaterna?
4. Håller kommissionen med om att det är oacceptabelt att incidenter av detta slag fortfarande kan inträffa på europeiska flygplatser?
5. Kan kommissionen meddela om det redan finns tillräckliga regler för kontroll av flygpersonalens alkoholanvändning, och hur efterlevnaden av dessa regler kontrolleras?

6. Vad bedömer kommissionen fortfarande saknas för att se till att
- a) flygpersonal i princip kontrolleras på varje flygplats,
 - b) dessa kontroller sker regelbundet och som stickprovskontroller,
 - c) utförda kontroller uppfyller internationellt fastställda normer?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(4 april 2000)

Kommissionen känner till de incident som inträffade på flygplatsen Schiphol i januari 2000, men kan naturligtvis inte känna till allt som skrivits i fråga om alkoholkontroller för piloter.

I dag finns det ingen gemenskapslagstiftning om alkoholkontroller för piloter. Gränserna för alkoholhalten i blodet varierar från land till land. Detta gäller även för följderna om gränsvärdena överskrids. Vad beträffar kontroll av alkoholhalten i piloters blod finns det, enligt tillgängliga uppgifter, inga nationella bestämmelser om systematiska eller statistiska kontroller.

Därför kan kommissionen inte heller tillhandahålla exakta uppgifter om hur vanlig denna typ av incident är.

Kommissionen håller med frågeställaren om att sådana incidenter inte är acceptabla, eftersom de direkt påverkar flygsäkerheten.

Därför har kommissionen den 24 mars 2000 antagit ett förslag till förordning som bl.a. täcker denna fråga. Förordningen berör gemensamma regler för utfärdande av certifikat till lufttransportföretag och regler för kommersiell flygtransport. I förslaget fastställs besättningens ansvar (både pilotens och den övriga besättningens). Dessutom anges regler, som att ingen alkohol får förtäras under de sista åtta timmarna före den tid då besättningen skall infinna sig för flygningen, och att flygning inte får inledas om någon i besättningen har en alkoholhalt i blodet över 0,2 promille. Operatören bär det fulla ansvaret för att dessa krav tillämpas korrekt och kommer att kontrolleras av de nationella myndigheterna.

(2000/C 374 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0262/00

från Olivier Dupuis (TDI) till kommissionen

(2 februari 2000)

Ämne: OLAF

Kan kommissionen uppge vilka kriterier som tillämpas för anställning av personal vid OLAF? Hur garanterar man personalens oavhängighet samt etiska och professionella egenskaper?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta mot beskyllningar från interna källor som visar sig vara falskt förtal? Hur ämnar den gottgöra dem som utsatts för förtälet? Är det i händelse av beskyllningar den anklagade tjänstemannen själv som skall försvara sig eller kommissionen som skall göra det som behövs för att försvara honom eller henne samt inleda sanktioner mot den som kommit med beskyllningarna?

Vad anser kommissionen slutligen om det att man hör till OLAF:s personal och samtidigt kandiderar för en post inom ett fackligt organ?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(15 mars 2000)*

I kommissionens beslut 1999/352/EG, EKS/G, Euratom, av den 28 april 1999 om inrättande av en europeisk byrå för bedrägeribekämpning (OLAF) ⁽¹⁾ föreskrivs i artikel 6 att byråns direktör med avseende på byråns anställda skall utöva tillsättningsmyndighetens befogenheter enligt tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna samt ha myndighet att sluta anställningsavtal enligt anställningsvillkoren för övriga anställda. Direktören för OLAF är därför ansvarig för byråns personalrekrytering.

Tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda omfattar OLAF:s tjänstemän. OLAF:s tjänstemän måste uppfylla kraven enligt dessa bestämmelser. I bestämmelserna krävs särskilt att tjänstemän i Europeiska gemenskaperna i sin tjänsteutövning och i sitt uppförande enbart skall vägledas av gemenskapernas intresse.

I de kriterier för personalrekrytering som anges i artikel 28 i tjänsteföreskrifterna, i artikel 12.2 och i artikel 55 i anställningsvillkoren för övriga anställda fastställs de väsentliga krav som tjänstemän och andra anställda måste uppfylla för att få anställning. I artikel 27 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs vidare att rekryteringen skall inriktas på att säkerställa att de mest kvalificerade tjänstemännen med avseende på förmåga, effektivitet och integritet anställs. Inom dessa ramar är det byråns uppgift att närmare fundera över hur man skall säkerställa att de mest meriterade rekryteras, med hänsyn till de speciella uppgifter som skall utföras.

Enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna är gemenskaperna skyldiga att bistå varje enskild tjänsteman i rättsliga förfaranden mot varje person som gör sig skyldig till hot, förolämpningar eller ärekränkande handlingar och uttalanden som en tjänsteman utsätts för på grund av dennes ställning eller tjänst. Vidare föreskrivs i artikel 24 att tjänstemannen skall gottgöras för skada denne har utstått i sådana fall, i den mån han eller hon inte — avsiktligt eller genom grov oaktsamhet — vållat skadan och inte kunnat få ersättning från den person som vållade den. Biståndet enligt artikel 24 kan ges i olika form och det är den berörda institutionens ansvar att välja adekvata åtgärder eller medel, när de faktiska förhållandena väl har fastställts. Dessa åtgärder eller medel måste stå i proportion till de faktiska förhållandena.

Om det kan bevisas att en tjänsteman eller annan anställd har åsidosatt sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna får disciplinära åtgärder vidtas.

I artikel 14 i parlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som genomförs av OLAF¹ och artikel 14 i rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 av den 25 maj 1991 föreskrivs, i avvaktan på ändringen av tjänsteföreskrifterna, att varje tjänsteman eller annan anställd i gemenskaperna till direktören för byrån får inge ett klagomål rörande en handling som negativt påverkar denne och som byrån utför som ett led i en intern utredning enligt de förfaranden som fastställs i artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna.

Enligt artikel 24 a i tjänsteföreskrifterna äger tjänstemän rätt att utöva föreningsfrihet. De får i synnerhet vara medlemmar i fackföreningar eller personalorganisationer för europeiska tjänstemän. Artikel 24 a gäller även annan personal som omfattas av tjänsteföreskrifterna. Eftersom OLAF:s personal omfattas av tjänsteföreskrifterna har byråns personal samma rättigheter som alla andra tjänstemän och anställda i gemenskaperna.

⁽¹⁾ EGT L 136, 31.5.1999.

(2000/C 374 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0264/00

från Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) till kommissionen

(7 februari 2000)

Ämne: Ljusföroreningar

Vad gör kommissionen för att bekämpa "ljusföroreningar" runt storstäderna? Detta är ett miljöproblem som förutom att skapa avsevärda svårigheter för astronomiskt arbete bidrar till uppvärmningen av jordklotet, orsakad av koldioxidutsläpp från glödlampor med hög effekt?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(7 mars 2000)*

För närvarande vidtar kommissionen inga åtgärder i fråga om "ljusföroreningar" runt storstäder i gemenskapen. I de fall "ljusföroreningar" är ett problem, måste man beakta övriga faktorer som säkerhet när man utarbetar lösningar. Med tanke på subsidiaritetsprincipen görs det bäst på lokal nivå eftersom omständigheterna skiftar.

Kommissionen är mycket medveten om att slösaktig och ineffektiv användning av energi för belysning, och då även offentlig belysning, och de utsläpp av växthusgaser som kan uppkomma vid produktion och användning av sådan energi från fossila bränslen kan bidra till växthuseffekten. Inom ramen för SAVE-programmet har kommissionen tagit flera initiativ för att främja energieffektivare ljus teknik och minskad energianvändning i fråga om belysning i byggnader. Dessa initiativ rör allt från standarder för minimieffektivitet för förkopplingsenheter i lysrör till frivilliga program, som programmet "Greenlight" som har som mål att uppmuntra privatpersoner och företag att installera energieffektiva belysningsystem. I flera av dessa initiativ bedriver kommissionen ett nära samarbete med nationella energimyndigheter som kan bidra med tekniska fackkunskaper. Ny teknik utvecklas också av europeiska företag inom offentlig belysning, vilket kan bidra till kraftiga minskningar av energikonsumtionen. För att uppmuntra marknaden för denna teknik, utfärdade kommissionen nyligen ett bemyndigande till de europeiska standardiseringsorganen.

*(2000/C 374 E/058)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0265/00****från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen***(7 februari 2000)*

Ämne: Regionalt övervakningscentrum för gränsöverskridande, transnationellt och interregionalt samarbete

I kommissionens meddelande till Europaparlamentet om fastställande av riktlinjer för ett gemenskaps-initiativ för transeuropeiskt samarbete som syftar till att stimulera harmonisk och balanserad utveckling i Europa (Interreg) talas det om ett övervakningscentrum för gränsöverskridande, transnationellt och inter-regionalt samarbete.

Kanarieöarna är ett yttre randområde i Atlanten med särskilda socioekonomiska egenskaper och en specifik geostrategisk situation. Vilka möjligheter finns det med tanke på ovanstående att inrätta ett övervakningscentrum för gränsöverskridande, transnationellt och interregionalt samarbete på Kanarieöarna?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(24 mars 2000)*

Kommissionen har ännu inte fattat något beslut om lokalisering av det framtida regionala övervakningscentrumet för gränsöverskridande, transnationellt och interregionalt samarbete. Det bör dock påpekas att det inte rör sig om något stort organ vars huvudkontor och dess lokalisering förtjänar att bli föremål för någon debatt.

*(2000/C 374 E/059)***SKRIFTLIG FRÅGA P-0280/00****från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) till kommissionen***(3 februari 2000)*

Ämne: Direktiv om förnybara energikällor

Kommissionen har flera gånger misslyckats med att lägga fram ett förslag till direktiv om tillträde för producenter av förnybara energikällor till den inre marknaden för elektricitet. Den har nämligen inte fört

någon dialog med industrin för förnybara energikällor och dess företrädare. Denna brist på dialog har lett till starkt motstånd från små och medelstora företag inom sektorn och från de medlemsstater som har mer omfattande stödordningar. Har kommissionen för avsikt att höra företrädarna för sektorn för förnybara energikällor liksom energiproducenterna i medlemsstaterna i syfte att undvika en ny konflikt mellan de olika stödordningarna och harmoniseringssträvandena?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 februari 2000)

I mars 1999 lade kommissionen fram arbetsdokumentet "El från förnybara energikällor och den inre marknaden för energi" ⁽¹⁾. Syftet med detta dokument var att belysa de olika alternativ som kommissionen har när det gäller elgenerering från förnybara energikällor i den inre elmarknaden. Innan detta dokument offentliggjordes företog kommissionen omfattande samråd med alla berörda parter inbegripet företrädare för alla sektorer inom branschen för förnybar energi (vind, sol, vattenkraft, biomassa). Den rådgivande energikommittén, i vilken branschen för förnybar energi är representerad, har formellt rådfrågats om denna fråga och kommit med ett yttrande.

Efter offentliggörandet av ovan nämnda arbetsdokument har kommissionen igen fått många synpunkter på frågan från branschen för förnybar energi och andra berörda parter. Ytterligare undersökningar har gjorts och diskussioner har hållits. I arbetsdokumentet klargjorde kommissionen att den skulle fatta ett slutligt beslut om frågan endast mot bakgrund av reaktionerna på arbetsdokumentet. Dessutom har den rådgivande energikommittén återigen diskuterat frågan grundligt och kommer att avge ett formellt yttrande inom en nära framtid. Intensiva diskussioner i kommitténs arbetsgrupp med deltagande av samtliga sektorer inom branschen för förnybar energi har redan ägt rum.

Kommissionen kommer att ta hänsyn till alla åsikter när den fattar det slutliga beslutet om denna fråga, inbegripet de som branschen för förnybar energi redan har uttryckt och som är särskilt relevanta och betydelsefulla i detta hänseende.

⁽¹⁾ SEK(1999) 470.

(2000/C 374 E/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0289/00 från Arie Oostlander (PPE-DE) till rådet

(14 februari 2000)

Ämne: Fångar från Kosovo i Serbien

I en förklaring från delegationen för förbindelserna med Sydösteuropa, i vilken det hänvisas till en resolution från Europaparlamentet av den 16 september 1999 (B5-0100/1999), uppmanas den serbiska regeringen att frisläppa de ca 1 900 fångar från Kosovo som fortfarande hålls fängslade under bedrövliga villkor i serbiska fängelser.

Känner rådet till att det sedan Kosovokrisens slut fortfarande finns nästan 2 000 fångar från Kosovo som hålls fängslade i Serbien?

Är rådet berett att vidta effektiva åtgärder för att dessa personer så snart som möjligt skall kunna återvända till sina familjer?

Svar

(16/17 maj 2000)

Rådet delar helt den ärade parlamentsledamotens oro för de Kosovofångar som fortfarande hålls kvar i Serbien. Vid rådets möte (allmänna frågor) den 19 juli 1999 uppmanade ministrarna Förbundsrepubliken Jugoslavien att se till att Internationella rödakorskommittén fick oinskränkta möjligheter att besöka dessa

fångar. Rådet krävde också att de fångar som hålls fängslade utan åtal omedelbart skulle frigges och att man skulle behandla fångarna enligt tillämpliga internationella normer. Efter rådets möte (allmänna frågor) den 19 juli har myndigheterna i Belgrad gett Internationella rödakorskommittén tillträde till serbiska fängelser. Kommittén har identifierat närmare 2 000 kosovoalbanska fångar under sina besök på platsen. Sedan i juni har Internationella rödakorskommittén hjälpt ca 326 personer att i säkerhet återvända hem efter frigivningen i Serbien.

Rådet uttryckte vid mötet den 13 september 1999 sin djupa oro över att frågan om flera tusen försvunna personer, övervägande kosovoalbaner, fortfarande är obesvarad.

Den ärade parlamentsledamoten kan vara säker på att rådet kommer att fortsätta att göra allt det kan och att det kommer att betrakta framstegen när det gäller demokratiska friheter och respekt för minoriteternas rättigheter som ett av de viktigaste villkoren för att eventuellt häva sanktionerna mot Belgradregimen.

(2000/C 374 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0292/00

från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Zimbabwes försvar av asbestindustrin

EU:s medlemsstater har till och med år 2005 på sig att avlägsna all vit asbest från marknaden. Hur skall kommissionen ställa sig till påståendet från den zimbabwiska regeringen att gruvan där vit asbest bryts är säker?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(29 februari 2000)

I augusti 1999 skrev den tidigare ledamoten av kommissionen med ansvar för utvecklingssamarbete, João de Deus Pinheiro, på ordförandens för kommissionen vägnar till Zimbabwes minister för industri och handel, Nathan Shamuyarira, med anledning av en ansökan om stöd till en omstrukturering av asbestindustrin och de samhällen som drabbats av gemenskapens förbud mot asbest.

Kommissionen hävdade på nytt att gemenskapens förslag att förbjuda krysotilasbest byggde på välgrundade vetenskapliga rön och att vederbörlig hänsyn hade tagits till den oberoende vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö som hävdade att det inte går att fastställa något säkert gränsvärde för krysotil asbest, till den omständigheten att det inte finns några belägg som motsäger att alla typer av asbest kan orsaka lungcancer och mesoteliom, en cancerform som angriper lungvävnaden, och till att det finns belägg för att de främsta ersättningsprodukterna för krysotilasbest troligtvis är mindre farliga och därför alltid bör användas.

När det gäller Zimbabwes ansökan om bistånd till övergångsordningar för asbestindustrin föreslog kommissionen att den nationella tillståndsmyndigheten tar direkt kontakt med chefen för kommissionens delegation i Harare för att vidare diskutera de möjligheter och de biståndsmedel som står till buds inom ramen för det vägledande nationella programmet eller systemet för stabilisering av exportinkomster inom gruvsektorn (Sysmin). Hitintills har Zimbabwes regering inte svarat på detta erbjudande.

(2000/C 374 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0304/00**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen**

(4 februari 2000)

Ämne: Försenade projekt inom ramen för Sammanhållningsfonden i Grekland: Biologisk rening av avloppsvatten och omorganisering av avfallsdeponeringen i Thessaloniki

Genomförandet av projekten "Utvidgning och integrering av de biologiska reningsanläggningarna i Thessaloniki – första skedet" och "Omorganisering av avfallsdeponeringsplatserna samt studie inför och anläggning av en centralstation för avfallsdeponeringen i Thessaloniki" är av stor betydelse med tanke på skyddet av miljön och förbättringen av livskvaliteten för invånarna i Thessaloniki. Utförandena av dessa projekt är oförlämpligt försenade samtidigt som finansieringsramen ur Sammanhållningsfonden för den föregående programperioden (1994–1999) tömts på alla beviljade anslag.

Med anledning av dessa projekt som sedan 1995 erhållit finansiering av Sammanhållningsfonden och som borde ha varit slutförda och satta i funktion redan 1998 vill jag fråga kommissionen om följande:

1. I vilket skede befinner sig utförandet av projekten idag, vad beror förseningarna på och när tror man att projekten kommer att slutföras?
2. Hur stort är det finansiella belopp som beviljats ur Sammanhållningsfonden för programperioden 1994–1999 och är de förpliktelser som ingåtts tillräckliga för att slutföra projekten?
3. Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att se till att projekten slutförs så snabbt som möjligt och för att säkerställa att de sedan fungerar på bästa möjliga sätt?

När det gäller de förpliktelser som de grekiska myndigheterna ingått med avseende på projektet för biologisk rening av avloppsvattnet i Thessaloniki vill jag fråga om följande:

- Förekommer det någon övervakning av vattenkvaliteten i Thermaikos-buktens inre och centrala delar och, om så är fallet, vilken instans är det som handhar denna?
- Har avloppsnätet i fråga utvidgats?
- Har industriområdet knutits till avloppsnätet och förekommer det någon särskild kontroll av kvaliteten på industriavfallet?
- Vilka intäkter täcker utgifterna för drift och uppehållning?

**Kompletterande svar
från Michel Barnier på kommissionens vägnar**

(30 mars 2000)

Utbyggnaden och slutförandet av anläggningarna för biologisk vattenrening i Thessaloniki – andra etappen, samfinansierad inom ramen för Sammanhållningsfonden, fortskrider för närvarande i en tillfredsställande takt. Enligt den information som de grekiska myndigheterna tillhandahållit kommer nästan samtliga anläggningar att vara färdigbyggda vid utgången av år 2000 och försöksdriften påbörjas successivt från och med mitten av mars 2000. Den försening av utförandet som noterades i början av projektet beror såväl på upphandlingsförfarandet som på slutförandet av studier och resultatutvärderingar av driften under den första etappen. De medel som anslagits till detta projekt uppgår totalt till cirka 70 miljoner euro och avser huvudsakligen konstruktion av anläggningarna och förbättring av dessa samt byggande av avloppsnätet. Beloppet anses vara tillräckligt för projektets slutförande.

Kommissionen är medveten om projektets betydelse för förbättringen av invånarnas livskvalitet och för skyddet av miljön. Kommissionen har därför satt upp villkor för ett fullgott genomförande i sitt beslut om samfinansiering. (1) Kommissionen har dessutom godkänt de förslag till förbättringar som lagts fram av de grekiska myndigheterna och följer månadsvis utvecklingen av detta projekt. De grekiska myndigheterna har åtagit sig att fortlöpande kontrollera vattenkvaliteten i Thermaikosbuktens inre och centrala delar genom övervakningsprogram (Pilotstationen för miljöövervakning – Universitetet i Thessaloniki) och forsknings-

program (Grekiska centret för havsforskning — EKTHE); att genomföra en utbyggnad av avloppsnätet, varav vissa delar redan är avslutade (Sindos); att sätta igång anläggningar för biologisk rening innan arbeten för anslutning till industriområdet påbörjas; samt att kontrollera industriavlopp genom ett forskningsprogram och genom det laboratorium som skall finnas vid anläggningarna efter att de tagits i bruk. Slutligen står de ansvariga myndigheterna för kostnaderna för drift och underhåll. Därför planerar de grekiska myndigheterna en ändamålsenlig prissättning.

Projektet "Omorganisering av avfallsdeponeringsplatserna samt studie inför och anläggning av en centralstation för avfallsdeponeringen i Thessaloniki" lades fram för kommissionen av de grekiska myndigheterna den 27 juli 1994 för samfinansiering genom Sammanhållningsfonden. Innan kommissionen godkände projektet begärde den att få in en förhandsutvärdering från sina rådgivande experter, vilka gjorde besök på plats och lämnade flera tekniska rapporter. Efter ett antal förberedande möten med de grekiska myndigheterna tog dessa hänsyn till kommissionens påpekanden och förslag till tekniska förbättringar i projektförslaget. Detta antogs slutligen av kommissionen den 9 december 1997⁽²⁾ och omfattar renovering av tre avfallsdeponeringsplatser (Tagarades, Thermi och Derveni) samt byggande av en centralstation för avfallsdeponeringen.

Totalkostnaden för detta projekt uppgår till 19,1 miljoner euro, med ett gemenskapsstöd på 15,3 miljoner euro (80 %). Den senare summan räcker väl för att genomföra projektet på ett tillfredsställande sätt. Enligt kommissionens beslut, som tillåter ett års flexibilitet, skall projektet vara slutfört före den 31 december 2000. Kommissionen har redan gjort en första utbetalning på 200 000 euro. Enligt de upplysningar som de grekiska myndigheterna tillhandahållit har man skrivit kontrakt på fyra delprojekt. Hela projektet har nu förbrukat 28,8 % av totalkostnaden (17 % i oktober 1999). Myndigheterna har försäkrat kommissionen att man gör allt för att påskynda projektets genomförande.

Delprojekt	Total kostnad euro	Aktuell förbrukning (%)	Beräknad förbrukning i slutet av maj 2000 (%)
Thermi	2 420 000	52,38	80
Derveni	4 996 887	0,21	40
Tagarades	7 751 421	45,97	60
Centralstation	3 973 509	2,17	30

Redan vid uppföljningskommitténs möte i oktober 1999 begärde kommissionen att få rapporter om hur genomförandet av de ovannämnda fyra delprojekten framskred. Kommissionen kommer givetvis även fortsättningsvis att övervaka utvecklingen, i synnerhet vad gäller Derveni och centralstationen för avfallsdeponering.

⁽¹⁾ Beslut nr C(95) 2916F, av den 28 november 1995.

⁽²⁾ Beslut nr C(97) 3946, av den 9 december 1997.

(2000/C 374 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0308/00

från Jean-Claude Fruteau (PSE) till kommissionen

(4 februari 2000)

Ämne: Utvidgningen och strukturfonderna

Ekonomisk utjämning är ännu inte verklighet inom Europeiska unionen. Sålunda har befolkningen som lever i regioner vilka är berättigade till mål 1-stöd, det vill säga 25 procent av hela unionen, en bruttonationalprodukt (BNP) som är lägre än två tredjedelar av gemenskapens genomsnitt.

Strukturfonderna och Sammanhållningsfonden utgör följaktligen de huvudsakliga instrumenten för att minska de regionala skillnaderna så att gemenskapen skall få erfara en mer balanserad utveckling i sin helhet.

Av denna anledning kommer de fyra franska utomeuropeiska departementen, som är berättigade till mål 1-stöd, att få se sin biståndsnivå per capita och per år höjas avsevärt mellan perioderna 1994–1999 och 2000–2006. Detta är lika anmärkningsvärt som det är nödvändigt. Emellertid riskerar planerna för unionens utvidgning till CÔE (länderna i Central- och Östeuropa) att på ett avsevärt sätt störa den nuvarande jämvikten.

Vilka åtgärder avser Europeiska kommissionen alltså vidta för att följderna av utvidgningen, vad beträffar fördelningen av medlen ur strukturfonderna, inte skall förvärpa situationen för de minst gynnade regionerna inom unionen och i synnerhet situationen för de mest avlägsna av dessa regioner.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

I den sjätte periodiska rapporten om situationen och den ekonomiska och sociala utvecklingen i gemenskapens regioner anges att den genomsnittliga bruttonationalprodukten per capita i de regioner som är stödberättigade enligt mål 1 i strukturfonderna under perioden 1994–1999, år 1996 uppgick till 68 % av gemenskapsgenomsnittet.

Den 1 juli 1999 antog kommissionen ett beslut om förteckningen över de regioner som är stödberättigade enligt mål 1 liksom beslut om fördelningen av de medel ur strukturfonderna som tilldelas dessa regioner för den nuvarande programperioden 2000–2006. En utvidgning av unionen kommer inte att ändra dessa beslut. De franska utomeuropeiska departementen kommer sålunda att förbli stödberättigade enligt mål 1 under hela perioden 2000–2006 och de anslag som kommer att tilldelas dem enligt detta mål kommer att uppgå till 3 254 miljoner euro (1999 års priser).

När det gäller den framtida sammanhållningspolitiken, kommer den andra rapporten om sammanhållning som kommissionen kommer att anta i slutet av år 2000 att bland annat innehålla en analys av situationen i regionerna mot bakgrund av en utökad union. Samtidigt som slutsatser dras av utvidgningen kommer en beskrivning att ges av de olika vägar som bör utforskas för perioden efter år 2006.

(2000/C 374 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0311/00

från Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) till kommissionen

(11 februari 2000)

Ämne: Åtgärder med anledning av frågan om kvinnomisshandel

En nyligen utförd undersökning visar att 98 % av våldsoffren i Europeiska unionen är kvinnor. Undersökningen visar också att en av fem kvinnor som blivit fysiskt misshandlade har utsatts för denna misshandel av sin man. Uppskattningar ger också vid handen att antalet kvinnor som utsatts för fysiskt, sexuellt eller psykiskt våld inom eller utanför familjemiljön är mycket större än det antal som i regel offentliggörs, detta av förståeliga skäl som kan ha att göra med socialt beskyddande och ibland t.o.m. bottnar i rädsla och hotelser. Det här är ett problem som måste bemötas på ett grundligt sätt eftersom den befintliga lagstiftningen idag antingen uppvisar luckor eller, vilket är fallet i vissa länder, möjliggör en viss tolerans beträffande utövande av våld mot kvinnor.

Har kommissionen för avsikt att lägga fram förslag om:

1. Ett via lagstiftning reglerat stärkande av skyddet av kvinnor mot fysisk, sexuell eller psykisk misshandel?
2. Främjande av program för social omsorg genom särskilda centra, för att höja medvetenheten bland allmänheten och för bättre allmän information i syfte att underlätta anmälningar till myndigheterna om olika fall av misshandel?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar*(14 april 2000)*

Kommissionen delar ledamotens oro för kvinnomisshandeln.

Generellt sett har medlemsstaterna huvudansvaret för att lagstiftningsvägen skydda kvinnor från alla former av misshandel. Kommissionen följer subsidiaritetsprincipen i frågan, men har ändå ägnat problemet stor uppmärksamhet på gemenskapsnivå. Bland annat driver kommissionen en kampanj mot kvinnomisshandel som skall avslutas med en konferens i Lissabon i maj 2000. Många organisationer som arbetar mot våld har deltagit i kampanjen.

Kommissionen kommer även att lägga detaljerade förslag om harmonisering av medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning om handel med kvinnor och sexuellt utnyttjande av barn, även barnpornografi på Internet. Förslagen behandlar också tillfälligt uppehållstillstånd för brottsoffer som är villiga att vittna i rätten. Ett av syftena är att skärpa den europeiska lagstiftningen för att skydda kvinnor mot misshandel och sådana övergrepp av de mänskliga rättigheterna som människohandel och sexuellt utnyttjande utgör.

Kommissionen driver också programmet Daphne, som riktar sig mot alla former av våld mot kvinnor och barn samt programmet Stop, som skall motverka människohandel och sexuellt utnyttjande av barn. Genom programmen vill kommissionen bygga nätverk mellan offentliga och privata organisationer i gemenskapen som arbetar mot våld. Tanken är att främja utbytet av information och goda arbetsmetoder på området.

Kommissionen kan inte själv stå för de faktiska kostnaderna för att inrätta särskilda kvinnojourer eller centrum som skall skydda kvinnor mot misshandel, eftersom sådana kostnader skall bäras av medlemsstaterna. Men via programmen Daphne och Stop sprider kommissionen information och försöker göra allmänheten medveten om problemet. På så sätt vill kommissionen förmå de som utsatts för misshandel att ta kontakt med behöriga myndigheter.

(2000/C 374 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0313/00**från Marietta Giannakou-Koutsikou (PPE-DE) till kommissionen***(11 februari 2000)*

Ämne: Säkerställandet av zigenarnas sociala rättigheter

Det är ett obestridligt faktum att ett stort antal kringvandrande befolkningsgrupper, däribland i synnerhet de zigenare som bor i tält, inte bara i Europeiska unionen utan också på andra håll i Europa, lever ett liv som pendlar på gränserna till, och ibland också helt utanför, det sociala ramverk vi har. Många exempel kan anföras som ger stöd för uppfattningen att zigenarna är offer för social uteslutning, vilket samtidigt medför att deras sociala rättigheter på områdena för hälsa, social omsorg och undervisning begränsas. Denna omständighet beror på flera samverkande faktorer som till exempel sociala fördomar, avsaknad av ett samordnat ingripande från samhällets sida och en allmänt förhärskande mentalitet som ofta, även om den inte alltid är medveten, gränsar till lagöverträdelser.

Kan kommissionen tala om för oss huruvida den har för avsikt att främja enhetliga eller särskilda program för att understödja zigenarna socialt, baserade på ett stärkande av det samhälleliga medvetandet, bevarande av de berörda befolkningsgruppernas civila identitet och respekt för deras etniska integritet?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar*(7 april 2000)*

I Amsterdam-fördraget anges uttryckligen att kampen mot utslagning är ett mål för gemenskapen och medlemsstaterna. Det är medlemsstaterna som har huvudansvaret för att förebygga och bekämpa social utslagning, men gemenskapen kan och måste bistå medlemsstaterna på de områden där man kan göra en

verklig insats. Inom dessa ramar kan gemenskapen bidra till att bekämpa social utslagning när det gäller alla utsatta individer och grupper, inbegripet resandefolket, och kommissionen har redogjort för möjliga förslag på området i meddelandet "Att bygga ett Europa för alla" ⁽¹⁾.

Enligt de förslag om bekämpning av diskriminering som nyligen lagts fram och som antogs av kommissionen den 25 november 1999 förbjuds dessutom diskriminering på grund av ras eller etniskt ursprung i arbetslivet samt när det gäller utbildning, social trygghet och socialförsäkringar, sociala förmåner och tillgång till varor och tjänster ⁽²⁾. Genom att bekämpa såväl direkt som indirekt diskriminering kommer gemenskapen att bidra till att undanröja några av de hinder för integrering som zigenare och andra resande möter. Kommissionen har anmodat rådet och parlamentet att påskynda behandlingen av detta åtgärds paket.

⁽¹⁾ KOM(2000) 79 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1999) 564, 565, 566 och 567 slutlig.

(2000/C 374 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0346/00

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Konkurrens: ekonomiskt avtal mellan de baskiska provinsregeringarna

Den 18 januari 2000 nådde den spanska regeringen en överenskommelse med myndigheterna i den autonoma regionen Baskien om det avtal om ekonomi och skatter som de baskiska provinsregeringarnas ingått. Även de angränsande regionerna har samtyckt till avtalet.

Tänker kommissionen fortsätta med överträdelseförfarandet mot provinsregeringarna trots att de autonoma regioner som förmodas ha drabbats faktiskt har godkänt avtalet?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Kommissionen har inlett förfarandet enligt artikel 88.2 (f.d. artikel 93) i EG-fördraget mot de skatteåtgärder i form av "semesterskatt" och de skattelättnader som införts av den baskiska provinsregeringen, inte av hänsyn till de klagomål som inlämnats av de angränsande autonoma regionerna, utan för att kommissionen anser det tvivelaktigt att stödet skulle vara förenligt med den gemensamma marknaden mot bakgrund av artikel 87 (f.d. artikel 92) i EG-fördraget. Den eventuella överenskommelse som ingåtts mellan de autonoma regionerna, som parlamentsledamoten nämner, är därmed inte av sådan art att den kan påverka de förfaranden som inlets till förmån för konkurrenterna till de företag som mottar stöd.

(2000/C 374 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0355/00

från Ward Beysen (ELDR) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Upphovsrättsdirektivet

Kommissionens förslag om att revidera direktivet om upphovsrätt och besläktade rättigheter är för närvarande uppe till diskussion i rådet. Förslaget erbjuder enorma fördelar, eftersom det nått fram till en balans mellan å ena sidan innehavarna av upphovsrätten och å andra sidan användarna och den tekniska industrin, men det kan också innebära en risk eftersom innehavarna av upphovsrätten får ett fullständigt tekniskt monopol. Vilka åtgärder avser kommissionen vidta för att förhindra att folk tvingas underordna sig tekniska system i undantagsfall, i synnerhet de fall i vilka kopiering är tillåten?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(28 mars 2000)*

Förslaget till direktiv om harmonisering av vissa delar i upphovsrätten och närstående rättigheter i informationssamhället⁽¹⁾ syftar till att på gemenskapsnivå anpassa regelverket för upphovsrätt till att kunna möta de utmaningar som nya tekniker, produktionsformer och möjligheter att utnyttja verk utgör. Förslaget ingår i en globaliserad miljö och har också som mål att överföra den största delen av de internationella förpliktelserna från de fördrag som antogs 1996 under beskydd av Världsförbundet för den intellektuella äganderätten, den ena om upphovsrätt och det andra om framföranden och fonogram.

De avtalsslutande parterna har bland dessa förpliktelser kommit överens om en lagstiftning som försäkrar rättsligt skydd av tekniska åtgärder som rättsinnehavarna använder för att skydda sina verk mot olovliga handlingar. Förslaget till direktiv överför denna förpliktelse till gemenskapsnivå för att på så sätt försäkra en avvägd skyddsnivå i alla medlemsstater och tillåta en väl fungerande inre marknad.

Parlamentsledamoten känner till kommissionens ansträngningar att i förslaget försäkra en avvägning mellan de olika rättigheterna och intressena. Kommissionen är särskilt mån om en avvägning i fråga om begränsningen av räckvidden för skydd av tekniska åtgärder, då en medlemsstat har möjlighet till ett av undantagen i artikel 5 i förslaget. Medlemsstaterna är medvetna om problemet och man försöker att finna en tillfredsställande lösning inom rådets arbetsgrupp.

⁽¹⁾ EGT C 180, 25.6.1999.

(2000/C 374 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0359/00**från Robert Evans (PSE) till kommissionen***(4 februari 2000)*

Ämne: Tvångsarbete

Tvångsarbete utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna som enligt Förenta Nationernas arbetsgrupp för moderna former av slaveri berör ungefär 20 miljoner människor i världen. En stor del av dessa tvångsarbetare finns i Indien och Pakistan.

Med beaktande av ovanstående vill jag be kommissionen svara på följande frågor:

1. Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att samarbeta med FN och ILO i syfte att uppmana alla stater att underteckna relevanta internationella instrument som förbjuder tvångsarbete, framför allt ILO:s konvention nr 29 om tvångsarbete och konvention 182 om de värsta formerna av barnarbete?
2. Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att uppmuntra dessa länder att utveckla och genomföra nationell lagstiftning som förbjuder tvångsarbete samt utföra detaljerade regionala undersökningar för att hitta och återanpassa tvångsarbetare samt för att säkerställa att de som gör sig skyldiga till att hålla tvångsarbetare åtalas i enlighet med nationella lagar?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(8 mars 2000)*

Kommissionen delar frågeställarens oro när det gäller tvångsarbete och erkänner, i likhet med medlemsstaterna, vikten av ett avskaffande av barnarbete, genom vilket barn berövas sin rätt till barndom och utbildning och sin frihet. Gemenskapen stöder aktivt arbetet inom Förenta nationerna, Internationella arbetsorganisationen (ILO) och FN:s barnfond (Unicef) på detta område. Den välkomnar antagandet av en ny ILO-konvention om förbud mot de värsta formerna av barnarbete och omedelbara åtgärder för att avskaffa dem. Gemenskapen kommer att delta i arbetet med att säkerställa att konventionen utgör ett positivt bidrag till avskaffandet av de mest oacceptabla formerna av barnarbete, inbegripet tvångsarbete.

och utnyttjande av barn för prostitution. Gemenskapen ser antagandet av konventionen som ett stort steg framåt och efterlyser ett snabbt antagande och ett effektivt genomförande av den.

Internationella arbetsorganisationen har väletablerade mekanismer för att övervaka tillämpningen av internationella arbetsnormer, inbegripet ILO:s konventioner om tvångsarbete (nr 29) och om de värsta formerna av barnarbete (nr 182). Det erinras om att Internationella arbetskonferensen 1999 granskade en mycket kritisk rapport om Myanmar och beslutade att dra in ILO:s tekniska bistånd till detta land. Det står emellertid klart att de internationella avtalen för närvarande inte ger någon grund för handelsåtgärder mot import av varor som tillverkats med utnyttjande av tvångs- eller barnarbete.

Gemenskapen följer en strategi som grundar sig på positiva incitament och andra former av bistånd i stället för användning av sanktioner, för att främja eller förbättra förmågan hos fattiga länder att i praktiken efterleva godtagna grundläggande arbetsnormer. Gemenskapens allmänna preferenssystem (GSP) innefattar dock en möjlighet att i extrema och väl specificerade fall dra in förmånerna till länder där allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter har konstaterats. Denna bestämmelse har tillämpats på Myanmar och är fortfarande i kraft.

Vad Pakistan beträffar har dess regering infört lagstiftning mot tvångsarbete och barnarbete, och kommissionen hålls underrättad om myndigheternas insatser för att genomföra denna lagstiftning (undersökningar, fällande domar, rehabilitering). Kommissionen utnyttjar alla lämpliga tillfällen för att hos Pakistan inskräpa sin oro på detta område. Vidare bör frågeställaren vara medveten om den stora betydelse som det internationella programmet för avskaffande av barnarbete (IPEC) inom ILO:s ram har för Indien och Pakistan när det gäller barns utbildning. Genom detta program får barn möjlighet att gå i skolan och familjer hjälp att skaffa arbete eller pengar för att kunna överleva. Gemenskapen är en av de största bidragsgivarna till detta nyskapande instrument i kampen mot fattigdom och mot tvångs- och barnarbete.

(2000/C 374 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0365/00

från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Stöd till företag som kommer från medlemsstaterna och har intressen utomlands

Anser kommissionen att företag som har intressen utomlands och får stöd av vissa medlemsstater har en orättvis fördel jämfört med företag från länder som inte erbjuder något sådant stöd? Kan kommissionen ge detaljerade upplysningar om hur mycket var och en medlemsstat bidrar med för att stödja de utländska intressena hos företag från den egna medlemsstaten?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Frågeställaren avser eventuellt stöd från vissa medlemsstater till företagsintressen utomlands. Om sådana åtgärder verkar ge mottagarna ekonomiska fördelar och om de dessutom endast gäller för vissa företag eller vissa typer av verksamhet och kan snedvrider handeln inom gemenskapen, kan de mycket väl omfattas av fördragets föreskrifter om statligt stöd.

Kommissionen antog nyligen ett beslut om en strängare syn på stöd till stora företags direktinvesteringar i utlandet (se kommissionens beslut av den 14 oktober 1998 om ett stöd som Österrike avser att bevilja LiftgmbH⁽¹⁾).

Kommissionen kan tyvärr inte förse frågeställaren med närmare upplysningar om hur mycket de enskilda medlemsstaterna bidrar med som stöd till företagens utländska intressen.

⁽¹⁾ EGT L 142, 5.6.1999.

(2000/C 374 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0369/00**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(14 februari 2000)

Ämne: Socioekonomiska effekter av sysselsättningsinitiativet

Vid ett extra toppmöte i Luxemburg i november 1997 infördes ett sysselsättningsinitiativ som skulle genomföras under tre år med en budget som omfattade 450 miljoner euro. Anslagen fördes till avdelning B5-5 i gemenskapernas budget och var avsedda för stödåtgärder för små och medelstora företag och innovativa arbetsmarknadsinitiativ.

Kan kommissionen svara på följande:

- Hur har anslagen i de olika budgetposterna i avdelning B5-5 fördelats mellan medlemsstaterna?
- Hur många arbetstillfällen har skapats genom dessa åtgärder i EU och i de olika medlemsstaterna (kommissionen har gjort en motsvarande utvärdering när det gäller ELISE-programmet)?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(3 april 2000)

Efter Europeiska rådets extraordinarie möte om sysselsättningsfrågor i Luxemburg införde budgetmyndigheten en ny avdelning i budgeten, B5-5 Arbetsmarknad och teknisk innovation, med ett anslag på 450 miljoner euro för tre år (1998–2000).

Dels öronmärktes anslag på 30 miljoner euro 1998 under tre budgetposter (B5-500, B5-5010 och B5-5020) till olika verksamheter för att genomföra sysselsättningsavsnittet i EG-fördraget och sysselsättningsstrategin i allmänhet. Avsikten var att identifiera och främja utbyte mellan medlemsstaterna av goda lösningar, samt att stödja innovativa verksamheter, projekt och forskning om medlemsstaternas sysselsättningspolitik.

Dels anslogs 120 miljoner euro till initiativet för tillväxt och sysselsättning, ett program för finansiellt stöd till innovativa och sysselsättningsskapande små och medelstora företag. Till detta belopp kan läggas ytterligare 5 miljoner till europeiska samriskföretag (B5-511). För 1999 och 2000 anslogs 300 miljoner euro till initiativet för tillväxt och sysselsättning.

Initiativet för tillväxt och sysselsättning består av tre kompletterande delar, en riskkapitalordning ("ETF-start"), som förvaltas av Europeiska investeringsfonden (EIF), en ordning för finansiellt stöd till bildandet av transnationella samriskföretag mellan små och medelstora företag inom Europeiska unionen ("Joint European Venture – JEV"), som förvaltas av kommissionen, och ett garantiprogram ("SMF-garantin"), som förvaltas av EIF.

Vad beträffar ETF-start har kommissionen godkänt investeringsåtaganden på högst 54 miljoner euro för nio fonder som valts av EIF. Fördelningen mellan medlemsstaterna framgår av tabell 1, som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Vad beträffar europeiska samriskföretag (JEV) har kommissionen godkänt 65 projekt: 53 samriskprojekt och 12 marknadsföringsprojekt. I de 53 samriskprojekten deltar 115 små och medelstora företag. Fördelningen mellan medlemsstaterna av deltagande små och medelstora företag och samriskföretagens planerade lokalisering framgår av tabell 2, som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

I fråga om SMF-garantin har kommissionen godkänt åtaganden till femton finansiella förmedlare som valts av EIF, till ett sammanlagt belopp på cirka 90 miljoner euro. Fördelningen mellan medlemsstaterna framgår av tabell 3, som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

De färskaste siffrorna visar att 49 små och medelstora företag i gemenskapen har mottagit investeringar från de fonder som deltar i ETF-start. Detaljerade uppgifter om hur många arbetstillfällen som beräknas skapas genom ETF-start kommer att finnas tillgängliga först i augusti 2000 när EIF har mottagit de första årliga enkätsvaren från företagen.

I fråga om JEV är det för tidigt att säga hur många arbetstillfällen som kommer att skapas. I inlednings-skedet är JEV-stödet kopplat till en förberedande fas och det är inte förrän därefter som företagen bestämmer om och på vilket sätt samriskföretaget kommer att bildas. Men redan i detta inledningsskede har företagen blivit ombudade att uppskatta hur många jobb som kommer att skapas. Av dessa beräkningar från sökandena att döma skulle antalet arbetstillfällen uppgå till 788 stycken för de 53 samriskprojekt som godkänts (eller i genomsnitt 15 arbetstillfällen per projekt).

Vad slutligen beträffar SMF-garantin visar de färskaste siffrorna att 7 223 små och medelstora företag har kunnat få del av denna garanti. Enligt deras egna uppgifter sysselsätter de 32 689 personer. Även här måste företagen beräkna antalet arbetstillfällen som kommer att skapas inom den närmaste framtiden. Enligt dessa beräkningar förväntas 34 319 personer vara sysselsatta inom ett år efter det att låneavtalet under-tecknats, det vill säga en ökning med 1 450 arbetstillfällen. Efter ytterligare ett år beräknas antalet anställda var 36 988, det vill säga en ökning med ytterligare 2 669 anställda. Detta skulle innebära en sysselsätt-ningsökning på 13 % under två år.

(2000/C 374 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0373/00

från Andre Brie (GUE/NGL) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Frigörandet av anslag ur EU:s strukturfonder med anledning av att man i de Östtyska förbunds-staterna utsett skyddsområden i enlighet med habitatdirektivet (direktiv 92/43/EEG)

Med hänsyn till det faktum att Tyskland liksom enskilda förbundsstater ännu inte har genomfört rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ av den 21 mars 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (habitatdirektivet) hotas nu även de tyska förbundsstater som uppfyllt sina skyldigheter i detta avseende av att deras anslag ur Strukturfonderna blockeras. Mecklenburg-Vorpommern har exempelvis under tiden inrättat 136 skyddsområden i enlighet med Habitatdirektivet motsvarande 181 000 hektar (7,9 % av förbundsstatens yta). I enlighet med den hållning som aviserats av kommissionen skulle detta innebära, i synnerhet för de Östtyska förbundsstaterna som kännetecknas av strukturproblem, att utbetalningen av Mål-1-stödet och EUGFJ-medel för landsbygden i alla fall skulle försenas. Med hänsyn till de allvarliga ekonomiska och sociala problemen i denna region skulle detta få extremt negativa konsekvenser.

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att dessa Östtyska förbundsstater som uppfyllt sina skyldigheter i enlighet med habitatdirektivet inte kommer att straffas för den försumlighet som förbunds-regeringen och vissa enstaka förbundsstater visat?

Anser kommissionen att det är nödvändigt respektive en möjlig lösning att pröva och avgöra frågan om frigörandet av stödmedel specifikt för de enskilda förbundsstaterna respektive projekten?

Är kommissionen medveten om att ett negativt beslut för det första skulle medföra mycket allvarliga ekonomiska och sociala konsekvenser, och för det andra skulle medföra en varaktig minskning av befolkningens beredskap att engageras sig för miljöskydd, medan ett positivt beslut utan tvekan skulle ses som ett erkännande av en aktiv miljöpolitik?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(31 mars 2000)

Förteckningen över Natura 2000-områden av gemenskapsintresse omfattar områden dels enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (art- och habitatdirektivet) och dels enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (fågeldirektivet)⁽¹⁾. Ledamoten är säkert medveten om att arbetet med att komplettera denna förteckning skulle ha varit slutfört i juni 1998, men att det blev försenat på grund av att flera medlemsstater, däribland Tyskland, inte lyckades lämna in lämpliga förslag. Tidsfristen för att lämna in förslag gick ut i juni 1995.

Både med anledning av den försenade rapporteringen av skyddade områden och för att försäkra sig om att kunna uppfylla sina förpliktelser enligt EG-fördragets artikel 6, lämnade kommissionen den 23 juni 1999 en formell påminnelse till alla medlemsstater om deras skyldighet att se till att program och projekt är förenliga med de båda direktiven.

Under tiden har de tyska förbundsstaterna — däribland Mecklenburg-Vorpommern — rapporterat ett antal skyddade områden och förbereder ytterligare förslag.

Med hänsyn till de rättsliga kraven kan programplaneringsdokument godkännas endast om de innehåller ett klart åtagande från de ansvariga tyska regionala myndigheterna att göra en noggrann bedömning av tänkbara negativa följder för de områden som är skyddade eller skall skyddas enligt Natura 2000 och att sätta in lämpliga åtgärder. Kommissionen kommer i varje enskilt fall att bedöma planer och program utifrån deras konkreta innehåll.

Kommissionens mål är att den socioekonomiska utvecklingen inom de stödberättigade områdena befrämjas på ett sätt som är förenligt med grundläggande principer för en hållbar utveckling.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(2000/C 374 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0378/00

från John McCartin (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Översyn av EU:s bestämmelser om fårkött

Kan kommissionen bekräfta huruvida den håller på att se över EU:s nuvarande bestämmelser om fårkött och deras effektivitet, samt ange när den troligtvis kommer att offentliggöra sina slutsatser i detta ärende?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 mars 2000)

För närvarande genomförs en undersökning av EU:s bestämmelser om fårkött. På grundval av undersökningsresultaten, som väntas föreligga omkring påsk, kommer kommissionen att dra sina egna slutsatser om en eventuell reform eller ändring av bestämmelserna och, om så är nödvändigt, framlägga förslag om detta senare under året.

(2000/C 374 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0380/00

från Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Förbättring av väginfrastruktur i de central- och östeuropeiska länderna

Man har gjort avsevärda insatser till förmån för de så kallade kandidatländerna genom att bevilja dem anslag via olika europeiska finansieringsorgan (EIB) samt genom unionens budgetposter (Phare-programmet, ISPA-instrumentet). Dessa insatser borde tillsammans med de investeringar som respektive regering är skyldig att genomföra göra det möjligt att bygga ett vägnät som uppfyller den nödvändiga principen om samverkan så att man i praktiken kan genomföra en gemensam marknad.

Det verkar emellertid som om den gemenskapsfinansiering som utnyttjas lokalt inte gett önskat resultat. Hurdana mekanismer har Europeiska kommissionen upprättat för att garantera att de vägprojekt och de projekt för förbättring av väginfrastruktur som finansieras med gemenskapsmedel i dessa länder genomförs på grundval av kvalitetsnormer som kan anses vara standardnormer inom Europeiska unionen?

Har Europeiska kommissionen slutligen planer på att som villkor för finansiering kräva en undersökning av vägsäkerhetskONSEKVENSERNA med avseende på samtliga vägprojekt som anses vara oumbärliga i den utvidgade unionen?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(27 mars 2000)

Sedan början av nittiotalet har inom ramen för Phare-programmet nästan 1 000 miljoner euro använts för investeringar i transportinfrastruktur i de mottagande länderna, och programmet har därmed bidragit till de mål som ledamoten för fram. Under de senaste fem åren har detta stöd inför anslutningen i allt högre grad mobiliserat betydande medel och medfinansiering från Europeiska investeringsbanken (EIB) och internationella finansiella institut liksom från kandidatländernas nationella budgetar.

Från och med detta år kommer det nya strukturpolitiska föranslutningsinstrumentet (Ispa) att medföra betydligt ökad investeringskapacitet inom ramen för gemenskapens offentliga finansiering. Fram till 2006 kommer den årliga budgeten på 1 040 miljoner euro att fördelas lika mellan transportinfrastruktur och miljöåtgärder. När det gäller transportinfrastruktur, bör åtgärder finansierade enligt Ispa främja hållbar rörlighet och i synnerhet syfta till samtrafikförmåga och driftskompatibilitet mellan de nationella näten i kandidatländerna och de transeuropeiska näten inklusive tillträde till sådana nät.

I detta sammanhang har förfarandet att välja ut prioriterade åtgärder för att utveckla ett alleuropeiskt transportnät underlättats genom den behovsprövning av transportinfrastruktur som rådet tog initiativ till 1995 och genomförde i syfte att identifiera ett nät av olika transportmedel på de anslutande ländernas territorium och som omfattar vägar, järnvägar, inre vattenvägar, hamnar, terminaler och flygplatser. Det består dels av det grundläggande nätet som på de anslutande ländernas territorium är identiskt med länkar och knutpunkter i de tio multimodala alleuropeiska korridorer som godkändes vid den tredje alleuropeiska transportkonferensen i juni 1997 i Helsingfors och dels av ytterligare nätkomponenter.

Enligt rådets förordning (EG) nr 1267/1999 av den 21 juni 1999⁽¹⁾ om inrättande av Ispa, skall åtgärder som hänför sig till transportinfrastruktur bidra till uppnåendet av gemenskapens politik på området för transporter och transeuropeiska nät (artikel 5 och bilaga II). Detta kräver att transportprojekt av gemensamt intresse baseras på kriterierna i rådets och parlamentets beslut nr 1692/96/EG av den 23 juli 1996⁽²⁾ om riktlinjer för TEN-transporter och är förenlig med relevant gemenskapspolitik och normer. När kommissionen bedömer ett projekt för väginfrastruktur kommer den bland annat att granska i vilken utsträckning åtgärden bidrar till att förbättra trafiksäkerheten och om det uppfyller ovannämnda kriterier och normer. Investeringar i trafikförvaltningssystem som syftar till att förbättra trafiksäkerheten kommer också att vara berättigade till finansiering enligt Ispa.

I de årliga rapporterna om gemenskapens stöd enligt Ispa kommer kommissionen också att lämna uppgifter om bedömningen av Ispa-åtgärdernas överensstämmelse med gemenskapens politik på olika områden, inklusive transportpolitiken.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

(2000/C 374 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0387/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(15 februari 2000)

Ämne: Galiciska båtar bordade av den irländska örlogsflottan

Under de senaste dagarna har galiciska båtar som fiskat i Gran Sol-zonen flera gånger prejat av enheter ur den irländska flottan, med motiveringen att tekniska oegentligheter förelegat. Båtarna har släppts fria efter att ha betalat ett symboliskt bötesbelopp, men de ekonomiska förluster som uppstått då båtarna hållits kvar och inte kunnat fiska är mycket stora.

Känner kommissionen till dessa händelser, som ständigt upprepar sig, och de påtryckningar de galiciska fiskebåtarna utsätts för? Anser kommissionen att de irländska myndigheternas beteende är korrekt?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(13 mars 2000)

Kommissionen känner inte till de händelser som parlamentsledamoten tar upp.

Kommissionen ber parlamentsledamoten att lämna utförliga upplysningar för att den skall kunna göra de efterforskningar som krävs.

(2000/C 374 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0392/00**från Inger Schörling (Verts/ALE) till kommissionen**

(8 februari 2000)

Ämne: Offentlighetsprincipen och meddelarskyddet

I svensk press har kommissionär Neil Kinnock hävdat att offentlighetsprincip och meddelarskydd enligt svensk modell inte passar för EG-kommissionen. Enligt Kinnocks mening skulle tydligen viktiga beslut fattas informellt om offentlighetsprincipen infördes och meddelarskyddet skulle leda till ett utökat hemlighetsmakeri. Kinnock har vidare hävdat att Paul van Buitenen förvandlats från en god uppgiftslämnare som avslöjade fusk inom kommissionen till en ond uppgiftslämnare som verkar för att svartmåla kommissionen som institution.

Kan kommissionär Kinnock närmare förklara på vilka grunder han har dragit slutsatsen att offentlighetsprincipen och meddelarskyddet skulle få motsatt effekt till den avsedda om de användes inom EU? Kan kommissionären mer detaljerat beskriva vad det är i Paul van Buitenens agerande som gjort att han förvandlats från en god till en ond uppgiftslämnare?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Kommission publicerade nyligen sitt förslag till förordning om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar⁽¹⁾. I förslaget fastställs principer och regler som kommissionen anser nödvändiga för att säkerställa öppenhet beträffande institutionernas information för de europeiska medborgarna. Vid förslaget förberedande beaktade kommissionen både de positiva erfarenheter som erhållits i samband med uppförandekodexen⁽²⁾, medlemsstaternas lagstiftning om tillgång till handlingar, särskilt god praxis i de nordiska länderna, och gemenskapernas särskilda situation.

Parlamentet och rådet kommer att diskutera denna text och slutligen lagstifta om denna fråga.

Vice ordförande med ansvar för administrativa reformer har både på parlamentet och på andra ställen bekräftat att Sverige har en lång och positiv tradition av allmän tillgång till information och följaktligen eftersträvsvärda normer, men att de europeiska institutionerna realistiskt sett troligen inte kommer att kopiera dessa helt och hållet inom den närmaste framtiden.

Vice ordföranden har i offentliga uttalanden även påpekat att de informella utbyten som sker innan en handling blir en offentlig handling i Sverige inte är tillgängliga för allmänheten. I kommissionens förslag undantas "texter för internt bruk, såsom diskussionsunderlag och yttranden från institutionens avdelningar, samt informella meddelanden" från definitionen av ett dokument. Enligt oberoende expertkommittén är ett sådant undantag nödvändigt eftersom "kommissionen har behov av" tid och rum "för att närmare överväga hur gemenskapspolitiken bör utformas innan den blir en del av den allmänna debatten". Om ett sådant undantag inte fanns skulle många kanske vara motvilliga till att utarbeta och utbyta dessa handlingar och det skulle leda till ökat hemlighetsmakeri samtidigt som det inte bidrar till att effektivisera arbetet.

Vice ordföranden felciteras i frågan. Han har upprepat att samtliga oegentligheter som en kommissionsanställd avslöjade var föremål för disciplinära eller rättsliga förfaranden före avslöjandet. Han har även hänvisat till den svenska pressens påståenden om att bedrägerier fortsätter att florera bland tusentals tjänstemän i organisationen. Detta är uppenbarligen inte sant och det är den typen av generaliserad anklagelse som orättvist svärta ner kommissionens och tjänstemännens rykte och väcker obefogat misstroende hos medborgarna.

⁽¹⁾ KOM(2000) 30 slutlig.

⁽²⁾ Uppförandekodex för allmänhetens tillgång till rådets och kommissionens handlingar, antaget av rådet den 20.12.1993 (EGT L 340, 31.12.1993, s. 43) och av kommissionen den 8 februari 1994 (EGT L 46, 18.2.1994, s. 58). Europaparlamentet fattade ett beslut om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets handlingar den 10 juli 1997 (EGT L 263, 25.9.1997, s. 27).

(2000/C 374 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0399/00

från Ioannis Averoff (PPE-DE) och Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen

(15 februari 2000)

Ämne: Genomförande av gemenskapslagstiftning och ekonomiska medel till Grekland för skydd av skogar

I gemenskapens förordningar (EEG) nr 3528/86⁽¹⁾ och nr 2158/92⁽²⁾ om skydd av skogarna i gemenskapen mot luftföroreningar och bränder fastställs medlemsstaternas specifika skyldigheter vad gäller till exempel skydd mot bränder. Förordningarna ger även medlemsstaterna möjlighet att få åtgärder finansierade som faller inom ramen för förordningarnas föreskrifter.

Kan kommissionen tillhandahålla information om genomförandet av ovannämnda förordningar i Grekland och i synnerhet meddela följande:

1. Har Grekland, i enlighet med artikel 10 i Amsterdamfördraget, försett kommissionen med de uppgifter som avses i förordning (EEG) nr 2158/92?
2. Hur mycket har de ekonomiska medlen till Grekland under dessa förordningar uppgått till från 1995 fram till idag och hur stor andel motsvarar detta i förhållande till de andra medlemsstaterna kring Medelhavet?
3. Finns det inom gemenskapen andra medel för finansiering som kommit Grekland till del vad gäller skydd av landets skogar? Vilka belopp är det i så fall fråga om och hur stor andel motsvarar dessa i förhållande till de andra medlemsstaterna kring Medelhavet?

⁽¹⁾ EGT L 326, 21.11.1986, s. 2.

⁽²⁾ EGT L 217, 31.7.1992, s. 3.

Svar från M. Fischler på kommissionens vägnar

(6 april 2000)

1. I enlighet med artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 2158/92 av den 23 juli 1992 om skydd av gemenskapens skogar mot bränder översände Grekland förteckningen över områden klassificerade enligt risken för skogsbrand till kommissionen den 2 februari 1993. Förteckningen, i vilken hela territoriet av välgrundade skäl klassificeras som högriskområde, godkändes genom kommissionens beslut C(93)1619 av den 24 juni 1993.

Till följd av detta godkännande och i enlighet med artikel 3 i nyss nämnda förordning överlämnade Grekland sin nationella plan över skogsbrandskydd till kommissionen den 24 juni 1993. Den 7 mars 1994 avgav kommissionen sitt yttrande om att planen överensstämmer med bestämmelserna i artikel 3.

Den 8 oktober 1999 slutligen meddelade Grekland kommissionen en uppdaterad version av den ursprungliga planen som planeras gälla i 10 år (1994–2003). I ett nytt yttrande av den 10 januari 2000 konstaterade kommissionen att den uppdaterade planen också överensstämde med de mål och riktlinjer som anges i artikel 3 i förordning (EEG) nr 2158/92.

Sedan 1994 överlämnar Grekland dessutom varje år till kommissionen de uppgifter som avses i kommissionens förordning (EEG) nr 804/94 av den 11 april 1994 om vissa tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EEG) nr 2158/92 om informationssystem för skogsbränder⁽¹⁾.

2. Inom ramen för rådets förordningar (EEG) nr 3528/86 av den 17 november 1986 om skydd av skogarna i gemenskapen mot luftföroreningar och (EEG) nr 2158/92, vilken redan nämnts i punkt 1 i detta svar till parlamentsledamoten, har gemenskapen i perioden 1995–1999 beviljat stöd till åtgärder som avser samtliga medlemsstater i Medelhavsområdet, dvs. Grekland, Spanien, Frankrike, Italien och Portugal, till ett belopp på 71,48 miljoner euro. Under denna period har 13,64 miljoner euro eller 19 % av detta belopp gått till Grekland.

3. Dessutom har Grekland erhållit medfinansiering från andra finansieringskällor i gemenskapen inom det område som parlamentsledamoten avser. Sammanhållningsfonden beviljade i perioden 1994–1999 ett stöd på 55,6 miljoner euro. Spanien är den andra medlemsstat i Medelhavsområdet som erhållit stöd från Sammanhållningsfonden till ett belopp om 565 miljoner. Portugal har inte tilldelat några anslag från Sammanhållningsfonden till skogssektorn.

Utvecklingssektionen vid EUGFJ anslog ett belopp på 224 miljoner till skogssektorn inom ramen för andra gemenskapsstödråden för Grekland (1994–1999) och gemenskapsinitiativen. Portugal avsatte ett belopp på 79,7 miljoner euro till skogssektorn inom ramen för gemenskapsstödråden (1994–1999), medan Spanien anvisade ett belopp på 510 miljoner euro till skogssektorn och till miljöskydd inom ramen för gemenskapsstödråden för 1994–1999.

⁽¹⁾ EGT L 93, 12.4.1994.

(2000/C 374 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0400/00

från William Newton Dunn (PPE-DE) till kommissionen

(15 februari 2000)

Ämne: Melton Mowbray pork pies (fläskpajer)

Kan kommissionen säkerställa att Melton Mowbrays (Leicestershire) namn och regionala status skyddas när det gäller tillverkningen av de traditionella, världsberömda fläskpajerna, på samma sätt som den har beviljat skydd för producenterna av champagne och stiltonost?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(24 mars 2000)*

Genom förordning (EEG) nr 2081/92⁽¹⁾ har ett gemenskapssystem för registrering och skydd av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar fastställts för jordbruksprodukter och livsmedel avsedda för konsumtion som livsmedel. Detta system omfattar inte vinprodukter och spritdrycker. Om produkten i fråga, "pork pie" (fläskpaj) skulle betraktas som en produkt baserad på kött, skulle den kunna omfattas av detta system.

Det kan för övrigt påpekas att det rör sig om ett frivilligt system och att det följaktligen ankommer på en grupp producenter som är berörda av produkten i fråga att inleda åtgärder enligt förordning (EEG) nr 2081/92 för eventuell registrering av beteckningen "Melton Mowbray Pork Pies".

För att produkten skall kunna registreras måste den liksom det geografiska området beskrivas noggrant i en produktspecifikation och därtill skall uppgifter som styrker att produkten härstammar från det geografiska området anges i enlighet med bestämmelserna i artikel 4 i förordningen. De kriterier som fastställts genom definitionerna, antingen för en geografisk beteckning eller en ursprungsbeteckning, måste också vara uppfyllda och visas i ansökan om registrering.

Beslut om att ansökan överensstämmer med förordningens bestämmelser kan fattas först när kommissionen har mottagit alla uppgifter förmedlade av Förenade kungadömet myndigheter.

Därutöver finns ett förfarande för gemenskapsinvändning genom offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, som syftar till att ge andra producenter som eventuellt är berörda möjlighet att tillvarata sina intressen.

⁽¹⁾ EGT L 208, 24.7.1992.

(2000/C 374 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0402/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen***(15 februari 2000)*

Ämne: Fiskefartygskapten gripen på ön Réunion

Den galiciske medborgaren José Ramón Hombre Sobrido, kapten på fiskefartyget "Camouco" greps för över två månader sedan på den franska ön Réunion där han fortfarande hålls kvar.

Generaldirektören för fiske vid Europeiska kommissionen gav inget konkret svar då jag i Europaparlamentets fiskeriutskott ställde honom frågor om detta ärende.

Känner kommissionen till denna händelse och orsakerna till att myndigheterna i en medlemsstat, dvs. Frankrike, gripit denne europeiske medborgare?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(3 april 2000)*

I september 1999 greps Hombre Sobrido, kapten på fiskefartyget Camouco som seglar under panamansk flagg och ägs av Merce Pesca S.A., av en fransk fregatt för påstått olaga fiske av tandnoting i Crozetöarnas (Réunion) ekonomiska zon. Hombre Sobrido släpptes senare ur arresten, men måste fortfarande vara kvar på ön eftersom myndigheterna tog hans pass.

Den 14 januari 2000 begärde Panama vid Internationella tribunalen för havsrätt i Hamburg att fartyget och dess kapten skulle släppas fria. Denna tribunal inrättades genom FN:s havsrättskonvention. Den meddelade sitt domslut den 7 februari 2000 och föreskrev ett omedelbart frisläppande mot en borgen om åtta miljoner franska franc. De franska myndigheterna har ännu inte följt domslutet, utan hävdar att de inte är nöjda med borgensvillkoren. Appellationsdomstolen i Réunion planerade in en ny rättegång den 24 mars 2000 då domstolen skulle undersöka frågan om återlämnande av Hombre Sobridos pass. En rättegång i detta ärende har utlysts till den 4 april 2000.

(2000/C 374 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0407/00**från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen**

(15 februari 2000)

Ämne: Ersättning till tyska företag som bedriver sjöfart på Donau och tyska speditörsföretag på grund av att den jugoslaviska delen av Donau spärrats av

I staden Regensburg i Tyskland har flera företag sitt säte som enbart ägnar sig åt transporter på Donau från Tyskland till destinationsorter som ligger nedanför Jugoslavien. Kosovo-kriget, förstörandet av broarna över Donau och den därpå följande avspärrningen av den jugoslaviska delen av Donau har medfört att dessa företags verksamhet har upphört. Eftersom dessa företag är i hög grad specialiserade på en viss typ av trafik på Donau finns i stort sett ingen möjlighet att övergå till andra verksamhetsområden.

Därför ställs dessa frågor till kommissionen:

1. Bör dessa företag betraktas som drabbade av Kosovo-kriget, på samma sätt som företagen i Kosovo?
2. Kan dessa företag erhålla ekonomiskt uppbyggnadsstöd som kompensation för den skada som de drabbats av?
3. Är dessa företag berättigade till ett uppbyggnads- respektive företagsstöd utan återbetalningsskyldighet som kompensation för de löpande förlusterna och till stödmedel för investeringar med offentlig borgen?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(29 mars 2000)

Kommissionen är medveten om de särskilda både direkta och indirekta problem som de berörda företagen har för att bedriva transporter på Donau och som beror på att Donau avspärrats som ett resultat av att NATO förstört broarna vid Novi Sad.

Frågan om tänkbar kompensation för sådana förluster kan dock inte tas upp förrän frågan om eventuellt ansvar för dessa förluster har avgjorts i lämpliga rättsliga fora.

När det gäller återupprättande av sjöfarten på Donau håller Europeiska kommissionen för närvarande på att granska en begäran från Donaukommissionen om medfinansiering av ett projektförslag som avser röjning av en farled genom att spillrorna av de broar som NATO förstört, liksom eventuella odetonerade artilleripjäser, forslas bort samt reparation av flodbäddar och stränder. Projektet och dess sammanhang är komplicerat ur såväl politisk, teknisk som rättslig synpunkt.

(2000/C 374 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0410/00**från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen**

(23 februari 2000)

Ämne: Kambodja

Är kommissionen medveten om att det fortfarande förekommer anklagelser om en hel rad problem i Kambodja, från hopplös fattigdom, hungersnöd i vissa områden och utbredd korruption till missbruk av mänskliga rättigheter? Anser kommissionen att det i detta läge är nödvändigt att införa några villkor?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(7 mars 2000)*

Kommissionen är väl medveten om att Kambodja är ett av de minst utvecklade länderna i världen och om att landet fortfarande präglas av fattigdom och andra därmed sammanhängande problem. Landet står inför stora utmaningar under de kommande åren och måste snabbt genomföra omfattande reformer. Kommissionen har sedan den nya kambodjanska regeringen bildades haft regelbundna samråd med denna för att diskutera dessa reformer.

Kommissionen överväger för närvarande inte att införa några villkor vad beträffar dess utvecklingsprogram, men kommer att fortsätta att noggrant övervaka situationen i Kambodja.

Vad gäller mänskliga rättigheter, demokratisering och korruption avser kommissionen att ingående diskutera dessa frågor med de kambodjanska myndigheterna i samband med det första mötet i den gemensamma kommittén för gemenskapen och Kambodja, vilket planeras äga rum under första halvåret i år.

Vad beträffar livsmedelssituationen i Kambodja för år 2000 är internationella organisationer av den uppfattningen att denna på det hela taget är tillfredsställande. En ansenlig del av befolkningen är icke desto mindre i riskzonen för livsmedelsbrist, och kommissionen fortsätter att följa situationen i avsikt att vara förberedd i händelse av en nödsituation.

*(2000/C 374 E/081)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0416/00****från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen***(23 februari 2000)*

Ämne: Sänkt mervärdesskatt för produkter framställda med hjälp av hybrid-DNA-teknik

Är kommissionen beredd att lägga fram ett förslag om en sänkning av mervärdesskatten för blodprodukter framställda med hjälp av hybrid-DNA-teknik? I annat fall, varför inte?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(6 april 2000)*

När det gäller blodprodukter måste åtskillnad göras mellan de olika produkttyperna i fråga om mervärdesskatt.

Produkter som härrör från blod eller plasma från människor, som albumin, koagulationsfaktorer och immunglobuliner, betraktas som läkemedel (i enlighet med rådets direktiv 89/381/EEG av den 14 juni 1989)⁽¹⁾.

I detta fall och enligt sammantagen tillämpning av artikel 12.3 a och bilaga H, kategori 3 i sjätte mervärdesskattedirektivet 77/388/EEG⁽²⁾, kan dessa produkter, på frivillig basis, omfattas av sänkt mervärdesskatt.

Rekombinerade blodprodukter (som framställs genom genteknik men som inte är extraherade ur blod från människor) är läkemedel eftersom de omfattas av del A i bilagan till rådets förordning (EEG) nr 2309/93⁽³⁾ och är underställda gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning. De kan sålunda också omfattas av sänkt mervärdesskatt.

Labila derivat av blod som plasma och blodceller av humant ursprung betraktas däremot inte som läkemedel. Därmed tillämpas den normala mervärdesskatten för dessa produkter medan helblod är befriat från mervärdesskatt.

Det kan kanske vara lämpligt att se över den anomali som består i att befria helblod från skatt medan normal skattesats tillämpas för labila blodprodukter som kommer från detta blod. Kommissionen granskar för närvarande detta ärende i syfte att kontrollera tillämpningen i medlemsstaterna.

Denna fråga kommer att behandlas inom ramen för en kommande översyn av tillämpningsområdet för sänkta mervärdesskattesatser och därvid kommer lämpliga förslag som syftar till en mer enhetlig tillämpning av mervärdesskatten för olika blodprodukter att läggas fram.

- (¹) EGT L 181, 28.6.1989 Rådets direktiv 89/381/EEG om utvidgning av tillämpningsområdet för direktiven 65/65/EEG och 75/319/EEG om tillnärmning av bestämmelser som fastställts genom lagar eller andra författningar som rör farmaceutiska specialiteter och som fastställer särskilda bestämmelser för läkemedel som härrör från blod eller plasma från människa.
- (²) EGT L 145, 13.6.1977, Direktiv senast ändrat genom direktiv 1999/85/EG (EGT L 277, 28.10.1999).
- (³) EGT L 214, 24.8.1993 Rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet.

(2000/C 374 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0418/00

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Begränsningar av bomtrålfisket på grund av skador på havsbotten

1. Känner kommissionen till den artikel om bomtrålfiskets skadeverkningar för miljön i Nordsjön som publicerades i den nederländska dagstidningen "de Volkskrant" den 1 februari 2000, en artikel i vilken Dr. H. Lindeman, forskare vid det nederländska marinforskningsinstitutet (NIOZ), på uppdrag av det nederländska ministeriet för jordbruk, naturvård och fiske beskrev bomtrålfiskets effekter på miljön?
2. Är kommissionen medveten om att denna fångstmetod, som framför allt används för att fånga bottenfiskar som sjötunga och rödspätta, innebär att man använder tunga järnrör och kedjor som plogar upp havsbotten till ett djup av 6 till 10 cm för att tvinga dessa fiskarter in i näten?
3. Kan kommissionen bekräfta att i enbart den nederländska delen av Nordsjön använder redan ungefär 400 fiskebåtar, med allt från 4 till 12 meter breda fångstredskap, bomtrålfiske som fångstmetod, och att inte bara Nordsjön — som fiskeländer som Nederländerna, Storbritannien och de skandinaviska länderna är beroende av — utan även andra vatten skadas av denna fångstmetod?
4. Håller kommissionen med om att denna fångstmetod har mycket skadliga effekter på havsbotten och dess biologiska mångfald, inte minst eftersom allt liv på havsbotten dras upp, och att bomtrålfiske för närvarande orsakar lika mycket skador på miljön som t. ex. olje- och gasborrningar?
5. Vad tänker kommissionen göra för att begränsa bomtrålfisket och erbjuda berörda fiskare möjlighet att byta till andra fångstmetoder eller andra yrken?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(30 mars 2000)

1. Kommissionen känner inte till den artikel som publicerades i de Volkskrant den 1 februari 2000.
2. Kommissionen är fullständigt medveten om bomtrålarnas beskaffenhet, vilka arter de inriktar sig på och det sätt havsbotten påverkas av dessa fångstverktyg.
3. Kommissionen kan bekräfta att ett stort antal bomtrålare fiskar i Nordsjön och på andra platser. Det är dock tveksamt om alla dessa fartyg någon gång fiskar samtidigt i den nederländska delen av Nordsjön. En färsk undersökning visar att det i Nordsjön, även i den nederländska delen, finns betydande områden där bomtrålfiske inte sker alls.

4. Kommissionen känner till det arbete som bedrivs av Dr. H Lindeboom (omnämns som Dr Lindeman i frågan), som har skrivit den artikel som omnämns. Dr Lindeboom är en framstående forskare som har publicerat ett flertal texter, såväl vetenskapliga som populära, där han framhåller att bomtrålning skadar miljön. Det finns dock andra lika framstående forskare som inte, eller bara delvis, instämmer i Dr Lindebooms slutsatser.

5. Fiske med bomtrålar begränsas redan av gemenskapens lagstiftning. Stora bomtrålare (mer än 221 kilowatt i motorstyrka) får inte fiska i den så kallade rödspätteboxen, som är ett område i anslutning till Belgiens, Danmarks, Tysklands, Frankrikes och Nederländernas Nordsjökust. Stora bomtrålare får heller inte fiska inom en radie av 12 engelska mil från Irlands och Förenade kungarikets kust. Bomtrålning är förbjudet i Kattegatt. I detta skede planerar kommissionen inte någon ändring av dessa begränsningar. Kommissionen kommer dock att fortsätta granska och utvärdera fiskets biologiska effekter för att föreslå ytterligare åtgärder om och när så behövs.

(2000/C 374 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0421/00

från Ulrich Stockmann (PSE) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Utrustning av fordon med varningstriangel

Ett tyskt industriföretag meddelade mig att konungariket Spanien sedan förra sommaren kräver att motorfordon utrustas med två varningstrianglar. Finns det planer inom den Europeiska kommissionen på att lägga fram ett motsvarande förslag, som bindande föreskriver för hela EU att alla motorfordon skall utrustas med två varningstrianglar?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 mars 2000)

Kommissionen är medveten om att det enligt den spanska lagstiftningen krävs två varningstrianglar i alla motorfordon.

Detta är ett krav i de allmänna föreskrifterna för motorfordon, artikel 19 och bilaga XII, vilka offentliggjordes i form av ett dekret (Real Decreto 2822/98) den 23 december 1998.

Varningstrianglar omfattas inte av konstruktionsnormerna för motorfordon och kravet på att de skall medföras är del av trafikbestämmelserna.

Dessa bestämmelser faller vanligtvis under medlemsstaternas behörighetsområde och kommissionen har inga planer på att genomföra det spanska systemet i hela gemenskapen.

(2000/C 374 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0422/00

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Installation av kraftledning på Kykladerna

I flera år har det grekiska elverket (DEI) försökt bygga en kraftledning till öarna Andros, Tinos, Syros och Mykonos för transport av högspänningsström från Evia, och att resa kraftledningsstolpar på dessa öar. Det har redan förekommit kraftiga protester från invånarna på öarna, och den högsta förvaltningsdomstolen har tagit ett beslut som ogiltigförklarar detta ingrepp.

Mot bakgrund av att:

- den känsliga miljön på öarna, som karaktäriseras av enhetlighet och stram symmetri i det naturliga landskapet, inte klarar ingrepp av detta slag,
- det är bevisat att högspänningsledningar har skadliga effekter på hälsan,
- energiarbeten kräver långsiktiga perspektiv och en heltäckande bedömning och värdering av miljöpåverkan,
- man i känsliga och isolerade ekosystem med rik eller unik biologisk mångfald, som de på norra Kykladerna, bara kan tillåta miljövänliga tekniska projekt och varsamma ingrepp som är hållbara,
- åtagandet att bevara ömtåliga ekosystem baserar sig på artiklarna 24 och 106 i den grekiska författningen och artikel 174 i EG-fördraget,
- det i högsta förvaltningsdomstolens beslut fastställs att en installation av ett elektriskt högspänningsnät som innebär att man måste resa kraftledningsstolpar till sin blotta natur utgör ett brutalt övergrepp på miljön i Kykladerna. Denna miljö, som karaktäriseras av en stram symmetri och stor naturlig skönhet är dessutom ouppslösligt förbunden med de särskilda kulturella värdena på dessa öar och bör följaktligen skyddas i enlighet med artikel 24 i författningen.

Har kommissionen för avsikt att ingripa gentemot de ansvariga grekiska myndigheterna och rekommendera att DEI utreder och genomför en alternativ lösning (undervattensledningar, nedgrävda ledningar, miljövänliga energikällor) även om det visar sig bli dyrare, för att skydda det kulturella och arkitektoniska arvet på Kykladerna samt miljön och folkhälsan, i enlighet med andan och bokstaven i den grekiska författningen och principerna om hållbar utveckling och skyddet av människans hälsa som finns inskriven i fördraget (artiklarna 174 och 152)?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(11 april 2000)

Gemenskapens politik för de transeuropeiska energinäten skall normalt sett gynna anslutningen av öars elnät till huvudnät på fastlandet. Genom sådana anslutningar kan man effektivisera elproduktionen på öarna och minska produktionskostnaderna. Det blir också tekniskt sett lättare att utnyttja möjligheterna att producera el med förnybara energikällor på öarna, t.ex. vindenergi.

Inom ramen för gemenskapens riktlinjer för de transeuropeiska energinäten har projektet "a09 Grekland: förbindelser mellan öarna samt mellan öarna och fastlandet" godkänts som projekt av gemensamt intresse.

Det är förvisso riktigt att de grekiska myndigheterna har dragit tillbaka det grekiska elverkets tillstånd att resa kraftledningsstolpar för högspänningsledningar på vissa öar i Kykladerna.

Elverket har emellertid återupptagit behandlingen av projektet, och erhöll inom ramen för programmet för de transeuropeiska energinäten medfinansiering 1999 för en förundersökning samt en teknisk och miljömässig bedömning av anslutningen av öarna i södra Kykladerna till elnätet på det grekiska fastlandet.

Nätet, tekniska lösningar för anslutningarna och godkännandeförfarandena skall uppfylla kraven i gemenskapens direktiv, särskilt direktiven om miljöskydd.

(2000/C 374 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0429/00**från Ioannis Averoff (PPE-DE), Antonios Trakatellis (PPE-DE)
och Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen**

(23 februari 2000)

Ämne: Finansieringen av jordbrukets utveckling i Grekland

Jordbrukets utveckling kommer härnäst att vara den andra pelare som den gemensamma jordbrukspolitiken vilar på, och i rättsligt hänseende stödjer den sig på rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999⁽¹⁾.

Kommissionen förhandlar just nu med medlemsstaterna om de tredje gemenskapsstödrarna.

I Greklands fall — där en särskilt stor del av befolkningen, ca 20 procent, är sysselsatt inom jordbruket — är jordbrukets utveckling ett speciellt viktigt område som kräver stor varsamhet.

I de grekiska myndigheternas förslag inför den tredje gemenskapsstödran uppgår den avsatta andelen endast till 11,87 procent, och dessutom innefattar detta anslag både jordbruk och fiske, samtidigt som man avsätter 36,7 procent till transporter. I den första gemenskapsstödran — och då fanns inte ens någon särskild förordning om jordbrukets utveckling — var andelen 12,9 procent och i den andra 13,7 procent. I den tredje sker alltså en kraftig minskning.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att de grekiska myndigheterna skall lägga tillräcklig vikt vid landsbygden och den del av den grekiska befolkningen som är sysselsatt inom lantbruket?

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999, s. 80.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Kommissionen önskar först och främst försäkra ledamoten om att landsbygdsutveckling verkligen utgör den andra pelare som den gemensamma jordbrukspolitiken vilar på. Därutöver bör påpekas att rådets grundförordning för landsbygdsutveckling, rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar, innehåller bestämmelser om åtgärder som antingen finansieras av utvecklingssektionen eller av garantisektionen vid EUGF.

När det gäller de regioner och medlemsstater som omfattas av mål 1 i strukturfonderna (vilket är fallet för Grekland) medfinansieras åtgärder enligt den aktuella förordningen från två håll. Vissa åtgärder medfinansieras av EUGF:s garantisektion medan andra finansieras av EUGF:s utvecklingssektion.

På grundval av de program som redan har överlämnats till kommissionen av de grekiska myndigheterna för medfinansiering, framgår att de särskilda programmen för landsbygdsutveckling (medfinansierade av de två sektionerna vid EUGF) för perioden 2000–2006 uppgår till 2 600 miljoner drachmer (1999 års priser). Detta begärda belopp utgör 16 % av den sammanlagda summan för samtliga utvecklingsprogram som kommer att medfinansieras av gemenskapen dvs ramen för gemenskapsstöd, Sammanhållningsfonden och EUGF:s garantisektion.

Slutligen bör påpekas att den grekiska landsbygden och dess befolkning, förutom från EUGF, kommer att motta medel ur Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF), Europeiska socialfonden (ESF), Sammanhållningsfonden och Fonden för fiskets utveckling (FFU). Dessa fonder som finansierar transregionala, regionala och lokala program har direkt positiv effekt för landsbygdsbefolkningen.

(2000/C 374 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0430/00
från Pat Gallagher (UEN) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Utveckling, godkännande och erkännande av alternativa metoder till djurförsök

Den 22 oktober 1997 antog Europaparlamentet ett betänkande av Roth-Behrendt (A4-0277/1997⁽¹⁾), i vilket kommissionen uppmanades att bland annat:

- omgående lägga fram ett förslag om att förbjuda att kosmetiska slutprodukter testas på djur,
- vidta positiva och brådskande åtgärder för att åter få igång utvecklingen av alternativa metoder.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder som hittills vidtagits, eller vilka åtgärder den föreslår att man vidtar, för att uppfylla de krav som parlamentet framförde i betänkandet?

Är kommissionen positiv till ett totalförbud mot att slutprodukter testas på djur, och om så är fallet enligt vilken tidsplan och strategi avser den att få till stånd ett sådant förbud?

Kan kommissionen meddela vilka åtgärder den avser att vidta — i samarbete med generaldirektoratet för forskning genom ramprogrammet eller på annat sätt — för att främja utvecklingen av alternativa metoder?

⁽¹⁾ EGT C 339, 10.11.1997, s. 47.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(29 mars 2000)

Kommissionen är för närvarande i färd med att utarbeta ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring för sjunde gången av rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter⁽¹⁾. I sin nuvarande form innebär utkastet till förslag att det införs ett permanent och definitivt förbud mot att testa kosmetiska slutprodukter på djur i Europeiska unionens medlemsstater. Detta är i linje med den uppmaning från parlamentet som parlamentsledamoten citerar. Förbudet är tänkt att träda i kraft samtidigt som direktivet.

Kommissionen kommer att fortsätta arbeta för att främja forskning om utveckling och validering av alternativa testmetoder inom kosmetikaområdet. Femte ramprogrammet för Europeiska gemenskapens verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration (1998–2002)⁽²⁾ omfattar planer på sådan forskning. Inom den tredje nyckelåtgärden, "Cellfabriken", som ingår i det särskilda programmet om livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna, stödjer kommissionen utvecklingen av nya in vitro-metoder för testning och screening som kan användas som alternativ till djurförsök.

⁽¹⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

⁽²⁾ EGT L 26, 1.2.1999.

(2000/C 374 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0431/00
från Patricia McKenna (Verts/ALE) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Miljöeffekter av nyplantering av skog, röjning i syfte att använda marken för annat ändamål och torvutvinning

Har kommissionen vidtagit åtgärder för att säkerställa att rådets direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt kommer att efterlevas i samband med använd-

ningen av det kommande gemenskapsbiståndet? Vilka åtgärder har kommissionsledamoten med ansvar för regional utveckling vidtagit när det gäller fallet Irland för att se till att det kommande gemenskapsbiståndet inte leder till nya överträdelser mot detta direktiv, i enlighet med vad som fastställdes av Europeiska gemenskapernas domstol i domen mot Irland den 21 september 1999 (C-392/96) om miljöeffekter av nyplantering av skog, röjning i syfte att använda marken för annat ändamål och torvutvinning.

De små skogsbruksprojekten är särskilt oroväckande och den irländska regeringen främjar dessa under programmet för skydd av miljön på landsbygden, vilket kommer att finansiera småskogsbrukens kommersiella monokulturodlingar av icke-inhemska arter. Detta kommer att leda till en splittring av den inhemska biologiska mångfalden, som redan är mycket hårt belastad på grund av landsbygdens snabba ekonomiska utveckling. I domstolens dom noterades det särskilt att "Även ett projekt som inte är särskilt stort kan medföra betydande miljöpåverkan...om det till följd av sin art riskerar att väsentligt eller irreversibelt förändra miljöfaktorer oberoende av sin storlek".

Den irländska miljöministern informerade den 9 november 1999 det irländska parlamentet i ett svar till skriftliga parlamentsfrågor att han inte kunde ange vilka ändringar i de nationella förfarandena som behövdes för att domstolens dom mot Irland skulle efterlevas. Kommer kommissionen att mot bakgrund av detta säkerställa att denna dom respekteras vid beslutsfattande på Irland och att lämpliga åtgärder vidtas innan man beviljar nytt stöd till denna verksamhet?

(¹) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 april 2000)

Vad gäller användandet av gemenskapsmedel i allmänhet är kommissionen medveten om vikten av att rådets direktiv 85/337/EEG 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (¹) följs.

Vad gäller Irland kommer framtida gemenskapsfinansiering troligtvis endast ha stor betydelse för en av de tre kategorier av projekt som nämns av parlamentsledamoten, nämligen skogsplantering. För denna kategori föreslog de irländska myndigheterna i sin nationella utvecklingsplan och i utvecklingsplanen för landsbygden betydande gemenskapsbidrag, huvudsakligen i enlighet med förordningen om utveckling av landsbygden (förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar (²)) och även i enlighet med förordningen om strukturfonderna (förordning (EG) nr 1260 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (³)). Kommissionen har emellertid ännu inte fattat beslut om finansiering av den berörda irländska planen och programmen. Varje kommissionsbeslut kommer beakta kraven i båda förordningar.

I detta hänseende ombeds parlamentsledamoten uppmärksamma artikel 37.1 i förordningen om utveckling av landsbygden i vilken det fastställs att stöd till landsbygdens utveckling endast skall beviljas för sådana åtgärder som är förenliga med gemenskapens lagstiftning. Vad gäller förordningen om strukturfonder ombeds hon uppmärksamma artikel 12 i vilken det fastställs att de insatser som finansieras av fonderna eller av EIB eller andra finansieringsorgan skall vara förenliga med gemenskapens bestämmelser om miljöskydd, och dess artikel 41 b i vilken det fastställs att en förhandsbedömning av miljön skall säkerställa att gemenskapsreglerna om miljö följs.

Slutligen vill kommissionen upplysa parlamentsledamoten om att efter domstolens beslut, till vilket hon hänvisar, skrev kommissionen till de irländska myndigheterna och begärde information om hur Irland tänker uppfylla lagstiftningen vad gäller de ovannämnda tre kategorierna av projekt. De irländska myndigheterna har svarat att det är deras avsikt att anta ny lagstiftning. Tyvärr har denna nya lagstiftning inte antagits ännu och inte heller vidarebefordrats till kommissionen.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 160, 26.6.1999.

(³) EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0439/00**från Elly Plooi-j-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(11 februari 2000)

Ämne: Anbudsförfarande för ett EU-kontrakt för leverans av armeringsnät för skanskorgar till Bolivia

Den 22 november 1999 offentliggjordes genom TED Alert System ett gemenskapligt anbudsförfarande (SCR-E/11095/D/S/BO) beträffande leverans av armeringsnät för skanskorgar till Bolivia för ett projekt som syftar till att skydda staden Montero mot översvämning genom floden Rio Pirai. Detta anbudsförfarande avslutades den 20 januari 2000.

1. Skulle kommissionen kunna informera mig angående anbudsförfarandets resultat? Hur många företag deltog? Hur många företag uppfyllde anbudsvillkoren? Vilket företag erhöll uppdraget, till vilket pris och från vilket land är detta företag?
2. Skulle kommissionen kunna informera mig varför ett av anbudsvillkoren är att den materiel som levereras skall ha ett ursprungscertifikat från ett EU-land eller ett Mercosurland eller ett Pacto Andino-land eller från Bolivia eller Chile? Överensstämmer detta villkor med de gemenskapliga anbuksbestämmelserna?
3. Skulle kommissionen kunna förse mig med en sammanfattning beträffande resultatet av samtliga anbudsförfaranden som gäller leveranser av armeringsnät för skanskorgar inom ramen för EU:s utvecklingsprojekt i Bolivia och resten av Sydamerika sedan 1992?
4. Skulle kommissionen kunna informera mig om ur vilken budgetpost det ovannämnda projektet finansieras?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(9 mars 2000)

1. Det är att märka att det är den upphandlande myndigheten Searpi och inte kommissionen som tar emot anbudet och ansvarar för utvärderingen av dessa. Resultatet av anbudsförfarandet finns ännu inte tillgängligt. Anbudsöppnandet ägde rum den 20 januari 2000 och ännu har inte den anbudsgivare som tilldelats kontrakt lämnat någon utvärderingsrapport till kommissionen med resultatet av genomgången av anbudet och förslag till kontraktstilldelning för godkännande.
2. Enligt gemenskapens bestämmelser om offentlig upphandling när det gäller bistånd till länder utanför gemenskapen måste alla leveranser ha ursprung i de länder som anges i de särskilda villkoren i artikel 1 i anbudsinfordran (medlemsstaterna, Bolivia, Andiska pakt, Mercosur och Chile). Enligt artikel 14.4 måste anbudsgivaren ange leveransernas ursprung. Anbudsgivaren måste uppvisa ett ursprungsintyg för den upphandlande myndigheten när leveranser ankommer till mottagarlandet (artikel 1.10 i del C i "Teknisk bilaga").
3. För närvarande finns ingen detaljerad statistik.
4. Budgetpost B7-310.

(2000/C 374 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0446/00**från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen**

(24 februari 2000)

Ämne: Officiella språk och byrå för harmonisering inom den inre marknaden

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken och design) har anmälts till förstainstansrätten med anledning av gällande bestämmelser i förordning 40/94⁽¹⁾ om gemenskapsvarumärken, som föreskriver att språken på denna byrå skall vara spanska, engelska, franska, tyska och italienska och därigenom utesluter alla andra officiella språk inom EU.

Kommissionen har stött denna bestämmelse.

Denna bestämmelsen innebär en mycket allvarlig avvikelse från den grundläggande principen om jämställdhet mellan de elva officiella språken inom unionen och utgör ett fall av uppenbarlig diskriminering mot de övriga språken och de EU-medborgare som talar dem. Dessa personer berövas alltså rätten att kommunicera, motta och vidarebefordra information samt att hävda sina rättigheter på sitt eget språk i frågor som faller inom Alicante-byråns ansvarsområde. Ett exempel räcker: Byråns officiella tidning publiceras endast på de fem ovannämnda språken.

Mot bakgrund av att EU har elva officiella språk och att kommissionen är den som skall övervaka att fördragen följs och har ett åtagande att respektera alla de elva språken och att bedriva sin verksamhet på dessa språk, vill jag fråga:

1. Hur kommer det sig att kommissionen har beslutat att ingripa i ett förfarande, där för övrigt även rådet har ingripit till fördel för de omtvistade bestämmelserna?
2. Hur kan detta ingripande vara förenligt med kommissionens åtagande att respektera fördragen och därigenom gemenskapens elva officiella språk, särskilt eftersom kommissionen inte i sitt förslag i detta ärende har tagit med denna bestämmelse eller några liknande bestämmelser som begränsar arbets-språken inom harmoniseringsbyrån till de fem ovannämnda språken?
3. Har kommissionen för avsikt att använda samma språkordning inom sin egen verksamhet, eller planerar den att föreslå rådet att de officiella språken inom gemenskapen skall begränsas till de ovannämnda fem språken?

(¹) EGT L 11, 14.1.1994, s. 1.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Parlamentsledamoten ställer frågor om ett ärende som håller på att handläggas i förstainstansrätten. Kommissionen kommenterar därför bara frågorna kortfattat, utan att gå in på detaljer som kommer att tas upp inför domstolen.

Den ger därför följande svar på frågorna:

1. Kommissionens beslut om att ingripa till förmån för slutsatserna från rådet och byrån för harmonisering inom den inre marknaden grundades på åsikten att frågornas institutionella betydelse i detta ärende krävde att den tog ställning.
2. Det är riktigt att den begränsning av arbetsspråken som enligt rådets beslut gjorts i byrån inte fanns med i kommissionens ursprungliga förslag till förordning om att inrätta byrån. Kommissionen anser emellertid att den språkordning som slutligen antogs är laglig, mot bakgrund av behovet att finna en balans dels mellan principen om lika behandling och dels effektiviteten vad gäller gemenskapens varumärkessystem.
3. Kommissionen har inga planer på att tillämpa byråns språkordning till sin egen verksamhet eller att reducera antalet officiella språk inom gemenskapen.

(2000/C 374 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0450/00

från Francesco Musotto (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Regionalpolitik och strukturfonder: Regionen Siciliens verksamhetsplan

Den regionala verksamhetsplan som regionen Sicilien har lagt fram förefaller, som kommissionen har påpekat, inte överensstämma med riktlinjerna för de nya strukturfonderna. Närmare bestämt kan erinras om det alltför stora antalet föreskrivna interventionsåtgärder och väsentliga brister i fråga om de genomförandeplaner som har lagts fram till stöd för ansökningarna om finansiering. Med andra ord förefaller den framlagda planen vara alltför allmänt hållen och osammanhängande. Detta föranleder i flera avseenden oro avseende mervärdet av de många mikroprojekt som utarbetats och risken för att Sicilien kan komma att gå miste om gemenskapens samfinansiering om innehållet och metoden för att utarbeta planen inte ändras i samråd med kommissionen.

Kan kommissionen mot bakgrund av det ovanstående ange

1. om denna oro är motiverad,
2. vilka skyldigheter regionen Sicilien eventuellt har åsidosatt,
3. vilka ändringar som bör göras av ovannämnda plan,
4. om det faktiskt föreligger samråd mellan Palermo och Bryssel i fråga om planens innehåll,
5. om det föreligger en verklig risk för att regionen Sicilien kan komma att förlora samfinansieringen om planen inte uppfyller de villkor som fastslås av strukturfonderna?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(17 mars 2000)

Inom ramen för planeringen av tidsperioden 2000–2006 har de italienska myndigheterna tillsammans med utvecklingsplanen för Mezzogiorno överlämnat en rad förslag till verksamhetsprogram, däribland ett för Sicilien. Handlingarna granskas för närvarande vid kommissionen.

När det gäller det regionala verksamhetsprogrammet för Sicilien, som har godkänts, har kommissionen gjort vissa iakttagelser inom ramen för förhandlingarna med de italienska myndigheterna. Dessa frågor granskas för närvarande närmare av de italienska myndigheterna, som arbetar med den slutliga versionen av det dokument som kommer att ligga till grund för kommissionens beslut.

Det bör framhållas att åtgärderna för tidsperioden 2000–2006 förbereds helt och hållet i partnerskap med nationella myndigheter, både centrala och regionala. På det här inledande planeringsstadiet är det för tidigt att anta att fonderna kommer att underutnyttjas.

(2000/C 374 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0451/00

från Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) till rådet

(14 februari 2000)

Ämne: Skattebestämmelser som snedvrider konkurrensen inom EU

Kan rådet bekräfta att en arbetsgrupp av rådstjänstemän i ett antal medlemsstater påträffat 60 skattebestämmelser som kan betraktas som att de snedvrider konkurrensen?

Stämmer det att det i rapporten anges att Nederländerna med nio kritiserade bestämmelser på detta område intar en tätposition när det gäller skattebestämmelser som snedvrider konkurrensen?

Vilka nio bestämmelser handlar det om?

Stämmer det att man i Tyskland, Frankrike, Italien och Förenade kungariket (alltså de större medlemsstaterna) inte påträffat någon enda skattebestämmelse som snedvrider konkurrensen?

Vad anser rådet om denna tjänstemannarapport, och när kommer rådet att göra en egen politisk bedömning?

Svar

(16/17 maj 2000)

1. Rapporten från uppförandekodgruppen (företagsbeskattning) som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till och som överlämnades till rådet (Ekofin) den 29 november 1999, är tillgänglig på rådets internetsida (ue.eu.int/newsroom, under "miscellaneous", dokument nr 4901/99).

2. Trots att det beslutats att göra texten tillgänglig för allmänheten via Internet har rådet emellertid ännu inte tagit ställning till innehållet och kan följaktligen inte i detta skede svara vad beträffar bakgrunden till de ställda frågorna.

3. Dessutom erinrar rådet den ärade parlamentsledamoten om att Europeiska rådet i Helsingfors enades om att skapa en högnivågrupp som inom ramen för en övergripande rapport som den skall överlämna till rådet skall redogöra för möjliga lösningar på dessa frågor, särskilt när det gäller uppförandekoden som ingår i skattepaketet, i enlighet med slutsatserna vid Ekofin-rådets möte den 1 februari 1997.

(2000/C 374 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0452/00

från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen

(14 februari 2000)

Ämne: Turkiska "frizoner" och export av teko-produkter

Den 8 juli 1997 informerade Hans van den Broek, dåvarande kommissionsledamot med ansvar för utrikesfrågor, Europaparlamentet (svar på fråga E-1965/97)⁽¹⁾ om att en delegation från gemenskapen hade besökt Turkiet i oktober 1996 för att försäkra sig om att de turkiska frizonerna fungerade på ett sätt som överensstämde med de förpliktelser som Turkiet i enlighet med tullunionen har. Detta hade föregåtts av uppgifter i internationell press med misstankar om att exporten av teko-produkter via de turkiska "fria industrizonerna" i Istanbul och Mersina skedde med teko-produkter från tredje länder som på marknaderna i EU dock presenterades som "turkiska" och därigenom kunde dra nytta av tullunionen mellan EU och Turkiet för att konkurrera ut gemenskapens egna produkter.

Hans van den Broek sade också i sitt svar att gemenskapen och Turkiet vid associeringsrådets sammanträde den 24 april 1997 kommit överens om att kontinuerligt bevaka denna fråga för att förebygga brott mot bestämmelserna i avtalet om tullunionen. Skulle kommissionen kunna upplysa mig om hur många gemenskapsdelegationer, av samma slag som den som i oktober 1996 besökte Turkiet, som senare besökt landet och vilka resultat dessa delegationers undersökningar lett till?

⁽¹⁾ EGT C 45, 10.2.1998, s. 131.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(7 mars 2000)

Inga ytterligare inspektioner har ägt rum efter kommissionens inspektion i Turkiet i oktober 1996. Man fann inga bevis för att bedrägeri faktiskt förekommit. Efter inspektionen har man varken i form av klagomål från gemenskapsindustrin eller på annat sätt fått några uppgifter om bedrägeri. Kommissionen har därför inte för avsikt att utföra regelbundna inspektioner, utan kommer att ta upp frågan direkt med de turkiska myndigheterna om det blir nödvändigt. Misstankar om bedrägeri kan meddelas direkt till direktören för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning.

(2000/C 374 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0453/00

från Karin Jöns (PSE) till rådet

(24 februari 2000)

Ämne: Rådets förordning (EG) nr 2822/98 om tillfällig total eller partiell befrielse från autonoma tullar enligt Gemensamma tulltaxan för vissa fiskeriprodukter

I rådets förordning (EG) nr 2822/98 av den 21 december 1998⁽¹⁾ fastställdes med verkan från och med den 1 januari 1999 tulltaxorna för en rad fiskeriprodukter (stör, stenbit, olika sorters krabbor och så

vidare) till noll procent. Däremot fastställdes tulltaxorna för pigghaj (*Squalus acanthias* – färsk, kyld eller fryst) till sex procent och tulltaxorna för filéer och fiskkött av Alaskasej (*Theragra chalcogramma* – i form av frysta industriblock för beredning) till fyra procent.

1. Hur hög är den icke reducerade tulltaxan för övrig import av fiskprodukter?
2. Varför fastställdes inte tulltaxan för Alaskasej till noll procent på samma sätt som för de övriga fiskprodukterna som nämns i förordningen? Fångst av Alaskasej bedrivs så gott som uteslutande av länderna vid Stilla havet (Förenta staterna, Kanada, Ryssland, Kina, Korea, Japan), vilket leder till att Europeiska unionen är beroende av import på detta område.
3. Av vilken anledning fastställdes tulltaxan för Alaskasej till fyra procent?
4. Varför fastställdes inte tulltaxan för pigghaj till noll procent på samma sätt som för de övriga fiskprodukterna som nämns i förordningen? Det skall understrykas att pigghaj till största delen måste importeras till Europeiska unionen från Förenta staterna och Kanada eftersom den endast i ringa utsträckning förekommer i vattnen mellan Irland och Förenade kungariket.
5. Av vilken anledning fastställdes tulltaxan för pigghaj till sex procent?

(¹) EGT L 351, 29.12.1998, s. 9.

Svar

(18 maj 2000)

Rådets förordning nr 2822/98 om tillfällig total eller partiell befrielse från autonoma tullar enligt Gemensamma tulltaxan för vissa fiskeriprodukter antogs den 21 december 1998 samtidigt som rådets förordning om öppnande och förvaltning av autonoma gemenskapstullkvoter för vissa fiskeriprodukter.

Förslagen till förordningar behandlades tillsammans i syfte att nå fram till en kompromisslösning som kunde accepteras av både de medlemsstater som prioriterar fiskarnas intressen och de som försvarar bearbetningsindustrin.

1. Gemensamma tulltaxan fastställer den tilläpade tulltaxan. När det gäller fiskeriprodukter befinner sig taxorna i ett intervall mellan 2 % för lax och 25 % för sardiner, makrill osv. Dessa taxor offentliggjordes i (¹)
2. Det finns fall där produktionen av vissa produkter inom gemenskapen är obefintlig, obetydlig eller otillräcklig, varför bearbetningsindustrin måste göra sina uppköp på marknader utanför gemenskapen. I dessa situationer måste gemenskapen vidta nödvändiga taxeåtgärder för att den egna industrin skall kunna behålla sin konkurrenskraft i förhållande till industrin i tredje land.

Gemenskapens bestämmelser om tulltaxan har ett nära samband med gemenskapens handelspolitik och den ändras regelbundet med beaktande av utvecklingen på den internationella marknaden och möjligheterna till uppköp som särskilt är ett resultat av fiskeriatvta.

3. Taxan på 18 % för alaskasej och pigghaj var föremål för en partiell befrielse med en taxa på 4 % respektive 6 % med hänsyn till dessa överväganden.
4. När det gäller år 2000 offentliggjordes tulltaxorna för fisk samt kräftdjur, blötdjur och andra ryggradslösa vattendjur i (²)
5. Den 17 december 1999 antog rådet en ny förordning om tillfällig total eller partiell befrielse från autonoma tullar enligt Gemensamma tulltaxan för vissa fiskeriprodukter. Denna förordning som skall tillämpas fr.o.m. den 1 januari 2000 offentliggjordes i (³). Taxan för filéer och fiskkött av alaskasej och fiskkött av pigghaj är föremål för en partiell befrielse med en taxa på 3,5 % respektive 6 %.

(¹) EGT L 292, 30.10.1998, s. 47 och 62.

(²) EGT L 278, 28.10.1999, s. 47 och 66.

(³) EGT L 336, 29.12.1999.

(2000/C 374 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0463/00
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Bestridande av om det är lagligt att förlänga An Post:s kontrakt för att utföra betalningar från systemet för social välfärd i Irland

En advokatfirma i Dublin ⁽¹⁾ har vidtagit rättsliga åtgärder angående förlängningen av An Post:s kontrakt om utbetalningar från systemet för social trygghet i Irland. Kan kommissionen, med tanke på att sådana tjänster är av betydelse för postkontoren på landsbygden och för landsbygdens överlevnad, informera om hur det för tillfället förhåller sig med denna rättssak, ange vid vilket datum förhandlingarna kommer att vara slutförda och yttra sig över ärendet?

⁽¹⁾ McCann Fitzgerald Solicitors for Transactions Network Services, Dublin.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 april 2000)

Kommissionen har mottagit ett klagomål enligt artikel 86 (tidigare artikel 90) jämförd med artiklarna 43, 49 och 82 (tidigare artiklarna 52, 59 och 86) i EG-fördraget. Klagomålet riktar sig mot irländska regeringens beslut att förlänga avtalet med An Post, det statliga postmonopolet, om distribution av utbetalningar från det sociala trygghetssystemet. Avtalet förlängs med ytterligare tre år från och med 1 januari 2000. Klagomålet innehåller både konkurrens- och inre marknadsaspekter.

Kommissionen har ännu inte tagit ställning till klagomålet. Ytterligare upplysningar krävs för detta och kommissionen har därför begärt uppgifter från klaganden och den irländska regeringen.

Beroende på vad parterna lämnar för uppgifter kan resultatet antingen bli en formell underrättelse till den irländska regeringen eller ett avvisande av klagomålet. Kommissionen kommer utan dröjsmål att vidta åtgärder när uppgifterna inkommit.

(2000/C 374 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0465/00
från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Europeiska kommissionens politik för genomförandet av de delar av EU:s budget för 2000 som inrättats för bevarandet och främjandet av minoritets- och regionalspråk

De två grenarna av EU:s budgetmyndighet, parlamentet och rådet, beslöt att i gemenskapsbudgeten för 2000 inrätta en serie budgetposter avsedda för främjande och bevarande av minoritets- och regionalspråk.

Konkret innebär detta att man fastslog att budgetpost B3-1000 "Samarbete inom utbildning och ungdomspolitik", med ett anslaget belopp på 4,5 miljoner euro, har som särskilt mål att stödja åtgärder avsedda att främja och skydda gemenskapens minoritetsspråk.

Kan kommissionen exakt ange hur stor del av de 4,5 miljonerna euro som är avsedd för skydd och bevarande av gemenskapens minoritetsspråk?

Kan kommissionen informera om vilket tillvägagångssätt den avser att använda för att genomföra denna budgetpost?

Kan kommissionen meddela när det är möjligt att presentera konkreta projekt som skulle kunna få del av den finansiering som är avsedd att främja och skydda minoritetsspråken?

Kan kommissionen informera om inriktningar eller riktlinjer och vilka krav som dessa projekt måste uppfylla för att kunna få del av gemenskapens finansiering?

Kan kommissionen ange från vilket datum de slutligen utvalda projekten kommer att erhålla gemenskapsfinansieringen?

(2000/C 374 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0478/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Rättslig grund för handlingsprogrammet för minoritetsspråk och regionala språk i EU

Kommissionen håller på att utarbeta ett förslag till rättsakt som skall utgöra rättslig grund för och reglera gemenskapens finansiering av ett gemenskapsprogram som avser bevarande och främjande av minoritetsspråk och regionala språk i gemenskapen. Samtidigt har Europeiska unionen i sin budget för 2000 avsatt medel för ett antal förberedande åtgärder till förmån för minoritetsspråk och regionala språk.

Man bör så snabbt som möjligt avsluta det rättsliga förfarandet för att anta denna rättsliga grund, både för att säkerställa kontinuitet och stabilitet i de program som ingår i de ovannämnda förberedande åtgärderna för år 2000, och för att garantera och stärka främjandet och bevarandet av minoritetsspråken och de regionala språken inom EU under de närmsta åren. Skulle kommissionen mot denna bakgrund vilja ange en ungefär tidsplan för detta rättsliga förfarande och mer konkret ange när den kommer att lägga fram sitt förslag för parlamentet?

Kan kommissionen ange riktlinjerna för förslaget och mer konkret vilket belopp och vilken tidsperiod man kommer att föreslå för gemenskapsstödet?

Kan kommissionen ange vilken fördragsbestämmelse som förfarandet grundar sig på?

Kan kommissionen ange vilken definition av minoritetsspråk eller regionalt språk som kommer att tillämpas vid tilldelning av stöd från handlingsprogrammet?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0465/00 och E-0478/00
inivet av Viviane Reding på kommissionens vägnar**

(2 maj 2000)

Budgetposten B3-1000, "förberedande åtgärder för samarbete inom utbildning och ungdomspolitik", omfattar totalt 4,5 miljoner euro. Beloppet är bland annat avsett till stöd för åtgärder för främjande och bevarande av landsdels- och minoritetsspråk, regionala kulturer och minoritetskulturer. Kommissionen föreslår att ett anslag på 2,5 miljoner euro till detta, enligt vad som anges i det preliminära budgetförslaget som läggs fram för rådet och parlamentet.

Kommissionen kommer därför att så snart som möjligt offentliggöra en inbjudan att lämna förslag. Den håller nu på att utarbeta texten till detta. Alla uppgifter som behövs om inlämning och urval av förslag kommer att finnas i förslagsinfordran. Parlamentsledamoten kommer att underrättas direkt så snart alla uppgifter är klara.

Kommissionen undersöker också möjligheten att utföra en särskild studie av vilka behov de språkliga minoriteterna i Europeiska unionen har. En sådan studie skulle kunna komplettera den information som redan finns om ämnet.

Utvecklingen av åtgärder för att främja och bevara landsdels- och minoritetsspråk under de kommande åren skall ta hänsyn till genomförandet av dessa åtgärder och förverkligandet av det europeiska språkåret 2001. Den exakta definitionen av sådana åtgärder kommer att fastställas vid lämplig tidpunkt.

Definitionen av landsdels- eller minoritetsspråk grundar sig på den definition som finns i artikel 1 i Europarådets konvention om landsdels- eller minoritetsspråk, enligt vilken landsdels- och minoritetsspråk är språk som av hävd har använts och fortfarande används i ett visst territorium inom en stat av medborgare i staten som utgör en grupp som till antalet är färre än resten av befolkningen i staten. Språket skall vara annorlunda än det officiella språket i staten. Dialekter av det officiella språket omfattas inte, och inte heller invandrarspråk.

(2000/C 374 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0468/00

från Isabelle Caullery (UEN) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Europeiska unionens sysselsättningspolitik

Kan kommissionen ange vilka instrument och vilka medel Europeiska unionen har till sitt förfogande för att bekämpa arbetslösheten, som utgör ett verkligt gissel i medlemsstaterna?

Kan den tillhandahålla en första utvärdering i skriftlig form, där det för varje medlemsstat anges vilka effekter kommissionens åtgärder lett till sedan 1994 när det gäller att skapa och bevara arbetstillfällen?

Kan kommissionen också uppge de huvudsakliga beslut som fattats sedan toppmötet i Luxemburg, där en stor del av tiden ägnades åt arbetslösheten i Europeiska unionen? Vilka är i dagsläget de första resultaten som syns på sysselsättningen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(15 maj 2000)

Kampen mot arbetslöshet kräver att man genomför en fullständig samordningspolitik för ekonomisk politik, strukturreformer och arbetsmarknadsreformer som följer den informella konvergens, vilken påbörjades vid Europeiska rådets möte i Essen (1994) samt kommissionens vitbok Tillväxt, konkurrenskraft och sysselsättning (1993) ⁽¹⁾.

Det viktigaste instrumentet för arbetsmarknaden är att sysselsättningskapitlet i EG-fördraget genomförs (artiklarna 125 till 130). I det fastställs målet att uppnå en hög sysselsättningsnivå som skall beaktas i den gemensamma politiken (artikel 127) och som förbinder medlemsstaterna att samordna sin sysselsättningspolitik med gemensamma mål som grund — även kvantifierade mål (artikel 128). I kapitlet inrättas ett institutionellt förfaringsätt för övervakning och multilateral utvärdering av den förda politikens framgång eller misslyckande.

Strukturfonderna — för den nya programperioden (2000–2006) — är det viktigaste instrumentet på gemenskapsnivå för att genomföra sysselsättningsstrategin. I synnerhet Europeiska socialfonden (ESF) syftar till att modernisera arbetsmarknaden och se till att den fungerar på ett balanserat sätt, och syftar därmed indirekt till skapandet av arbetstillfällen. Den territoriella dimensionen av sysselsättningspolitiken — som understryks i riktlinjerna för sysselsättningen år 2000 — får dessutom en ökad betydelse bland strukturfonderna som helhet. Denna dimension har erkänts i kommissionens riktlinjer för förberedelserna och inledningen av strukturfondernas programplaneringsperiod 2000–2006. Särskild vikt har lagts vid spridningen av territoriella sysselsättningspakter i de nya operativa programmen ⁽²⁾.

Kvantitativ uppskattning av åtgärdernas effekt

Sysselsättningsstrategin kan inte utvärderas riktigt förrän i slutet av femårsperioden som beräknas från 1997. De gemensamma rapporterna om sysselsättningen för 1998 och 1999 ger redan exempel på god praxis vid genomförandet av riktlinjerna, varav flera med sifferuppgifter om skapande och upprätthållande

av arbetstillfällen. En fördjupad utvärdering håller på att göras inom ramen för en kollegial kontroll som påbörjades i början av 1999 av kommissionen och rådet (allmänna frågor). En sammanfattande rapport kommer att publiceras om detta under 2000.

Utvärderingen utgör en del av genomförandet av strukturfonderna. Den omfattar en regelbunden uppföljning av programmen — enligt gemensamma indikatorer och omfattar de arbetstillfällen som skapats eller upprätthållits — och en slutlig utvärdering av varje program i medlemsstaterna. I ESF:s utvärdering ligger fokus huvudsakligen på effekterna på förmånstagarna⁽¹⁾. Kommissionen, Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och akademiska grundforskare har till viss del påbörjat den här utvärderingen. Beräkningarna i efterhand för 1989–1993 visar att antalet nya nettoarbetstillfällen, enligt mål 2, var i storleksordningen 450 000. Förhandsbedömningen för 1994–1999 siktar på omkring 650 000 bruttoarbetstillfällen⁽⁴⁾. Under 1995–1999 har Employment-initiativet — Youthstart, Now, Horizon och Integra — bidrog till insatser för främjande av mänskliga resurser, bättre funktion av arbetsmarknaden och främjande av lika möjligheter. ESF:s publikationer ger exempel på "god praxis" inom detta område.

En första översikt över de territoriella sysselsättningspakterna — ett pilotprojekt som påbörjades av kommissionen 1997 i samarbete med medlemsstaterna — visar på en uppmuntrande utveckling på 89 områden inom olika regioner⁽²⁾. Lägesrapporten belyser i synnerhet en nyorientering av strukturprogrammen till fördel för de territoriella pakterna med en summa på omkring 1,6 milj. € över åren 1998 och 1999, varav 0,5 milj. € från de tre strukturfonderna och FFU (Fonden för fiskets utveckling). Den påvisar också att de kvantifierade målen för skapandet av arbetstillfällen i samband med detta pilotprojekt kan räknas till omkring ytterligare 55 000 arbetstillfällen.

I den nya programplaneringen för strukturfonderna (2000–2006) har en halvtidsutvärdering redan inplanerats och då kommer det att beslutas om utdelningen av en resultatreserv (4 % av den totala summan som har utdelats till medlemsstaten). Denna utvärdering kommer att följa riktlinjerna, även för beräkningen av inverkan på sysselsättningen, som förberetts av kommissionen och som för närvarande testas i några medlemsstater.

Huvudsakliga beslut som fattades vid Europeiska rådets möte i Luxemburg

Riktlinjerna för sysselsättning revideras varje år. Den ursprungliga strukturen med fyra pelare har bevarats för år 2000, med några ändringar som understryker de offentliga arbetsförmedlingarnas och de sociala trygghetssystemens nyckelroll i strategin, och vikten av kunskap och kompetens i samband med informationssamhället.

Genomförandet av sysselsättningskapitlet har kompletterats med rådets rekommendationer till medlemsstaterna om sysselsättningspolitik⁽⁶⁾, formellt samråd mellan olika gemenskapsinstitutioner, bl.a. parlamentet, och inrättandet av en sysselsättningskommitté enligt artikel 130⁽⁷⁾.

Sedan mötet i Luxemburg har Europeiska rådet antagit ytterligare initiativ: i Wien (december 1998) om förenklade förfaranden och mandat för en god samverkan mellan ekonomisk politik och sysselsättningspolitik; i Köln (juni 1999) om den europeiska sysselsättningspakten — gemensam ram för Luxemburgprocessen, reformen av varu-, tjänste- och kapitalmarknaden (Cardiffprocessen) och den informella makroekonomiska dialogen mellan rådet, kommissionen, Europeiska centralbanken och arbetsmarknadens parter; i Helsingfors (december 1999) om samordning av processer och befintliga medel för social sammanhållning samt det initiativ om informationssamhället som ägde rum i Lissabon den 23 och 24 mars 2000.

Samtidigt har kommissionen antagit flera meddelanden om beaktande av sysselsättningen i den övriga gemenskapspolitiken (artikel 127 i EG-fördraget)⁽⁸⁾, sysselsättning i informationssamhället⁽⁹⁾ och moderniseringen av socialskyddet⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ KOM(93) 700 slutlig.

⁽²⁾ SEK(1999) 1933.

⁽³⁾ Slutsatser av Europeiska socialfondens halvtidsutvärderingar.

⁽⁴⁾ Den nionde rapporten om strukturfonderna.

⁽⁵⁾ SEK(1999) 1932.

⁽⁶⁾ Rådets rekommendation av den 14 februari 2000 (5161/00/SOC2 ECOFIN4).

⁽⁷⁾ Rådets beslut av den 24 januari 2000 (2000/98/EG).

⁽⁸⁾ KOM(1999) 167 slutlig och KOM(2000) 78 slutlig.

⁽⁹⁾ KOM(2000) 48 slutlig.

⁽¹⁰⁾ KOM(1999) 347 slutlig.

(2000/C 374 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0471/00
från Mathieu Grosch (PPE-DE) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: JOP-programmet

1. Är det korrekt att kommissionen har beslutat att lägga ned JOP-programmet?
2. Om programmet skall läggas ned, har detta beslut då fattats på grund av svårigheter man haft med programmet? Om så är fallet, vilka?
3. Har beslutet å andra sidan kanske fattats på grund av bedrägeriproblem? Om så är fallet, hur stor andel motsvarar de kontroversiella frågorna (i anslag) i förhållande till de icke-kontroversiella?
4. Planerar kommissionen att föreslå ett liknande program eller anser den att den befintliga programfilosofin inte i tillräcklig utsträckning motsvarar de konkreta kraven på plats?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(30 mars 2000)

Phare har under årens lopp utvecklats till ett instrument för att bistå partnerländerna i deras förberedelse inför anslutning till unionen. De prioriterade arbetsområdena anges i de partnerskap för anslutning som antogs av rådet den 6 december 1999. Denna ändrade inriktning av Phare till ett antal särskilda prioriterade arbetsområden inför anslutning har också lett till beslutet att minska antalet sektoriella program som omfattar flera länder. Beslutet att avsluta JOP-programmet bör ses mot denna bakgrund. Inga andra orsaker låg till grund för detta beslut.

Stöd till små och medelstora företag (SMF) i kandidatländerna fortsätter emellertid genom Phares nya ram för investeringsstöd för att främja ekonomisk och social sammanhållning i kandidatländerna. Dessa åtgärder ses över årligen inom de nationella Phare-programmen för varje kandidatland. Det nya instrumentet för föranslutningsåtgärder för jordbruket och landsbygdens utveckling (Sapard) kommer på vissa villkor att kunna ge investeringsstöd till SMF i syfte att uppfylla gemenskapsreglernas krav inom jordbruks- och landsbygdsutvecklingssektorn. Därutöver ställs Pharemedel till förfogande i samarbete med internationella finansiella institutioner för att ge lån till SME i partnerländerna.

(2000/C 374 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0474/00
från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Stöd till fiskare på Sicilien

Regionen Sicilien har i enlighet med sin egen lag nr 30/1998 föreskrivit stödåtgärder för avbrott i och begränsning av fiskeriverksamheten. Fiskarna har ännu inte erhållit något stöd på grund av att kommissionen redan i maj förra året framförde kritik som myndigheterna på Sicilien besvarade i sinom tid. Det bör emellertid beaktas att Europeiska kommissionen redan avgett positiva yttranden om den regionala lagen i fråga.

Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående besvara följande:

1. Vilka särskilda orsaker hindrar kommissionen från att låta regionen Sicilien tilldela stöd till de fiskare på ön som anhållit om detta?
2. Inom vilken tidsfrist avser Europeiska kommissionen att uttala sig, och därmed lätta på den ekonomiska bördan för de hundratals verksamma inom denna sektor som redan drabbats hårt av den påtvingade sysslolösheten?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(6 april 2000)*

Kommissionen håller på att undersöka om den sicilianska regionallagen nr 30 av den 26 oktober 1998 är förenlig med gemenskapsrätten.

Kommissionen kommer inom kort att fatta ett beslut i detta avseende, bl.a. mot bakgrund av de kompletterande uppgifter som lämnats av de italienska myndigheterna till kommissionen den 28 december 1999.

*(2000/C 374 E/100)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0481/00****från Alejandro Cercas (PSE) till kommissionen***(24 februari 2000)*

Ämne: Omfattningen av stödet från gemenskapsinitiativet Urban

Kan kommissionen tala om hur stort stöd den spanska regionen Extremadura beräknas få från gemenskapsinitiativet Urban?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(24 mars 2000)*

Riktlinjerna för gemenskapsinitiativet Urban förväntas bli godkända av kommissionen i slutet av mars 2000 eller början av april 2000. Medlemsstaterna uppmanas att lämna in programförslag till kommissionen inom sex månader efter offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

Gemenskapsinitiativet skall finansieras gemensamt av medlemsstaterna, genom nationella resurser, och av gemenskapen, genom Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF). ERUF:s totala bidrag till Urban under programplaneringsperioden 2000–2006 har fastställts till 700 miljoner euro, 1999 års priser. Anslaget för varje medlemsstat fördelas på grundval av stadsbefolkning, antal arbetslösa och långtidsarbetslösa i berörda stadsområden. Den vägledande fördelningen av åtagandebemyndiganden för Spanien uppgår till 106 miljoner euro. I riktlinjerna anges dessutom ett vägledande antal stadsområden som omfattas av gemenskapsinitiativet, vilket för Spaniens del är åtta stycken.

Riktlinjerna innefattar ingen regional fördelning av anslag. I enlighet med subsidiaritetsprincipen är det medlemsstaterna som skall föreslå de stadsområden som skall stödjas inom Urban, förutsatt att de föreslagna programmen uppfyller de villkor, kriterier och prioriteringar som anges i riktlinjerna och att de ligger inom ramen för de finansiella anslagen.

*(2000/C 374 E/101)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0484/00****från Alejandro Cercas (PSE) till kommissionen***(24 februari 2000)*

Ämne: Omfattningen av stödet från gemenskapsinitiativet Leader+

Kan kommissionen tala om hur stort stöd den spanska regionen Extremadura beräknas få från gemenskapsinitiativet Leader+?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(21 mars 2000)*

Kommissionen har genomfört en fördelning mellan medlemsstaterna av det anslag på 2 020 miljoner euro som tilldelats Leader+.

Vid denna fördelning mottog Spanien 467 miljoner euro och det ankommer på landet självt att fastställa programmen för genomförandet av Leader+.

Dessa program kommer att insändas till kommissionen för godkännande och det är först då som de belopp som de olika regionerna skulle kunna motta kommer att bli kända.

Kommissionen har ännu inte mottagit program för genomförande av Leader+ och kan följaktligen inte i detta skede lämna ledamoten något svar på hans fråga.

*(2000/C 374 E/102)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0491/00****från John McCartin (PPE-DE) till kommissionen***(24 februari 2000)*

Ämne: Jordbruksstöd till amerikanska bönder

Kan kommissionen ange huruvida den har aktuella uppgifter om den totala summan jordbruksstöd som betalats ut till jordbrukare i Förenta staterna och huruvida den nya höjningen av inkomststödet till amerikanska jordbrukare överensstämmer med Världshandelsorganisationens bestämmelser?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(21 mars 2000)*

Förenta staternas budget för jordbrukare är avsevärt större än den för gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik (63 respektive 69 miljarder euro år 1999 och 2000). En betydande del av denna budget går emellertid till åtgärder som endast är de amerikanska jordbrukarna indirekt till godo, exempelvis livsmedel, näringslära och konsumenttjänster, som uppgick till 35 miljarder euro i jordbruksbudgeten för 1999.

Det huvudsakliga stödet till jordbrukare ges i form av direkta utbetalningar inom ramen för Agricultural Market Transition Act (AMTA) och systemet med betalning av låneunderskott, som överbryggar klyftan mellan marknadspriserna och ett förutfastställt belopp per ton, som kallas lånenivå.

År 1999 uppgick Förenta staternas direkta federala utbetalningar till jordbrukare till 22,7 miljarder euro, i form av en kombination av de förutfastställda utbetalningarna inom ramen för AMTA och de särskilda nödpaketet som godkändes 1998 (av vilka vissa betalades ut endast under 1999) och 1999. Detta innebar en avsevärd ökning jämfört med tidigare år och motsvarar 11 000 euro per jordbruksanläggning, vilket är dubbelt så mycket som den genomsnittliga direkta utbetalning som gemenskapens jordbrukare erhåller.

Kommissionen är givetvis bekymrad över de senaste årens uppåtgående trend när det gäller Förenta staternas federala jordbruksutgifter och den följer utvecklingen noggrant. När det gäller frågan om huruvida Förenta staternas åtgärder överensstämmer med Världshandelsorganisationens regler, har Förenta staterna ännu inte anmält sina jordbruksåtgärder för 1998 och 1999. Dess senaste anmälan gällde regleringsåret 1997. Denna anmälan visade att Förenta staterna åtagit sig att stå för 21 492 miljoner USD när det gäller det sammanlagda aggregerade stödmåttet (AMS), medan dess aktuella aggregerade stödmått det året var 6 238 miljoner USD. Förenta staterna hade med andra ord stort manöverutrymme under sitt AMS-tak. Å andra sidan var den sammanlagda utgiftsnivån när det gäller "green box-åtgärder" 51 250 miljoner USD, jämfört med utgifter under referensperioden 1986–1988 på 26 150 miljoner USD. Världshandelsorganisationen (WTO) har dock inget tak för utgifter för "green box-åtgärder".

Kommissionen kommer noggrant att övervaka Förenta staternas framtida anmälningar till Världshandelsorganisationen för att säkerställa att jordbruksrelaterade utgifter klassificeras på ett korrekt sätt i enlighet med Världshandelsorganisationens regler och att åtaganden respekteras.

(2000/C 374 E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0495/00

**från Mauro Nobilia (UEN), Cristiana Muscardini (UEN), Sergio Berlato (UEN)
och Francesco Turchi (UEN) till kommissionen**

(24 februari 2000)

Ämne: Särartsskydd för livsmedelsprodukter

Der verkar ha uppstått väsentliga förseningar i genomförandet av den lagstiftning som föreskrevs i rådets förordningar (EEG) nr 2081/92⁽¹⁾ och 2082/92⁽²⁾, om det är sant att den första begäran om särartsskydd endast beviljades 1996 trots att texten antogs 1992.

Sakfrågor som ställdes för över ett år sedan har ännu inte blivit besvarade.

Kan kommissionen besvara följande frågor med tanke på de viktiga följder som lagstiftningen i fråga får för konkurrenskraften både från ekonomisk och territorial synpunkt:

1. Kan kommissionen bekräfta att ovanstående uppgifter är korrekta?
2. Om så är fallet, kan den uppge de verkliga orsakerna bakom denna försening?
3. Om första frågan besvarades jakande, kan kommissionen ange om förseningarna beror på att de europeiska eller nationella systemen är så invecklade när det gäller förfaranden eller funktionssätt?
4. Anser kommissionen att det är lämpligt att lägga fram förslag som dels skulle leda till förenklade förfaranden, dels till att bringa större klarhet i ovanstående frågor?

⁽¹⁾ EGT L 208, 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 208, 24.7.1992, s. 9.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 april 2000)

Inom ramen för reformeringen av den gemensamma jordbrukspolitiken antog rådet den 14 juli 1992 förordningarna (EEG) nr 2081/92 och 2082/92 om å ena sidan skydd av geografiska beteckningar (PGI) och ursprungsbeteckningar (PDO) och å andra sidan särartsskydd för jordbruksprodukter och livsmedel. Dessa förordningar trädde i kraft den 26 juli 1993.

I förordning (EEG) nr 2081/92 (PDO/PGI) anges två olika registreringsförfaranden: normalt förfarande och förenklat förfarande. Vad gäller det förenklade förfarandet skulle medlemsstaterna enligt förordningen inom en tidsfrist på sex månader från och med det datum förordningen trädde i kraft, eller från och med inträdesdatum för de nya medlemsstaterna 1995, meddela kommissionen beteckningar som hade ett nationellt skydd för vilka begärdes en registrering på gemenskapsnivå. Medlemsstaterna meddelade kommissionen mer än 1 500 beteckningar att registrera enligt det förenklade förfarandet. Granskningen av dessa 1 500 akter krävde flera års arbete inom kommissionen. Efter denna granskning registrerade kommissionen cirka 500 PDO/PGI. För övrigt drogs vissa ansökningar tillbaka av medlemsstaterna (cirka 700) och mer än 300 ansökningar rörande mineralvatten kunde inte registreras på grund av bristande överensstämmelse mellan bestämmelserna för mineralvatten och bestämmelserna för ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar. Angående de 155 italienska akter som inlämnats enligt det förenklade förfarandet återstår två för vilka förfarandet ännu inte är avslutat. Dessa akter har visat sig vara särskilt komplicerade och har föranlett en omfattande skriftväxling och flera möten, både bilaterala med Italien och multilaterala med medlemsstaterna.

Vad gäller det normala förfarandet anges i förordningen två tidsfrister om sex månader efter det att ansökan lämnats till kommissionen. Den första tidsfristen om sex månader (artikel 6 i förordning (EEG) nr 2081/92) är nödvändig av praktiska och administrativa skäl (behov av att översätta åtskilliga akter, behov av att få in synpunkter från andra tjänster inom kommissionen, behov av kompetterande upplysningar, eventuell konsultation av den vetenskapliga kommittén osv.). Den andra tidsfristen om sex månader som börjar löpa när ansökan har publicerats i Europeiska gemenskapernas officiella tidning sammanhänger med protestförfarandet (artikel 7.1 i förordning (EEG) nr 2081/92). Det är av största vikt att känna till vilken ställning en viss produkt har i medlemsstaterna när en medlemsstat begär att den registreras på gemenskapsnivå, och att medlemsstaterna ges möjlighet att invända om goda skäl föreligger.

I de fall då det finns en godtagbar invändning ges en ytterligare tidsfrist om tre månader (se artikel 7.5 i förordning (EEG) nr 2081/92) så att de berörda medlemsstaterna kan försöka nå en förlikning. Om en förlikning inte nåts vid utgången av denna tidsfrist skall kommissionen utarbeta ett beslut som skall lämnas till regleringskommittén för yttrande. Dessa förfaranden är tidsödande och kan variera efter ärendets komplexitet, men det är av största vikt att bevaka ansökningarnas överensstämmelse med reglerna och skyddet av tredje parts rättigheter.

I enlighet med förordning (EG) nr 535/97 kan medlemsstaterna komma överens om ett tillfälligt nationellt skydd fram till dess att ett beslut fattats på gemenskapsnivå angående begäran om en registrering av beteckningen. Denna åtgärd syftar till att skydda producenternas intressen när de har begärt att beteckningen registreras.

Med hänsyn till de intressen som står på spel och till nödvändigheten att skapa största möjliga tilltro till gemenskapens registreringssystem, som ger en exklusiv rätt att använda beteckningen på en marknad som omfattar 373 miljoner konsumenter, anser kommissionen det olämpligt att föreslå en uppmjukning av det förfarande som föregår registrering av PDO och PGI.

Kommissionen överlämnade i juli 1999 en rapport till rådet angående tillämpningen av förordning (EEG) nr 2082/92 (särartsskydd). Med anledning av denna rapport har arbeten inletts för att förbättra funktionen av denna förordning.

(2000/C 374 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0496/00

**från Mauro Nobilia (UEN), Cristiana Muscardini (UEN), Sergio Berlato (UEN)
och Francesco Turchi (UEN) till kommissionen**

(24 februari 2000)

Ämne: Konsumentskydd

Enligt den gällande lagstiftningen för märkning och presentation av livsmedelsprodukter som är avsedda för slutkonsumenterna är det inte obligatoriskt att, i fastställda fall, ange produktens ursprungs- och huvudsakliga innehåll. Det är tydligen inte heller obligatoriskt att informera slutkonsumenten om att en livsmedelsprodukt eller dess ingredienser är genmodifierade. Enligt pressmeddelanden framkommer det bland annat att ungefär sextio personer (producenter och försäljare) påbörjat en frivillig informationskampanj i Italien och att de på den saluförda varan av fri vilja markerar att produkten inte är genmodifierad.

Om ovanstående uppgifter är korrekta, kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Finns det något som hindrar kommissionen från att lägga fram förslag om ändring av artiklarna 3, 11 och 12 i direktiv 79/112/EEG⁽¹⁾, och därmed föreskriva obligatorisk märkning av produkter avsedda för konsumenter, varmed produktens ursprungs- och huvudsakliga innehåll alltid och under alla omständigheter skulle anges?
2. Har unionen, bortsett från WTO:s möte i Seattle, hållit, håller den eller kommer den att hålla förhandlingar med USA i syfte att införa strängare regler för genmodifierade produkter och livsmedelsprodukter?
3. Känner kommissionen till de genmodifierade produkter som saluförs inom EU?

⁽¹⁾ EGT L 33, 8.2.1979, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

1. I rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978⁽¹⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel, ändrad genom direktiv 97/4/EG⁽²⁾, föreskrivs i artikel 3 att det bara är obligatoriskt att lämna uppgifter om plats där livsmedlet är producerat eller varifrån det kommer i fall då underlåtenhet att lämna sådana uppgifter kan vilseleda konsumenten på ett avgörande sätt i fråga om livsmedlets rätta ursprung eller härkomst.

Denna ståndpunkt grundar sig på följande överväganden. I allmänhet och med undantag av de produkter som omfattas av särskilda bestämmelser (skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för jordbruksprodukter och livsmedel, färsk frukt och färska grönsaker osv.) eller produkter som är märkta med andra objektiva kriterier (t.ex. skydd av folkhälsan i fallet med kommissionens förslag om märkning av nötkött) finns det inget direkt samband mellan ett livsmedels egenskaper och dess ursprung eller härkomst. Ursprunget eller härkomsten påverkar inte en vanlig varas kvalitet, men kan däremot utgöra ett medel för att diskriminera den. Inom ramen för principen om fri rörlighet för varor på hela den inre marknaden finns risken att obligatoriska uppgifter om ursprung eller härkomst, om de inte är berättigade av ovan nämnda objektiva kriterier, gör att den inhemska produktionen i medlemsstaterna gynnas.

2. Förhandlingar om frågor angående genmodifierade livsmedel äger regelbundet rum i flera internationella forum, i synnerhet i Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och i Codex Alimentarius.

Kommissionen har bilaterala kontakter med både USA och många andra tredje länder på olika nivåer och angående flera problem, även bioteknologi. Målet är att utbyta information och ge synpunkter samt att förhandla angående eventuella lösningar på viktiga problem.

3. Sedan den 15 maj 1997 är nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser föremål för de förfaranden som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 258/97 av den 27 januari 1997 om nya livsmedel och nya livsmedelsingredienser⁽²⁾. Fram till idag har inga livsmedel eller livsmedelsingredienser som innehåller eller består av genetiskt modifierade organismer godkänts på grund av artikel 4 i denna förordning. Enligt förfarandet i artikel 5 i denna förordning har produkter som i huvudsak motsvarar redan befintliga livsmedel eller livsmedelsingredienser däremot släppts ut på marknaden efter en anmälan. Hittills har 10 produkter anmälts (6 rapsoljor och produkter som kommer från 4 olika sorters majs). Kommissionen har uppfyllt sin skyldighet att publicera listan på anmälda produkter i Europeiska gemenskapernas tidning⁽³⁾.

Innan förordning (EG) nr 258/97 trädde i kraft hade dessutom två genetiskt modifierade organismer godkänts enligt rådets direktiv 90/220/EEG av den 23 april 1990 om avsiktlig utsättning av genetiskt modifierade organismer i miljön⁽⁴⁾ (genetiskt modifierade sojabönor enligt kommissionens beslut 96/281/E av den 3 april 1996 om utsläppande på marknaden av genetiskt modifierade sojabönor (*Glycine max* L.) med förhöjd tolerans mot bekämpningsmedlet glyfosat enligt rådets direktiv 90/220/EEG⁽⁵⁾) och genetiskt modifierad majs enligt kommissionens beslut 97/98/EG av den 23 januari 1997 om utsläppande på marknaden av genetiskt modifierad majs (*Zea mays* L.) med följande kombinerade modifikation: BT-endotoxingenens insekticidverkan och ökad tolerans mot herbiciden glufosinatammonium i enlighet med rådets direktiv 90/220/EEG⁽⁶⁾), vilket gör att de är tillåtna i livsmedel.

⁽¹⁾ EGT L 33, 8.2.1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 43, 14.2.1997.

⁽³⁾ EGT C 200, 26.6.1998; EGT C 181, 26.6.1999 och EGT C 71, 11.3.2000.

⁽⁴⁾ EGT L 117, 8.5.1990.

⁽⁵⁾ EGT L 107, 30.4.1996.

⁽⁶⁾ EGT L 31, 1.2.1997.

(2000/C 374 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0501/00
från Christopher Huhne (ELDR) till rådet

(25 februari 2000)

Ämne: Arbetstiden för rådets personal

Vilka är de föreskrivna arbetstiderna — sammanlagt per vecka samt den dagliga arbetstidens början och slut — för rådets personal? På vilket sätt erbjuds personalen att ta igen flexitid?

Svar

(18 maj 2000)

Rådet meddelar den ärade parlamentsledamoten att arbetstiden för rådets personal styrs av avdelning IV, kapitel 1, artiklarna 55 till 56b i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän och övriga anställda vid Europeiska gemenskaperna. Enligt dessa artiklar får den normala arbetstiden i veckan inte överstiga 42 timmar som fördelas enligt en arbetstidsplan som skall fastställas av tillsättningsmyndigheten. Vid rådets generalsekretariat föreskrivs i denna arbetstidsplan för heltidsarbete minst 37,5 timmar i veckan som fördelas sig över en arbetstid som sträcker sig från mellan 8.00 och 8.45 fram till 17.00, inbegripet en lunchpaus som skall tas ut mellan 12.15 och 14.15, beroende på ankomsttiden, vilket dock inte hindrar att möten får fortsätta till 18.00.

Rådet vill tillägga att enligt artikel 55 första stycket i de ovannämnda tjänsteföreskrifterna tjänstemän i aktiv tjänst alltid skall stå till sin institutions förfogande, men att det totala antalet övertidstimmar inte får överstiga 150 under en sexmånadersperiod (artikel 56). Därutöver kan det behöva preciseras att, inom ramen för ovan nämnda bestämmelser, tjänstemän och anställda vid rådets generalsekretariat i sin verksamhet styrs av en arbetsrytm som är nära förbunden med själva rådets arbetsvolym och arbetsrytm; de sifferuppgifter som begärs i frågan skall alltså ses mera som en vägledning än strikt matematiskt. Detta innebär i praktiken att större delen av den personal som har direkt ansvar för uppföljningen av arbetet inom rådets instanser arbetar minst fram till 18.00. Slutligen kan nämnas att inom ramen för pågående översyn av arbetsförhållandena för tjänstemännen vid generalsekretariatet ett utkast till arbetstidsreform är under utredning.

(2000/C 374 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0502/00
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Arbetstiden för kommissionens personal

Vilka är de föreskrivna arbetstiderna — sammanlagt per vecka samt den dagliga arbetstidens början och slut — för kommissionens personal? På vilket sätt erbjuds personalen att ta igen flexitid?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(23 mars 2000)

Enligt artikel 55 i tjänsteföreskrifterna skall tjänstemän i aktiv tjänst alltid stå till sin institutions förfogande. Enligt gällande avtal skall en normal arbetsvecka dock inte överstiga 42 timmar och en tjänsteman kan inte beordras att arbeta övertid mer än 150 timmar under en sexmånadersperiod. För kommissionens personal har tillsättningsmyndigheten i enlighet med tjänsteföreskrifterna fastställt att en arbetsvecka skall vara 37,5 timmar (gäller sedan den 1 oktober 1986).

Kommissionen tillämpar följande arbetstider: officiell arbetstid är 8.30–13.00 (från 8.45 på måndagar) och 14.15–17.30 (till 16.30 på fredagar). Under dessa timmar måste alla avdelningar vara bemannade.

Följande har avtalats när det gäller flexibel arbetstid: alla anställda måste vara på plats 9.30–12.00 och 14.45–17.00, utom på fredagar då den obligatoriska närvaron upphör 16.00. Återstående arbetstid skall förläggas mellan 8.00 och 20.00 med en obligatorisk lunchpaus på 30 minuter och en maximal daglig arbetstid på 10 timmar.

Varje enhetschef ansvarar för den flexibla arbetstidens funktion och fastställer lämpliga kontrollförfaranden i samråd med personalen.

Dessa bestämmelser gäller i princip all personal som omfattas av tjänsteföreskrifterna och som arbetar i Bryssel. För övriga arbetsorter fastställs flexibla arbetstider utifrån rådande behov och förutsättningar där.

Det skall noteras att många tjänstemän ofta arbetar mer än normal veckoarbetstid på grund av de krav som arbetet ställer och vilken relevant personal som finns tillgänglig.

(2000/C 374 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0508/00

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Statistik över regionalt fördelade reala bruttonationalprodukten per invånare

I svaret till skriftlig fråga E-2223/99 ⁽¹⁾ redogjorde kommissionen för statistik avseende EU över den reala bruttonationalprodukten per invånare och den regionalt fördelade reala bruttonationalprodukten per invånare. Skulle kommissionen nu utifrån samma grunder kunna redogöra för de senast tillgängliga uppgifterna avseende varje region för 1997? Skulle kommissionen dessutom kunna förklara varför det är en sådan avsevärd tidsfördröjning i samband med publikationen av dessa uppgifter?

⁽¹⁾ EGT C 203 E, 18.7.2000, s. 150.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Resultaten av beräkningarna på 1997 års bruttonationalprodukt (BNP) per region kommer att överlämnas direkt till parlamentsledamoten och till Europaparlamentets generalsekretariat.

Att publiceringen av denna regionala statistik blivit försenad, beror på att BNP per region publiceras på NUTS 3-nivå, som omfattar mer än 1 000 regioner i gemenskapen. Det tar tid att samla in och bearbeta dessa uppgifter i medlemsstaterna. Den grundläggande statistiken, bruttoföreläggsvärdet per region, tillhandahålls av medlemsstaterna 24 månader efter referensåret. Det är normal tid för att samla in så detaljerad statistik. Tyvärr sänder inte alla medlemsstater in uppgifterna i tid, därför måste Eurostats publikation vänta tills en tillräckligt stor mängd uppgifter har inkommit. Fram till nyligen fanns det ingen rättslig grund för den här typen av statistik, och därmed ingen möjlighet att kräva att uppgifterna skulle inlämnas i tid.

Situationen kommer att förbättras när det Europeiska nationalräkenskapssystemets (ENS 95) leveransprogram tas i bruk. Då kommer tidsförskjutningen att begränsas till 24 månader efter referensåret, t.ex. kommer Eurostat i december 2001 att ha nödvändig information för att beräkna 1999 års BNP per region.

(2000/C 374 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0510/00
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Studier i skillnaden i inflationstakten

Känner kommissionen, mot bakgrund av svaret på den skriftliga frågan E-2228/99⁽¹⁾, till de studier som genomförts av forskare och marknadsaktörer om en hållbar skillnad i inflationstakten för varje medlemsstat i euro-området? Kan kommissionen för varje medlemsstat göra upp en förteckning över de skillnader i inflationstakten som i de olika studier som genomförts av forskare och marknadsaktörer föreslås vara hållbara?

⁽¹⁾ EGT C 219 E, 1.8.2000, s. 127.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(4 april 2000)

De akademiska studier som försöker bedöma utrymmet för en hållbar skillnad i inflationstakten inom den ekonomiska och monetära unionen (EMU) är Alberola och Tyrväinen (1998) samt Canzoneri och ..., (1998). Dessa studier grundas på den så kallade Balassa-Samuelson-modellen eller en ändrad version av den. Internationella valutafonden har också försökt beräkna Balassa-Samuelson-effekterna i flera rapporter som nyligen getts ut. Marknadsaktörerna har en tendens att endera hänvisa till dessa studier eller att hänvisa till historiska erfarenheter från vissa befintliga monetära unioner, i synnerhet Förenta staterna eller Förenade kungariket. Den europeiska centralbanken (ECB) analyserade frågan om skillnader i inflations-takten i en monetär union i sin månatliga bulletin för oktober 1999.

De simulerade hållbara inflationssatserna från de akademiska studierna finns i en tabell som sänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat. Simuleringarna utgår från tre grundläggande antaganden: (i) långsiktig köpkraftsparitet för den konkurrensutsatta sektorn inom euro-området, (ii) skillnaden i produktivitetsökningen mellan den konkurrensutsatta och den skyddade sektorn kommer att fortsätta vara densamma för varje land inom den ekonomiska och monetära unionen som under den historiska perioden och (iii) priserna inom varje sektor kommer att utvecklas i förhållande till arbetskraftskostnaderna per producerad enhet. I Alberola och Tyrväinens modell möjliggörs skillnader i löneutvecklingen inom olika sektorer, vilken de kallar en utvidgad Balassa-Samuelson-modell.

Dessa numeriska beräkningar är värdefulla för att visa att hållbara skillnader i inflationstakten inom den ekonomiska och monetära unionen kan vara berättigade. Det är viktigt att detta faktum tas upp i den ömsesidiga övervakningsprocessen och i den ekonomiska politik som förs av euroområdets deltagande länder.

Simuleringarna skall inte ses som exakta prognoser för de framtida långsiktiga skillnaderna i inflations-takten inom den ekonomiska och monetära unionen. Den roll som produktiviteten i den konkurrensutsatta sektorn spelar för att förklara industriländernas faktiska växelkursnivåer är en fråga som fortfarande debatteras i den ekonomiska litteraturen (se Rogoff, 1996). Erfarenheterna från de länder som deltar i den ekonomiska och monetära unionen visar att de nationella prisnivåer som mäts i den gemensamma valutan under längre tidsperioder avviker betydligt mindre än i ovannämnda simuleringar. I själva verket uppfylls inte de antaganden som ligger till grund för simuleringarna (och behöver inte heller göra det i framtiden), till exempel uppfylls inte den långsiktiga köpkraftspariteten i den konkurrensutsatta sektorn för alla de länder som ingår i urvalet (se Canzoneri et al., 1998), de relativa priserna i den skyddade sektorn har generellt sett inte ökat så snabbt som framgår av den relativa produktivitetsutvecklingen (se Canzoneri et.al., 1998), skillnader i produktivitets-takten mellan sektorer kan komma att ändras med tiden (det utrymme som återstår för att man skall hinna ikapp i t.ex. Italien och Spanien är mindre idag än under början av 1970-talet).

Erfarenheter från andra monetära unioner kan hjälpa till att belysa frågan om skillnaderna i inflations-nivåerna inom den ekonomiska och monetära unionen. Från 1950 till 1978 (när det irländska pundet upphörde att vara knutet till det brittiska pundet), uppgick den genomsnittliga skillnaden i inflationstakten för konsumentprisindexet mellan Irland och Förenade kungariket (länder vars ekonomiska utvecklingsnivå vid denna tidpunkt var stor) till 0,4 % per år. Mellan Luxemburg och Belgien uppgick den genomsnittliga skillnaden under perioden 1950–88 till ungefär 0,3 % per år.

Kommissionen betraktar ovan angivna mekaniska simuleringar som övre gränser för det sannolika utrymmet för en hållbar inflationsskillnad inom den ekonomiska och monetära unionen. Likväl är det inom den ekonomiska förvaltningen av euron mycket viktigt att medge att ständiga skillnader i inflations-takten kan vara berättigade med tanke på mer långsiktiga strukturförändringar. Kommissionen välkomnar parlamentets intresse för detta viktiga ämne och fortsätter gärna att diskutera dessa frågor med parlamentsledamöterna.

(2000/C 374 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0511/00

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Bristande respekt för EU:s lagstiftning från medlemsstaters sida

Mot bakgrund av svaret på den skriftliga frågan E-2230/99 ⁽¹⁾ (den 3 december 1999) och med tanke på oförminskad och ökande brist på respekt för Europeiska unionens lagstiftning, särskilt från Frankrikes sida, hur föreslår kommissionen att man skall förbättra sakernas tillstånd? Erkänner kommissionen att de nuvarande insatserna för att sätta stopp för överträdelserna är otillräckliga? Anser kommissionen att bestraffningssystemet skall skärpas mot ständiga lagbrytare, och kommer kommissionen att lägga fram förslag i denna riktning vid den kommande regeringskonferensen?

⁽¹⁾ EGT C 203 E, 18.7.2000, s. 153.

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Kommissionen anser att dagens överträdelseförfarande enligt artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget varit effektivt i årtal och kommer därför inte att föreslå någon ändring.

När kommissionen inleder överträdelseförfaranden brukar den aktuella medlemsstaten mycket ofta upphöra med överträdelsen innan ärendet gått till EG-domstolen. Kommissionen anhängiggjorde 1999 bara 16,5 % av de överträdelseärenden där ett motiverat yttrande avgivits vid domstolen.

Förfarandet har blivit än mer effektivt genom möjligheten att väcka ny talan i domstolen förenat med vite, enligt artikel 228 i Fördraget om Europeiska unionen (tidigare artikel 171 i EG-fördraget).

Kommissionen förbättrar hela tiden sina arbetsmetoder för att mer systematiskt kontrollera hur medlemsstaterna genomför gemenskapsrätten. Ledamöterna kan få en beskrivning av de nya arbetsmetoderna i den kommande sjuttonde rapporten, som kommer att tillställas parlamentet inom några veckor.

(2000/C 374 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0516/00

från Michael Gahler (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Medborgarskap i samband med dubbelbeskattning

I österrikiska handelskammarens filial i Frankfurt, ett organ som faller under internationell rätt, arbetar en tysk och en österrikare. Medan österrikaren, som anställd i ett offentligt organ, behandlas som om han hade sin hemvist i Österrike lyder tysken under det tysk-österrikiska dubbelbeskattningsavtalet. Enligt detta avtal är han till viss del även skattskyldig i Österrike, såvida han inte i enlighet med EG-domstolens Schumackerdom ansöker om obegränsad skattskyldighet.

Den aktuella situationen innebär flera konkreta fördelar för österrikaren, till exempel utbetalning av österrikiskt barnbidrag eller möjlighet att göra skatteavdrag för den obligatoriska sjukförsäkringen som överstiger de bidragsgränser som gäller i Tyskland.

Är det förenligt med EG-rätten att en österrikisk anställd enbart på grund av sitt medborgarskap har bättre anställningsvillkor än en tysk?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 april 2000)

Som domstolen redan vid flera tillfällen har konstaterat befinner sig personer som är bosatta i ett land och de som är hemmahörande utomlands i allmänhet i olika situationer som motiverar olika skattemässig behandling⁽¹⁾.

Enligt artikel 3 i den österrikiska lagen om skatteförfaranden (Bundesabgabenordnung – BAO), betraktas, oberoende av deras faktiska hemvist, österrikiska tjänstemän som tjänstgör i utlandet fiktivt som bosatta i Österrike. Dessa personer är alltså skattskyldiga i Österrike för de inkomster de har i utlandet. Motsvarande bestämmelser finns i samtliga medlemsstater.

Dessa bestämmelser strider inte mot gemenskapsrätten eftersom medborgare i andra medlemsstater, som inte har sin hemvist i Österrike och som betalas genom österrikiska statliga medel som exempelvis en anställd vid den österrikiska handelskammarens filial i Frankfurt (Tyskland), kan välja att omfattas av obegränsad skattskyldighet i Österrike (artikel 1.4 ÖEstG), om inkomsterna från den österrikiska källan utgör nästa hela deras globala intäkt.

Om inkomsten från Österrike enbart utgör en liten del och om man utgår ifrån att möjligheten att välja inte står öppen, beskattas den anställde, i motsats till den österrikiske tjänstemannen, som österrikisk skatteutlänning (med sin inkomst som anställd vid handelskammaren). Däremot betraktas han ha sin skatterättsliga hemvist i Tyskland. I denna situation kan vissa olikheter i behandling, som belyses i parlamentsledamotens fråga, uppstå vilka beror på den skilda ställning som personer med hemvist i landet har jämfört med personer som inte har sin hemvist där. Detta är en oundviklig följd av att det finns olika icke harmoniserade nationella skattesystem.

⁽¹⁾ (Dom av Europeiska gemenskapernas domstol av den 14.2.1995 i mål C-279/93 – Schumacker, dom av den 12.5.1998 i mål C-336/96 – Gilly).

(2000/C 374 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0518/00

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Miljökonsekvensbedömning och artskydd

Rådet i staden Leverkusen har tagit del av det i bilaga bifogade beslutet till byggnadsplan nr 143/III för Hornpottweg och uttryckt sitt gillande till det samt uppdragit åt förvaltningen att pröva olika varianter för hur det tillämpade området för näringslivsverksamhet skall tas med i planen.

Området är känt för att ha en stor betydelse för fåglarnas flyttning eftersom det tjänar som buffertzona för det angränsande naturskyddsområdet på staden Kölns område och det hör till den starkt hotade livsmiljötypen hedar, torra gräsmarker och kontinentala sanddyner.

En stor del av de fågelarter som förekommer i Nordrhein-Westfalen och som omfattas av EG:s direktiv om bevarande av vilda fåglar (79/409/EEG⁽¹⁾) eller som enligt artikel 4.2 i nämnda direktiv betecknas som regelbundet förekommande flyttfåglar och har behov av skyddsåtgärder förekommer här eller använder området som genomgångsområde. Ansökningar om att området skulle förklaras som naturskyddsområde, vilka inlämnats av arbetsgruppen för biotopnätverk inom tyska miljö- och naturskyddsförbundets (BUND) grupper för Köln, Leverkusen och förvaltningskretsen Rheinisch-Bergischer Kreis, ledde inte till något resultat.

Den miljökonsekvensbedömning som genomfördes inom ramen för beslutsfattandet gav på ett flertal punkter som resultat att projektet inte skulle genomföras.

1. Anser kommissionen att miljökonsekvensbedömningen motsvarar EU:s nya direktiv?
2. Tycker kommissionen som jag att fågelskyddsdirektivet och skyddet av området i dess egenskap av att vara ett genomgångsområde för flyttfåglar bör högprioriteras?
3. Anser kommissionen att de behöriga myndigheterna inte har rätt att helt sonika strunta i en miljökonsekvensbedömning som givit ett entydigt negativt resultat?
4. Håller kommissionen med mig om att natur- och artskyddet måste tillmätas en särskilt stor betydelse just i områden med sammanträngd befolkning?

(¹) EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 april 2000)

Kommissionen håller med om att rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (¹) (fågeldirektivet) är av stor betydelse i varje medlemsstat och skall följas av varje behörig myndighet. Kommissionen har därför satt igång ett antal överträdelseförfaranden avseende förverkligandet av projekt i särskilda skyddsområden förutom de allmänna överträdelseförfarandena om Tysklands underlåtenhet med att utse tillräckligt med särskilda skyddsområden. Kommissionen anser också att natur- och artskydd är särskilt viktigt i stadsområden.

I facklitteraturen om viktiga fågelområden i Europa anges att det inte finns något område av europeisk betydelse i Leverkusen (inget angivande om nationell eller regional betydelse för det berörda området är känt av kommissionen). I linje med subsidiaritetsprincipen anser kommissionen därför att det fall som nämns av parlamentsledamoten omfattas av medlemsstatens behörighet.

För områden av lokal betydelse, även sådana som härbergerar en del arter från fågeldirektivet eller en livsmiljö i rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (direktivet om livsmiljöer) (²), bör parlamentsledamoten vända sig till myndigheterna i medlemsstaten.

Subsidiaritetsprincipen är också relevant för frågan om hur resultaten av miljökonsekvensbedömningen avseende områdets värde för fåglar skall behandlas. I artikel 8 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (³) fastställs att de uppgifter som inhämtats enligt artikel 5, 6 och 7 skall beaktas vid tillståndsgivningen. En negativ utgång av direktivet om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt leder inte nödvändigtvis till ett beslut om att förkasta projektet.

Det material som tillhandahålls avseende tillståndsförfarandet för myndigheterna i Leverkusen om B-planen nr 143/III Hornpottweg utgör ingen överträdelse mot direktivet om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Enligt tillståndet har en omfattande utvärdering av alla olika följder av byggnadsplanen utförts. Det tillhandahållna materialet tillåter inte en utvärdering av i vilken mån hänsyn togs till direktivet om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt vid tillståndsförfarandet eller i vilken mån samråd med allmänheten har genomförts.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(³) EGT L 175, 5.7.1985.

(2000/C 374 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0528/00
från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Minskad mervärdesskattesats för pressprodukter som distribueras på elektronisk väg

Medlemsstaterna får i enlighet med sjätte direktivet om mervärdesskatt använda sig av en minskad skattesats för vissa tjänster och leveranser. Exempelvis tar många stater upp tidningar och tidskrifter i bilaga H till nämnda direktiv och tar därmed ut minskad mervärdesskatt på dessa produkter. Det är emellertid också ett faktum att allt fler pressprodukter distribueras på elektronisk väg och att det därigenom föreligger en snedvridning av konkurrensen mellan "materialbundna" och "immateriella" publikationer.

Kommissionen ombes därför att meddela om medlemsstaterna i framtiden kommer att ha möjlighet att utvidga den minskade mervärdesskattesatsen till att även omfatta pressprodukter som distribueras på elektronisk väg, särskilt cd-romskivor och onlinepublikationer.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Enligt gällande gemenskapslagstiftning om mervärdesskattesatser, särskilt artikel 12 i det sjätte mervärdesskattedirektivet 77/388/CEE⁽¹⁾, skall i princip den normala skattesatsen tillämpas på tidningar och andra informationsbärare.

Medlemsstater som så önskar kan dock använda sig av en minskad skattesats för böcker, tidningar och tidskrifter.

Beträffande immateriella tillgångar godkände Ekofinrådet i juni 1998 principen att tillhandahållandet av en produkt i numerisk form genom ett elektroniskt nät är en handling som i fråga om mervärdesskatt skall betraktas som en tjänst.

Frågan huruvida vissa av dessa tjänster skall tas med på förteckningen över varor och tjänster för vilka en lägre skattesats kan gälla kommer att granskas i ett vidare sammanhang vid nästa översyn av tillämpningsområdet för minskade mervärdesskattesatser. Det är för tidigt att redan nu försöka föregripa kommissionens slutsatser och att uttala sig om hur pressprodukter som distribueras på elektronisk väg skall behandlas i framtiden.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/85/EG (EGT L 277, 28.10.1999).

(2000/C 374 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0532/00
från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: De villkor som vissa italienska kreditinstitut tillämpar för sina egna kontohavare

Vilka konsumentskyddsbestämmelser finns det när det gäller bankkonton?

Kan bankerna, bortsett från bestämmelser rörande ockerräntor, alltid göra som de vill eller måste de — enligt EU:s uppfattning — följa vissa bestämda regler?

Känner kommissionen till att vissa kreditinstitut i Italien har fastställt en övertrasseringsränta på 13 procent, medan räntan på de pengar som finns på kontot bara är 0,1 procent (eller ännu lägre)?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 april 2000)

Genom tillämpningen av artikel 47.2 i EG-fördraget (f.d. artikel 57.2) samordnas ett flertal gemenskapsdirektiv som, vid behov, harmoniserar bestämmelserna i lagar och andra författningar i medlemsstaterna, för att underlätta tillgången till utlåningsverksamheten på den gemensamma marknaden.

I detta syfte antog Europaparlamentet och rådet den 30 maj 1994, direktiv 94/19/EEG⁽¹⁾ om system för garanti av insättningar, som säkerställer en lägsta harmoniserad garanti för insättningar. Från den 1 januari 2000 skall en kontoinnehavares samtliga insättningar täckas med minst 20 000 euro.

Dessutom påpekade kommissionen i sitt meddelande "Att genomföra handlingsramen för finansmarknaderna: en handlingsplan"⁽²⁾ som antogs den 26 maj 1999 och som samma dag överlämnades till parlamentet och rådet och bekräftades vid Europeiska rådets möte i Köln, att gränsöverskridande försäljning av traditionella finansiella produkter till enskilda konsumenter på de icke-institutionella finansmarknaderna (*commerce financier transfrontalier de détail*) bara blomstrar om konsumenterna har förtroende för att det går att lita på den tjänst som erbjuds och de försäljningsmetoder som leverantören använder, vilket inbegriper leverantörens rykte och möjligheten till respektive effektiviteten av prövningsförfaranden i fall av tvist. Av denna orsak betonas i meddelandet att gemenskapens åtgärd på de icke-institutionella finansmarknaderna skall fortsätta att prioriteras i syfte att skydda konsumenterna. I meddelandet uppräknas ett antal områden som kommissionen identifierat för att ge konsumenterna de redskap (information) och de garantier (tydligt angivna rättigheter och effektiva förfaranden för att avgöra rättstvister) de behöver för att fullständigt och aktivt kunna delta i den inre marknaden för finansiella tjänster, identifiera de konsumentskyddsregler som inte harmoniserats och som inte skall behållas för att minska hindren för gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster, främja införandet av effektiva mekanismer för att överbrygga bristerna på den inre marknaden för tillhandahållandet av finansiella tjänster till enskilda konsumenter på de icke-institutionella finansmarknaderna (*marché unique des services financiers de détail*) som uppstår till följd av skillnader i privaträtten, skapa nödvändiga rättsliga villkor för en paneuropeisk användning av nya distributionsvägar och ny teknik för försäljning på distans samt uppmuntra införandet av säkra och ekonomiska betalningssystem som gör det möjligt för enskilda att göra gränsöverskridande betalningar utan att behöva betala orimligt höga avgifter.

Kommissionen anser däremot att det varken är möjligt eller lämpligt att vidta åtgärder vad avser de räntenivåer som kreditinstituten erbjuder. Som parlamentsledamoten känner till grundar sig gemenskapens ekonomiska politik på den inre marknaden och förs enligt principen om en öppen marknadsekonomi med fri konkurrens i enlighet med artikel 4 (f.d. artikel 3 A) i EG-fördraget. Endast genom att iakta denna princip möjliggörs förverkligandet av en optimal fördelning av ekonomiska medel. Det åligger i detta sammanhang varje kreditinstitut, att i enlighet med konkurrensreglerna, definiera handelspolitiken enligt sin egen uppfattning av marknadsriskerna. I sitt svar på den skriftliga frågan E-2738/99 från parlamentsledamöterna Zappala och Tajani,⁽³⁾ angav kommissionen att offentliga interventioner som syftar till att ålägga finansmarknaderna restriktioner dels kan ifrågasättas juridiskt och dels generellt utgör hinder för de finansiella tjänsternas fria rörlighet. De hindrar både konsumenterna från att helt utnyttja fördelarna med den gemensamma marknaden vad avser ökade valmöjligheter och konkurrensvillkor samt hindrar dem som tillhandahåller tjänsterna från att få konkurrensfördelar, och missgynnar därmed både företag och kunder och inverkar negativt på utveckling och sysselsättning.

Beträffande gemenskapens konkurrensregler förbjuds i artikel 81 (f.d. artikel 85) i EG-fördraget varje konkurrensbegränsande avtal mellan företag, särskilt vad avser prissättning, och i artikel 82 (f.d. artikel 86), ett eller flera företags missbruk av en dominerande ställning inom en marknad. Dessa artiklar tillämpas dock bara på konkurrensbegränsningar som har en betydande påverkan på handeln mellan medlemsstaterna. Om detta inte är fallet är de nationella konkurrensmyndigheterna behöriga att tillämpa nationell konkurrensrätt.

Parlamentsledamoten känner formodligen till att den italienska riksbanken, i sin egenskap av italiensk konkurrensmyndighet för banksektorn, nyligen har antagit ett beslut om att vidta sanktionsåtgärder i form av böter mot italienska banker för de konkurrensbegränsande avtal, särskilt om in- och utlåningsräntan,

som ingått inom ramen för en grupp känd under namnet "bankernas vänner". Med tanke på att den italienska riksbanken har genomfört de undersökningar som lett till detta beslut och att det återstår att avgöra om detta haft en betydande inverkan på handeln mellan medlemsstaterna, anser inte kommissionen det lämpligt att ingripa i ärendet i fråga.

⁽¹⁾ EGT L 135, 31.5.1994.

⁽²⁾ KOM(1999) 232 slutlig.

⁽³⁾ EGT C 280 E, 3.10.2000, s. 120.

(2000/C 374 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0533/00

från Raffaele Costa (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Programmet Falcone (1997–2001)

Kan kommissionen meddela vilka regionala och/eller nationella myndigheter och vilka offentliga eller privata organ som har tilldelats medel eller bidrag (samt huruvida utbetalningar redan har gjorts) och med vilka belopp, och i vilken utsträckning de enskilda åtgärder som föreskrivs i programmet Falcone (1997–2001) (budget 10 miljoner ecu, motsvarande ca 19 miljarder lire) redan har genomförts i Italien och övriga medlemsstater?

Har kommissionen kontrollerat om medlen faktiskt har anslagits och om initiativen har genomförts med fullgott resultat?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Kommissionen skulle först vilja ge den allmänna bakgrund till Falcone-programmet som behövs för att bedöma genomförandet av detta program och övriga program inom området rättsliga och inrikes frågor. Projekten väljs ut i två steg, först av yrkesverksamma och sedan av företrädare för medlemsstaterna inom Falcone-kommittén. Syftet är att främja ett tvärvetenskapligt samarbete mellan yrkesverksamma från en stort antal medlemsstater och länder utanför unionen. Tyngdpunkten läggs vid utbildningsåtgärder, gemensamma projekt och studier i ämnen som är kopplade till arbetet med att förebygga och bekämpa organiserad brottslighet. Programmets syfte är alltså inte att bedöma stödmottagaren och ursprungslandet, utan att stödja projekt som skapar synergieffekter mellan olika medlemsstater. Urvalskriterier och prioriterade ämnesområden beskrivs noggrant i det årliga Falcone-programmet som offentliggörs i Europeiska gemenskapernas officiella tidning⁽¹⁾.

Varje år ger kommissionen ut en rapport där projekten delas upp på typ av stödmottagare och typ av åtgärd. Förutom de prioriteringar för varje typ av åtgärd som anges i det årliga programmet vill kommissionen främja samarbetet mellan både nationella och regionala myndigheter och icke-statliga organisationer (t.ex. universitet och föreningar). 1998 såg uppdelningen ut som följer: 51,3 % till nationella myndigheter, 11,3 % till regionala myndigheter och 37,4 % till icke-statliga organisationer och vissa forskningsinstitut. Motsvarande siffror för 1999 är 59,7 %, 18,3 % och 22 %.

Antal projekt	Nationella myndigheter	Regionala myndigheter	Icke-statliga organisationer, universitet
1998: 35 varav	18	6	11
1999: 38 varav	22	8	8

Finansiering	Nationella myndigheter	Regionala myndigheter	Icke-statliga organisationer, universitet
1998: € 2 252 644	1 156 064	255 458	841 122
1999: € 1 959 960	1 171 306	357 974	430 680

Kommissionen har upprättat en lista över samfinansierade projekt under 1998 och 1999, uppdelade på dessa tre typer av stödmottagare. Listan skickas direkt till parlamentsledamoten och parlamentets generalsekretariat. Kommissionen påminner också om att en rapport om genomförandet av samtliga program under 1998 har skickats till parlamentet ⁽²⁾.

Genom att stöden delas ut via delbetalningar kan kommissionen kontrollera att de olika delarna av projekten genomförs på ett tillfredsställande sätt. Den sista delbetalningen sker först när stödmottagaren har lämnat in en utvärderingsrapport.

Kommissionen deltar så långt det är möjligt i projekten och kan på så sätt kontrollera på plats att genomförandet överensstämmer med villkoren och besluten om stöd. Kommissionen har funnit mycket motiverade stödmottagare som uppnått de uppsatta målen och ett samarbete som ofta går långt utöver de finansierade åtgärderna. Oberoende experter utvärderar för närvarande samtliga program. Detta kommer att göra det möjligt att även bedöma resultaten av redan avslutade projekt inom ramen för Falcon-programmet, som startade i slutet av 1998.

⁽¹⁾ EGT C 355, 8.12.1999.

⁽²⁾ SEK(1999) 1955.

(2000/C 374 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0540/00

från Marialiese Flemming (PPE-DE) till kommissionen

(21 februari 2000)

Ämne: WTO — jordbruk och miljö

Med hänsyn till att förhandlingarna om en omfattande WTO-runda i Seattle blev resultatlösa står det klart att man i alla fall kommer att förhandla om punkterna på den så kallade inbyggda dagordningen, det vill säga jordbruk och tjänster. Det råder däremot ovisshet om hur förhandlingarna om en ny WTO-runda skall fortsätta.

Gäller Europeiska kommissionens omfattande strategi från Seattle också för den nya WTO-rundan?

Hur avser Europeiska kommissionen att beakta nödvändigheten av att miljöfrågor inkluderas i en ny WTO-runda?

Vilka åtgärder kommer Europeiska kommissionen att vidta för att göra icke-statliga organisationer delaktiga inom ramen för WTO?

Kommer kommissionen att ge Europaparlamentet fullständig information om förhandlingarna?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(20 mars 2000)

Som parlamentsledamoten vet har gemenskapens strategi för en ny WTO-runda bekräftats av rådet, och av parlamentet i en resolution av den 15 december 1999. Helhetsstrategin för en ny runda gäller alltså fortfarande.

Denna inbegriper att se till att WTO engageras i legitima handelsrelaterade angelägenheter, på t.ex. miljöområdet. Även om detta alltså är en kontroversiell fråga, är kommissionen övertygad om att de grundläggande målen fortfarande är giltiga. Den överväger för närvarande hur den skall driva detta särskilda ämne i sina fortsatta ansträngningar för att få igång den nya rundan, t.ex. genom förstärkta ansträngningar för att förklara målen tydligare, för att vidta förtroendeskapande åtgärder i syfte att mildra vissa handelspartners — särskilt utvecklingsländers — farhågor och för att bedöma på vilka sätt dessa grundläggande mål inom ramen för WTO kan uppnås.

Kommissionen fortsätter också, som en del av förberedelserna inför inledandet av förhandlingarna, med sin hållbarhetsbedömning (Sustainability Impact Assessment), vilken omfattar en undersökning av de potentiella miljöeffekterna av en ytterligare liberalisering och av ändringar av WTO-reglerna. Parlamentet har hållits underrättat om utvecklingen av detta projekt, och parlamentsledamöter har inbjudits till möten om det med medlemsstaterna och det civila samhället.

Kommissionen har strävat efter att göra icke-statliga organisationer och det civila samhällets organisationer delaktiga både på WTO-nivå och gemenskapsnivå. Den för handelsfrågor ansvarige kommissionsledamoten höll före Seattle-mötet ett flertal samråd med icke-statliga organisationer. Kommissionen har inom WTO lagt fram förslag om större öppenhet vad gäller tillgång till dokument. Den fortsätter att överväga ytterligare sätt att förbättra öppenheten och dialogen med de icke-statliga organisationerna, både på gemenskapsnivå och inom ramen för WTO.

Vad gäller vidarebefordran av information till parlamentet, känner parlamentsledamoten till kommissionens åtagande att regelbundet tillhandahålla parlamentet dokument och information, alltefter omständigheterna såväl under förberedelserna för som under loppet av förhandlingarna.

(2000/C 374 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0543/00
från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till rådet

(2 mars 2000)

Ämne: Förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd

Kommissionens enheter och medlemsstaterna diskuterar för närvarande ett viktigt dokument om ett förslag till en ny gemenskapsram för statligt stöd till miljöskydd, som är tänkt att träda i kraft i juli 2000. Denna gemenskapsram är viktig för förvaltningen av det statliga stödet på miljöområdet, till exempel beträffande medlemsstaternas stöd till förnybara energikällor.

1. Vilka är kommissionens främsta kriterier för bedömning av statligt stöd till miljöskydd?
2. Närmare bestämt, vilka principer ligger till grund för gemenskapsramen för stöd till förnybara energikällor?
3. Hur kommer rådet att agera för att garantera den insyn och det samarbete med Europaparlamentet som kommissionens ordförande Prodi utlovat?

Svar

(18 maj 2000)

Rådet har vid många tillfällen betonat vikten av att främja användningen av förnybara energikällor som ett medel att uppnå målen för både energipolitiken och miljöpolitiken. I detta sammanhang skall kommissionen inom en snar framtid lägga fram ett förslag till direktiv om tillgång till elektricitet från förnybara källor på den inre marknaden för el.

Vad beträffar statligt stöd erinrar rådet om sin resolution om förnybara energikällor⁽¹⁾, antagen den 8 juni 1998, där rådet noterade att "medlemsstaterna väljer de medel som är lämpligast för att främja användningen av förnybara energikällor... beroende på vad som bäst passar de nationella förutsättningarna och står i överensstämmelse med åtagandena enligt fördraget samt är förenliga med gemenskapens riktlinjer för statligt stöd när det gäller miljöskydd". Dessutom välkomnade rådet kommissionens avsikt "att överväga lämpliga ändringar till förmån för förnybara energikällor vid översynen av gemenskapens riktlinjer för statligt stöd".

⁽¹⁾ EGT C 198, 8.6.1998, s. 1.

(2000/C 374 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0547/00
från Daniel Hannan (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Corpus Juris och personal

Med åberopande av det svar som gavs på min skriftliga fråga E-2596/99 ⁽¹⁾, kan kommissionen ange vilka anställningar författarna till rapporterna om Corpus juris för närvarande har?

⁽¹⁾ EGT C 280 E, 3.10.2000, s. 79.

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Skälet till att forskargruppen deltog i förberedelserna av Corpus juris var forskarnas omfattande kunskaper på det straffrättsliga området i deras respektive medlemsstater.

Enligt kommissionens kännedom fortsätter dessa forskare att utöva sina uppgifter på nationell nivå. De utför självständigt olika uppgifter inom universitet och utbildning på hög nivå och är allmänt erkända på området. Vissa utövar andra uppgifter på nationell nivå (domarkåren).

Dessutom kommer Mireille Delmas-Marty, som var ansvarig för den sammanfattande rapporten för uppföljningen av Corpus juris, efter parlamentets, rådets och kommissionens ⁽¹⁾ överenskommelse att utnämna henne, hädanefter att vara ledamot i övervakningskommittén för Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF).

⁽¹⁾ EGT C 220, 31.7.1999.

(2000/C 374 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0549/00
från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Den nuvarande konjunkturen inom den europeiska mjölksektorn

Mot bakgrund av den information som medlemsstaterna har gett kommissionen under det nuvarande produktionsårets fyra första månader (april-juli) och enligt den prognos som kommissionen har utarbetat på grundval av denna information och som den offentliggjorde i november, framgår det att vissa medlemsstater har överskridit de fastställda mjölkkvoterna.

Kan kommissionen, nu när det innevarande produktionsåret snart är slut och eftersom den känner till den nuvarande konjunkturen inom den europeiska mjölksektorn, redogöra för de senaste uppgifterna om hur mycket mjölk de olika medlemsstaterna har producerat under det innevarande produktionsåret (1999/2000) och hur stor del av kvoterna som utnyttjats vid det datum uppgifterna utfärdats?

Kan kommissionen på grundval av prognoserna i slutet av produktionsåret ange vilka medlemsstater som sannolikt kommer att överskrida sina kvoter och med hur stora mängder de kommer att göra detta?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(27 mars 2000)

Först och främst skall medlemsstaterna meddela kommissionen de officiella uppgifterna rörande kvoterna före den 1 september varje år efter slutet av referensperioden (april-mars), med hjälp av frågeformuläret i bilagan till kommissionens förordning (EEG) nr 536/93 av den 9 mars 1993 om tillämpningsföreskrifter för tilläggsavgiften för mjölk och mjölkprodukter ⁽¹⁾ enligt bestämmelserna i fjärde strecksatsen i artikel 8. Av denna anledning blir de uppgifter som hänför sig till referensperioden 1999/2000 inte tillgängliga förrän efter detta datum. Frågeformuläret utgör grundvalen för betalning av tilläggsavgiften.

Enligt gällande praxis meddelar emellertid medlemsstaterna kommissionen den beräknade förändringen av de genomförda leveranserna till industrin. För närvarande har kommissionen tillgång till dessa beräkningar för perioden april–december, utom för Grekland (augusti) och Spanien (november). Av denna beräkning kan man se att vissa medlemsstater överskrider den nivå som uppskattats för hela referensperioden. Som man kan se i den tabell som sänds direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat gäller detta Spanien, Italien, Luxemburg, Österrike, Finland, Sverige och Storbritannien.

Vid läsningen av denna tabell måste man ta hänsyn till att de överlåtelse som anges i artiklarna 4 och 6 i rådets förordning (EEG) nr 3950/92 av den 28 december 1992 om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter⁽²⁾ kan orsaka antingen en ökning eller en minskning av överskottet beroende på de konkreta omständigheterna.

Med hänsyn till ovanstående ger de tillgängliga uppgifterna bara en begränsad uppfattning om hur stort överskottet blir, eftersom beräkningar dessutom saknas för 25 % av referensperioden, nämligen månaderna januari–mars 2000, vilket avsevärt kan förändra bilden av den hittillsvarande utvecklingen inom varje medlemsstat.

⁽¹⁾ EGT L 57, 10.3.1993.

⁽²⁾ EGT L 405, 31.12.1992.

(2000/C 374 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0551/00

från Guido Podestà (PPE-DE) till kommissionen

(28 februari 2000)

Ämne: Markpersonal och flygledare

Luftfart är per definition en internationell företeelse som kräver att olika länder har gemensamma bestämmelser och normer. Tekniska normer fastställs av ICAO på internationell nivå och ECAC på europeisk nivå. Det är sedan upp till de enskilda staterna att införa dessa organs rekommendationer i nationella bestämmelser på det sätt de finner lämpligt.

I enlighet med EU:s mål bör man på ett enhetligt sätt reglera grundläggande sektorer för att garantera luftfartssäkerheten. För flygplan och piloter har man redan åstadkommit en harmonisering av systemen samt av utbildning och rörlighet för personalen. Det finns emellertid fortfarande brister i de europeiska bestämmelserna för flygledning.

Det skulle ha stor betydelse för säkerheten om man fastställde europeiska normer, med gemensamma kriterier, för underhåll och drift av systemen inom varje lands egen luftfartsstruktur (flygplatsförvaltningar, markserviceföretag etc.). Man bör dessutom fastställa gemensamma normer för legitimering av flygledare (i enlighet med bilaga 1 till ICAO), markserviceexperter (AIS officers), meteorologer och teknisk markpersonal.

Det är därför nödvändigt med ett direktiv, dels för att man skall anta och följa gemensamma normer, dels för att befästa principen om fri rörlighet inom EU för markpersonal och flygledare.

Kan kommissionen därför ange om och när den tänker föreslå rättsliga gemenskapsnormer för detta?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 april 2000)

Vad beträffar tillverkning, underhåll och drift av luftfarkoster, samt den personal som sysslar med detta, har de europeiska förenade luftfartsmyndigheterna (Joint Aviation Authorities, JAA) utvecklat och genomfört

gemensamma säkerhetsnormer och -förfaranden. Detta regelverk har också möjliggjort förfaranden för gemensam certifiering och har tagits upp i gemenskapens regelverk genom rådets förordning (EEG) nr 3922/91 av den 16 december 1991 om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart⁽¹⁾. Samtidigt har rättvisa förhållanden skapats för öppen och jämlik konkurrens mellan gemenskapens alla olika aktörer. För närvarande diskuterar kommissionen ett förslag till upp-rättandet av en europeisk organisation (EASA) som skall bygga vidare på JAA i syfte att förbättra och förstärka den organisationens verksamhet.

Vad beträffar flygledning är det Eurocontrol som utvecklar normer och tekniska specifikationer som i huvudsak syftar till att garantera samtrafikförmåga och skarvlös drift av de olika nationella systemen. Eurocontrols normer har införlivats i gemenskapens regelverk genom rådets direktiv 93/65/EEG av den 19 juli 1993 om definition och användning av kompatibla tekniska specifikationer vid upphandling av utrustning och system för ledning av lufttrafiken⁽²⁾. Eurocontrols verksamhet är dock i huvudsak inriktad på system och normer för flygledningsförfaranden (ATC) och täcker inte alla krav som berör tjänster, personal och drift inom ramen för ATC. Detta har delvis att göra med att det saknas en europeisk marknad för ATC, vilket leder till att nationella system, med sina avsevärda olikheter, dominerar.

Vad gäller den mer specifika frågan om gemensamma normer för licenser och kunskapsintyg för flygledare håller Eurocontrol på att införa ett harmoniserat system inom området för Europeiska civila luftfartskonferensen (ECAC). Gemenskapen följer noggrant denna utveckling, som kan leda till ett gemenskapsdirektiv, så som frågeställaren föreslår.

⁽¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991.

⁽²⁾ EGT L 187, 29.7.1993.

(2000/C 374 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0556/00

från Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) till kommissionen

(23 februari 2000)

Ämne: Protokoll om samarbete mellan Aquitaine, Baskien och Navarra

I Bayonne (Frankrike) undertecknades 1980 en överenskommelse mellan Frankrike och Spanien som skulle möjliggöra ett gränsöverskridande samarbete på regional nivå. I Bordeaux undertecknades den 3 oktober 1989 ett protokoll om samarbete mellan den autonoma regionen Baskien och regionen Aquitaine. Genom detta dokument institutionaliseras de gränsöverskridande förbindelserna mellan de båda regionerna. Den 13 februari 1992 anslöt sig den autonoma regionen Navarra och ett nytt protokoll undertecknades.

Protokollet sätter upp följande mål:

- att utbyta information och att harmonisera i områden där de tre regionernas politik samverkar när det gäller utveckling av infrastruktur för kommunikation, utbildning, ekonomisk och social politik, forskning och kultur,
- att komma överens om projekt av gemensamt intresse, och genomförandet av dessa,
- främja samarbetet mellan offentliga myndigheter, fackorgan och privata organisationer i de tre regionerna.

Den 25 januari 2000 beslutade regeringen i den autonoma regionen Navarra ensidigt att inte längre delta i protokollet, och anförde därvid politiska skillnader som inte har något som helst att göra med de frågor som omfattas av samarbetsprotokollet.

Tror kommissionen att detta kommer att påverka utvecklingen av det gränsöverskridande samarbetet mellan dessa tre regioner, än mer med tanke på att det nya gemenskapsinitiativet Interreg kommer att stärka detta samarbete? Kan kommissionen ange om de stöd eller bidrag som Navarra får för närvarande med anledning av projekt som uppkommit inom ramen för det nämnda protokollet riskerar att dras in?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar*(17 mars 2000)*

Under den nya programperioden för strukturfonderna, 2000–2006, täcker gemenskapsinitiativet Interreg endast projekt med en faktisk gränsöverskridande och landsöverskridande inriktning, där samarbetsprogram utarbetas gemensamt av berörda myndigheter på bägge sidor av gränsen.

Därutöver skall programmet genomföras av gemensamma samarbetsorgan: en uppföljningskommitté, en ledningskommitté och en myndighet för gemensam förvaltning/betalning för de medlemsstater och gränsregioner som berörs av programmet Interreg. Att dessa gemensamma samarbetsorgan bildas är med andra ord ett villkor för genomförandet av Interreg och ett villkor för att programmet skall antas och godkännas av kommissionen.

I det här sammanhanget kan naturligtvis bilaterala samarbetsavtal och samarbetsprotokoll, som det i Bayonne som parlamentsledamoten nämner, visa sig vara lämpliga för att gemensamma organ inom ramen för Interreg skall kunna bildas och bli stabila.

Det gränsöverskridande programmet för Frankrike och Spanien befinner sig för närvarande i avslutningsfasen och påverkas på intet sätt av de beslut som fattats av regeringen i Comunidad Foral de Navarra. I nuläget är det inte möjligt att i förväg bedöma hur det nya gemenskapsinitiativet Interreg III kommer att genomföras i de här regionerna, eftersom kommissionen inom kort kommer att besluta om initiativets inriktningar, och berörda medlemsstater och regioner därefter kommer att bjudas in för att förbereda förslag till verksamhetsprogram.

(2000/C 374 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0557/00**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen***(29 februari 2000)*

Ämne: Förfaranden för uppsägningar

Mot bakgrund av kommissionens svar på min skriftliga fråga E-2225/99⁽¹⁾ att den hade sagt upp elva personer under de senaste fem åren, anser kommissionen att dess förfaranden för uppsägningar är (a) jämförbara med dem som tillämpas hos andra arbetsgivare inom den offentliga respektive privata sektorn, och (b) lämpliga för att behandla disciplinära problem? Om så inte är fallet, hur avser kommissionen att förbättra dem?

⁽¹⁾ EGT C 203 E, 18.7.2000, s. 151.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(30 mars 2000)*

Kommissionen uppmärksammar ledamoten på det faktum att de disciplinära förfaranden som lagts fast i tjänsteföreskrifterna och som bland annat tillåter uppsägning av tjänstemän är tillämpliga inom alla EU-institutioner.

Kommissionen är medveten om att det finns flera olika regler för disciplinära åtgärder inom medlemsstaternas statsförvaltningar. Inom kommissionen pågår arbetet med att ta fram ett rådgivande dokument om disciplinära åtgärder och ett förslag till beslut om administrativa förbättringar av disciplinära förfaranden, och detta planeras vara slutfört i oktober 2000 (se handlingsplan från 1 mars 2000, åtgärd 57/58). I detta arbete kommer kommissionen att ta hänsyn till de bästa metoder som används inom medlemsstaterna och internationella organisationer vad gäller uppsägningar och disciplinära förfaranden som helhet. Disciplinära förfaranden inom vissa yrken och förvaltningar i den privata sektorn kan också vara av intresse, i den mån de är jämförbara.

I vitboken om reformen av kommissionen⁽¹⁾ (kapitel IV.5 Disciplin) klargjorde kommissionen att den är medveten om bristerna i det nuvarande systemet "som är för långsamt, består av många olika förfaranden och baseras på en rent intern disciplinnämnd, vars sammansättning varierar. Personalen är inte tillräckligt informerad om sina skyldigheter eller om möjliga konsekvenser av överträdelse av bestämmelserna."

Kommissionen kommer att lägga fram särskilda förslag till ändringar av tjänsteföreskrifterna i syfte att råda bot på dessa brister och få ett system som är rättvist och konsekvent och som gör att man kan undvika onödiga dröjsmål. Förslaget att inrätta en interinstitutionell disciplinnämnd och ge förvaltningen möjlighet att ta upp sitt fall i disciplinnämnden är några av de nyordningar som kommer att kräva ändringar av tjänsteföreskrifterna. Dessutom kommer det att införas nyordningar som inte kräver ändringar av tjänsteföreskrifterna. I vitboken sägs att man skall utarbeta "en handbok som klart och tydligt förklarar tjänstemännens rättigheter och skyldigheter, interna bestämmelser för hur förfaranden skall inledas, inrättande av ett utökat ständigt sekretariat inom disciplinnämnden, riktlinjer om sanktioner, vilka bör utgå ifrån att sanktionerna skall stå i proportion till överträdelsen, bestämmelser som gör det möjligt för OLAF att överlämna bevis till disciplinnämnden i de fall en relevant undersökning har gjorts, offentliggörande av beslut i disciplinfrågor (där namnen utelämnats för att skydda konfidentialiteten)".

Förändringsprocesser av den här typen är förnuftiga och nödvändiga sätt att modernisera bestämmelserna för kommissionen och andra institutioner, och uppsägning kommer givetvis att behållas som bestraffning när en sådan åtgärd är befogad på grundval av objektiva kriterier och regelrätta förfaranden. Kommissionen är dock förvissad om att ledamoten instämmer i att effektiviteten i disciplinära system bäst kan mätas genom förmågan att förebygga bristande disciplin, snarare än genom det antal anställda som sägs upp.

(¹) KOM(2000) 10 slutlig.

(2000/C 374 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0558/00
från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Omflyttning av personal inom kommissionen

Arbetsbördan på generaldirektoratet för ekonomi och finans har minskat tack vare det framgångsrika slutförandet av den tredje etappen i samband med införandet av den monetära unionen. Å andra sidan har arbetsbördan på generaldirektoratet för konkurrens ökat mycket kraftigt beroende på den påtagliga ökningen av europeiska företagsfusioner och uppköp. Har kommissionen mot bakgrund av ovanstående vidtagit några åtgärder för att flytta personal från det ena generaldirektoratet till det andra? Om inte, varför?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(17 april 2000)

Förberedelserna inför eurons införande den 1 februari 1999 krävde intensiva insatser från generaldirektoratet för ekonomi och finans (GD Ekonomi och finans(¹)) i samarbete med andra enheter inom kommissionen.

Efter eurons införande kom större delen av arbetet på GD Ekonomi och finans att inriktas på att den ekonomiska och monetära unionen (EMU) skall fungera friktionsfritt. Omorienteringen följdes av en kraftig modifiering av generaldirektoratets organisation i början av 1999. Förutom att samordningen av den ekonomiska politiken och den multilaterala övervakningen (däribland de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken, Stabilitets- och tillväxtpakten, förfarandet vid alltför stora underskott, Cardiffprocessen, Kölnprocessen osv.) har fått ökad betydelse har euron också inneburit att flera andra viktiga frågor hamnat i förgrunden, som alla har påverkat arbetsbördan på GD Ekonomi och finans efter 1999. Det gäller exempelvis integrering av finansiella marknader och de yttre aspekterna av EMU.

Man bör också ha i åtanke att en betydande del av arbetet på DG Ekonomi och finans inte är direkt knutet till euron. Det gäller exempelvis större delen av verksamheten för direktoratet för internationella frågor, direktoratet för ekonomisk utvärdering (som ansvarar för den ekonomiska analysen av gemenskapens olika policyområden), det finansiella direktoratet (som ansvarar för analys av finansmarknader, kapitalrörelser, osv.), direktoratet för finansiella transaktioner i Luxemburg, osv. Kommissionen kan därför inte hålla med om att eurons införande har minskat den totala arbetsbördan på DG Ekonomi och finans.

Kommissionen är fullt medveten om det ständigt ökande antalet konkurrensärenden, i synnerhet när det gäller fusioner. För att möta den växande arbetsbördan har kommissionen förstärkt GD Konkurrens med 50 personer sedan 1998. Denna förstärkning fyller emellertid bara delvis behoven på GD Konkurrens, trots att personalen är både motiverad och engagerad.

Som alltid kommer kommissionen att fortsätta att kritiskt granska sin verksamhet för att kunna överföra resurser till kärnverksamheter eller nya politiska prioriteringsområden. När sedan alla möjligheter till omplacering av de befintliga personalresurserna är uttömda begär kommissionen ytterliga personalresurser från budgetmyndigheten.

(¹) Den sammanlagda personalstyrkan på GD Ekonomi och finans (fast anställda tjänstemän och tillfälligt anställda) uppgår till 316 i Bryssel och 108 i Luxemburg, vilket utgör cirka 2,1 % av kommissionens totala personal.

(2000/C 374 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0559/00

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Direkta utländska investeringar

Vilken var slutsumman för direkta utländska investeringar i var och en av medlemsstaterna under vart och ett av de senaste fem åren? Hur stor andel av de direkta utländska investeringarna kom från andra medlemsstater i Europeiska unionen och från tredje länder, och vilka belopp stod Japan och Förenta staterna för i vart och ett av fallen?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(19 april 2000)

Svaren på parlamentsledamotens frågor lämnas i tre statistiska tabeller som sänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

I tabell 1 presenteras de direkta utländska investeringar som gjordes i alla medlemsstaterna mellan 1994 och 1999, samt de direkta investeringar i utlandet som de olika medlemsstaterna gjorde under samma period.

I tabell 2 presenteras de direkta utländska investeringar som gjordes i varje medlemsstat under 1998 av (a) de övriga medlemsstaterna (totalt belopp), och (b) samtliga tredje länder (totalt belopp). Beträffande tredje land anges också de specifika värdena av de direkta utländska investeringar som Japan och Förenta staterna gjorde i varje medlemsstat.

I tabell 3 detaljeras de direkta utländska investeringar som gjordes i varje medlemsstat av varje annan medlemsstat.

Med hänsyn till det intresse som parlamentsledamoten visar för direkta utländska investeringar i gemenskapen, framstår det som lämpligt att rekommendera den bok som Eurostat nyligen publicerade som innehåller de senaste statistiska uppgifterna på området: ("European Union direct investment yearbook 1999 — Data 1988–1998". Theme 2: Economy and Finance) (¹).

(¹) ISBN 92-828-8310-8.

(2000/C 374 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0560/00**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(29 februari 2000)

Ämne: Bedrägerier med EU:s medel

Kan kommissionen göra en uppskattning av omfattningen av de bedrägerier med EU:s budgetmedel som konstaterats under vart och ett av de senaste fem år som det finns uppgifter om och dessutom ange hur stor del av den samlade budgeten som bedrägerierna omfattar? Kan kommissionen presentera motsvarande uppgifter för varje medlemsstats budget, för att möjliggöra jämförelser och kartlägga de bästa tillvägagångssätten och lösningarna?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar

(17 april 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sina två senaste årsrapporter 1997 och 1998 om skydd av gemenskapens finansiella intressen och kampen mot bedrägerier.⁽¹⁾

I rapporterna analyseras bland annat medlemsstaternas anmälningar av oegentligheter och bedrägerier med såväl traditionella egna medel som bidrag från garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket eller strukturbidrag.

Enligt årsrapporten 1998 påverkades 3,8 % av de egna medlen, 1 % av bidragen från garantisektionen vid EUGFJ och 0,18 % av strukturbidragen i det årets budget av oegentligheter och bedrägerier som medlemsstaterna anmält och utrett tillsammans med kommissionen.

En femtedel av alla anmälda bedrägeriärenden 1998 kan komma att leda till straffrättsliga åtgärder.

Utgifter som förvaltas direkt av kommissionen, och alltså inte måste anmälas av medlemsstaterna, drabbades samma år med 0,10 % enligt utredningsuppgifter från enheten för samordning av bedrägeribekämpningen UCLAF (numera Europeiska byrån för bedrägeribekämpning, OLAF).

Kommissionen vet inte i hur stor omfattning medlemsstaternas statsbudgetar utsätts för bedrägerier, men anser det knappast troligt att storleksordningen är densamma. Alla jämförelser blir därmed riskabla, också därför att statsbudgetar främst tar upp driftskostnader medan 95 % av utgifterna i gemenskapens budget avser bidrag.

⁽¹⁾ KOM(1998) 276 slutlig och KOM(1999) 590 slutlig.

(2000/C 374 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0565/00**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(29 februari 2000)

Ämne: Konfidentiella handlingar

Kan kommissionen bekräfta att den omedelbart skulle avskeda vem det än må vara av sina anställda som visade sig ha låtit intresserade parter ta kännedom av en överlagd ståndpunkt eller annan kvasi-rättslig handling innan denna offentliggjorts? Har detta någonsin inträffat?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(28 mars 2000)*

I enlighet med artikel 17 i tjänsteföreskrifterna och kommissionens beslut om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar, skall en tjänsteman iaktta fullständig tystnadsplikt vad gäller de uppgifter och den information som kommer till hans kännedom under eller i samband med tjänsteutövningen. Denna skyldighet innebär dock inte att det är förbjudet att ge tillgång till interna handlingar på det uttryckliga villkoret att det sker i enlighet med de förfaranden och de regler som anges i kommissionens beslut⁽¹⁾. Tillgång kommer att nekas om dokumentet omfattas av något av de undantag som uttryckligen anges i uppförandekodexen.

Om de skyldigheter som anges i tjänsteföreskrifterna inte uppfylls kan disciplinära förfaranden komma att inledas. Beslut om huruvida överträdelser har ägt rum och i så fall vilka påföljder som är lämpliga fattas inom ramen för dessa förfaranden. Avsättning från tjänsten för tjänsteman eller annan anställd är den strängaste påföljd som anges i artikel 86 i tjänsteföreskrifterna. Denna påföljd tillämpas därför enbart i de fall där det är proportionerligt mot den yrkesmässiga överträdelsen i fråga.

Under de senaste fem åren har ingen tjänsteman eller annan anställd avsatts från sin tjänst för att denne har givit tillgång till konfidentiella handlingar enligt ovan till en berörd part innan de har offentliggjorts.

⁽¹⁾ EGT L 46, 18.2.1994. Kommissionens beslut (94/90/ECSC/EG/Euratom) av den 8 februari 1994 om allmänhetens tillgång till kommissionens handlingar.

(2000/C 374 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0567/00**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen***(29 februari 2000)*

Ämne: Bidrag till EU:s budget

Skulle kommissionen kunna publicera detaljerade uppgifter om varje medlemsstats nettobidrag till EU:s budget för vart och ett av de fem senaste tillgängliga åren a) på grundval av budgetsaldona med hänsyn till Förenade kungarikets budgetrabatt (efter omfördelning av inkomsterna från tullavgifter) och b) brutto före omfördelning av tullinkomsterna? Skulle kommissionen kunna ange vilket beräkningsalternativ den föredrar, och varför?

Svar från Michael Schreyer på kommissionens vägnar*(11 april 2000)*

Parlamentsledamoten finner svaren på sina frågor i dokumenten "Allocation of 1998 EU operating expenditures by Member States" som täcker perioden 1992–1998. Tabell 6 i den statistiska bilagan ger svar på fråga a) och den aritmetiska skillnaden mellan tabell 3f och 4f ger svar på fråga b). Rapporten finns på följande Internetadress:

<http://europa.eu.int/comm/dg19/pdf/agenda2000/statdepenses98.pdf>.

Kommissionen anser inte att det finns något optimalt tillvägagångssätt för att mäta nettobidragen. Kommissionen har konsekvent argumenterat för detta. För en mer djupgående diskussion hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens rapport om egna medel från oktober 1998 och särskilt bilaga 3 och hänvisningarna i denna. Rapporten finns på följande Internetadress:

<http://europa.eu.int/comm/dg19/en/agenda2000/ownresources/index.htm>.

(2000/C 374 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0575/00**från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) till kommissionen**

(23 februari 2000)

Ämne: Strukturfonder

Mot bakgrund av kommissionens beräkningar och de gällande kriterierna ställs följande fråga: Vilket belopp kommer Balearerna att få från strukturfonderna under perioden 2000–2006 och hur kommer detta belopp att fördelas?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

Den 22 december 1999 antog kommissionen ett principiellt beslut om förteckningen över de spanska områden som är stödberättigade enligt mål 2 för programperioden 2000–2006. Efter det samråd med de tre kommittéer som inrättats i enlighet med förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾, kommer kommissionen att inom kort anta ett slutligt beslut om förteckningen i fråga. Vissa områden av Balearerna kommer att återfinnas på denna förteckning och kommer således att motta stöd enligt mål 2.

Den 1 juli 1999 fattade kommissionen beslut om den vägledande fördelningen av åtagandebemyndiganden för mål 2 för programperioden 2000–2006 mellan de berörda medlemsstaterna. Det anslag som tilldelats Spanien uppgår till 2 553 miljoner euro för de stödberättigade områdena enligt mål 2 och 98 miljoner euro för de områden som berörs av övergångsstödet enligt mål 2. Omedelbart efter det att det slutliga beslutet fattats om de stödberättigade områdena enligt mål 2, översände kommissionen till de spanska myndigheterna ett förslag till fördelning mellan de olika berörda regionerna av de anslag som finns disponibla för detta mål. Detta förslag bygger på den metod som kommissionen använder för att fördela anslagen till mål 2 mellan medlemsstaterna.

I alla händelser är det lämpligt att understryka att det rör sig om ett vägledande förslag. Den slutliga fördelningen kommer att beslutas enhälligt av medlemsstaterna och kommissionen vid antagandet av de olika berörda samlade programplaneringsdokumenten. Det är därför helt omöjligt att i detta skede bedöma vilka medel som Balearerna kommer att motta enligt mål 2.

Samma sak gäller för de övriga strukturåtgärder som skulle kunna beröra Balearerna, dvs. mål 3, fonden för fiskets utveckling eller gemenskapsinitiativen Interreg, Urban, Equal och Leader.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0576/00**från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen**

(23 februari 2000)

Ämne: Främjande av ciderindustrin i Europeiska unionen

Cider har blivit ett verkligt kännemärke för vissa gemenskapsregioner. Det gäller särskilt den spanska regionen Asturien som är känd som en obligatorisk referens i samband med framställningen av denna dryck. Försäljningen och konsumtionen av cider har expanderat och utsträckts från att gälla enbart den nationella marknaden till att omfatta i första hand hela Europa och Amerika.

En så allmänt spridd dryck som cider behöver trots allt i dagens läge en förstärkning av sina möjligheter till försäljning och konsumtion, framför allt på EU-marknaden. Därför undrar samtliga producenter om det skulle vara möjligt att få stöd från gemenskapen för att utveckla program som kan motivera konsumenterna att välja cider framför andra mer skadliga drycker.

Kan kommissionen ange om man skulle kunna åta sig att inom ramen för de olika kampanjer som anordnas för att främja konsumtionen av andra jordbruksprodukter, till exempel olja, vin och apelsiner utarbeta program för att stödja försäljning och konsumtion av cider på den europeiska marknaden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(15 mars 2000)*

Som parlamentsledamoten påpekar har gemenskapen deltagit i finansieringen av marknadsföringsprogram för vissa jordbruksprodukter från gemenskapens territorium. För närvarande gäller det olivolja, mjölk och mejeriprodukter, kvalitetsnötkött, äpplen och citrusfrukt, nötter, färska oliver, russin, druvjuice, kvalitetsprodukter från de yttersta randområdena, levande blommor och växter samt spånadslin. Det finns en rättslig grund för samfinansiering från gemenskapen av dessa program i rådets förordningar avseende dessa produkter.

För göra möjligheten att stödja den här typen av marknadsföringsprogram för livsmedelsproduktionen mer allmän, kommer kommissionen inom kort att till rådet lägga fram ett utkast till förordning, som harmoniserar och förenklar systemet för marknadsföring av jordbruksprodukter i gemenskapen. I det hänseendet kommer listan över produkter som ingår i systemet inte att vara slutgiltig, utan alla produkter kan då göra anspråk på att få ingå i ett marknadsföringsprogram som samfinansieras av gemenskapen.

*(2000/C 374 E/129)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0580/00****från Mark Watts (PSE) till kommissionen***(29 februari 2000)*

Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik

Kan de traditionella EU-institutionerna, särskilt parlamentet och kommissionen, själva samordna sina ståndpunkter då de uttalar sig om frågor av "europeiskt intresse" inför en bredare allmänhet?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Romano Prodi*(15 juni 2000)*

Kommissionen beklagar att den inte har tillräckliga upplysningar för att kunna besvara frågan.

*(2000/C 374 E/130)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0581/00****från Mark Watts (PSE) till kommissionen***(29 februari 2000)*

Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik

Vilka problem har traditionella konflikter i förbindelserna mellan myndigheter på nationell och lokal nivå i EU:s medlemsstater gett upphov till vad avser utvecklingen av projekt för transeuropeiska nät?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(10 april 2000)*

I enlighet med subsidiaritetsprincipen är medlemsstaterna ansvariga för genomförande av nätet på sitt eget territorium. De nationella, regionala och lokala regeringarnas respektive roller i utvecklingen av infrastrukturprojekt varierar mellan medlemsstaterna men i varje fall äger förhandlingarna mellan de olika nationella aktörerna rum inom den berörda medlemsstaten utan direkt inblandning av kommissionen.

(2000/C 374 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0582/00
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik

Kan de nationella regeringarna och EU-institutionerna, vars åsikter vanligtvis går isär i transportfrågor, verkligen uppnå en tillräcklig samordning?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Frågan om hållbar transport är av avgörande betydelse för alla medlemsstater samt för gemenskapen som helhet. En tillräcklig samstämmighet kan endast uppnås genom dialog och öppenhet. Kommissionen har därför inrättat en gemensam expertgrupp för transport och miljö som skall ge den råd i frågor om miljömässigt hållbar transport, vilket är en av de viktigaste angelägenheterna i den gemensamma transportpolitiken. Kommissionen avser att till hösten i år komma med ett nytt meddelande i vilket den gemensamma transportpolitiken för 2000-talet fastställs. I meddelandet skall man sträva efter att beakta de djupa förändringar som pågår i den europeiska ekonomin och trenden mot globalisering som helhet. Utöver detta initiativ avser kommissionen lägga fram ytterligare ett meddelande år 2000 om ämnet "Rena stadstransporter". Dessa två nya meddelanden kommer att ge gemenskapen möjlighet att utvärdera vad som måste göras för att säkerställa att transporter spelar en effektiv roll i den allmänna ansträngningen att säkerställa en hållbar tillväxt i gemenskapen.

(2000/C 374 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0583/00
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik

Kan kommissionen ange huruvida den anser att EU medvetet bör sträva efter en harmonisering av transportpolitiken i Europa, dvs. genom gemensamma trafikregler, skattesystem, fartbegränsningar, säkerhetskrav, normer för fordon och avregleringspolitik?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Kommissionen anser att transportpolitiken bör harmoniseras i den mån det är nödvändigt för att den inre marknaden skall fungera på ett effektivt sätt, för att undvika snedvridningar av konkurrensen och för att främja miljöskydd och transportsäkerhet.

Vad gäller frågan om gemensamma trafikregler för internationell trafik utformas dessa och vissa interna regler såsom storlek, form och färg på vägskyltar inom ramen för Wienkonventionen om internationell vägtransport, som administreras av Förenta nationernas ekonomiska kommission för Europa.

Maximifarter och fartbegränsningar fastställs på nationell nivå av medlemsstaterna. Kommissionen har inte för avsikt att lägga sig i detta, såvida den inte får klara indikationer på att detta skulle kunna lyckas, utan tror att man kan uppnå mer genom att ta fram fartbegränsande anordningar.

I fråga om säkerhetskrav och fordonsstandarder finns det en hel rad standarder som redan är harmoniserade både för yrkesfordon och privata fordon.

På vägtrafikområdet har kommissionen nyligen, som en uppföljning av sitt meddelande om vägtrafiksäkerhet från 1997, offentliggjort ett meddelande⁽¹⁾ där man i detalj redogör för hur handlingsprogrammet om vägtrafiksäkerhet 1997–2001 fortskrider och fastställer prioriteringar för kommande åtgärder.

Kommissionen har nyligen också tagit ännu ett stort steg framåt mot en förbättring av sjösäkerheten i gemenskapens vatten genom att den 21 mars 2000 anta ett meddelande om säkerheten vid oljetransporter till sjöss⁽²⁾ i vilket man föreslår en skärpning av den nuvarande lagstiftningen om hamnstatskontroll och klassificeringssällskap, och en utfasning av oljetankfartyg med enkelskrov i gemenskapens vatten.

På lufttransportområdet, och särskilt när det gäller flygsäkerheten, har kommissionen tagit initiativet till inrättandet av en europeisk flygsäkerhetsmyndighet som genom samordning av nationella system skall säkerställa en hög och harmoniserad säkerhetsnivå.

⁽¹⁾ KOM(2000) 125 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2000) 142.

(2000/C 374 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0587/00

från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Hållbar europeisk transportpolitik

Vad anser kommissionen om den naturliga motsättningen mellan en önskan att se de ekonomiska fördelarna med ett snabbt genomförande av de transeuropeiska näten och viljan att på ett korrekt sätt behandla de miljörelaterade frågorna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

I artikel 6 (f.d. artikel 3c) i EG-fördraget krävs att miljöskyddskraven skall integreras i utformningen och genomförandet av gemenskapens politik och verksamhet, särskilt i syfte att främja en hållbar utveckling. Integrering av miljöhänsyn anbefalls också i enlighet med artikel 2 i gemenskapens riktlinjer för utbyggnad av det transeuropeiska transportnätet⁽¹⁾ (TEN-T) antaget av parlamentet och rådet genom medbeslutande 1996. I denna artikel fastställs att nätet skall utvecklas för att säkerställa en varaktig framkomlighet för personer och varor samtidigt som det bidrar till förverkligandet av gemenskapens mål, särskilt vad gäller miljö och konkurrens, samt bidra till att stärka den ekonomiska och sociala sammanhållningen. Dessutom fastställs i artikel 2 att utvecklingen av nätet skall inbegripa samtliga transportslag med beaktande av deras komparativa fördelar och medge ett optimalt utnyttjande av befintlig infrastrukturkapacitet.

I riktlinjerna fastställs 2010 som tidsgräns för att färdigställa TEN-T. Kommissionen arbetar med medlemsstater och alla berörda för att säkerställa att detta mål uppfylls och att därigenom långsiktiga hållbara fördelar uppnås för gemenskapens medborgare och företag. I tillämpliga fall skall projekt av gemensamt intresse för utvecklingen av TEN-T vara föremål för miljökonsekvensbedömning i enlighet med gemenskapslagstiftningen. Kommissionen har också antagit ett förslag till ett direktiv om bedömning av vissa planers och programs inverkan på miljön⁽²⁾. Rådet nådde enhälligt politiskt samförstånd vid första behandlingen av detta förslag i december 1999. Kommissionen anser att användandet av strategiska miljöbedömningar från de tidigaste skedena av planeringsförfarandena som innebär beaktande av olika alternativ för utveckling av strategi och infrastruktur i hög grad skulle kunna öka integreringen av transport- och miljöhänseenden och hjälpa till att minska behovet av miljöåtgärder på projektnivå.

Kommissionen överväger för närvarande hur dessa frågor bäst kan föras fram i sin rapport om översynen av riktlinjerna för TEN-T som kommer att läggas fram för rådet och parlamentet denna sommar.

⁽¹⁾ EGT L 228, 9.9.1996.

⁽²⁾ EGT C 83, 25.3.1999.

(2000/C 374 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0591/00

från Reinhold Messner (Verts/ALE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Brytning av inert material i val Coalba

Brytning av inert material sker på en plats som öppnar sig mot den suggestiva och beundransvärda amfiteatern i val Coalba (kommunen Villa Agnedo) i den framtida flodparken i Brenta. Förnyat tillstånd har begärts för att utnyttja grustakten i åtminstone 13 år och till ett sammanlagt uttag av 950 000 kubikmeter material. Grustaget har alltsedan år 1987, då provinsen Trentos stadsplan reviderades, ingått bland de områden som omfattas av miljökrav och har ett miljövärde som inte kan ifrågasättas.

Utvinningen kommer att få allvarliga konsekvenser för området. Den kommer att leda till miljöförstöring i ett område som är av unik betydelse på grund av sin geologi, flora och fauna, och innebära risker av hydrogeologisk art och för livskraft och förändringar av ett område som är avsett att bli en av de mest karaktäristiska delarna av den framtida flodparken i Brenta. Dalens mynning, där materialen bearbetas, berörs av en cykelväg och av en planerad flodpark som provinsstyrelsen, tillsammans med ett projekt i valle delle Chiese, håller på att införa i det ekonomiska plandokument som kommer att användas för att ge en ram åt de lokala projekt som kommer att finansieras med EU-medel under nästa femårsperiod.

Anser kommissionen att det är lämpligt att göra en miljökonsekvensbedömning med hänsyn till att det kan förekomma risker av geologisk art?

Anser kommissionen att det föreligger en motsägelse mellan stödet till utvecklingen av turismen i val Coalba och godkännandet av brytning av inert material som i betydande utsträckning stör landskapet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(31 mars 2000)

Kommissionen saknar befogenhet att utföra miljökonsekvensbedömningar av projekt som omfattas av gemenskapens lagstiftning om miljökonsekvensbedömningar. Enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾ och rådets direktiv 97/11/EG⁽²⁾ av den 3 mars 1997, genom vilket direktiv 85/337/EEG ändras, är det medlemsstaterna som har befogenhet att genomföra miljökonsekvensbedömningar av projekt som genomförs på deras territorium.

Vad beträffar naturskyddsaspekten betraktas det område som parlamentsledamoten nämner inte som skyddat område enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽³⁾, eller rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽⁴⁾.

Enligt EG-fördraget är kommissionens uppgift att se till att gemenskapslagstiftningen tillämpas korrekt. I sin roll som EG-fördragets väktare kommer kommissionen därför inte att tveka att vidta alla nödvändiga åtgärder, inklusive överträdelseförfaranden enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget, för att se till att gemenskapslagstiftning efterlevs.

I detta konkreta fall finns det emellertid ingen grund för klagomål beträffande gemenskapslagstiftningens tillämpning och någon överträdelse kan därför inte konstateras för närvarande.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽³⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2000/C 374 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0593/00

från José Ribeiro e Castro (UEN) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Regionen Lissabon och Tejedalen — strukturfonder för perioden 2000–2006

Rådet antog 21 juli 1999 förordningen EG 1260/1999 som fastställer allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾.

Regionen Lissabon och Tejedalen i Portugal uppfyllde kraven på rätt till bidrag enligt Andra gemenskapsstödramen 1994/1999 som region för mål 1 ⁽²⁾, men upphör att fylla kraven, efter utvärdering, från år 1999 ⁽³⁾. Denna region borde dock fortsätta att åtminstone under en övergångsperiod erhålla stöd från fonderna från januari 2000 till december 2005 ⁽⁴⁾. Enligt slutsatserna från toppmötet i Berlin ⁽⁵⁾ skall man tillämpa phasing out-mekanismen för tidigare mål 1-områden. Även utöver detta erkänns att det är nödvändigt att ge Lissabonområdet en särskild provisorisk behandling innebärande en tilldelning på 500 miljoner euro ⁽⁶⁾. På grund av de uppenbara variationerna mellan olika aktörer och ekonomiska sektorer i regionen begränsades denna överenskommelse till att ta upp de allmänna principer som följer av fördraget och som gäller alla gemenskapens politikområden: hållbar utveckling och lika möjligheter.

Men dessa principer störs genom konkurrensreglerna i gemenskapslagstiftningen om man inte tillämpar en phase out-politik. De närbelägna områdena — som får stöd enligt mål 1 — kommer att få enorma konkurrensfördelar, vilket medför asymmetrier och störningar.

För närvarande utgår inga medel ur strukturfonderna till regionen Lissabon och Tejedalen. Kan kommissionen informera om varför inga medel utgår, och, ifall det finns en förhandling med portugisiska staten, vilka skälen är och vem som har ansvar för att man inte har tillämpat föreskrifterna i den nyssnämnda förordningen (EG) 1260/1999 artikel 6, inte har följt kommissionens beslut 1999/502/EG av den 1 juli 1999 och inte har följt överenskommelsen vid toppmötet i Berlin?

⁽¹⁾ Enligt EG-fördraget artikel 161 och med beaktande av förfarandet i EG-fördraget artikel 251.

⁽²⁾ Förordningar (EG) 2052/88 och (EG) 4253/88 — EGT L 158, 15.7.1988 och EGT L 374, 31.12.1988.

⁽³⁾ Jfr förordning (EG) 1260/1999, artikel 3 — EGT L 161, 26.6.1999.

⁽⁴⁾ Det vill säga: man borde ha tillämpat reglerna i artikel 6, och med beaktande av artikel 7.2 andra stycket och artikel 3 tredje stycket, alla i samma förordning (EG) 1260/1999. Detta följer av kommissionens beslut 1999/502/EG — EGT L 194, 27.7.1999.

⁽⁵⁾ Jfr slutsatserna från toppmötet i Berlin 24-25 mars 1999, nr 42, 43 och 44 (a).

⁽⁶⁾ Jfr punkt 44 (a) i slutsatserna.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(24 mars 2000)

Efter det att riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål ⁽¹⁾ hade antagits uppmanade kommissionen de portugisiska myndigheterna att enligt artikel 88.3 (f.d. artikel 93) i EG-fördraget anmäla ett utkast till

nationell regionalstödscharta. Den består dels av de portugisiska regioner som föreslås bli berättigade till undantagen enligt artiklarna 87.3 a och 87.3 c (f.d. artikel 92) i EG-fördraget, dels av taken för de stödnivåer som gäller för nyinvesteringar eller för stöd till skapande av sysselsättning som är knutet till de investeringar som planeras i varje region. Dessutom innehåller den de tak som tillämpas när stöd under flera stödordningar kumuleras.

Efter att ha granskat ukastet till portugisisk regionalstödscharta för perioden 2000–2006 godkände kommissionen den 8 december 1999 den del av kartan som berör de portugisiska regioner som är berättigade till undantagen enligt artikel 87.3 a i EG-fördraget (Norte, Centro, Alentejo, Algarve, Azorerna och Madeira).

Kommissionen har däremot inlett det förfarande som anges i artikel 88.2 i EG-fördraget i fråga om den del av kartan som berör den enda portugisiska region som är berättigad till undantaget i artikel 87.3 c i EG-fördraget (Lissabon och Tejedalen). Kommissionen ansåg nämligen att förslaget från de portugisiska myndigheterna i detta skede inte var förenliga med riktlinjerna. Enligt den portugisiska anmälan borde hela denna region (som bebos av 33,4 % av landets befolkning) omfattas av den övergångsperiod som avses i punkt 5.7 i riktlinjerna för att anpassa de stödnivåer som tillämpats i regionen ända till slutet av 1999 i enlighet med artikel 87.3 a. Med tanke på de geografiska begränsningarna i punkt 5.7 (fotnot 43) i riktlinjerna kan emellertid endast en del av regionen, motsvarande 10,2 % av den portugisiska befolkningen, omfattas av en sådan period.

Som parlamentsledamoten har konstaterat har artikel 88.3 i EG-fördraget uppskjutande verkan ända tills det ovannämnda förfarandet har utmynnat i ett slutgiltigt beslut. Enligt förordning (EG) nr 1260/1999 måste stöden från strukturfonderna vara förenliga med gemenskapens konkurrenslagstiftning, vilket innebär att allt offentligt regionalstöd till regionen Lissabon och Tejedalen, vare sig det samfinansieras av strukturfonderna eller inte, upphörde den 1 januari 2000.

Kommissionen vill emellertid betona att indragningen endast berör statliga stöd för regionala ändamål och inte strukturfondsstöd för att samfinansiera stödordningar för andra ändamål eller stöd som inte innehåller inslag av företagsstöd. Hela regionen Lissabon och Tejedalen berörs alltså fortfarande av övergångsstöd inom strukturfondernas mål 1 från den 1 januari 2000 till och med den 31 december 2005. Underregionerna Médio Tejo och Lezíria do Tejo omfattas av samma stöd till och med den 31 december 2006. Den 14 mars godkände kommissionen ramen för gemenskapsstöd till Portugal för perioden 2000–2006, inklusive stödet till regionen Lissabon och Tejedalen.

(¹) EGT C 74, 10.3.1998.

(2000/C 374 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0594/00

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Direktiven om telekommunikationer

USA:s regerings underrättelsetjänst NSA bedriver med hjälp av systemet Echelon en omfattande avlyssning av telekommunikationer. Dessutom har Frankrike enligt uppgifter i pressen ett motsvarande system för spionage. Kan kommissionen bekräfta existensen av dessa system och, om kommissionen bekräftar det, ange hur dessa omständigheter kommer att beaktas i samband med att nya direktiv om telekommunikationer förbereds?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till sitt yttrande om Echelon vid parlamentets plenarmöte III i mars (¹).

Kommissionen förbereder för närvarande en omarbetning av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet⁽²⁾. I bestämmelserna avseende privatlivet kommer man att försöka ta hänsyn till den nuvarande och framtida tekniska utvecklingen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets debatter (mars 2000).

⁽²⁾ EGT L 24, 30.1.1998.

(2000/C 374 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0599/00
från Hugues Martin (PPE-DE) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Omvandling av likvida medel till euro

Den 1 januari 2000 kommer alla nationella likvida medel i de länder som ingår i euroområdet att omvandlas till euro. Det finns medborgare som hemma förvarar belopp som, utan att härröra från olaglig verksamhet, inte har beskattats.

Dessa likvida medel, som har sitt ursprung i olika sorters verksamhet, har att göra med traditionen att göra betalningar kontant och utgör det som i den franska folkliga kulturen vanligtvis kallas "le bas de la laine" (ungefär: pengar i madrassen).

Omvandlingen av dessa likvida medel till euro kommer dock nödvändigtvis att innebära att innehavarna måste betala skatt eller till och med böter, och om åtgärder inte vidtas finns det en viss risk för skatteflykt utanför euroområdet eller till och med för skattefusk.

Även om några ungefärliga belopp inte kan uppges för varje medlemsstat vad avser dessa likvida medel, anser de nationella bankerna att detta är en faktor som inte får försummas och att konsekvenserna av en omfattande skatteflykt skulle kunna skada ekonomierna inom euroområdet.

Vidare finns det en risk för att det inom unionen uppstår en skadlig skattekonkurrens beroende på de mer eller mindre liberala lösningar som medlemsstaterna kommer att tillämpa.

Man bör inte tillbakavisa den lösning som går ut på att under vissa förutsättningar återinvestera i de nationella ekonomierna.

Har kommissionen behandlat detta problem, framför allt inom ramen för det skattepaket som för tillfället diskuteras? Om så är fallet, kan den förklara vilka förslag som gjorts i detta ärende? Om svaret är nekande, avser den att ta upp frågan för behandling?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(27 april 2000)

För att undvika att komplicera omvandlingen av likvida medel till euro under 2002, vill inte medlemsstaterna skapa nya kontroller utöver dem som redan finns. Enligt rådets direktiv nr 91/308/EG av den 10 juni 1991 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar⁽¹⁾, skall bankerna bara kontrollera identiteten på de kunder som växlar in ett belopp på över 15 000 euro i en eller flera omgångar.

Omvandlingen av likvida medel kommer att vara avgiftsfri för bankkunderna under förutsättning att beloppen inte är för stora. Det kommer ofta vara möjligt att växla in likvida medel i affärsbanker under flera månader efter det att omvandlingen upphört att gälla. Omvandlingen av likvida medel kommer att gälla under en längre tidsperiod hos centralbanken — i allmänhet under tio år — eller ibland under en obegränsad period, som i Belgien.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1991.

(2000/C 374 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0610/00
från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: EU:s förbud mot ftalater i leksaker

Skulle ni vänligen kunna sända mig en kopia av James Bridges' (ledare för EU:s vetenskapliga kommitté för toxicitet, ekotoxicitet och miljö) skrivelse till kommissionen där han konstaterar att kommittén inte håller med om det föreslagna förbudet utan i stället lägger fram tanken om övergångsgränsvärden som ett alternativ till förbudet?

Det vore dessutom till stor hjälp om professor Bridges kunde lägga fram sina forskningsresultat i denna fråga för Europaparlamentets utskott för miljö, folkhälsa och konsumentfrågor.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 maj 2000)

Kommissionen har redan sänt den önskade skrivelsen till ordföranden för Europaparlamentets utskott för miljö, folkhälsa och konsumentfrågor.

Beträffande en eventuell redogörelse från professor James Bridges inför utskottet, måste en sådan anmodan riktas direkt till honom, eftersom ledamöterna i de vetenskapliga kommittéerna är oberoende av kommissionen.

(2000/C 374 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0615/00
från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: EU-delegationen i Havanna på Kuba

EU har provisoriskt representerats av Mexikos delegation på Kuba. Kuba har inte enbart deltagit i egenskap av observatör i samtliga förhandlingar om den nya Lomékonventionen, utan också helt nyligen visat intresse för att underteckna den konvention som skall efterträda Lomé IV-konventionen. Anser kommissionen att det är möjligt att inrätta en EU-delegation i Havanna, samt vilka åtgärder har kommissionen hittills vidtagit i frågan?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(10 maj 2000)

I budgeten för år 2000 har inga extra medel för personal eller finansiella resurser avsatts med tanke på inrättande av nya delegationer. De tillgängliga resurserna har tagits i anspråk för kommissionens representationskontor.

Det finns anledning att inrätta en delegation i Kuba av de skäl som anges i frågan. Liknande skäl skulle emellertid också kunna anges för ett antal andra länder i vilka gemenskapen har viktiga ekonomiska och politiska intressen.

Om en ny delegation inrättas måste personal omplaceras. Prioriteringar måste fastställas. Sådana prioriteringar måste fastställas inom det pågående budgetåret för att kunna göra en bedömning av behoven hos den gemensamma tjänsten för yttre förbindelser under den nuvarande kommissionens mandatperiod. Ett meddelande till rådet och Europaparlamentet om utvecklingen av den gemensamma tjänsten för yttre förbindelser, hur dess medel bäst kan användas och, vid behov, förslag till extra resurser, kommer att läggas fram senare under år 2000.

Under tiden som kommissionen ser över frågan kan den sålunda inte ge några löften om att inrätta en delegation i Kuba eller någon annanstans.

(2000/C 374 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0618/00
från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(24 februari 2000)

Ämne: Fastighetsspekulation i Is Arenas

I svaret på min fråga E-2177/99 (20 januari 2000)⁽¹⁾ förklarar kommissionen att gemenskapen inte medfinansierar byggnadsprojektet i Is Arenas inom ramen för strukturfonderna.

Den 16 och 17 februari 2000 rapporterade de lokala tidningarna och TV:n om att en politiker från Sardinien uttalat sig om att ett gemenskapsstöd på 4 miljarder lire inom ramen för områdespakten för Oristano skulle vara i fara om byggnadsprojektet i Is Arenas lades ned.

Kan kommissionen undersöka om dessa uppgifter stämmer? Vad finns det för samband mellan områdespakten för Oristano och företaget Is Arenas projekt? Avser man kanske att anslå dessa 4 miljarder lire till företaget Is Arenas projekt?

Om så inte är fallet, kan kommissionen bekräfta att områdespakten för Oristano inte äventyras av en eventuell nedläggning av företaget Is Arenas projekt? Om svaret däremot är jakande, avser kommissionen att dra in detta stöd till ett projekt i ett område som tagits med i förslaget till nätverk Natur 2000 för Italien, och för vilket man inte utfört någon miljökonsekvensbedömning?

⁽¹⁾ EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 66.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(23 mars 2000)

Efter att kommissionen lämnat sitt svar på ledamotens skriftliga fråga E-2177/99⁽¹⁾ informerades den om att projektet i fråga faktiskt valts ut inom ramen för områdespakten för Oristano, samfinansierad av gemenskapens strukturfonder genom det multiregionala operativa programmet "Lokala och regionala sysselsättningspakter" för de italienska mål 1-regionerna.

Företaget Is Arenas projekt, som gäller bostadsbyggnad, godkändes slutgiltigt av de italienska myndigheterna i december 1999 och samfinansieras av Europeiska regionala utvecklingsfonden med ett belopp om 2 900 miljoner lire (1,5 miljoner euro) av en total investering på 6 500 miljoner lire (3,4 miljoner euro).

Kommissionen vidtar nu alla åtgärder som krävs för att fastställa huruvida det förekommit överträdelser av gemenskapens miljölagstiftning. Om sådana överträdelser konstateras kommer kommissionen att dra in gemenskapsstödet till detta projekt.

⁽¹⁾ EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 66.

(2000/C 374 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0619/00
från Paul Rübig (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Nedsättningssats för produkter med ursprung i Kina

Sedan början av 90-talet förvaltar EU importkvoter för ett antal produkter med ursprung i Kina, bland annat porslins- och stengodsprodukter med tulltaxenummer 6911 10. Kvoten fastställs varje år genom att man från år till år för varje produkt och till olika fördelningssatser delar upp denna mellan traditionella och nya importörer. För år 2000 tillämpades för stengods en fördelningsnyckel på 75 % av den samman-

lagda kvoten för traditionella och 25 % för nya importörer. På grund av att ansökningarna med råge översteg de kvantitativa kvoterna tillämpades tillfälligt en nedsättningssats vad gäller de traditionella importörerna på 51,54 % ⁽¹⁾, vilken senare korrigerades till 31,37 % ⁽²⁾

Under de gångna åren har nedsättningssatsen rört sig mellan 10 och 19 %, vilket är anledningen till att den nedsättningssats som för närvarande tillämpas på ansökningarna skapar stora problem för österrikiska importörer. Ur inköpslogistisk synvinkel måste dessa företag nu fylla de stora luckorna i insatsmaterial inom lågprissektorn. Mot denna bakgrund uppstår följande frågor:

Hur kan höjningen av nedsättningssatsen från 13 % 1999 till 31 % 2000 förklaras?

Hur kan ändringen av nedsättningssatsen från 51 till 31 % 2000 förklaras?

Hur ser fördelningen av kvoter ut för de 15 medlemsstaterna?

⁽¹⁾ EGT L 268, 16.10.1999.

⁽²⁾ EGT L 304, 27.11.1999.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(6 april 2000)

I enlighet med bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 520/94 om fastställande av ett gemenskapsförfarande för förvaltningen av kvantitativa kvoter ⁽¹⁾ genomfördes den årliga fördelningen av kvoter för år 2000 på basis av kommissionens förordning (EG) nr 1369/1999 av den 25 juni 1999 ⁽²⁾, om förvaltningsbestämmelser för slutlig fördelning av kvoterna mellan traditionella importörer och övriga importörer (nya importörer). I artikel 2.2 och 2.3 samt bilaga I och II anges att de totala tillgängliga kvoterna skall fördelas på dessa två grupper av importörer med en andel på 70 % till traditionella importörer och 30 % till nya importörer.

På grundval av de gränser som fastställts genom ovannämnda förordning och efter licensansökningar från importörer och överlämnande av relevanta siffror från medlemsstaterna, offentliggjorde kommissionen förordning (EG) nr 2201/1999 av den 15 oktober 1999 ⁽³⁾ vari anges de öknings- och nedsättningssatser som tillämpas för olika kvoterade produkter. I bilaga I till denna förordning anges nedsättningssatsen för porslins- och stengodsprodukter (HS/KN-nr 691110) för traditionella importörer till -51,54 %.

De siffror som en medlemsstat inlämnat visade sig dock vara felaktiga, enbart för denna produkt, och förvanskade i hög grad den sammanlagda bilden. Kommissionen informerade samtliga medlemsstater om felet och efter att ha kontrollerat de riktiga siffrorna från den berörda medlemsstaten offentliggjordes en ändring av nedsättningssatsen för den aktuella produkten från -51,54 % till -31,37 % ⁽⁴⁾.

Nedsättnings- (eller öknings-) satserna som tillämpas för traditionella importörer påverkas varje år av referensperiod som valts för deras tidigare import och den procentandel av den totala tillgängliga kvoten som de tilldelats. För tilldelningen av kvoter 2000, jämfört med samma förfarande 1999, var båda dessa faktorer annorlunda och båda påverkade negativt den nedsättningssats som gäller för KN-nr 691110 (samma princip och resultat gällde för alla andra kvoterade produkter).

Beträffande fördelningen kan mer specifikt sägas att referensimporten som nämnts var cirka 18 % högre 2000 (referensperiod: importen 1997 eller 1998) jämfört med tilldelningen 1999 (referensperiod: importen 1996 eller 1997), vilket ökade nedsättningssatsen, och att procentandelen av de totala kvoter som tilldelades traditionella importörer minskades från 75 % 1999 till 70 % 2000 för alla produktgrupper som omfattas av KN-kvoter, vilket ytterligare höjer den nedsättningssats som skall tillämpas för kvotåret 2000.

När det gäller den sista frågan kan nämnas att kvoterna tilldelas för hela gemenskapen och inte till enskilda medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT L 66, 10.3.1994.

⁽²⁾ EGT L 162, 26.6.1999.

⁽³⁾ EGT L 268, 16.10.1999.

⁽⁴⁾ EGT L 304, 27.11.1999.

(2000/C 374 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0622/00
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Irlands genomförande av EU:s miljölagstiftning

Skulle kommissionen kunna komma med en sammanfattning av alla de delar av EU:s miljölagstiftning som Irland ännu inte genomfört helt eller delvis, kommentera hur väl Irland svarat på kommissionens förfrågningar om information samt ange eventuella bekymmer beträffande specifika direktiv som man insett inte genomförts?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens årliga rapporter om övervakning av tillämpningen av gemenskapslagstiftningen för en översikt av de viktigaste frågorna om brott mot miljölagstiftningen i medlemsstaterna, inbegripet Irland.

Vad gäller kommentarer om Irlands meriter när det gäller att svara på kommissionens förfrågningar om information om miljöklagomål har kommissionen sedan mitten av 1999 systematiskt använt sig av formella skrivelser i enlighet med artikel 10 (tidigare artikel 5) och artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget för medlemsstater som inte svarar tillräckligt snabbt på sådana förfrågningar. Två sådana brev har skickats till Irland.

Parlamentsledamoten ombeds ange de specifika direktiv som hon avser.

(2000/C 374 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0623/00
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Anslag från Leader+ till Irland

De tidigare Leader-programmen har varit framgångsrika och har haft stor betydelse för landsbygdsområdena i Irland. Kan kommissionen, med tanke på att det råder stor osäkerhet kring anslagens omfattning och fördelning vid nästa omgång av Leader+, redogöra för läget i sina förhandlingar med den irländska regeringen samt ange när man kan räkna med att detaljerade planer för initiativ inom Leader+ offentliggörs, uttala sig om hur den tror att fördelningen per område kommer att se ut och ange exakt hur medlen kommer att delas ut?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 mars 2000)

Kommissionen håller på att slutföra texten till Leader+ och den slutliga versionen kommer att antas formellt och offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning inom kort. Medlemsstaterna kommer att uppmanas att lägga fram sina programförslag inom sex månader efter offentliggörandet. De har informerats om de föreslagna anslagen. Förhandlingarna med Irland kommer inte att påbörjas innan förslaget till program för Leader+ har lagts fram för kommissionen. Den detaljerade information som efterfrågas kommer att göras tillgänglig tillsammans med förslaget när Irland har valt ut lokala handlingsgrupper för finansiering.

(2000/C 374 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0624/00
från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Asylnivåer och steg mot en gemensam asyl- och invandringspolitik

Skulle kommissionen kunna tillhandahålla en översikt över den totala nivån av asylsökare som kommit in i EU det senaste året, och yttra sig om utvecklingen av nivån av asylsökare i EU de senaste fem åren, och ange nivån av asylsökare per capita, per medlemsstat, samt yttra sig över den senaste utvecklingen när det gäller utformningen av en gemensam asyl- och invandringspolitik?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Den senaste tidens utveckling av en gemensam asyl- och invandringspolitik framgår av avdelning IV i det nya EG-fördraget som trädde i kraft den 1 maj 1999, slutsatserna från Europeiska rådets särskilda möte i Tammerfors den 15–16 oktober 1999 (särskilt punkterna 3, 4 och 10–27), samt kommissionens arbetsdokument av den 3 mars 1999⁽¹⁾ om initiativet "Gemensamma normer för asylförfaranden", förslaget till rådets förordning om inrättande av Eurodac för jämförelse av asylsökandes och vissa andra utlänningars fingeravtryck av den 26 maj 1999⁽²⁾, förslaget till rådets direktiv om rätt till familjeåterförening av den 1 december 1999⁽³⁾, och förslaget till rådets beslut om bildande av en europeisk flyktingfond av den 14 december 1999.⁽⁴⁾ Kommissionen har till rådet och parlamentet även lagt fram en "resultattavla" över arbetet med att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom unionen.

Två tabeller över asylansökningar sänds direkt till ledamoten och parlamentets generalsekretariat.

⁽¹⁾ SEK(1999) 271 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1999) 260 slutlig.

⁽³⁾ KOM(1999) 638 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(1999) 686 slutlig.

(2000/C 374 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0626/00
från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(2 mars 2000)

Ämne: Kosovo: den serbiska minoritetens rätt till bostäder i säkra områden med serbisk majoritet

1. Känner rådet till att en stor del av dem som tillhör den serbiska minoriteten i Kosovo och som stannat kvar i området inte längre, efter det att den nya styrelsen installerats 1999, har möjlighet att fritt resa genom Kosovo och (antingen på temporär eller varaktig basis) bege sig till områden som står under den serbiska eller montenegrinska regeringens förvaltning? Känner rådet också till att denna befolkningsgrupp föraktas av den albanska minoriteten som i sin tur missgynnades mellan 1987 och 1999 och att den militära och politiska ledningen inte har tillräckliga personella resurser för att trygga resandet?

2. Kan rådet bekräfta att det under tiden i den kosovarska staden Orahovac för den serbiska befolkningen uppstått en situation som starkt påminner om situationen i den tidigare så kallade "safe haven" Srebrenica i Bosnien och Hercegovina, alltså att den befolkning som bor där isolerats från omgivningen där det bor en annan befolkningsgrupp som gärna skulle vilja bli av med den omringade minoriteten?

3. Hur avser rådet kunna förhindra att det till slut kommer att gå på samma sätt med den serbiska minoriteten i Orahovac som det tidigare gick med "safe haven" Srebrenica, alltså att den nederländska militären på platsen inte kan förhindra att den etniska grupp som dominerar i omgivningen intar området varefter ortsbefolkningen fördrivs eller rentav dödas?

4. Vad tänker rådet göra för att se till att alla invånare, som bor i den serbiska delen av Orahovac och andra isolerade områden och ur trygghetssynvinkel ser sig föranlåtna att lämna sitt nuvarande bosättningsområde för gott, får en möjlighet att bosätta sig i områden som står under den serbiska eller montenegrinska regeringens förvaltning eller eventuellt, efter att det nåtts en överenskommelse i saken med den albanska befolkningsmajoriteten, kan flytta till det område som ligger invid gränsen till Serbien norr om staden Kosovska Mitrovica och som sedan gammalt bebotts av serber?

Svar

(25 maj 2000)

Rådet hyser fortfarande stor oro över situationen för serber och andra etniska och religiösa minoriteter i Kosovo, och är bestört över att det omfattande våldet mellan olika etniska grupper fortsätter. Det nya utbrottet av fientliga aktioner i Mitrovica är bara det senaste exemplet på hur svårt det är att överbygga det hat och den misstro som byggts upp under årtionden. Denna situation kan mycket väl få svåra återverkningar i andra städer i Kosovo, däribland även Orahovac.

Rådet har vid upprepade tillfällen uttryckt sitt åtagande att sträva mot ett demokratiskt och multietniskt Kosovo i enlighet med FN:s säkerhetsråds resolution 1244, inbegripet ett obehindrat och säkert återvändande för alla flyktingar. FN:s säkerhetsråds resolution 1244 utgör således i alla avseenden grundvalen för EU:s politik. Rådet har dessutom vid otaliga tillfällen upprepat sitt starka fördömande av alla våldshandlingar och övergrepp och all intolerans och har gjort klart för ledarna i Kosovo att trovärdiga åtgärder i riktning mot en försoning mellan befolkningsgrupperna är en förutsättning för stöd från EU.

Den ärade parlamentsledamoten är med all säkerhet medveten om att rådet inte spelar någon direkt roll när det gäller säkerheten vid genomförandet av FN:s säkerhetsråds resolution 1244 — i detta syfte och på grundval av ett mandat från FN har Nato upprättat en säkerhetsstyrka på 50 000 man i området. Denna styrka (KFOR) har upprättats just i syfte att säkerställa trygghet och säkerhet för minoritetsgrupperna så att alla flyktingar och fördrivna personer i området uppmuntras att återvända. EU-länderna står för närvarande för 80 % av KFOR, och deltagande medlemsstater har nyligen beslutat att utöka sina kontingenter.

För att hjälpa till att bekämpa våld mellan olika etniska grupper och för att skapa den säkerhet som behövs för att förmå den icke-albanska befolkningen i Kosovo att stanna kvar i området och motivera dem som redan har gett sig av att återvända, stöder EU också UNMIK:s insatser för att bygga upp en civil polisstyrka i Kosovo. Som svar på värdanden från Bernard Kouchner och generalsekreteraren/höge representanten Javier Solana bidrog medlemsstaterna i mars 2000 med tillfälliga insatser för att förstärka UNMIK:s polisstyrka med ytterligare 320 poliser.

Om man beaktar de extremt svåra förhållandena under vilka KFOR och FN:s civila poliser måste arbeta anser rådet att man redan har åstadkommit mycket påtagliga framsteg i riktning mot de mål som anges i FN:s säkerhetsråds resolution 1244.

För att hantera den situation som råder i Kosovo har rådet även gett kraftigt stöd till upprättandet av FN:s uppdrag (UNMIK) genom att bidra till dess budget och till fullt ta ansvar för UNMIK:s fjärde pelare som har hand om återuppbyggnad och ekonomisk rehabilitering.

Rådet stöder också beslutet av Bernard Kouchner, särskild representant för FN:s generalsekreterare, att inrätta ett gemensamt interimistiskt förvaltningsråd genom vilket alla etniska grupperingar så småningom kommer att bli delaktiga i Kosovos förvaltning. Hittills har kosovoserberna vägrat att delta i detta och andra liknande organ. EU har uppmanat kosovoserberna att ompröva denna bojkott så att de kan delta i uppbyggnaden av ett multietniskt Kosovo och se till att de får ta plats i de förvaltningsstrukturer som håller på att ta form.

(2000/C 374 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0627/00**från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet**

(2 mars 2000)

Ämne: Kosovo: privatisering av statsägda företag i Kosovo innan detta stadfästs av behörig statlig myndighet

1. Kan rådet bekräfta att fabriker, gruvor, byggföretag och andra företag i Kosovo som från och med nationaliseringen och upphävandet av arbetarsjälvstyret 1994 till och med våren 1999 varit den jugoslaviska statens eller den däri belägna delstaten Serbiens egendom därefter privatiserats genom försorg av de nya myndigheterna?
2. Vem tillfaller, sedan Unmiks förvaltning installerats i Kosovo, inkomsterna från de statsägda företag som nämnts i punkt 1, däribland gruv- och industriföretaget "Trepca" som ännu 1996 exporterade varor till ett värde av 100 miljoner dollar och den del av banken "Jugobanka" som har anknytning till Kosovo och på vilken det franska företaget "Société Commerciale de Métaux et de Minéraux" gör anspråk?
3. Finns det i samband med privatiseringen utsikter till att beslutanderätten i företagen återgår till Kosovos befolkning eller är det bara kapitalstarka utländska företag som har möjlighet att ta över företag i Kosovo? Har utländska företag under tiden investerat i Kosovo och, om de gjort det, hur stora investeringar har det därvid rört sig om?
4. På vilken rättslig grund kan en privatisering äga rum i Kosovo utan den jugoslaviska eller serbiska regeringens medverkan eller samtycke, då man erinrar sig att Kosovo i praktiken visserligen inte sorterar under någondera av dessa regeringar men Kosovos statsrättsliga ställning fortfarande inte ändrats?
5. Är rådet berett att verka till förmån för att eventuella privatiseringar skall uppskjutas till dess att val förrättats och Kosovos statsrättsliga ställning definitivt reglerats så att den statsmakt som därvid erkänts i Kosovo i demokratisk ordning kan fatta beslut om de statsägda företagens egendom?

Svar

(25 maj 2000)

FN:s säkerhetsråd har genom resolution 1244 givit Förenta Nationernas uppdrag i Kosovo (UNMIK) myndighet över Kosovo:s befolkning och territorium, inbegripet all lagstiftande och verkställande makt, samt uppdrag att sörja för en övergångsadministration.

I förordning nr 1999/1 om övergångsadministrationens befogenheter, vilken undertecknades den 25 juli 1999, fastställs det att UNMIK skall förvalta lös och fast egendom, inbegripet medel, bankkonton och annan egendom på Kosovos territorium, tillhörande Förbundsrepubliken Jugoslavien, Republiken Serbien eller något av dess organ eller registrerade i deras namn.

Rådet känner till att UNMIK håller på att upprätta en databas med de 156 offentligt ägda företagen i Kosovo som ett första försök att på ett systematiskt sätt sammanställa information om offentligt ägda företag i Kosovo.

Enligt den information som rådet har erhållit slutför UNMIK för närvarande en privatiseringsstrategi, där hänsyn skulle tas till den försening som hänger ihop med behovet att klargöra äganderätten. Enligt denna skulle UNMIK förbereda ett system med förvaltnings-/hyreskontrakt, som kan ingås parallellt med detta klargörande. Privatisering i traditionell mening skulle övervägas så snart som frågan om äganderätten till icke privatägda företag avgjorts.

(2000/C 374 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0629/00**från María Ayuso González (PPE-DE) till kommissionen**

(3 mars 2000)

Ämne: EUGFJ-garantisektionen i EU:s olika medlemsstater under perioden 1997–1999

Kan kommissionen ange det totalbelopp som via EUGFJ-garantisektionen betalades ut till varje medlemsstat under åren 1997, 1998 och 1999, och samtidigt ange

- a) fördelningen per kapitel (jordbruksgrödor, socker, spånadsväxter och silkesmaskar, frukt och grönsaker, andra vegetabiliska sektorer eller produkter, produkter inom vinsektorn, tobak, mjölk- och mjölkprodukter, nötkött, färskött och getkött, griskött, ägg och fjäderfäkött, andra åtgärder till stöd för animaliska produkter, bidrag för förädlade jordbruksprodukter, bidrag i samband med livsmedelsstöd från gemenskapen, utdelning av jordbruksprodukter till de sämst ställda inom gemenskapen, kompletterande åtgärder, åtgärder för landsbygdsutveckling kopplade till marknadernas funktion, övriga åtgärder, inkomststöd samt Europeiska garantifonden för fisket) och
- b) fördelningen per stödtyp (exportbidrag, kompensatoriskt prisstöd, arealbidrag, kreatursbidrag, orienteringsbidrag, stöd till privat lagerhållning, uttag ur produktion och liknande åtgärder, kompensationsbelopp, kompletterande åtgärder i samband med översynen av den gemensamma jordbrukspolitikens samt utgifter för offentlig lagerhållning)?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(3 april 2000)

Kommissionen vill hänvisa ledamoten till den tjugosjunde och tjugooåttonde ekonomiska redogörelsen om Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ), garantisektionen ⁽¹⁾ för de uppgifter avseende 1997 och 1998 som begärs i den skriftliga frågans första del.

Den ekonomiska redogörelsen för 1999 är ännu inte tillgänglig. Därför sänder kommissionen ett utdrag ur de uppgifter för 1999 som skall ingå i redogörelsen, direkt till ledamoten och till parlamentets sekretariat.

Vad gäller den andra delen av ledamotens skriftliga fråga sänder kommissionen några kompletterande tabeller angående de begärda upplysningarna för 1997, 1998 och 1999, direkt till ledamoten och till parlamentets sekretariat.

Kommissionen vill dock betona att det ännu inte gjorts bokslut för budgetåret 1999, varför de tillhandahållna upplysningarna avseende 1999 inte bör betraktas som slutgiltiga.

⁽¹⁾ KOM(1998) 552 och KOM(1999) 568.

(2000/C 374 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0651/00**från Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Miljöskatt

I februari ägde ett möte rum i Palma de Mallorca där Eusebio Murrillo från styrelsen för regionalpolitik medverkade. Vid mötet diskuterades den regionala regeringens förslag om att införa en miljöskatt för de turister som besöker Balearerna.

Har Europeiska kommissionen tagit emot något förslag eller någon förfrågan om denna miljöskatt på Balearerna?

Om så är fallet, vilka rekommendationer har kommissionen givit den regionala regeringen på Balearerna angående miljöskatteprojektet?

På vilka villkor kan enligt Europeiska kommissionens uppfattning en sådan skatt införas?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Kommissionen kan informera ledamoten om att inget förslag om miljöskatt på Balearerna inkommit.

(2000/C 374 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0653/00

från Encarnación Redondo Jiménez (PPE-DE) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Användning av gemenskapsmedel för bevattningsanläggningar vid Guarofloden (Spanien)

1987 anslog kommissionen 645 miljoner pesetas (beslut C (87) 1626/13) som skulle användas för att bygga La Viñuela-fördämningen vid Guarofloden och annan infrastruktur för bevattningsanläggningar längs Guarofloden.

Endast arbetena på Guaroflodens västra strand har emellertid slutförts, medan arbetena på den högra stranden fortfarande inte är avslutade (faktablad A N 94 P 0101 inbegriper Guaro-bevattningen i Andaluciens verksamhetsprogram 94-99) En delegation från de människor som berörs har besökt generaldirektorat XVI i Bryssel utan att få något tillfredsställande svar av kommissionen.

Kan kommissionen förklara varför arbetena på den östra stranden inte avslutats? När kommer de att slutföras? Vilka insatser och resurser har kommissionen använt för att de som berörs av åtgärderna skall få fullständig information?

Svar från M. Barnier på kommissionens vägnar

(7 april 2000)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till de uppgifter som redan givits till Europaparlamentet om det aktuella projektet, bl.a. i svaret på J. Sakellarios skriftliga fråga E-1391/99⁽¹⁾, i kommissionens meddelande till framställningarna 249/99 och 391/99 samt i dess skrivelse av den 6 maj 1999 till D. Theato.

Enligt uppgifter från den berörda medlemsstaten är, utöver de tidigare medfinansierade arbetena för att bygga stommen till La Viñuela-dammen, även de arbeten som medfinansieras inom ramen för åtgärd 6.1.1 i det operativa programmet (OP) för Andalusien i perioden 1994-1999 samtliga belägna på Vélez-flodens västra strand och praktiskt taget slutförda. För övrigt uppges inte i faktabladet till det operativa programmet om projekten ligger på flodens högra eller västra strand, utan enbart att det handlar om "Obras de distribución en el Guaro".

Kommissionen vill påminna om att enligt subsidiaritetsprincipen skall medlemsstaten välja vilka projekt som skall medfinansieras. Enligt uppgifter från de nationella myndigheterna är det mycket troligt att de projekt som parlamentsledamoten hänvisar till kommer att genomföras under en senare programplaneringsfas, men myndigheterna uppger inte om de avser att söka medfinansiering från gemenskapen för dessa framtida utvecklingsarbeten.

⁽¹⁾ EGT C 170 E, 20.6.2000, s. 3.

(2000/C 374 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0656/00**från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Vägtunnel i hamnstaden Olbia på Sardinien

I sitt svar av den 21 december 1999 på min första fråga om tunneln i Olbia (E-2039/1999 ⁽¹⁾) behandlade kommissionen bara frågan om bedömning av miljöpåverkan. Jag hade även hänvisat till det faktum att ANAS (Azienda Nazionale Autonoma Strade), utan att företa någon anbudsinfordran, den 3 oktober 1991 anlätade det romerska företaget Tor di Valle för att bygga en tunnel i stället för den upphöjda vägförbindelsen, vilket stod i strid med Olbias hamnplan som gäller sedan den 26 juni 1981.

Anser inte kommissionen att man genom att tilldela ett företag kontrakt utan att ha genomfört en anbudsinfordran, har brutit mot europeiska regler om offentlig upphandling ⁽²⁾? Om ja, vilka åtgärder har den för avsikt att vidta för att dessa regler skall respekteras?

Kommissionen erkänner i sina anmärkningar om bedömningen av miljöpåverkan att en förhandsbedömning måste genomföras för att fastställa om det är nödvändigt att låta genomföra en bedömning av miljöpåverkan för projektet med tunneln och anslutande förbindelser. Denna förhandsbedömning har dock inte genomförts. Kommissionen tillägger dessutom att den kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att gällande gemenskapslagstiftning efterlevs.

Vilka åtgärder syftar kommissionen på? På vilket sätt har den för avsikt att säkerställa att omnämnda bedömning genomförs innan det är för sent, med hänsyn till hur långt man redan kommit i arbetet?

⁽¹⁾ EGT C 219 E, 1.8.2000, s. 73.

⁽²⁾ Jfr. rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 (EGT L 209, 24.7.1992, s. 1), 93/36/EEG av den 14 juni 1993 (EGT L 199, 9.8.1993, s. 1) och 93/37/EEG av den 14 juni 1993 (EGT L 199, 9.8.1993, s. 54).

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 april 2000)

Till följd av frågeställarens uppgifter sammankom kommissionen i december 1999 med de italienska myndigheterna, och bad dem tillhandahålla all information som krävs för att bedöma huruvida tunnelbygget i hamnen i Olbia är förenligt med gemenskapslagstiftningen om offentlig upphandling. De berörda myndigheterna åtog sig att snarast möjligt lämna de begärda uppgifterna, men påpekade att det kunde vara svårt att få fram sådana dokument snabbt, eftersom det rör sig om stadfästandet av ett kontrakt från 1991. Kommissionen har ännu inte erhållit de begärda dokumenten och har förberett en skrivelse för att påminna de italienska myndigheterna om de åtaganden som gjordes i fråga om att tillhandahålla den dokumentation som myndigheterna förfogar över.

Vad gäller miljökonsekvensbedömningen vill kommissionen betona att den i egenskap av fördragets väktare inte kommer att tveka att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att gemenskapsrätten respekteras, inbegripet överträdelseförfaranden i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget. Det ärende som frågeställaren avser måste dok granskas i ljuset av de uppgifter som kommissionen har begärt från de italienska myndigheterna, och som ännu inte överlämnats. I förfarandet enligt artikel 226 i EG-fördraget åligger det kommissionen att bevisa att en förpliktelse inte uppfyllts. Kommissionen har till uppgift att förse domstolen med de uppgifter den behöver för att avgöra om någon förpliktelse inte efterlevts. I detta sammanhang kan kommissionen inte förlita sig till antaganden.

(2000/C 374 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0661/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Galicien och de transeuropeiska järnvägsnäten

I de galiciska tidningarna har Galiciens ledare Manuel Fraga berättat, i sällskap med Kastilien-Léons ledare Lucas, att han tänker förhandla med kommissionen för att 600 000 miljoner pesetas ur Sammanhållningsfonden (3 610 miljoner euro) som är avsedda för Spanien skall användas för att Galicien, via Kastilien - León, skall ingå i de transeuropeiska näten för höghastighetståg.

Kan kommissionen klargöra vad dessa eventuella förhandlingar kommer att få för betydelse? Kommissionens ledamot Loyola de Palacio har ju flera gånger hävdat att beslutet om vilka linjer för höghastighetståg som skall finansieras ur Sammanhållningsfonden under perioden 2000–2006 skall fattas av den spanska regeringen, och Manuel Fragas möjlighet att påverka regeringsbeslutet borde vara ganska stort, särskilt då det gäller att undvika att Galicien hamnar utanför den betydelsefulla EU-moderniseringen av järnvägarna.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(3 april 2000)

Kommissionen kan inte uttala sig om innebörden i eller avsikterna med uttalanden från presidenter i autonoma regioner.

I uttalanden från kommissionären med ansvar för transportfrågor hänvisas till ett av de kriterier som måste uppfyllas av de projekt som kan komma i åtnjutande av en samfinansiering från Sammanhållningsfonden, i enlighet med artikel 10.5 i rådets förordning (EG) nr 1164/94⁽¹⁾ om inrättandet av Sammanhållningsfonden. I denna punkt fastslås att den prioritet som medlemsstaten ger ett visst projekt är ett av de kvalitativa kriterier som skall ingå i varje projekt som föreläggs kommissionen för godkännande. Vad gäller projekt på transportområdet, och i synnerhet de som ingår i utbyggnaden av de transeuropeiska transportnäten, är de centrala myndigheterna ansvariga för upprättandet av de nationella prioriteringarna.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

(2000/C 374 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0665/00**från Roberto Bigliardo (TDI) till kommissionen**

(29 februari 2000)

Ämne: Förenade kungarikets medverkan i avlyssningssystemet Echelon

Känner kommissionen till de avslöjanden som har gjorts om den så kallade Campbell-rapporten i olika tidningar och i ett tv-program som sändes på den internationella franskspråkiga kanalen TV5 den 21 februari 2000? I denna rapport uppmärksammas Förenade kungarikets medverkan i ett telekommunikationssystem för avlyssning som USA infört även i Europa.

I enlighet med ett hemligt avtal med USA från 1948 förvarar Förenade kungariket på sitt territorium den utrustning som krävs för detta jättelika "öra" som kan användas för avlyssning av all slags kommunikation.

Enligt Campbell-rapporten har USA inte använt detta system endast för militära ändamål, utan även för att gynna amerikanska företag och handelsbolag på deras europeiska motsvarigheters bekostnad.

Känner kommissionen till dessa avslöjanden?

Anser kommissionen inte att Förenade kungariket har brutit sin solidaritetspakt med de övriga medlemsstaterna?

Anser kommissionen inte att den i detta fall bör föreslå att ministerrådet beslutar om påföljder för Förenade kungariket eftersom detta land har kränkt Amsterdamfördraget?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till sitt uttalande om Echelon under parlamentets sammanträdesperiod III i mars ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europarlamentets debatter (mars 2000).

(2000/C 374 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0668/00

från Isidoro Sánchez García (ELDR) till kommissionen

(29 februari 2000)

Ämne: Tillämpningen av artikel 299.2 inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken

Kommissionen har uppnått en politisk kompromiss för att ta in frågan om en särskild stadga för de yttersta randområdena i sitt arbetsprogram för år 2000. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken med avseende på tillämpningen av artikel 299.2 i fördraget om Europeiska unionen?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(22 mars 2000)

Vad gäller tillämpningen av EG-fördragets nya artikel 299.2 (f.d. artikel 227), hölls den 23 november 1999, på initiativ av kommissionens ordförande, ett partnerskapsmöte vid vilket ledamöter av Europaparlamentet träffade företrädare för de sju regionerna och de tre berörda medlemsstaterna. Mot bakgrund av detta möte och de skrivelser som presenterats av regionerna och medlemsstaterna utarbetar kommissionen den rapport som Europeiska rådet begärde vid sitt möte i Köln.

I enlighet med artikel 299.2 avser kommissionen att även fortsättningsvis beakta de yttersta randområdenas särdrag och speciella förutsättningar, i synnerhet inom jordbrukssektorn. Efter det att rapporten har godkänts kommer kommissionen i enlighet med sitt arbetsprogram för år 2000 att för parlamentet och rådet lägga fram de förslag till ändringar av rådets förordningar som bedöms nödvändiga vad gäller jordbruksdelarna i Posei-programmen.

(2000/C 374 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0671/00

**från Antonio Tajani (PPE-DE), Stefano Zappalà (PPE-DE),
Giorgio Lisi (PPE-DE), Francesco Fiori (PPE-DE), Raffaele Fitto (PPE-DE),
Raffaele Costa (PPE-DE), Raffaele Lombardo (PPE-DE)
och Francesco Musotto (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Åsidosättande av EU: s lagstiftning om kloning av människor

Vilka initiativ avser kommissionen att ta till följd av att Europeiska patentverket i München tillåtit registrering av ett patent för att mångfaldiga embryon?

Hur avser den att skydda personens grundläggande rättigheter och förhindra att det i Europeiska unionen, till skillnad från vad som är fallet i sådana stater som Förenta staterna och Japan, skall gå att patentera förfaranden för genmanipulation av celler i syfte att erhålla levande organismer?

Hur avser kommissionen att förfara för att se till att den text som godtagits i München kategoriskt utesluter möjligheten att klona människor?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(25 april 2000)

Europeiska patentverket är inte någon gemenskapsinstitution och dess verksamhet styrs av Europeiska patentkonventionen (EPK). Konventionen är en internationell överenskommelse som 19 stater, inklusive alla medlemsstater, biträtt. Genomförandeförordningarna till EPK ändrades förra året för att beakta Europaparlamentets och rådets direktiv 98/44/EG av den 6 juli 1998 om rättsligt skydd för biotekniska uppfinningar⁽¹⁾. Förordningarna, som följer direktivets ordalydelse, säger uttryckligen att förfaringssätt för kloning av mänskliga varelser, förfaringssätt för ändring i den genetiska identiteten hos mänskliga könsceller och användning av mänskliga embryon för industriella eller kommersiella ändamål inte är patenterbara.

Efter den diskussionen som uppstått efter beviljandet av Europapatent EP0695351 skrev kommissionen till EPK och uttryckte sin oro över beviljandet av patentet och uppmanade EPK att snarast möjligt ompröva sitt beslut. Resultatet av detta är att EPK fastställt ett datum betydligt fortare än vad som är brukligt för att granska de överklaganden som redan lämnats in avseende patentet. Förfarandet öppnades formellt den 29 mars 2000 och ett preliminärt beslut väntas komma inom kort. Kommissionen kommer att följa detta ärende mycket noga och kommer, om EPK:s åtgärder skulle visa sig vara otillräckliga, att undersöka alla möjligheter — inklusive ett formellt överklagande av detta patent genom antingen kommissionen eller gemenskapen.

⁽¹⁾ EGT L 213, 30.7.1998.

(2000/C 374 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0673/00

från Cristiana Muscardini (UEN) och Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Överföring av personuppgifter och respekt för privatlivet

I kraft av artiklarna 29 och 31 i direktiv 95/46⁽¹⁾ om överföring av personuppgifter har garantigruppen och kommittén för skydd av uppgifter erkänts vara organ som är av väsentlig betydelse vid diskussionerna för att fastställa regler kring tillämpningen av direktivet utanför EU:s territorium och närmare bestämt i USA. Med denna stat har förhandlingar inletts, men trots att dessa har pågått i två års tid går det inte att förutse när de kan komma att avslutas.

1. Kan kommissionen uppge vilka punkter i fråga om garantier som EU anser är grundläggande och inte kan lösas på det sätt som förhandlingarna för närvarande förs?
2. Är skillnaderna mellan de berörda rättsordningarna så djupgående att det inte kommer att vara möjligt att uppnå en kompromiss som ger säkra garantier för medborgare och konsumenter?
3. Riskerar inte omständigheten att den europeiska sidan har godtagit principen om självreglering som USA har föreslagit ("safe harbour") att försvaga skyddet för privatlivet och reglerna i direktivet?

4. Vore det, med hänsyn till risken för att det inte kan förutsägas när förhandlingarna kommer att slutföras, inte bättre att använda sig av avtalsbaserade lösningar för att överföra uppgifter till tredje land, liknande dem som har utarbetats av Europarådet och Internationella Handelskammaren?
5. Anser kommissionen inte att EU:s främsta krav är att garantera ett lämpligt skydd för de europeiska medborgarnas personuppgifter och att trygga rättssäkerheten för våra företag?

(¹) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(2 maj 2000)

Den informella dialog som kommissionen har fört med det amerikanska handelsministeriet i enlighet med artikel 25 i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ledde fram till ett preliminärt ställningstagande i slutet av mars 2000. Parlamentet har redan informerats om att kommissionen för närvarande rekommenderar att medlemsstaterna som sammanträder i artikel 31-kommittén skall granska det amerikanska förslaget om "safe harbor" i syfte att anta ett positivt yttrande om den skyddsnivå som ges. När ett sådant yttrande avges kommer kommissionen att, på grundval av artikel 25.6 i dataskyddsdirektivet, kunna anta ett beslut varigenom "safe harbor" anses ge ett adekvat skydd vid överföring av personuppgifter till de amerikanska företag som deltar.

Företag som frivilligt ansluter sig till självregleringssystemet i enlighet med "safe harbor"-principerna måste på ett entydigt sätt offentliggöra att de förpliktar sig att följa principerna och att de är underställda ett amerikanskt offentlighetsorgan. Om principerna inte efterlevs skall detta organ ha behörighet att handlägga klagomål och vidta åtgärder mot illojala och bedrägliga metoder samt utdöma ersättning till enskilda, oavsett i vilket land de bor eller vilken nationalitet de har.

Kommissionen anser att dessa garantier är tillräckliga både för gemenskapens marknadsaktörer och medborgare och anser därför inte att det föreslagna beslutet om adekvat uppgiftsskydd kommer att underminera bestämmelserna i direktivet. Kommissionen vill särskilt påminna om att arbetsgruppen med företrädare för medlemsstaternas tillsynsmyndigheter som inrättats enligt artikel 29 i direktivet anser att självreglering i princip kan vara ett effektivt integritetsskydd (¹).

Det är inte bara kommissionens målsättning att avsluta förhandlingarna med USA så snabbt som möjligt, utan även att inleda förfaranden som leder fram till antagandet av ett beslut av kommissionen som grundar sig på artikel 26.4 i dataskyddsdirektivet och som erkänner avtalsklausuler som erbjuder tillräckligt skydd vid uppgiftsöverföringar till tredje land. Kommissionen anser att sådana klausuler behövs som ett komplement till beslut om adekvat skydd för vissa tredje länder och sektorer i tredje länder, genom att gemenskapens aktörer därigenom får ett instrument att tillgå för uppgiftsöverföringar till tredje land som fastställs från fall till fall.

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att gemenskapen i första hand skall sörja för ett adekvat skydd vid överföring av personuppgifter till tredje land och trygga rättssäkerheten för de europeiska företagen. Kommissionen anser att den har arbetat framgångsrikt för att uppnå dessa båda mål.

(¹) Arbetsdokument 12 "Överföring av personuppgifter till tredje land: tillämpning av artiklarna 25 och 26 i EU:s dataskyddsdirektiv", som antogs den 24 juli 1998 och finns på följande webbplats: http://europa.eu.int/comm/internal_market/en/media/dataprot/index.htm.

(2000/C 374 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0677/00**från Antonios Trakatellis (PPE-DE), Ioannis Marínos (PPE-DE)
och Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Strukturförändringar i grekisk ekonomi: försäkringssystemet och finansieringen av försäkringsfonderna

Ett av de mest kritiska problem som nästa grekiska regering kommer att ställas inför är frågan om det sociala säkerhetssystemet och – framförallt – problemet med finansieringen av försäkringsfonderna som samlat på sig enorma underskott, något som nu hotar deras normala finansiering och utbetalningen av pensionerna. Problemet har antagit explosionsartade dimensioner eftersom klyftan mellan arbetstagare och pensionärer, till följd av att befolkningen åldras, kontinuerligt minskar. I detta nu utgör det sammanlagda antalet pensionärer 60 procent i relation till den aktiva befolkningen och representerar ca 25 procent av Greklands sammanlagda befolkning. Tilläggas kan att arbetsmarknaden är oelastisk och att arbetslösheten är hög, över 11 procent.

Eftersom man hela tiden skjuter upp vidtagandet av seriösa åtgärder för att ta itu med frågan tillspejtas problemet hela tiden. Mot bakgrund av detta vill vi fråga kommissionen:

1. Hur förhåller sig kommissionen till problemet med socialförsäkringarna och den grekiska regeringens passivitet när det gäller att vidta nödvändiga åtgärder och förverkliga de reformer som situationen skulle kräva?
2. Hur stort är det sammanlagda underskottet för försäkringskassorna och fonderna, vad vill detta säga i procent av det offentliga underskottet och hur skall dessa underskott tacklas utan att detta leder till ökade produktionskostnader och försvagad konkurrenskraft, till allt större offentliga underskott och nya krav om devalvering?
3. I vilken riktning bör reformerna för att garantera säkra och stabila pensioner och fungerande pensionssystem styras?
4. Hur skall försäkringsfonderna frigöra sig från det statligt ingripande som innebär att fonderna tvingas binda sitt kapital vid räntebelagda statsobligationer eller vid depositioner i Greklands bank, vilket leder till olönsamma investeringsformer och till olönsam användning av fondkapital?
5. Hur skall inte bara arbetstagarna utan även pensionärerna försäkra sig i framtiden, utan att detta skall behöva leda till ytterligare inkomstförluster för deras räkning? I detta sammanhang kan nämnas att man uppskattar att 18 procent av deras reella inkomster gick förlorade under perioden 1985–1998.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

De enda bindande gemenskapsreglerna inom området för social trygghet gäller å ena sidan lika behandling av män och kvinnor och å andra sidan samordning av medlemsstaternas regler för de sociala trygghetssystemen till förmån för migrerande arbetare och deras familjer.

Organisation och förvaltning liksom villkor för beviljande av olika bidrag är frågor som ligger inom medlemsstaternas befogenheter, under förutsättning att de ovan nämnda gemenskapsreglerna respekteras.

För att klara de gemensamma utmaningar som de nationella bestämmelserna brottas med har kommissionen emellertid sedan 1990 arbetat med en analys i samråd med medlemsstaterna. Därför har rådet antagit rekommendation 92/441/EEG av den 24 juni 1992 om gemensamma kriterier för tillfälliga resurser och socialtjänstförmåner i de sociala trygghetssystemen ⁽¹⁾ och rekommendation 92/442/EEG av den 27 juli 1992 om överensstämmelse mellan mål och åtgärder för de sociala trygghetssystemen ⁽¹⁾.

För att genomföra dessa rekommendationer har kommissionen påbörjat en samordnad strategi för att modernisera social trygghet, b.l.a. genom meddelandet av den 14 juli 1999, En samordnad strategi för att modernisera social trygghet ⁽²⁾, vilken har bekräftats i rådets slutsatser av den 17 december 1999, där man föreskriver inrättandet av en grupp av tjänstemän på hög nivå med representanter från medlemsstaterna som skall följa genomförandet av denna strategi. Gruppen har bildats provisoriskt. Kommissionen har

antagit ett förslag till rådets beslut som formaliserar gruppens existens⁽³⁾. Inom ramen för denna strategi ingår också Europeiska rådets slutsatser från mötet i Lissabon den 23-24 mars 2000.

Kommissionen förfogar inte över den information som efterfrågas i punkt 2 och 4.

⁽¹⁾ EGT L 245, 26.8.1992.

⁽²⁾ KOM(1999) 347 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2000) 134 slutlig.

(2000/C 374 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0683/00
från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Direktivet om upphovsrätt

I sitt tidigare svar på fråga H-0691/99⁽¹⁾ framhöll kommissionen att man fruktade att en mera begränsande utformning av artikel 5.1 i direktivet om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället skulle kunna medföra en risk för att nätverken inte skulle fungera på bästa sätt.

Under tiden har rådet antagit en politisk överenskommelse om förslaget till direktiv om elektronisk handel som innehåller bestämmelser som undantar mellanhänder från ansvar beträffande innehåll som överförs eller finns tillgängligt på deras nätverk, inbegripet innehåll som omfattas av upphovsrätt.

Kan kommissionen förklara varför man fortfarande behöver ett omfattande undantag när det gäller upphovsrätt för mellanhänder på Internet i artikel 5.1, när man vet att detta undantag i synnerhet vad gäller (cachning) på ett snabbt medium kan motsäga några av bestämmelserna i direktivet om elektronisk handel?

⁽¹⁾ Europarlamentets debatter (december 1999).

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(2 maj 2000)

Den undantagsbestämmelse i artikel 5.1 i förslaget till direktiv om upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället⁽¹⁾ som handlar om vissa tillfälliga mångfaldiganden på nätverken i samband med ett tekniskt förfarande, är en nödvändig konsekvens av den omfattande definitionen av mångfaldiganderätten i artikel 2 i samma förslag. Genom denna erbjuds leverantörer av tjänster och tillgångsmöjligheter rättslig säkerhet för sin verksamhet, eftersom vissa mångfaldiganden undantas från mångfaldiganderätten genom denna bestämmelse. Enligt kommissionen är undantagsbestämmelserna och begränsningen av rättigheterna i artikel 5 i förslaget, i kommissionens ändrade version⁽²⁾, inte särskilt långtgående, men garanterar dock en rimlig jämvikt mellan rättighetshavarnas och andra berörda gruppers rättmätiga intressen (bl.a. telekommunikationsleverantörer, användare och konsumenter).

Behovet av ett sådant undantag ökade i och med antagandet av en gemensam ståndpunkt om förslaget till ett direktiv om e-handel⁽³⁾, eftersom det senare inte innebär något harmoniserat skydd av upphovsrätt i sig, utan snarare i fråga om överträdelse av bl.a. upphovsrätten gäller vissa aspekter av ansvar för verksamhet i nätverkets omgivning.

Kommissionen har utarbetat och förhandlat om bägge initiativen för den inre marknaden parallellt. Dessa initiativ kompletterar varandra genom sina mål att inom den inre marknaden garantera en sammanhängande och lämplig ram för informationssamhället.

⁽¹⁾ EGT C 108, 7.4.1998.

⁽²⁾ EGT C 180, 25.6.1999.

⁽³⁾ EGT C 169, 16.6.1999.

(2000/C 374 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0687/00**från Michel Hansenne (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Varors ursprung — tullförmåner

För att gemenskapen skall bevilja tullförmåner vid import av varor från vissa utvecklingsländer måste ett ursprungsbeskrifningscertifikat (formulär A) som utfärdats av tullmyndigheterna i ursprungslandet visas upp. Vilka påföljder tillämpas i allmänhet för den europeiska importören — utan att i detalj gå in på de nationella lagstiftningarna — om det efter importen till gemenskapen framkommer att ursprungslandet inte fastställs i enlighet med gemenskapsbestämmelserna? Vilka påföljder tillämpas för den tulltjänsteman som utfört tullformalitetskontrollerna vid importen till gemenskapen?

Har kommissionen de två senaste åren anordnat kurser i gemenskapens ursprungsregler i följande länder: Rwanda, Kongo-Brazzaville, Kongo-Kinshasa, Liberia, Algeriet och Indonesien?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Den påföljd som vanligen skulle tillämpas för gemenskapsimportören i det fall som parlamentsledamoten beskriver skulle vara att betala de icke-preferentiella tullarna även om han inte kan överföra dessa tullbelopp till de personer till vilka han i mellantiden har sålt varorna. Importören kan endast undgå detta om hans rättmätiga tillit, under särskilda förhållanden, är skyddad enligt domstolens rättspraxis. Detta är inte fallet när ursprungscertifikat A har utfärdats på grundval av oriktiga uppgifter från exportören. Enligt denna rättspraxis påtar sig en tullagent, genom sitt ämbete, ansvar för att de dokument som han lägger fram för tullmyndigheterna är riktiga.

Under de två senaste åren har kommissionen anordnat flera utbildningsseminarier i de preferentiella ursprungsreglerna enligt Lomékonventionen. Dessa seminarier anordnas regionalt i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS). I juli 1998 hölls två kurser för Västafrika, dels i Elfenbenskusten (deltagare: Benin, Burkina Faso, Kap Verde, Elfenbenskusten, Mali, Mauretanien, Niger, Senegal och Togo) och dels i Ghana (deltagare: Gambia, Ghana, Liberia, Nigeria och Sierra Leone). I mars 1999 anordnades ett seminarium för Centralafrika i Kamerun (deltagare: Burundi, Kamerun, Kongo (Brazzaville), Demokratiska republiken Kongo (Kinshasa), Gabon, Ekvatorialguinea, Rwanda, Centralafrikanska republiken, São Tomé och Tchad).

(2000/C 374 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0688/00**från Robert Goebbels (PSE) till rådet**

(13 mars 2000)

Ämne: Eventuell revidering av artikel 105.6 i EG-fördraget

I artikel 105.6 i EG-fördraget fastställs det att rådet får "tilldela ECB särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansinstitut med undantag av försäkringsföretag".

Det krävs emellertid övergripande tillsyn över den stora europeiska marknaden för finansiella tjänster som för tillfället håller på att inrättas, framför allt efter det stora antalet sammanslagningar/uppköp och korsäggande mellan banker, försäkringsföretag, investeringsfonder och andra verksamma organ inom den finansiella sektorn. Flera medlemsstater inom EU har redan inrättat, eller håller på att inrätta, ett nationellt och unikt tillsynssystem för hela den finansiella sektorn, inklusive försäkringsföretagen.

Borde man inte dra fördel av regeringskonferensen för att föreslå en ändring av artikel 105.6 i syfte att fastställa den rättsliga grund som behövs för att rådet skall kunna tilldela ECB särskilda uppgifter också i samband med tillsynen över försäkringsföretag?

Svar

(18 maj 2000)

Rådet påminner den ärade parlamentsledamoten om att det i enlighet med artikel 48 (f.d. artikel N) i Fördraget om Europeiska unionen tillkommer deltagarna i regeringskonferensen, dvs. företrädarna för medlemsstaternas regeringar, att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i fördragen. Om det är fråga om institutionella ändringar på det monetära området skall även Europeiska centralbanken höras.

(2000/C 374 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0690/00**från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Inrättandet av en halkkörningsbana i Luxemburg

Principen om etableringsfrihet, som fastslås i artikel 43 i Fördraget om Europeiska gemenskapen och enligt vilken det är förbjudet att på något sätt begränsa etableringsfriheten för en medborgare från en medlemsstat på en annan medlemsstats territorium, utgör en av Europeiska unionens grundpelare.

Enligt denna rättighet är alla former av begränsningar förbjudna om en medborgare från en medlemsstat önskar öppna filialer eller dotterbolag på en annan medlemsstats territorium. Följaktligen kan dessa medborgare bilda och driva företag i enlighet med den etableringslagstiftning som gäller för landets egna medborgare.

Har den luxemburgska staten rätt att neka en icke-luxemburgsk unionsmedborgare etableringsfrihet med motivet att det företag som denne skulle vilja inrätta förmodligen inte kommer att vara lönsamt? Känner kommissionen till att en italiensk medborgare råkade ut för detta då han på grundval av en förordning från transportministeriet av den 19 juni 1995 ville inrätta en halkkörningsbana i Luxemburg men nekades etableringstillstånd med motivet att det enligt en ekonomisk utvärdering gott och väl räckte med en enda sådan bana i landet?

Leder inte denna godtyckliga vägran till en förvrängning av reglerna om fri konkurrens och reglerna om den fria marknaden och till att de luxemburgska medborgarnas valfrihet påverkas negativt?

Känner kommissionen dessutom till att det luxemburgska transportministeriet den 8 maj 1999 offentliggjorde en andra förordning, varmed förordningen av den 19 juni 1995 ändrades, om inrättandet av en halkkörningsbana i Luxemburg. Denna förordning innehåller nya tekniska bestämmelser som innebär att monopoliet för den enda bana som finns i Colmar-Berg och som ägs av Good Year bibehålls?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 april 2000)

Som frågeställaren påpekar gäller principen om fri etableringsrätt i artikel 43 (f.d. artikel 52) i EG-fördraget både fysiska och juridiska personer. Som en följd därav är det tillåtet att etablera agenturer, filialer och dotterföretag i andra medlemsstater än där moderbolaget är beläget.

Kommissionen vill dock påpeka att begränsningar i utövandet av denna frihet kan vara förenliga med principen i artikel 43 i EG-fördraget, när skälen till begränsningarna är av stort allmänintresse och när de står i proportion till de mål som man vill uppnå. Sådana skäl kan omfatta intressen av ekonomisk natur.

Den särskilda situation som frågeställaren åberopar känner kommissionen till. Utifrån den information som kommissionen har fått verkar det inte som om de luxemburgska myndigheternas avslag av ekonomiska skäl är förenligt med artikel 43 i EG-fördraget. Beslutet, som bygger på en förordning som hade upphört att gälla i Luxemburg då kommissionen blev informerad, kan inte underkastas ett underlåtelseförfarande i

enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget men kan överklagas inför nationell instans av den berörde.

Kommissionen har likaså fått veta att transportministeriets förordning av den 19 juni 1995 har upphävts och ersatts med en förordning av den 8 maj 1999. Den innehåller detaljerade kriterier för antagning till utbildning och dessutom för utbildningens utformning. Kommissionen har ingen information som visar att dessa kriterier leder till en monopolställning för centrumet i Colmar-Berg.

(2000/C 374 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0694/00

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Kärnsäkerhet, Konventionen om kärnsäkerhet och Sellafield

Konventionen om kärnsäkerhet trädde i kraft i oktober 1996. Kan kommissionen meddela vilka medlemsstater som har skrivit under och om Storbritannien finns med bland dessa?

Granskningen av kärnsäkerheten (dvs en granskningsprocess utförd av likar) som föreskrivs i konventionen skulle vara genomförd i april 1999. Kan kommissionen ge en uppdatering av resultatet av granskningen och kommentera angående eventuella senare händelser på detta område?

Skulle kommissionen, med tanke på den stränga inställning som man har haft angående säkerheten för kärnkraftverk i kandidatländerna, kunna redogöra för sin ståndpunkt när det gäller Sellafield:s kärnkraftverk i Storbritannien med hänsyn till den senaste officiella kritiken⁽¹⁾ av kärnkraftverket och visa vilka vidare åtgärder kommissionen anser måste vidtas av myndigheterna på alla nivåer?

⁽¹⁾ Inkluderas i en rapport av den brittiska kärnkraftsinspektionen publicerad fredagen den 18 februari 2000.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(4 april 2000)

Alla medlemsstater och Europeiska atomenergigemenskapen är parter till 1994 års konvention om kärnsäkerhet⁽¹⁾. Det första granskningsmötet enligt konventionen ägde rum den 12–23 april 1999 i Wien. Europeiska atomenergigemenskapen var vid den tidpunkten ännu inte part till konventionen, och deltog inte i mötet. Förenade kungariket lade fram sin nationella rapport och deltog i mötet. Internationella atomenergiorganet (IAEA), som sköter sekretariatet när konventionens parter möts, lade ut en sammanfattning från mötet på Internet (<http://www.iaea.org/worldatom/glance/legal/revmtg0199.html>).

Konventionen gäller säkerheten vid landbaserade kärnkraftverk, och Sellafield omfattas alltså inte av konventionen. En av de viktigaste bestämmelserna i konventionen, artikel 8 (Tillsynsorgan) bör dock betonas. Den har följande lydelse: "1. Varje fördragsslutande part skall upprätta eller utse ett tillsynsorgan som anförtros genomförandet av den lagstiftning och det regelverk som avses i artikel 7 och som tilldelas den befogenhet, den kompetens och de finansiella och mänskliga resurser som behövs för att fullgöra sina tilldelade skyldigheter. 2. Varje fördragsslutande part skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa en effektiv åtskillnad mellan tillsynsorganets funktioner och de funktioner som tillkommer någon annan instans eller organisation, som ägnar sig åt främjandet eller utnyttjandet av kärnenergi." I de flesta länder (däribland Förenade kungariket) är tillsynsorganets uppgifter inte begränsade till de kärnkraftsinstallationer som omfattas av konventionen.

Den strikta attityden gentemot kandidatländerna antogs på grundval av tydliga gemensamma politiska traditioner som förs över från medlemsstaterna. Det finns inga liknande traditioner för kärnkraftsanläggningar inom gemenskapen. Kommissionen har dock redan diskuterat den brittiska tillsynsmyndighetens rapport med det berörda företaget, och har kommit överens om att sammanträffa med högre tjänstemän på företaget för att se över vilka åtgärder som kan vidtas för att förbättra säkerheten på anläggningen de kommande veckorna.

Gemenskapens viktigaste krav beträffande skydd mot följderna av joniserande strålning fastställs i rådets direktiv 96/29/Euratom om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning⁽¹⁾. Kommissionen kommer att fortsätta samarbetet med de brittiska myndigheterna för att få till en fullständig tillämpning av gemenskapsbestämmelserna. Det finns hittills inget som styrker att den senaste tidens kritik beträffande anläggningen i Sellafield har några implikationer när det gäller strålning.

⁽¹⁾ 1999/819/Euratom: Kommissionens beslut av den 16 november 1999 om Europeiska atomenergigemenskapens (Euratom) anslutning till 1994 års konvention om kärnsäkerhet, EGT L 318, 11.12.1999.

⁽²⁾ EGT L 159, 29.6.1996. Genom direktiv 96/29/Euratom upphävs tidigare direktiv från och med den 13 maj 2000.

(2000/C 374 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0695/00

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(3 mars 2000)

Ämne: Diskriminering av föräldrar till mentalt handikappade barn hos vissa försäkringsbolag

Anser kommissionen att det överensstämmer med principerna om icke-diskriminering när vissa försäkringsbolag kräver dubbelt så höga premier för livförsäkringar av föräldrar till mentalt handikappade barn?

Om ingenting i Europeiska unionens lagar och författningar för närvarande motsäger en sådan orättvisa, har kommissionen inte för avsikt att föreslå en icke-diskriminerande lösning för ingåendet av denna typ av försäkringskontrakt?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(11 april 2000)

Kommissionen känner till att det pågår förhandlingar om förnyelse av den tillfälliga (ett år), kollektiva dödsfallsförsäkring med valfri anslutning som den franska föreningen för föräldrar och vänner till mentalt handikappade (Unapei) tecknat hos ett franskt försäkringsbolag. Enligt de senaste uppgifterna har försäkringsbolaget beslutat att fortsätta diskussionerna med Unapei och i avvaktan på utgången behålla garantierna för innevarande år utan att öka avgifterna eller försämra förmånerna.

Kommissionen som delar de berörda föräldrarnas oro önskar verkligen att förhandlingarna leder till att de befintliga garantierna förblir oförändrade.

Vad beträffar gemenskapsrätten på detta område är kommissionen angelägen om att framhålla det faktum att principen om fri prissättning har fastslagits i de tre försäkringsdirektiven, och då särskilt tredje livförsäkringsdirektivet⁽¹⁾. Dessutom avskaffas förhandskontroller och systematiska kontroller av premierna och de försäkringskontrakt som försäkringsbolagen erbjuder. Vanligtvis bygger bolagens beräkningar av premierna på en avvägning mellan uppburna avgifter och de avsättningar som måste göras för att täcka framtida utbetalningar, varvid de tar hänsyn till de försäkringsmatematiska principerna.

Kontrollen av försäkringsbolagen åligger helt myndigheterna i respektive medlemsstat och därför kan kommissionen inte granska de försäkringspremier som föreslås och uttala sig om nivåerna. Det är de nationella tillsynsmyndigheterna som skall se till att försäkringspremierna enligt rimliga försäkringsmatematiska principer är tillräckliga för att bolagen skall kunna uppfylla sina försäkringsåtaganden.

Dessutom måste försäkringsbolagen offentliggöra på vilka grunder och enligt vilka metoder de har beräknat de tekniska avsättningarna. Försäkringstagaren har rätt att skriftligen få klara och exakta uppgifter om de premier som anses lämpliga och om sättet för handläggning av klagomål och, i förekommande fall, om det finns ett särskilt organ som handlägger sådana klagomål, utan att detta påverkar rätten att vidta rättsliga åtgärder.

- (¹) Direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG (tredje livförsäkringsdirektivet), EGT L 360, 9.12.1992.

(2000/C 374 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0702/00

från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(17 mars 2000)

Ämne: Omöjligheten i att erhålla den nederländska ersättningen för arbetsoförmögna ungdomar med handikapp (Wajong) vid flytt utomlands

Den nederländska lagstiftningen angående ersättning för arbetsoförmögna ungdomar med handikapp (Wajong) har av de nederländska myndigheterna placerats i bilagan till artikel 10 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 (¹) vilket innebär att ett bidrag enligt dessa bestämmelser inte längre erhålls för vid bosättning i utlandet.

1. Enligt ingressen i rådets förordning (EEG) nr 1247/92 (²) utgör "behovet" det viktigaste kriteriet för beviljandet av detta bidrag. Anser kommissionen att "Wajong-bidraget" uppfyller detta villkor med hänsyn till att detta är en ersättning som enligt bestämmelserna gäller samtliga medborgare oberoende av andra inkomster?
2. Håller kommissionen med mig om att det faktiskt endast är förmåner som är inkomstprövade som skall tas med i bilagan?
3. I vilken utsträckning anser kommissionen att den fria rörligheten för anställda och egenföretagare i enlighet med EG-fördragets artiklar 39 och 42 skadas om nu barn till dessa anställda och egenföretagare inte kan erhålla det aktuella bidraget vid bosättning i utlandet?
4. I artikel 4.2a talas om särskilda förmåner. Är kommissionen beredd att ge en närmare definition av begreppet "särskilda"?

(¹) EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

(²) EGT L 136, 19.5.1992, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(2 maj 2000)

Genom förordning (EEG) nr 1408/71 (¹) och dess tillämpningsförordning nr 574/72, som gäller samordning av de olika systemen för social trygghet, säkerställs lika behandling med inhemska medborgare, export av sociala förmåner inom gemenskapen, sammanläggning av försäkringsperioder och fastställande av vilken lagstiftning som skall tillämpas för att migrerande arbetstagare inte skall missgynnas i förhållande till dem som varit yrkesverksamma i en enda medlemsstat.

Tillämpningsområdet för denna gemenskapslagstiftning omfattar även särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som är avsedda att antingen täcka de risker som nämns i förordningen, i stället för eller som tillägg till andra förmåner, eller enbart säkerställa ett särskilt skydd för funktionshindrade (enligt artikel 4.2a i förordning (EEG) nr 1408/71). Enligt artikel 10 i samma förordning får de förmåner som avses i bilaga II a en särskilt status som avviker från principen om att sådana förmåner kan överföras, genom att mottagarna av dessa förmåner endast kan få dem inom den medlemsstat där de är bosatta.

Utifrån detta vill kommissionen framhålla vad som gäller i de frågor som parlamentsledamoten har ställt om de förmåner som avses i den nederländska lagen av den 24 april 1997 (Wajong). Dessa förmåner omfattas av bilaga II a i förordning (EEG) nr 1408/71 och utgör därför särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner som inte ingår i exporteringsskyldigheten.

1. och 2. Det "särskilda" med denna typ av förmåner är att de ingår i både socialförsäkring och socialbidrag på grund av det personliga tillämpningsområdet, målen och tillämpningskriterierna. Inom socialförsäkringsområdet utgör således sådana förmåner en rättighet. När det gäller socialbidrag är "behov" ett viktigt kriterium för sådana förmåner. Detta begrepp kan dock hänföra sig till de berörda personernas speciella situation och kan inte bedömas enbart i ekonomiska termer, vilket skulle förutsätta en inkomstprövning. Så är fallet i synnerhet när en nationell lag har till syfte att tillgodose de särskilda behov som funktionshindrade har och som hänger samman med deras mentala och fysiska tillstånd.

I detta sammanhang har EG-domstolen redan haft tillfälle att godkänna principen om att en förmån som gäller funktionshindrade och som inte omfattas av ett exportförbehåll, inte kan exporteras (se dom i målet SNARES, C-20/96, av den 4 november 1997).⁽²⁾ Domstolen har även fastslagit att den särskilda status som denna typ av förmåner har även beror på att de hänger nära samman med den ekonomiska och sociala kontexten i den medlemsstat som beviljar dem och därmed också till mottagarens bosättningsort (se särskilt dom av den 27 september 1998, mål LENOIR, C-313/86).⁽³⁾

3. Slutligen har EG-domstolen, enligt ovan nämnda rättspraxis, godkänt att de speciella samordningsbestämmelser som är knutna till de särskilda icke avgiftsfinansierade förmånerna, bland annat att de inte kan exporteras, är giltiga i enlighet med bestämmelserna i EG-fördraget.

4. Av detta drar kommissionen slutsatsen att det inte verkar finnas anledning att närmare ange vad som kännetecknar särskilda icke avgiftsfinansierade förmåner.

⁽¹⁾ Senaste konsoliderade version: Förordning (EG) nr 118/97 (EGT L 28, 30.10.1997).

⁽²⁾ REG 1997 I-6057.

⁽³⁾ Rec. 1988, s. 5391.

(2000/C 374 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0704/00

från Theresa Villiers (PPE-DE) till rådet

(2 mars 2000)

Ämne: Högnivågrupp om källskatt

1. Vilka personer har blivit utsedda att medverka i den högnivågrupp under ledning av Manuel Baganha som har i uppdrag att komma till rätta med dödläget i förhandlingarna om källskatt? Vem har den brittiska regeringen utsett att medverka i gruppen?

2. Vilka formella befogenheter har högnivågruppen och vilka språk kommer att användas vid dess sammanträden?

3. Vilka sammanträden har gruppen hållit och var hölls de? Kan rådet för varje sammanträde ange (1) vilka som var närvarande och vad som diskuterades samt (2) vad som stod på föredragningslistan och vilka de officiella slutsatserna var?

4. När kommer gruppen att sammanträda nästa gång och vilka ytterligare sammanträden har planerats? Vad kommer att behandlas vid gruppens kommande sammanträden?

5. Vilken form av rådfrågning kommer gruppen att genomföra och vilka kommer att höras i samband med detta? Hur kommer gruppen att fastställa vilka intressegrupper som skall rådfrågas i denna mycket viktiga fråga? Kommer några företrädare för den finansiella tjänstesektorn i London att rådfrågas? Vilka blir det i så fall? Vilken blir kommissionens roll i förhållande till denna grupp?

6. När förväntas gruppen slutgiltigt ha dragit sina slutsatser och/eller att rapportera till rådet?

Svar

(18 maj 2000)

1. Vid mötet den 31 januari 2000 beslutade rådet att inrätta en högnivågrupp för skattefrågor som svar på den politiska vilja, som uttrycktes i slutsatserna från Europeiska rådet som hölls i Helsingfors den 10–11 december 1999, med avseende på skattepaketet (se punkterna 34–38 i ordförandeskapets slutsatser). Rådet enades också om att arbetsgruppens politiska betydelse skall återspeglas i varje råds-medlems och kommissionens utnämning av en företrädare på hög nivå.
2. Arbetsgruppen har inrättats inom rådets ram. Dess arbete faller alltså under rådets arbetsordning. Rådet kommer att informera Europaparlamentet på vanlig sätt om resultatet av diskussionerna.
3. Arbetsgruppen höll möten den 25 februari och den 3 april 2000. Den övervägde särskilt hur principen om informationsutbyte effektivast kan genomföras inom ramen för den kompromiss som ordförandeskapet och kommissionen lade fram den 7 december 1999.
4. Arbetsgruppens arbete beräknas vara avslutat i så god tid att rådet kan rapportera till Europeiska rådet senast i juni 2000.

(2000/C 374 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0713/00**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(17 mars 2000)

Ämne: Etniskt företagande

Kan kommissionen uppge det värde som det etniska företagandet har motsvarat under de senaste fem åren i var och en av medlemsstaterna? Kommer kommissionen i framtiden att ta med ett avsnitt om etniskt företagande i sin årsrapport om små och medelstora företag?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(28 april 2000)

Det finns ännu ingen tillförlitlig statistik över företagare från etniska minoritetsgrupper och betydelsen av dessa "etniska företagare" i gemenskapen.

För att få information om problemen och eventuell etnisk företaganda i Europa har det inletts en studie av unga företagare, kvinnliga företagare, medföretagare och företagare från etniska minoriteter (öppen anbudsinfordran nr 98/S 137-92958/SV⁽¹⁾). När denna avslutats kommer kommissionen att analysera och sprida resultaten.

Innan studien ovan inleddes och inom ramen för det tredje fleråriga programmet för små och medelstora företag (1997–2000) offentliggjorde kommissionen en anbudsinfordran för stöd till hantverksföretag⁽²⁾. Målet för denna anbudsinfordran var att lämna stöd åt dessa företag, särskilt till förmån för kvinnliga företagare, unga företagare och företag som bildats av missgynnade grupper. En av pilotåtgärderna som finansierades genom denna anbudsinfordran var EMBNeT (The ethnic minority business network). Nätverkets huvudsakliga mål är att hjälpa etniska företagare att undanröja hinder och regelverk som står i vägen för deras näringsverksamhet. Slutrapporten väntas före den 30 juni 2000.

Slutligen kommer kommissionen i sin kommande rapport om samordnade åtgärder till förmån för små och medelstora företag och hantverkssektorn, i den del som handlar om att främja företaganda och stöd till målgrupper, att rapportera om åtgärder som vidtagits till förmån för särskilda målgrupper inklusive etniska minoriteter.

⁽¹⁾ EGT S 137, 18.7.1998.

⁽²⁾ EGT C 117, 15.4.1997.

(2000/C 374 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0714/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(17 mars 2000)

Ämne: Ansvariga för nationella banker och etniska företagare

Har kommissionen under sina rundabordskonferenser med ansvariga för nationella banker tagit upp frågan om diskriminering av etniska företagare? Om så inte är fallet, kommer den att göra det i framtiden?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Diskriminering av etniska minoriteter i samband med kreditgivning behandlades både vid den andra och den tredje rundabordskonferensen för banker och små eller medelstora företag, eftersom företagare från etniska minoriteter utpekades som en av de mest utsatta grupperna i samband med kreditgivning. Rundabordskonferensen för banker och små eller medelstora företag är ett initiativ från kommissionen för att förbättra förhållandet mellan banker och små eller medelstora företag.

På den tredje rundabordskonferensen träffade småföretagarnas EU-organisationer representanter för europeiska banker (sparbanker, föreningsbanker, affärsbanker), riskkapital- och ömsesidiga kreditgarantifonder samt för flera offentliga utvecklingsorgan för små och medelstora företag i medlemsstaterna. Slutrapporten efter den andra rundabordskonferensen antogs i början av 1997 och slutrapporten för den tredje rundabordskonferensen kommer att antas i maj eller juni 2000.

Vissa av de deltagande bankrepresentanterna föreföll anse att lån till sådana företagare innebar ett risktagande över genomsnittet och att det ofta inte var lönsamt, vilket resulterade i extra försiktighet vid bedömning av låneansökningar. De fortsatte emellertid att ge mikrolån till företagsnybildare ur minoritetsgrupper för att underlätta integreringen av etniska minoriteter i samhället, särskilt om risken delvis togs av offentliga program.

Efter den andra rundabordskonferensen var ett av de exempel på bra metoder som redovisades i slutrapporten en beskrivning av Mama Cash i Nederländerna, en organisation som erbjuder rådgivning och garantier åt kvinnor (särskilt invandrarkvinnor från etniska minoriteter) som vill starta företag och har fått avslag på en ansökan om banklån. Projektet betraktades som särskilt intressant eftersom det var framgångsrikt, bärkraftigt och inte behövde någon offentlig finansiering.

Även i utkastet till slutrapport från den tredje rundabordskonferensen finns inslag om etniska minoriteter, t.ex. olika initiativ i brittiska banker med inriktning på att ge bättre service till kunder ur etniska minoriteter.

Kommissionen kommer att ingående granska rundabordskonferensens rekommendationer om att åstadkomma bättre tillgång till mikrolån. Vidare vill kommissionen erinra om att förslaget till direktiv om genomförandet av principen om likabehandling av enskilda personer oavsett ras eller etniskt ursprung av den 25 november 1999⁽¹⁾ innehåller ett uttryckligt förbud mot att diskriminera någon som efterfrågar en tjänst på grund av ras eller etniskt ursprung. Kommissionen har uppmanat rådet och Europaparlamentet att skynda på handläggningen av förslaget så att det kan antas snarast.

Ett exemplar av slutrapporten efter den andra rundabordskonferensen skickas direkt till frågeställaren och parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ KOM(1999) 566 slutlig.

(2000/C 374 E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0723/00
från Roberto Bigliardo (TDI) till kommissionen

(17 mars 2000)

Ämne: Italienska försäkringsbolags överträdelse av direktiv

Känner kommissionen till att de italienska försäkringsbolagen vägrar att försäkra fordon för personer som är bosatta i de syditalienska regionerna, i synnerhet Campanien och Apulien, trots att motorfordonsför-

säkring är obligatorisk enligt italiensk lagstiftning? Dessa företag har i årtal missgynnat sydtalienska medborgare genom att ta ut högre försäkringspremier i ovannämnda områden, med hänvisning till det stora antalet olyckshändelser i dessa italienska regioner. Ett sådant förhållningssätt gör att italienska medborgare behandlas olika, att gemenskapsdirektiven inte efterlevs och att medborgarna försätts i en situation där de inte kan uppfylla skyldigheten att vara försäkrade.

Anser inte kommissionen att det vore lämpligt att utfärda ett direktiv för att undanröja den olika behandlingen av italienska medborgare och på samma gång förpliktiga de försäkringsbolag som är verksamma på den nationella marknaden att teckna kontrakt med bilägare i Syditalien?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(7 april 2000)

Kommissionen kände inte till den situation som parlamentsledamoten nämner. Den vill påminna om att det tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring (92/49/CEE ⁽¹⁾) innebar att man i fråga om bilförsäkringar införde ett enda system för auktorisation och tillsyn av säkerhet och ekonomi som tillämpas i den medlemsstat där försäkringsföretaget har sitt huvudkontor. För att företaget skall kunna etablera sig och bedriva verksamhet krävs en enda officiell auktorisation som utfärdas av de behöriga myndigheterna i denna medlemsstat. Villkoren och storleken på premierna behöver inte längre förhandsgodkännas av övervakningsmyndigheterna i hemlandet, som endast kontrollerar uppskattningar av premierna och av andra finansiella medel avsedda att täcka företagets försäkringsförpliktelser och solvensmarginal.

Följaktligen omfattas italienska företag med huvudkontor i Italien helt av de italienska myndigheternas finansiella kontroll. Med andra ord skall de italienska försäkringsbolagens premier med avseende på om de ger tillräckliga tekniska avsättningar i förhållande till företagets avtasförpliktelser granskas enligt den italienska lagstiftningen och falla under den italienska kontrollmyndighetens ansvar.

Man måste också tänka på att företagen bland annat fastställer sina avgifter i förhållande till antalet olyckor i genomsnitt. Utifrån sin riskbedömning kan de fritt bestämma om de vill anpassa sitt erbjudande eller till och med lämna en del av de nationella marknaderna till sina konkurrenter.

Det är de nationella myndigheternas uppgift att se till att försäkringstagarna kan uppfylla sin skyldighet att teckna den obligatoriska ansvarsförsäkringen.

Kommissionen kan följaktligen inte ingripa på ett område som behöriga italienska institutioner har ansvar för när det gäller kontroller och företagens affärsmetoder.

⁽¹⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

(2000/C 374 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0724/00 från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till rådet

(14 mars 2000)

Ämne: Stöd till fredsprocessen i Djibouti

Fronten för enhet och demokrati (FRUD) undertecknade tillsammans med regeringen den 7 februari i Paris ett ramavtal vars syfte är att skapa förutsättningar för fred i Djibouti.

Rådets ordförandeskap har uttryckt sin glädje över att striderna mellan regeringsstyrkorna och rebellerna nu upphört.

Hur tänker rådet främja och stödja genomförandet av avtalet?

Svar

(25 maj 2000)

Den 7 februari undertecknades ett ramavtal om reformer och civil endräkt mellan Djiboutis regering och Fronten för enhet och demokrati (FRUD), enligt vilket fientligheterna mellan regeringen och rebellstyrkorna skall upphöra och de fångar som hålls av de båda sidorna frisläppas. Detta avtal, som den ärade parlamentsledamoten återopar, välkomnades i ett uttalande från ordförandeskapet av den 21 februari 2000. Europeiska unionen uttryckte förhoppningen att avtalet, tillsammans med det som undertecknades i december 1994, skulle bidra till att stärka den civila freden samt konsolidera demokratin och utvecklingsprocessen i landet.

Beträffande den ärade parlamentsledamotens fråga om att främja och stödja genomförandet av ramavtalet erinrar rådet om att Djibouti är mottagare av bistånd från gemenskapen genom Loméavtalet. Ett eventuellt ytterligare stöd med inriktning på politiska målsättningar och finansierat genom budgetposterna i EU:s allmänna budget för stöd till mänskliga rättigheter och demokrati kan alltid övervägas, beroende på ett förslag från kommissionen.

(2000/C 374 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0725/00**från Inger Schörling (Verts/ALE) till rådet**

(14 mars 2000)

Ämne: Homeopatiska medel i djurhållningen

Enligt en ny förordning (rådets förordning (EG) nr 1804/1999 ⁽¹⁾ av den 19 juli 1999 om komplettering av förordning (EEG) nr 2092/91 ⁽²⁾ om ekologisk produktion av jordbruksprodukter och uppgifter därom på jordbruksprodukter och livsmedel så att den även omfattar animalieproduktionen) skall ekologiskt uppfödda djur behandlas med homeopatiska medel och örtmediciner, under förutsättning att de är verksamma, i första hand.

Jag vill till att börja med säga att jag tycker att det är mycket positivt att de homeopatiska medlen och örtmedicinerna nu är accepterade och skall användas, men i Sverige har veterinärerna protesterat mot regeln eftersom de inte har tillåtelse att använda homeopatiska medel så länge det inte finns några vetenskapliga bevis för att preparaten är verksamma. Däremot får vem som helst som inte är veterinär behandla sjuka djur med homeopatisk medicin.

Konsekvensen blir att man överlåter till bonden att först ställa en diagnos och sedan pröva en homeopatisk medicinering. Risken är då stor att en riktig diagnos och professionell behandling kommer för sent. Även smittspridningen riskerar att öka.

Vad tänker rådet göra för att garantera att djur i alla länder får en professionell och adekvat behandling och att även veterinärer får använda homeopatiska medel och örtmediciner?

⁽¹⁾ EGT L 222, 24.8.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 198, 22.7.1991, s. 1.

Svar

(18 maj 2000)

I rådets förordning 1804/1999 föreskrivs att behandling av sjuka eller skadade djur som föds upp vid ekologisk produktion i första hand skall behandlas med veterinärmedicinska läkemedel av vegetabiliskt ursprung och homeopatiska produkter, förutsatt att de är terapeutiskt effektiva och anpassade till den sjukdom och den djurart det gäller.

Alla medicinska produkter oavsett ursprung måste överensstämma med särskilda regler innan de kan saluföras och användas i Europeiska gemenskapen. Enligt de principer som anges i artikel 4 i direktiv 81/851/EEG, får inget veterinärmedicinskt läkemedel släppas ut på marknaden i någon medlemsstat och inget veterinärmedicinskt läkemedel användas på djur innan tillstånd har utfärdats av en behörig myndighet.

Fastän ett förenklat förfarande för registrering av homeopatika avsedda för djur föreskrivs i direktiv 92/74/EEG, undantas i artikel 7 i direktivet uttryckligen läkemedel som ges till djur inom livsmedelsproduktion från det förenklade förfarandet. För både fytoterapiprodukter och homeopatiska läkemedel som ges till djur inom livsmedelsproduktion måste tillstånd ha givits i enlighet med bestämmelserna i direktiv 81/851/EEG, där också bestämmelserna om bevis för terapeutisk effekt ingår.

Ovan nämnda regler skall tillämpas av alla som släpper ut veterinärmedicinska läkemedel på marknaden eller använder dem på djur.

Rådet skall bevaka frågan och särskilt granska alla nya förslag som kommissionen kan tänkas lägga fram.

(2000/C 374 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0733/00

från Umberto Bossi (TDI) till kommissionen

(6 mars 2000)

Ämne: Italienskt dekret avseende mejerisektorn

Den italienska regeringen har utfärdat dekret nr 8 av den 4 februari 2000 vilket även omfattar en "provisorisk reglering av mejerisektorn". I stycke 5 föreskrivs att om köparen inte erlägger tilläggsavgiften, skall regionerna och de autonoma provinserna vidta indrivningsåtgärder även gentemot producenten, med förbehåll för dennes regressrätt gentemot köpare som är insolvent eller som inte uppfyller sina förpliktelser.

Regeln är i sig förbluffande, den är otrolig med hänsyn till de mjölkuppköpare som avses i förordning (EEG) nr 3950/92⁽¹⁾, och strider helt mot den anda och bokstav som uttrycks i skälen i sagda förordning.

1. Hur bedömer kommissionen i sak den lagstiftning som gäller i Italien efter att dekretet utfärdats?
2. Är köparen sedan dekretet utfärdats fortfarande det enda och centrala föremålet för förvaltningen och indrivningen av avgiften i Italien?
3. Utgör den italienska regeln ett farligt prejudikat för hela gemenskapssystemet?
4. Bör inte producenten med hänsyn till lagstiftningen i fråga vägra att betala avgiften för att inte han själv och hans företag tvångsmässigt skall få betala avgiften två gånger, enligt vad som kan förväntas?
5. Leder inte de italienska myndigheternas bestämmelse till att skrupelfria uppköpare kommer att obestraftat kunna underlåta att betala avgiften och därigenom tillgodogöra sig producentens likviditet under mycket långa perioder, det vill säga tills de oändligt långa italienska rättstvisterna avgörs?

⁽¹⁾ EGT L 405, 31.12.1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 47, s. 159.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar*(30 mars 2000)*

Kommissionen mottog för bara några dagar sedan det dekret av den 4 februari 2000 som ledamoten hänvisar till.

Texten är för närvarande under översättning och granskning inom de berörda kommissionsenheterna.

Så snart denna granskning är avslutad kommer kommissionen att kunna ge ledamoten de relevanta svaren.

(2000/C 374 E/171)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0740/00
från Karla Peijs (PPE-DE) till kommissionen***(6 mars 2000)*

Ämne: Fallet Havana Club/Världshandelsorganisationen, Bacardi-Martini mot Pernod Ricard

1. Kan kommissionen redogöra för varför den med sådant eftertryck begär att Världshandelsorganisationen skall inleda ett panelförfarande i den kommitté som inrättats enligt artikel 133 angående lagligheten hos avdelning 211.b i rättsakten Omnibus Appropriations Act från 1998 under Trips-avtalet, när flera medlemsstater i själva verket har ställt sig tveksamma till om det behövs ett sådant panelförfarande?
2. Skulle inte ett stöd från kommissionens sida till ett privat företag i en sådan konflikt stå i strid mot kommissionens nya politik som går ut på att man inte skall skapa oklarheter när de gäller intresseförhållandena i dess beslutsförfarande?
3. Kan kommissionen förklara varför tvisten mellan två privata företag gör det motiverat att inleda ett omfattande juridiskt förfarande, såsom Världshandelsorganisationens panelförfarande?
4. Anser kommissionen att det för närvarande är rätt tillfälle att uppmana Världshandelsorganisationen att inleda förfarandet, med tanke på de ömtåliga handelsförbindelserna med USA?
5. Kan kommissionen bekräfta att man har uttömt alla möjligheter att nå en lösning i godo?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(24 mars 2000)*

1. Avsnitt 211 i Förenta staternas Omnibus Appropriations Act från 1998 antogs i oktober 1998. Efter en detaljerad granskning kom kommissionen till slutsatsen att avsnitt 211 strider mot vissa bestämmelser i Avtalet om handelsrelaterad immateriell äganderätt inom Världshandelsorganisationen (WTO:s TRIPs) och särskilt dess bestämmelser om nationell behandling, bestämmelser om varumärke och om kontroll av efterlevnad. Samtliga medlemsstater instämde i denna analys.

Gemenskapen och dess medlemsstater har vid flera tillfällen tagit upp frågan om avsnitt 211 och dess oförenlighet med WTO:s TRIPs-avtal med Förenta staterna, inklusive vid de tre senaste toppmötena mellan Förenta staterna och gemenskapen och inom WTO:s TRIPs-råd i syfte att söka nå en uppgörelse i godo. Den amerikanska administrationen vägrade dock konstant att inleda någon form av verklig diskussion. Gemenskapen och dess medlemsstater krävde i juli 1999 samråd enligt WTO:s överenskommelse om tvistlösning. Två samrådsomgångar hölls i september och i december 1999, men Förenta staterna vidhöll åsikten att avsnitt 211 är förenlig med Förenta staternas internationella åtaganden. Efter att ha utvärderat resultaten av WTO-samråden och de ekonomiska och politiska intressen som är involverade, kom kommissionen till slutsatsen att det var lämpligt att begära att en WTO-panel i denna fråga inrättades för att säkerställa att Förenta staterna på ett riktigt sätt tillämpar WTO:s TRIPs-avtal. I detta syfte begärde kommissionen i enlighet med fastställda regler yttranden från medlemsstaterna.

2. och 3. WTO-tvisten avser en amerikansk lag som, enligt gemenskapens och medlemsstaternas åsikt, strider mot WTO:s TRIPs-avtal. Denna lag kan potentiellt påverka alla europeiska företag som har kontakter med Kuba. Det bör ligga i gemenskapens och dess medlemsstaters intresse att säkerställa att bestämmelserna i WTO:s TRIPs-avtal följs av samtliga WTO:s medlemmar. Det är normal praxis att granska oförenligheter i lagstiftningen i en medlemsstat i WTO med WTO:s regler inte endast ur rättslig synpunkt utan också sett mot bakgrund av dess ekonomiska vikt.

På basis av de uppgifter som finns tillgängliga har avsnitt 211 hittills tillämpats en gång. Ett europeiskt företag utmanade dess amerikanska konkurrent inför amerikansk domstol om utnyttjandet av ett varumärke och varunamn. Efter den dom som nyligen föll i de amerikanska domstolarna, är det europeiska företaget nu förhindrat att försvara sina rättigheter i Förenta staterna. Domen baseras främst på avsnitt 211. Å andra sidan granskade de amerikanska domstolarna inte förenligheten vad avser avsnitt 211 med de amerikanska internationella skyldigheterna.

4. och 5. Som förklarats tidigare tog kommissionen upp denna fråga vid ett flertal tillfällen med Förenta staterna i syfte att nå en uppgörelse i godo av denna tvist. Varje fall av tvistlösning bör granskas och handläggas rent objektivt. Det bör inte påverka de övergripande förbindelserna mellan gemenskapen och Förenta staterna. Detta fall hänför sig till en handelstvist om en särskilt amerikansk lag. Det framgår av det som sagts ovan att det enda sätt som står till gemenskapens och dess medlemsstaters förfogande för att säkerställa att Förenta staterna tillämpar WTO:s TRIPs-avtal på ett riktigt sätt är att begära en WTO-panel.

(2000/C 374 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0742/00

från Marialiese Flemming (PPE-DE) till kommissionen

(13 mars 2000)

Ämne: Kloaksystem i Aten, Bryssel och Milano

Floden Donau och dess bifloder i Serbien och Rumänien är toxiskt förorenade. Denna situation har enbart uppstått på grund av att det inte finns några system för avloppsvattenrening.

Vad ämnar kommissionen göra åt bristen på system för rening av avloppsvatten i Europa?

Vad har kommissionen därutöver för avsikt att göra åt avsaknaden av anläggningar för spillvattenrening i unionen, och hur är nuläget för sådana anläggningar i Aten, Bryssel och Milano?

När kan man räkna med att de planerade eller förbättrade anläggningarna skall färdigställas?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 april 2000)

Rening av avloppsvatten är en viktig faktor för folkhälsan och miljön. I några av Europas större städer är det därför nödvändigt att snabbt vidta åtgärder för att se till att vattenskyddet ligger på en hög nivå.

Bestämmelser om reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse och livsmedelsproduktion inom jordbrukssektorn omfattas av rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽¹⁾. Enligt direktivet skall det finnas system för insamling och rening av avloppsvatten i alla tätorter (områden där befolkningen eller de ekonomiska aktiviteterna är koncentrerade) med mer än 2 000 invånare eller med motsvarande mängd avloppsvatten. I direktivet fastställs även tidsfrister för när de olika miljömålen skall vara uppfyllda beroende på tätortens storlek och det berörda vattnets art.

Rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar⁽²⁾ innehåller bestämmelser om avloppsvatten från större industrianläggningar. För befintliga anläggningar gäller en övergångsperiod till 2007 då de skall vara anpassade till direktivets krav.

Utsläpp av vissa farliga ämnen regleras genom rådets direktiv 76/769/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar)⁽³⁾ och av andra särskilda direktiv om ämnen såsom kvicksilver, kadmium etc.

Andra viktiga föroreningskällor som ännu inte regleras i ovannämnda lagstiftning kommer att omfattas av det kommande ramdirektivet om vatten (Parlamentets andra behandling i februari 2000; förlikningsförfarande och slutligt antagande kommer förmodligen att äga rum under våren eller sommaren 2000). De viktigaste målen i direktivet kommer att vara att utvidga vattenskyddet till alla typer av vatten, uppnå och upprätthålla "god status" inom givna tidsramar, vattenvård grundad på avrinningsområden, kombinera utsläppskriterierna och vattenkvalitetskriterierna samt att i större utsträckning engagera medborgarna i planeringen och i beslutsprocessen.

Under 1999 inledde kommissionen en granskning av de åtgärder som medlemsstaterna vidtagit för att i ett första skede genomföra direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (tidsfristen gick ut den 31 december 1998), och även en bedömning av identifieringen av känsliga områden. Resultaten kommer att offentliggöras senare i år, och kommissionen kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att lagstiftningen följs om detta inte är fallet. Vad gäller överträdelse som redan kunnat konstateras (Bryssel, Milano) inledde kommissionen redan 1999 överträdelseförfaranden.

De tidsfrister som fastställts för när reningsverken för avloppsvatten från tätbebyggelse skall vara driftsklara är den 31 december 1998, 31 december 2000 och 31 december 2005 beroende på tätbebyggelsens storlek och det berörda vattnets art. Tidsfristen för större industrianläggningar går ut 2007. Tidsfristerna för föroreningskällor som endast omfattas av ramdirektivet för vatten ("prioriterade ämnen") kommer att fastställas av parlamentet och rådet när detta direktiv slutligen antas.

Gemenskapen ger även omfattande finansiellt stöd till anläggning av vattenreningsverk i mindre välmående delar av gemenskapen, t.ex. genom sammanhållningsfonden (över 3 800 miljoner euro 1993–1999). Inom ramen för det finansiella biståndet före anslutningen kommer vattenreningsinfrastruktur dessutom att vara en prioriterad fråga för det strukturpolitiska föranslutningsinstrumentet (rådets förordning (EG) nr 1267/1999 av den 21 juni 1999⁽⁴⁾).

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

⁽²⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

⁽³⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

⁽⁴⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0748/00

från John McCartin (PPE-DE) till kommissionen

(13 mars 2000)

Ämne: Brandsäkerhetslagstiftning för televisionsapparater

Det finns mycket som tyder på att vissa TV-apparater på EU-marknaden lättare antänds vid brand och sålunda kraftigt minskar den tid som behövs för evakuering av människor. Detta får allvarliga följder för varje hushåll med en TV-apparat i Europa och i synnerhet för sjukhus vars brandföreskrifter inte möjliggör en omedelbar evakuering av patienter.

Har kommissionen någon statistik om bränder inom EU, som antingen uppstått på grund av TV-apparater eller där TV-apparater varit inblandade?

Om statistik om TV-apparaters brandsäkerhet för närvarande inte finns tillgänglig, kommer kommissionen att åta sig att tillse att räddningstjänsterna i fortsättningen registrerar de brandtillfällen då TV-apparater varit inblandade?

Kommer kommissionen att åta sig att hålla ett register över specifika modeller av TV-apparater som är inblandade i bränder så att vi får en bättre uppfattning om vilka typer av TV-apparater som kan utgöra en brandfara i europeiska hem?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Brandsäkerhet är en fråga som kommissionen prioriterar högt.

Kommissionen förfogar ännu så länge inte över någon statistik över bränder som vållats av TV-apparater.

TV-apparaters säkerhet regleras i direktiv 73/23/EEG om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om elektrisk utrustning avsedd för användning inom vissa spänningsgränser (lågvoltsdirektivet) ⁽¹⁾. Med anledning av parlamentsledamotens fråga kommer kommissionen att ta upp ärendet med de nationella myndigheter som svarar för överförandet av ovannämnda direktiv vid det möte om förvaltningssamarbete i fråga om lågvoltsdirektivet, vilket planeras äga rum den 26–27 april 2000.

Vid mötet kommer det också att bli tillfälle för medlemsstaterna att utbyta information om bränder som inträffat med TV-apparater.

Det skall påpekas att det är medlemsstaternas uppgift att utarbeta och vidta åtgärder för brandskydd. I detta arbete kan även ingå att insamla statistiskt material.

Om det visar sig att en produkt som omfattas av lågvoltsdirektivet kan utgöra en brandfara, kommer kommissionen att samordna de åtgärder som de nationella myndigheterna måste vidta med tillämpning av lågvoltsdirektivet.

För ytterligare information hänvisas frågeställaren till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-0828/00 från Chris Davies ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 77, 26.3.1973.

⁽²⁾ EGT C 330 E, 21.11.2000, s. 216.

(2000/C 374 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0750/00

från John McCartin (PPE-DE) till rådet

(15 mars 2000)

Ämne: Nederländsk abortlagstiftning

Är rådet medvetet om de föreslagna ändringarna i nederländsk lagstiftning som skulle tillåta abort i graviditeter över 24 veckor på grund av att fostren har ett handikapp och anser rådet att en sådan lag skulle strida mot artikel 6 i EU-fördraget?

Svar

(18 maj 2000)

Nationell abortlagstiftning faller inte inom tillämpningsområdet för artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen, som endast tillämpas på åtgärder som vidtas av eller på rättsliga instrument eller andra rättsakter som antas av antingen Europeiska unionen eller Europeiska gemenskaperna.

(2000/C 374 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0752/00**från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen**

(13 mars 2000)

Ämne: Romkonventionen

Vilka möten har kommissionen hållit det senaste halvåret i samband med förslaget till rättsakt om utomobligatoriska förpliktelser ("Projet de communication sur la loi applicable aux obligations non-contractuelles (Rome II)", som skall ersätta Romkonventionen? Var hölls mötena? Har rådet diskuterat förslaget det senaste halvåret? I så fall när, och vilka slutsatser kom man fram till? Hur högt uppsatta tjänstemän deltog i mötena? Vilka kommissionstjänstemän deltog?

Vilka tjänstemän eller avdelningar inom kommissionen ansvarar för förhandlingarna om Rom II? Finns det interna arbetsdokument som för närvarande cirkulerar ("DG JAI (99)495 – Communication de la Commission sur la loi applicable aux obligations non-contractuelle") på engelska? Varför finns det i så fall inget engelskt exemplar tillgängligt? Vad innehåller det interna dokumentet, och när förväntas resultat av de interna överläggningarna mellan avdelningarna?

Hålls det samråd med några externa organ i frågan? I så fall vilka, och hur väljs organen ut?

När planerar man att lägga fram ett formellt förslag till rättsakt på området, och när beräknar man att lagstiftningsförfarandet skall vara avslutat?

Svar från Antonio Vitorino på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Rom II-projektet om lagstiftning avseende utomobligatoriska förpliktelser är inte avsett att ersätta, utan att komplettera gällande Romkonvention om lagstiftning avseende avtalsenliga förpliktelser.

Ett flertal diskussioner angående projektet ägde rum i rådets arbetsgrupp mellan juli 1998 och oktober 1999. Dessa diskussioner har tillfälligt upphört för att kommissionen skall få möjlighet att lägga fram ett initiativ.

Det dokument som parlamentsledamoten hänvisar till är ett internt samråd mellan kommissionens avdelningar angående ett dokument om att inleda ett offentligt samråd. Kommissionen har inte för avsikt att lägga fram någon lagstiftning förrän förfarandet om ett offentligt samråd har avslutats.

Kommissionen kommer inom kort att fatta beslut om huruvida dokumentet skall antas och vid vilken tidpunkt.

(2000/C 374 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0763/00**från Bart Staes (Verts/ALE) till rådet**

(15 mars 2000)

Ämne: Agent Orange producerats av kemisk industri i Europa

Tisdagen den 22 februari förklarade den belgiske ministern för utvecklingssamarbete i Vietnam att hans land hade ett ansvar inför den vietnamesiska befolkningen på grund av den amerikanske arméns massiva insats av Agent Orange som kemiskt stridsmedel. Enligt ministern hade Belgiens kemiska industri medverkat vid produktionen av detta avlövningsmedel i Belgien. Fredagen den 25 februari förnekade det belgiska förbundet för kemisk industri (Fedichem) dock formellt att den kemiska industrin i Belgien medverkat vid produktionen av Agent Orange.

För att få ökad klarhet i frågan skulle jag gärna vilja att rådet besvarade följande frågor:

1. Medverkade några företag inom den kemiska industrin i Belgien vid produktionen av avlövningsmedlet Agent Orange, som sedan av den amerikanske armén användes som kemiskt stridsmedel i Vietnam, såsom den belgiske ministern hävdade?
2. Fanns det några företag inom den kemiska industrin i andra medlemsstater som medverkade vid produktionen av avlövningsmedlet Agent Orange, som sedan av den amerikanske armén användes som kemiskt stridsmedel i Vietnam?

Svar

(25 maj 2000)

Det problem som den ärade parlamentsledamoten avser i sin fråga har aldrig tagits upp i rådet.

Som den ärade parlamentsledamoten torde erinra sig har EU-fördraget, där den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken fastställs, ingåtts och trätt i kraft långt efter de händelser som avses i frågan.

(2000/C 374 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0772/00 **från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Mindre utvecklade länder i WTO

Kommissionen har nyligen tillkännagivit ett paket handelseftergifter till de mindre utvecklade länderna i WTO. Detta paket består av tullfri tillgång till "i huvudsak alla" varor från mindre utvecklade länder.

Kan kommissionen exakt specificera vilka produkter som inte omfattas av dessa eftergifter?

(2000/C 374 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0778/00 **från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen**

(16 mars 2000)

Ämne: Mindre utvecklade länder inom Världshandelsorganisationen

Kommissionen har nyligen kungjort ett paket med handelsförmåner för de mindre utvecklade länderna i Världshandelsorganisationen. Detta paket består av tullfri tillgång för i princip alla produkter från de mindre utvecklade länderna.

I en separat fråga har jag bett kommissionen att specificera exakt vilka produkter som inte omfattas av dessa förmåner.

Kan kommissionen också specificera handelsvärdet på de produkter som inte ingår i detta paket, både för de berörda mindre utvecklade länderna och för EU (för varje medlemsstat)?

Gemensamt svar **på de skriftliga frågorna P-0772/00 och E-0778/00** **ingivet av Pascal Lamy på kommissionens vägnar**

(27 april 2000)

Parlamentsledamoten hänvisar till det gemenskapsinitiativ som har till syfte att ge i huvudsak alla produkter från mindre utvecklade länder tullfritt tillträde till i-ländernas marknader och ökat tillträde till vissa u-länders marknader. Frågan kompletterar den muntliga fråga H-206/00 som ställdes av Richard Howitt till Europaparlamentet under frågestunden vid plenarsammanträdet i mars 2000⁽¹⁾.

Det mandat som gavs till kommissionens 1997 och som bekräftades 1999 omfattar i huvudsak alla produkter som exporteras av de mindre utvecklade länderna. För närvarande är 99 % av exporten från dessa länder till gemenskapsmarknaden befriad från tullar. Tullfriheten är redan ett faktum för all export av icke-jordbruksprodukter från mindre utvecklade länder till gemenskapen. Efter en första åtgärd som vidtogs i december 1998 ⁽¹⁾, varvid de minst utvecklade länder som inte är parter i Lomékonventionen tillerkändes förmåner motsvarande dem som gäller för de länder som är parter i konventionen, arbetar kommissionen för närvarande med att framställa ytterligare förslag som kommer att läggas fram för rådet så snart de är färdigställda. Det är inte möjligt att göra någon kvantitativ bedömning dessförinnan.

Förslagen kommer att avse ytterligare ensidiga åtaganden för export av jordbruksprodukter från de minst utvecklade länderna till gemenskapsmarknaden. Det bör påpekas att redan inom ramen för kommissionens nuvarande mandat, som avser nästan samtliga eller "i huvudsak alla" exporterade jordbruksprodukter, kommer ett ökat kvotfritt och tullfritt marknadstillträde att beviljas för jordbruksprodukterna från de minst utvecklade länderna.

De få jordbruksprodukter som eventuellt inte kommer att vara helt befriade från tullar enligt det förslag som kommissionen kommer att lägga fram för rådet, kommer i alla fall att omfattas av förmånstullsatsen.

Såsom kommissionsledamoten med ansvar för handelsfrågor påpekade för Europaparlamentet i mars 2000 erbjuder de övriga i-länderna långt ifrån motsvarande tillträde, trots att dessa marknader har en mycket större dragningskraft än gemenskapen, bl.a. på grund av den mycket låga penetrationsgrad som produkterna från de minst utvecklade länderna har på dessa marknader.

⁽¹⁾ Europaparlamentets debatter (mars II 2000).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 2820/98 av den 21 december 1998 (EGT L 357, 30.12.1998).

(2000/C 374 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0776/00
från Christoph Konrad (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Subventionering av priserna på bensinstationerna vid den nederländska gränsen

1. Känner kommissionen till att man med hjälp av statlig subventionering sänkt bränslepriserna i två etapper (en etappvis sänkning 0-10 km och 10-20 från gränsen) vid den nederländska gränsen till Tyskland?
2. Hur bedömer kommissionen det faktum att bränslepriserna till följd av subventioneringen i vissa fall är lägre än partihandlarnas inköpspris på den tyska sidan?
3. Stämmer det att subventionerna avskaffades den 1 mars 2000?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(10 maj 2000)

1. Kommissionen har redan fattat ett beslut vad gäller det stöd som parlamentsledamoten tar upp.

Den 3 juni 1998 inledde kommissionen ett förfarande enligt artikel 88.2 (f.d. artikel 93.2) i EG-fördraget rörande det statliga stöd som Nederländerna beviljat till förmån för nederländska bensinstationer utefter den tyska gränsen. ⁽¹⁾ Den fattade beslut den 20 juli 1999. ⁽²⁾

I beslutet fastslås att stödet till 450 bensinstationer vid den tyska gränsen är oförenligt med den gemensamma marknaden och måste betalas tillbaka. Stödet till 183 mindre bensinstationer omfattas av regeln om stöd av mindre betydelse och utgör därför inte stöd.

För ytterligare detaljer hänvisar kommissionen till de offentliggjorda texterna.

2. Kommissionen kan endast (som i detta fall) fastställa att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden om det snedvrider konkurrensen och påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Kommissionen har noterat den snedvridning av konkurrensen som parlamentsledamoten hänvisar till i sitt beslut och har tagit den i beaktande.

3. Den nederländska regeringen har informerat kommissionen om att stödordningen avskaffades den 1 februari 2000.

(¹) EGT C 307, 7.10.1998, s. 10.

(²) EGT L 280, 30.10.1999, s. 87.

(2000/C 374 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0781/00
från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Livsmedelsmyndighet

Under miljöutskottets frågestund den 23 februari 2000 om det föreslagna inrättandet av en livsmedelsmyndighet, gjorde kommissionsledamot Byrne det klart att han anser att den föreslagna myndigheten inte enbart bör ha hand om livsmedelskvalitet, utan att den också bör rikta in sig på närings- och kostfrågor. Han gjorde tillägget "så att livsmedelsmyndigheten inte bara berättar skräckhistorier från ett elfenbenstorn". Kommissionsledamot Byrne hävdade vidare att livsmedelsmyndigheten bör stödja sig på rådgivande forskning som kan ha beställts av utomstående organ i medlemsstaterna.

Med detta i minnet, skulle kommissionen vänligen kunna kommentera denna klara möjlighet till att positivt ta itu med frågan om förstärkning? Stöder kommissionen närmare bestämt behovet av att tillåta och reglera information om minskade sjukdomsrisker på livsmedelsförpackningar som ger kunderna positiv hälsorelaterad information om livsmedel?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(3 maj 2000)

Som angavs i vitboken om livsmedelssäkerhet (¹), antagen av kommissionen den 12 januari 2000, planerar kommissionen att lägga fram ett förslag till Europaparlamentet och rådet om ett direktiv om berikade livsmedel i september 2000.

Kommissionen undersöker just nu grundligt frågan om berikning av livsmedel i avsikt att utarbeta ett sådant förslag. Det är för närvarande svårt att informera parlamentsledamoten om förslagets innehåll, eftersom arbetet fortfarande är i sitt inledande skede.

Beträffande kommissionens inställning till påståenden om minskade risker för att insjukna hänvisas parlamentsledamoten till det svar som kommissionen gav på den skriftliga frågan E-232/00 från Nicole Thomas-Mauro (²).

(¹) KOM(1999) 719 slutlig.

(²) EGT C 303 E, 24.10.2000.

(2000/C 374 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0786/00
från Paulo Casaca (PSE) till rådet

(16 mars 2000)

Ämne: Rättsligt samarbete i pedofilifall

Då en samarbetspolitik i rättsliga och inrikes frågor infördes i Maastrichtfördraget utgjorde detta en viktig milstolpe i byggandet av Europa.

Det är emellertid mycket svårt att förstå att det skall finnas strikta gränser för rättsväsendet i ett Europa med en total rörelse- och etableringsfrihet.

Tyvärr förbisåg denna nya pelare i den europeiska politiken den internationella brottsligheten i fråga om övergrepp mot och handel med barn och kvinnor. Detta är en brottslighet som ständigt håller på att öka.

Jag anser att det är fråga om ett utbrett brott som hotar grunden för det demokratiska samhälle som vi lever i.

Ett färskt fall handlar om en belgisk medborgare (Frans de Ryck) och portugisiska barn i den autonoma regionen Madeira. Detta fall illustrerar bristerna till följd av avsaknaden av ett rättsligt samarbete i detta slag av situationer.

Belgien vägrade att lämna ut den medborgare som anklagats för brottet till Portugal, medan den portugisiska staten genom riksåklagaren vägrade ge rättshjälp till offren.

Enligt uppgifter från pressen (Diário de Notícias) var det endast med hjälp av en personlig insats från den portugisiska brottsofferjourens sida och stödet från en portugisisk advokatbyrå som man lyckades lösa problemet. Den anklagade har emellertid överklagat beslutet och offren vet inte vad resultatet kommer att bli.

Anser inte rådet att det är nödvändigt att utvidga det rättsliga samarbete som fastställts i fördraget om Europeiska unionen till att också omfatta internationella brott som berör övergrepp mot och handel med minderåriga och kvinnor?

Svar

(18 maj 2000)

Rådet delar den ärade parlamentsledamotens uppfattning om att man på ett effektivare sätt bör kämpa mot den internationella brottslighet som gäller övergrepp mot och handel med minderåriga och kvinnor.

I artikel 29 i Fördraget om Europeiska unionen, såsom det ändrats genom Amsterdamfördraget, nämns dessutom bland de medel som gör det möjligt att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, särskilt kampen mot människohandel samt brott mot barn. Europol har dessutom getts behörighet på det område som gäller barnpornografi⁽¹⁾.

Det exempel som den ärade parlamentsledamoten nämner rör en speciell situation inom utlämningsområdet och styrs av den europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957. De skäl som i det aktuella fallet har gjort att den begärda utlämningen inte kunnat genomföras, är att denna konvention gör det möjligt för de kontraktsslutande parterna att vägra utlämna sina egna medborgare. Denna situation kan komma att ändras när ratificering har skett av den konvention om utlämning mellan Europeiska unionens medlemsstater⁽²⁾, där medlemsstaterna uppmanas se över sin nationella lagstiftning, och även sin konstitutionella lagstiftning, på denna punkt. Rådet kommer dessutom inom kort att föreslå ett viktigt initiativ från Portugals sida, i syfte att förbättra offrens situation i brottmål.

⁽¹⁾ Rådets beslut av den 3 december 1999 (EGT C 26, 30.1.1999, s. 21).

⁽²⁾ EGT C 313, 23.10.1996, s. 11.

(2000/C 374 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0790/00

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Uppbyggnad av en hamn i Ría de Arousa (Spanien) utan miljökonsekvensbedömning

Uppbyggnaden i Ría de Arousa (Pontevedra, Spanien) av en hamn för kemisk industri och oljeindustri samt uppbyggnad av lager för olja och petrokemiska produkter har väckt protester bland befolkningen på grund av de ekologiska följderna för hela kommunen. Det har inte genomförts någon miljökonsekvensbedömning för något av dessa två byggnadsprojekt.

En sammanslutning som kallar sig plattformen för försvar av Ría de Arousa har för kommissionen påtalat ett eventuellt överträdelseförfarande rörande bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (direktiv 85/337/EG) ⁽¹⁾.

Den spanska regeringen har inte hållit den tidsfrist som fastställts för införlivande av direktiv 97/11/EG ⁽²⁾ om ändring av direktiv 85/337/EG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

Efter den katastrof som nyligen inträffade i och med oljetankern Erikas förlisning har medborgarnas medvetenhet ökat, och det ställs allt högre krav på oss, i egenskap av medborgarnas företrädare, när det gäller miljöfrågor. I detta sammanhang har parlamentet nyss antagit två resolutioner (den 20 januari och den 2 mars 2000). I parlamentet har det talats mycket om samordning av den gemensamma miljöpolitiken och annan gemensam politik, till exempel strukturfonderna.

Var det nödvändigt med en miljökonsekvensbedömning för uppbyggnaden av ovannämnda hamnstrukturer?

Kan kommissionen ange om dessa byggnadsprojekt har finansierats med gemenskapsmedel? I vilken omfattning och när har detta i så fall skett? Vilka företag har fått stöd?

Vilken uppföljning gjorde kommissionen av dessa projekt för att de skulle uppfylla gemenskapens miljökrav?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

(2000/C 374 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0804/00

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Anläggandet av behållare för brandfarligt avfall och kemikalier i hamnen i Vilagarcia de Arousa i Galicien utan miljökonsekvensbeskrivning

I hamnen i Vilagarcia de Arousa i Galicien har man med hjälp av EU-stöd via Europeiska regionala utvecklingsfonden, ERUF, byggt en ny kaj där man anlagt behållare med en kapacitet på 80 000 m³ för brandfarligt avfall och kemikalier, utan att en miljökonsekvensbeskrivning gjorts i enlighet med direktiv 85/337/EG ⁽¹⁾ och utan att rådets normer gällande städer respekterats. Anläggningarna, som ägs av företagen Finsa och Foresa, ligger vid en flodmynning som är oerhört känslig för de föroreningar som uppstår då dessa produkter bearbetas, och flodmynningen är också utsatt för föroreningar vid eventuella olyckor som de fartyg som transporterar avfallen kan råka ut för. I Arousas flodmynning finns det många olika slag av skaldjur och i området produceras, bland annat, största delen av de 300 000 ton blåmusslor som årligen produceras i Galicien och som utgör 50 procent av världsproduktionen av musslor. Vid Arousas flodmynning lever 26 000 personer av fiske- och skaldjursverksamhet, medan det i de kemiska anläggningarna på kajen endast kommer att inrättas tre tjänster.

Alla berörda ekonomiska och sociala sektorer har protesterat mot dessa anläggningar och har lämnat in flera klagomål till stadsfullmäktige, den galiciska och den spanska regeringen, och nu också till kommissionen för att förhindra att behållarna tas i bruk.

De regionala och centrala myndigheterna stödjer sig felaktigt på det faktum att spanska regeringen inte respekterade bestämmelserna i EG:s direktiv och att den demonstrativt inte brydde sig om att det var nödvändigt att göra en utvärdering av miljökonsekvenserna för detta slag av anläggningar för lagring av olja och petrokemiska och kemiska produkter. Myndigheterna vägrar att beakta den produktion som utgör den bästa garantin för det nuvarande och framtida välbefinnandet för folket vid flodmynningen. De kommer att låta arbetena fortsätta och det finns en allvarlig risk för att de verkligen sätter i gång, trots att det skulle vara olagligt och skada viktiga ekonomiska och sociala intressen för de många människor som berörs. Det är också värt att nämna att kommissionen nyligen väckt åtal mot den spanska staten vid domstolen för att den inte respekterar direktiv 85/337/EG.

Vad ämnar kommissionen göra så att gemenskapsreglerna respekteras och så att området återställs så som det var innan kajen och anläggningarna för kemi- och oljeprodukterna anlades i hamnen i Vilagarcia de Arousa? Vad ämnar kommissionen göra för att sätta stopp för att en verksamhet inleds och fortsätter som är farlig och som allvarligt skadar fiske-, skaldjurs- och turistverksamheten som är den främsta rikedom för de människor som bor vid flodmynningen, men också för hela Galicien?

(¹) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-0790/00 och E-0804/00
ingivet av Margot Wallström på kommissionens vägnar**

(5 april 2000)

I artikel 2 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 (¹) om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt anges att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering skall bli föremål för en bedömning av denna påverkan innan tillstånd ges. I bilagorna 1 och 2 till direktivet anges vilka projekt som omfattas.

När det gäller de arbeten som frågeställaren tar upp kan det hänvisas till punkt 8 i bilaga 1 som nämner hamnar, inre vattenvägar och insjöhamnar som medger trafik med fartyg på mer än 1 350 ton. Enligt punkt 10 d i bilaga 2 omfattas anläggning av hamnar (inklusive fiskehamnar) som inte anges i bilaga 1. Enligt punkt 6 d i bilaga 2 anges vidare anläggningar för lagring av olja och petrokemiska och kemiska produkter. Enligt artikel 4 skall en miljökonsekvensbedömning göras för alla projekt som hör till grupperna i bilaga 1. För projekt som hör till grupperna i bilaga 2 skall en miljökonsekvensbeskrivning göras när medlemsstaterna anser att detta krävs på grund av projektets karaktär.

Enligt artikel 3.1 i rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG (²) skall medlemsstaterna genomföra direktivet senast den 14 mars 1999. Enligt artikel 3.2 i det senare direktivet skall, om en ansökan om tillstånd lämnas in till en ansvarig myndighet före detta datum, bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG i dess lydelse före ändringen tillämpas. Kommissionen tar i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget ex officio upp de fall då anmälning av nationella genomförandebestämmelser inte skett före utsatt datum. När det gäller direktiv 97/11/EG har kommissionen inte mottagit någon officiell anmälning från Spanien, och har nyligen skickat ett motiverat yttrande till Spanien.

Kommissionen har till uppgift att se till att fördragen efterlevs, och vidtar de åtgärder som behövs för att se till att gemenskapsrätten respekteras. Kommissionen har vänt sig till de spanska myndigheterna för att få uppgifter om eventuell samfinansiering av de två byggen som frågan gäller.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

(2000/C 374 E/184)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0791/00
från Christos Folias (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Program för förtidspensionering av jordbrukare

För att de grekiska jordbrukarna som stödberättigade skall kunna delta i programmet för förtidspensionering av jordbrukare inom ramen för förordning nr 2079/92/EEG har den grekiska regeringen fastslagit en tabell över minimistorlek av de jordbruksodlingar som kan komma ifråga.

Denna har fastställts till:

- 2,5 hektar för jordbruksodlingar i torra områden
- 0,5 hektar + kvot för tobaksodlingar

Eftersom många jordbruk i Grekland är belägna i bergstrakter är det uppenbart och logiskt att de minsta ovannämnda ytarealen per jordbrukare utgör sällsynta undantag. I bergsområdena i Grekland sker odling i torra områden i regel på ett ytterst litet hektarområde och ytarealen är ännu mindre vad gäller tobaksodling.

Denna situation resulterar i att många jordbrukare som skulle kunna hänföras till förordningen i teorin ändå i praktiken inte kan delta i programmet eftersom deras odlingar inte omfattar den minimiareal som krävs.

1. Anser kommissionen att det här slaget av krav på areal, som är överdrivet tilltagna för ett stort antal grekiska jordbrukare, tjänar ändamålet med förordningarna nr 2079/92/EEG och nr 1257/99/EG?
2. Är kommissionen villig att försvara kriterierna om 0,5 hektar för jordbruksodlingar i torra områden och endast kvot oberoende av arealstorlek vad gäller tobaksodling, kriterier som skulle gälla endast bergsområden i Grekland?
3. Har kommissionen för avsikt att, med beaktande av genomförandet av förordning nr 1257/99/EG, samarbeta med den grekiska regeringen för att se till att de greker som bedriver jordbruk i bergsområden och som redan nu befinner sig i en förfördelad situation inte belastas ytterligare på grund av det grekiska genomförandet av en EU-förordningar vars tillämpningar förmodas vara dem till nytta och gagn?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 april 2000)

1. I artikel 6.3 i förordning (EEG) nr 2079/92⁽¹⁾ föreskrivs att storleken på jordbruksföretag som bildas efter överförandet av den mark som frigörs av den överlåtande parten (dvs. den förtidspensionerade) måste ökas i avsikt att förbättra den ekonomiska livskraften. Det är här frågan om den ekonomiska livskraften inom efterträdarens jordbruksföretag. Samma krav på ekonomisk livskraft anges för övrigt i artikel 10 och 11.2 i förordning (EG) nr 1257/1999.⁽²⁾ Kommissionen anser därför att om programmet för förtidspensionering skulle omfatta förmånstagare vilkas företag är alltför små skulle detta kunna medföra att den ekonomiska livskraften inte kan garanteras för de jordbruksföretag som överlämnas åt efterträdaren.
2. Av ovannämnda skäl är kommissionen inte beredd att godta att minimistorleken på de jordbruksföretag som överlämnas sänks under ett lägsta tröskelvärde för ekonomisk livskraft. Kommissionen har härvid även beaktat andra faktorer som likaledes ingår i definitionen av detta livskraftsbegrepp.
3. Kommissionen avser att samarbeta med den grekiska regeringen vid förhandlingarna om den plan för landsbygdsutveckling som Grekland har lagt fram i enlighet med förordning (EG) nr 1257/1999, i syfte att definiera villkoren för genomförande av ett framtida program för förtidspensionering, bland annat de parametrar som säkerställer den ekonomiska livskraften inom det jordbruksföretag som skapas genom överlåtelsen.

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0793/00

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Framställning av elektricitet av torv — de offentliga tjänsternas förpliktelser

Kan kommissionen — mot bakgrund av den nya ramen för vidare omstrukturering och liberalisering av den irländska elektricitetsmarknaden i vilken även uppförandet av två nya torvfabriker ingår — skissera upp vilka arrangemang för de offentliga tjänsternas förpliktelser som blir aktuella i samband med en framtida utvinning av elektricitet ur torv?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar*(11 april 2000)*

De irländska myndigheterna har nyligen bekräftat att de avser att meddela kommissionen om inrättandet av en ny stödmekanism för torv i Irland. Vid erhållande av detta meddelande kommer kommissionen undersöka förenligheten av den föreslagna stödmekanismen med gemenskapsregler om statligt stöd.

Inom ramen för en sådan undersökning kommer kommissionen att studera de irländska reglerna för allmännyttiga tjänster och försörjningstrygghet i samband med framtida elgenerering från torv. Denna analys kommer att ta hänsyn till den nya rättsliga utvecklingen av liberaliseringen av den europeiska elmarknaden.

*(2000/C 374 E/186)***SKRIFTLIG FRÅGA E-0794/00****från Mary Banotti (PPE-DE) till kommissionen***(16 mars 2000)*

Ämne: Registreringsskatt för fordon

Kan kommissionen — mot bakgrund av det missförhållande som för närvarande råder i Irland där registreringsskatten för fordon kan uppgå till 25 procent av försäljningspriset för en ny bil på den öppna marknaden (OMSP), och mot bakgrund av det faktum att konsumenter runtom i Europa betalar moms vid inköp av ny bil — tänka sig att vidta någon form av åtgärder mot Irland med anledning av vad som ser ut att vara ett system med dubbel beskattning av irländska bilköpare?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(27 april 2000)*

Kommissionen kan meddela parlamentsledamoten att medlemsstaterna enligt gemenskapsrätten, på dess nuvarande utvecklingsstadium, har möjlighet att påföra bilar andra skatter än mervärdesskatt. Denna möjlighet nämns uttryckligen i artikel 33 i sjätte mervärdesskattedirektivet (77/388/EEG) ⁽¹⁾:

”Utan att det påverkar tillämpningen av andra gemenskapsbestämmelser, (...) får detta direktiv inte hindra en medlemsstat från att behålla eller införa (...) alla skatter, tullar eller avgifter som inte kan karakteriseras som omsättningsskatter, under förutsättning att dessa skatter, tullar och avgifter inte leder till gränsformaliteter i handeln medlemsstater emellan.”

Den skatt som parlamentsledamoten hänvisar till är inte besläktad med mervärdesskatten och leder inte till gränsformaliteter.

Det bör dock understrykas att medlemsstaterna, även om de fritt kan utöva sin beskattningsrätt på fordon, måste iaktta en numera i rättspraxis allmänt vedertagen princip och vid tillämpningen av skatten ta hänsyn till värdeminskningen av begagnade bilar med ursprung i andra medlemsstater. I övrigt skall i enlighet med direktiv 83/183/EEG om skattebefrielse på permanent införsel från en medlemsstat av personlig egendom ⁽²⁾, motorfordon som registreras i en medlemsstat till följd av ägarens flyttning från en annan medlemsstat undantas från alla konsumtionsskatter.

Kommissionen håller på att förbereda en utredning för att ta reda på hur stor snedvridningen av den inre marknaden är på grund av avsaknaden av skatteharmonisering på gemenskapsnivå i fråga om motorfordon. Dessutom planerar kommissionen att i år inleda diskussioner med medlemsstaternas förvaltningar och andra gemenskapsinstitutioner om gemenskapens framtida handlingsalternativ i fråga om fordonsbeskattning.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977.

⁽²⁾ EGT L 105, 23.4.1983.

(2000/C 374 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0800/00
från Thierry Cornillet (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Inbjudan att lämna förslag inom ramen för det integrerade programmet för flyktingars återvändande till Bosnien och Hercegovina

Inom ramen för det integrerade programmet för flyktingars återvändande "Obnova 2000" har kommissionen gått ut med en inbjudan att lämna projektförslag (SCR-E/110826/D/G/BH) inom området "bostäder, tillhörande infrastruktur och åtgärder för hållbarhet".

I denna tidsplan för urvalsprocessen som offentliggjordes⁽¹⁾ föreskrivs det att organisationer som vill delta i inbjudan skall skicka en avsiktsförklaring senast den 9 februari 2000 kl. 16.00.

De organisationer som kan komma i fråga för detta slag av program har ofta ett flertal medlemmar fördelade över olika regioner. För att dessa medlemmar i samråd skall kunna fastställa vad som ligger i deras gemensamma intresse behövs det ingående diskussioner mellan dem, utöver den korta tidsfrist på sex dagar som ställts till förfogande och som dessutom omfattar ett veckoslut.

1. Med vilken motivering har fristen gjorts så kort (4 arbetsdagar), med beaktande av hur viktiga projekt det handlar om (mellan 1 och 3 miljoner euro)?

2. I inbjudan att lämna förslag står det att avsiktsförklaringen skall skickas in senast den 9 februari 2000 kl. 16.00 och därefter står det att avsiktsförklaringar som inkommer efter kl. 16.00 den 9 februari 2000 inte kommer att beaktas. Hur skall denna förvirring i fråga om tidsfristerna förklaras?

⁽¹⁾ EGT C 31, 3.2.2000, s. 5.

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Inbjudan att lämna förslag inom ramen för Obnova-programmet SCR-E/110826/D/G/BH för finansiering av bostäder, tillhörande infrastruktur och åtgärder för hållbarhet, offentliggjordes på kommissionens webbplats den 26 januari 2000 och i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 3 februari 2000⁽¹⁾. I inbjudan anges att berörda organisationer som vill delta skall skicka en avsiktsförklaring senast den 9 februari 2000 till kommissionens enhet för tekniskt bistånd i Sarajevo. I inbjudan fastställdes sista datum för att lämna projektförslag till den 21 mars 2000 och det angavs att endast de organisationer som senast den 9 februari 2000 hade inkommit med en avsiktsförklaring om att delta skulle beaktas.

Inbjudan att lämna förslag offentliggjordes på kommissionens webbplats flera dagar innan den offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning, eftersom man var tvungen att översätta texten till alla gemenskapens officiella språk. Som regel försöker kommissionen se till att offentliggörandet av inbjudningar att lämna förslag sker mer eller mindre samtidigt på dess webbplats och i EGT. I detta fall beslutade man emellertid, mot bakgrund av att det var bråttom att inleda det integrerade programmet för flyktingars återvändande, att offentliggöra inbjudan på webbplatsen innan den offentliggjordes i EGT, vilket skedde så snart som möjligt därefter. Man bör ha i åtanke att de allra flesta av de organisationer som är berörda av sådana inbjudningar nu föredrar Internet som en informationskälla för finansiering från gemenskapen. På grundval av tidigare statistik beräknas den webbplats på vilken kommissionens gemensamma tjänst för yttre förbindelser offentliggör sina anbud för närvarande ha mellan 200 000 och 300 000 besökare per månad. Två veckor, eller tio arbetsdagar, ställdes därför till förfogande för att utarbeta avsiktsförklaringar, vilket är gott om tid för att hinna utarbeta och överlämna en enkel avsiktsförklaring. Kommissionen vill framhålla att de berörda organisationerna, vid den tidpunkt då avsiktsförklaringen lades fram, inte var tvungna att lämna någon detaljerad information, varken om möjliga projektförslag eller om personal. Denna information skulle lämnas först i samband med det slutliga projektförslaget, dvs. senast den 21 mars 2000. Detta gav följaktligen gott om tid för förberedande diskussioner bland organisationernas medlemmar.

Vad beträffar tiden och datumet för att inkomma med avsiktsförklaringar noterar kommissionen att texten i inbjudan att lämna förslag uppenbarligen inte orsakade någon förvirring bland berörda parter. Inga avsiktsförklaringar som skickades inom ramen för tidsfristen mottogs efter dess utgång.

⁽¹⁾ EGT C 31, 3.2.2000.

(2000/C 374 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0801/00
från Michel Hansenne (PPE-DE) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Tillhandahållande av tjänster för allmänna sjukhus i Frankrike

Då en forskningsanstalt som är skyldig att betala mervärdesskatt i Belgien tillhandahåller tjänster av det slag som avses i artikel 9.2 e) i direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾ till ett allmänt sjukhus i Frankrike, vem skall vara skyldig att betala mervärdesskatt på dessa tjänster och i vilket land skall den betalas?

Skulle svaret på ovanstående frågor bli detsamma om likadana tjänster tillhandahölls av samma tjänstetillhandahållare till ett sjukhus, beläget exempelvis i Förenade kungariket eller någon annan medlemsstat som inte begagnat sig av den möjlighet som erbjuds i artikel 4.5 sista stycket i direktiv 77/388/EEG?

Har kommissionen ställt en heltäckande förteckning till de nationella förvaltningarnas och de ekonomiska aktörernas förfogande så att de kan få veta i vilka fall mervärdesskatt skall betalas då en stat begagnat sig av den möjlighet som erbjuds i artikel 4.5 sista stycket i direktiv 77/388/EEG? Anser kommissionen att det kommer an på de nationella förvaltningarna och de ekonomiska aktörerna att själva ta reda på vad som stadgas i skattelagstiftningen i det land som är mottagare för tjänsterna för att kunna avgöra om mervärdesskatt skall betalas till tjänstetillhandahållarens land eller inte? Befarar inte kommissionen att den omständigheten att man inte gått ut med vissa upplysningar om hur det sjätte direktivet om mervärdesskatt skall genomföras kan leda till att det uppstår situationer där ingen skatt blir betald till följd av att varken de skattskyldiga eller de tjänstemän som har i uppdrag att utöva tillsyn känner till vilka regler som gäller?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

I artikel 4.5 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund, anges att medlemsstaterna kan betrakta verksamheter av dessa organ som är undantagna enligt artiklarna 13 eller 28 såsom verksamheter som de bedriver i egenskap av myndigheter.

Genom att utnyttja denna möjlighet kan en medlemsstat besluta att betrakta verksamheter som enligt de allmänna principerna ligger inom tillämpningsområdet för mervärdesskatt men som är undantagna enligt artikel 13 (som sjukhusvård eller läkarvård som ges av offentliga organ) som utanför tillämpningsområdet för mervärdesskatt. Inte i något av dessa två fall skall mervärdesskatt betalas på tjänsterna i fråga.

Däremot, och som ledamoten helt riktigt påpekar, har denna möjlighet en effekt på beslut om var vissa utgifter som dessa offentliga organ har skall beskattas. Forskningstjänster som tillhandahålls av en skattskyldig till ett statligt sjukhus skall beskattas antingen i den medlemsstat där det statliga sjukhuset är etablerat (enligt de allmänna principerna) eller i den medlemsstat där tjänsteleverantören är etablerad (när medlemsstaten där sjukhuset är etablerat har utnyttjat den ovannämnda möjligheten).

Det bör påpekas att i det nuvarande mervärdesskattssystemet finns flera fall när typen av köpare avgör var verksamheterna skall beskattas. I sådana fall faller det i första hand på leverantören att skaffa sig upplysningar om sin kund.

Medlemsstaterna förfogar över lämpliga instrument på gemenskapsnivå för att kunna säkerställa effektiv kontroll av dessa verksamheter. När det gäller ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaterna fastställs i rådets direktiv 77/799/EEG av den 19 december 1977, om ömsesidigt bistånd av medlemsstaternas behöriga myndigheter på direktbeskattningens område⁽¹⁾, gemensamma regler för informationsutbyte mellan medlemsstaterna. Därutöver leder kommissionen en ständig kommitté för administrativt samarbete som ger företrädare för de nationella myndigheterna ett forum för att diskutera olika frågor som hänför sig till detta samarbete.

Systemet för beskattning av offentliga myndigheter liksom tillämpningsområdet för skattebefrielse för vissa verksamheter av allmänt intresse, är frågor som kommissionen planerar att granska på nytt inom ramen för moderniseringen av det nuvarande mervärdesskattssystemet och i syfte att försäkra sig om en mer enhetlig tillämpning av detta system.

⁽¹⁾ EGT L 336, 27.12.1977.

(2000/C 374 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0802/00**från Benedetto Della Vedova (TDI) till kommissionen**

(16 mars 2000)

Ämne: Den italienska lagen nr 454/97 (och dess genomförandebestämmelser) — förenlighet med gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd

Med lag nr 454 av den 23 december 1997 om åtgärder för omstrukturering av vägtransportsektorn och utveckling av kombinerad transport har det italienska parlamentet infört stöd och lättnader för vägtransportföretag.

I denna lag anges stödmottagarna, som emellertid endast omfattar transportföretag med säte i Italien, vilket har gett upphov till tvivel om huruvida lagen är förenlig med gemenskapsbestämmelserna om konkurrens och statligt stöd.

Med de två dekret för genomförande av lag 454/97 som transportministeriet utfärdade den 14 oktober 1998 åtgärdades dessa farhågor genom att stödet utvidgades till att omfatta företag som har säte i någon annan av EU:s medlemsstater och som innehar gemenskapslicens, vilket anges i kommissionens positiva yttrande över den italienska lagen 454/97 och dess förenlighet med gemenskapslagstiftningen (beslut 1999/590/EG⁽¹⁾ av den 4 maj 1999).

Den 7 juli 1999 ersattes de två genomförandedekret som nämnts ovan med två andra dekret i vilka det fastställs att åtgärderna begränsas till företag som inskrivits i det officiella registret över vägtransportföretag i Italien (dvs. företag som åtminstone har en underavdelning på italienskt territorium). Detta tycks leda till att man ignorerar ett av de villkor som kommissionens yttrande grundade sig på.

I kommissionens yttrande förutsattes dessutom en direkt ändring av lag 454/97 och dess genomförandedekret som aldrig har genomförts, nämligen en direkt modifiering av texten för att stödet endast skall kunna beviljas som kompensation för utgifter för anpassning till högre tekniska normer för utsläpp och säkerhet. Stödet skulle således endast utbetalas för kostnadsskillnaderna mellan fordon av normal standard och fordon av högre standard (för närvarande mäts stödets omfattning uteslutande enligt priset på det ersättande fordonet).

Två av de villkor som kommissionen grundade sitt yttrande på har inte uppfyllts (utvidgning av stödet till företag med säte i EU och ändring av lag 454/97 och dess genomförandebestämmelser). Anser kommissionen inte att bestämmelserna i lag 454/97 går stick i stäv mot gemenskapsbestämmelserna om statligt stöd? Om så är fallet undrar jag vilka åtgärder den ämnar vidta för att förhindra att situationen medför oersättliga skador för vägtransportföretagen.

⁽¹⁾ EGT L 227, 28.8.1999, s. 12.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(19 april 2000)

Som ett resultat av det förfarande som inletts mot Italien i mars 1998 beslutade kommissionen den 4 maj 1999 att godkänna det italienska systemet för statligt stöd till omstrukturering av vägtransportsektorn och utveckling av intermodala transporter (kommissionens beslut nr 1999/590/EG av den 4 maj 1999 om åtgärder för omstrukturering av vägtransportsektorn och utveckling av intermodala transporter (lag nr 454 av den 23 december 1997) som Italien avser att genomföra⁽¹⁾). Kommissionen godkände stödsystemet sedan den italienska regeringen föreslagit ändringar i de gällande lagtexterna, nämligen lag nr 454 av den 23 december 1997 och ministerdekreten av den 14 oktober 1998 om stöd till innovativa investeringar och utbildning.

I beslutet krävs bland annat att Italien skall informera kommissionen så snart ändringarna i den aktuella lagstiftningen antagits och överlämna regelbundna rapporter till kommissionen om genomförandet av de föreskrivna åtgärderna. Kommissionen har hittills inte erhållit någon sådan information och inte heller någon underrättelse om de ministerdekret av den 7 juli 1999 som ersatt dekreten av den 14 oktober 1998.

I brist på närmare uppgifter kan kommissionen inte yttra sig om de förhållanden som parlamentsledamoten nämner. Kommissionen kommer emellertid att följa upp ärendet och kontrollera att de italienska åtgärderna överensstämmer med gemenskapens regler om statlig stöd.

(¹) EGT L 227, 28.8.1999.

(2000/C 374 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0806/00

från Gerardo Galeote Quecedo (PPE-DE) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Kommissionens företrädares roll vid Europaparlamentets officiella resor

Det föreligger olika praxis i fråga om kommissionens företrädares roll vid resor som företrädare för Europaparlamentet gör. Kan kommissionen förklara om det finns några regler för de uppgifter som kommissionens företrädare skall utföra i samband med att parlamentets organ gör officiella resor i tredje land, i synnerhet med avseende på frågor som rör organisation, protokoll, deltagande etc?

Kan kommissionen förklara om det finns några regler för dess deltagande vid parlamentsutskotts och interparlamentariska delegationers sammanträden i Bryssel, då dessa diskuterar frågor där kommissionsföreträdaren kan ge uppgifter av intresse för parlamentsarbetet?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(27 mars 2000)

Denn roll som kommissionens företrädare i tredje länder skall spela under parlamentets officiella besök finns fastställd i handboken för operativa förfaranden.

Denna roll inbegriper bland annat att möta parlamentets delegation när den anländer till landet, att (inom rimliga gränser) tillhandahålla logistiskt stöd, att orientera delegationen om situationen i landet och om särskilda frågor av intresse och att ledsaga parlamentets delegation vid deras besök. Det kan också innefatta hjälp, om så behövs, med kontakter med lokala media och, när så är möjligt, lämplig gästfrihet.

Kommissionen antog 1999 ett meddelande till rådet och parlamentet i vilket det angav att delegationschefer kunde framträda inför parlamentets utskott och interparlamentariska delegationer på samma sätt som tjänstemän baserade vid kommissionens huvudkontor gör. Vid sådana tillfällen kan de besvara särskilda frågor om utövandet av sina uppgifter. Kommissionsledamoten ansvarig för yttre förbindelser har uppmuntrat delegationschefer att under besök vid huvudkontoret erbjuda sig att orientera relevant utskott eller delegation om läget i förbindelserna mellan unionen och det land eller länder där han eller hon är posterad.

(2000/C 374 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0808/00

från Hans Modrow (GUE/NGL) till kommissionen

(9 mars 2000)

Ämne: Sanktioner mot Jugoslavien

Europeiska unionens medlemsländer har i samband med sexmånadersembargot på flygtrafik till och från Jugoslavien utarbetat en förteckning över flera hundra jugoslaviska medborgare som skall rapporteras som inte önskvärda i EU och ålagts ett generellt inreseförbud.

Jag undrar följande:

- Vilken institution har utarbetat denna "svarta lista" och enligt vilka kriterier?
- Hade parlamentet rådfrågats innan denna åtgärd vidtogs, och om detta inte skett, finns avsikten att göra det nu istället?
- Stämmer det att bland andra ministern för flyktingfrågor, Belgrads ambassadör i Skopje och höga tjänstemän inom områdena ekonomi, handel och hälso- och sjukvård förts in på denna förteckning, personer vilkas verksamhet alltså är omedelbart förknippad med att lindra och undanröja krigets följder?
- Kan kommissionen förklara vad den avser med uttrycket "personer som med sin verksamhet stöder president Milosevic"?
- Är kommissionen medveten om att den genom att skärpa sanktionerna på detta sätt motarbetar den jugoslaviska oppositionen, som anser att EU-sanktionerna bidrar till att stärka den nuvarande Belgrad-regimen?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(29 mars 2000)

Kommissionen önskar erinra om att rådet har beslutat kriterierna för förteckning och strykning av enskilda personer på listan över personer för vilka inresevisum till medlemsstaterna inte utfärdas. Alla uppdateringar av förteckningen över viseringsförbud antas genom rådets beslut om genomförande av artikel 1 i den gemensamma ståndpunkten 1999/318/GUSP⁽¹⁾.

Parlamentet rådfrågades inte i förväg om denna förteckning. I enlighet med artikel 15 i fördraget om Europeiska unionen planeras inget sådant samråd.

Förteckningen innehåller namnen på företrädare för regimen i Belgrad och personer som stödjer denna. I enlighet med artikel 1.4 i den gemensamma ståndpunkten, kan undantag beviljas i särskilda fall om detta skulle främja unionens väsentliga mål och kunna bidra till en politisk uppgörelse.

Kommissionen anser att den fras som ledamoten hänvisar till är självklar.

Kommissionen delar inte ledamotens bedömning att de skärpta sanktionerna stärker regimen i den f.d. republiken Jugoslavien och motarbetar den serbiska oppositionen. Sanktionerna tillämpas så långt det är möjligt på ett sådant sätt att de inverkar på regimen men inte befolkningen. Inreseförbudet erkänns som en effektiv sanktion mot regimen i Belgrad medan vissa av de övriga sanktionerna redan delvis har lyfts (t.ex. flygförbudet och oljeembargot i fråga om Kosovo och Montenegro) eller tillfälligt har upphävts (t.ex. flygförbudet för Serbien som en del av ett större paket för att stärka både inreseförbudet och de finansiella sanktionerna). Upphävandet av flygförbudet skedde bland annat som ett svar på begäran från den serbiska demokratiska oppositionen.

⁽¹⁾ EGT L 123, 13.5.1999.

(2000/C 374 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0811/00 från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet

(20 mars 2000)

Ämne: Minister Christian Sautters beteende

Frankrikes finansminister Christian Sautter väckte med hjälp av ett egendomligt klistermärke uppseende vid EU:s finansministrars möte i Bryssel den 28 februari. Hans rock och sedan hans kostym pryddes av ett klistermärke som var stort som en handflata och hade formen av ett förbudsmärke där det fanns en

överkorsad fluga (flugan är symbolen för Österrikes nya förbundskansler Schüssel). Eftersom finansministern ogillar den österrikiska regeringskoalitionen vände han sig vid sin ankomst till den belgiska huvudstaden flera gånger om i alla riktningar, så att journalisterna skulle uppmärksamma detta klistermärke och dess budskap. Hans delegation hade — enligt vad han påpekade — tillräckligt med klistermärken så det också skulle räcka åt de andra ministrarna. Senare följde också den belgiske finansministern Didier Reynders sin franske kollegas exempel. Tycke och smak är ju som bekant olika, men det finns dock mycket som är smaklöst.

Juris doktor Wolfgang Schüssel är republiken Österrikes förbundskansler. Som flerårig sekreterare för den politiska parlamentsgruppen Österreichische Volkspartei, som generalsekreterare för det österrikiska näringslivsförbundet (Österreichische Wirtschaftsbund), som minister för ekonomiska frågor, minister för utrikesfrågor och vice kansler har han aldrig låtit sig komma något till last. Sedan 1995 har han beklätt en ledande funktion på riksnivå inom ÖVP, ett parti som liksom inget annat parti i Österrike alltid bekant sig till ett demokratiskt Europa. Den 4 februari avlade Wolfgang Schüssel eden som förbundskansler. Under årens lopp har befolkningen i Österrike kunnat skapa sig en bild av hans effektiva och professionella sätt att arbeta. Att han i sina åsikter och sin hållning är inriktad på Europa kan inte dragas i minsta tvivelsmål. Därför ställs nu en fråga till rådet om när rådet äntligen tänker sätta stopp för denna vedervärdiga kampanj, avsedd att förstöra en persons goda rykte, och sörja för att sunt förnuft får råda i relationerna mellan europeiska partner och vänner.

Svar

(25 maj 2000)

Rådet har inte intagit någon ståndpunkt i ärendet och kan följaktligen inte uttala sig om de problem som tas upp i den ärade parlamentsledamotens fråga.

(2000/C 374 E/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0812/00

från Michl Ebner (PPE-DE) till rådet

(20 mars 2000)

Ämne: Belgiens utrikesminister Louis Michels uttalanden till Österrikes regering

Den 27 februari tog Belgiens utrikesminister Louis Michel äntligen tillbaka sina skarpa uttalanden, som han betecknade som dumma, gentemot Österrikes regering. De internationella pressbyråerna meddelade att han betecknade sitt upprop till belgiska turister att inte åka till Österrike på grund av den nya regeringskoalitionen, som "klumpigt, ja nästan smaklöst". Den som emellertid hade hoppats på att Belgien skulle tänka om beträffande sin isoleringsstrategi gentemot Österrike blev redan två dagar senare bittert besviken.

I en intervju för den belgiska veckotidningen Le Journal du Mardi som utkom den 29 februari uttryckte Michel önskan att de 14 EU-ländernas sanktioner mot Österrike skulle bringa regeringen i Wien på fall. På frågan om vad det var för vits med hans strategi gentemot Österrike svarade han ordagrant: "Jag skulle vilja störta den nuvarande österrikiska regeringen. Haider är utan tvivel nynazist, men Wolfgang Schüssel är hans medbrottsling av ren personlig äregirighet". Med sina motstridiga uttalanden, som står i krass motsats till det europeiska idealet om jämlika och ansvarsfulla relationer mellan medlemsstaterna, skapar Louis Michel ett precedensfall i kontakterna mellan EU-länderna. Europaprojektet, som är ett freds- och stabilitetsprojekt baserat på ett ansvarsfullt och förtroendefullt gemensamt ekonomiskt, politiskt och socialt samarbete, äventyras av försiktiga och okänsliga uttalanden av det slag som Louis Michel gjort.

I detta sammanhang undrar jag vad Europeiska unionens råd avser att göra för att sätta stopp för den sönderdelningsprocess i unionen som började i och med att isoleringsstrategin gentemot Österrike inleddes.

Svar

(25 maj 2000)

Rådet har inte intagit någon ståndpunkt i ärendet och kan följaktligen inte uttala sig om de problem som tas upp i den ärade parlamentsledamotens fråga.

(2000/C 374 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0816/00

**från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) Carlos Carnero González (PSE)
och Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen**

(21 mars 2000)

Ämne: Anpassning av medlemsstaternas socialpolitik till gemenskapslagstiftningen, i synnerhet till direktiven om tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten

Europeiska kommissionen tycks med stöd av slutsatserna i domen i Beentjes-målet anse att sådana kontrakt skall inbegripa genomförandevillkor av social karaktär, under förutsättning att vissa offentlighetskrav tillgodoses och icke-diskriminering garanteras. Anser kommissionen inte att möjligheterna för vissa företag inom EU som konkurrerar om kontrakt skulle minska om dessa krav inbegreps i genomförandevillkoren i stället för i villkoren för tilldelning, och att detta därmed skulle innebära ett stort hinder för den inre marknaden? (Ett företag som inte har ett visst antal fast anställda skulle aldrig kunna lämna in ett anbud ifall kravet på detta antal ingick i denna upphandlings genomförandevillkor, men företaget skulle däremot kunna delta i en upphandling där skapande av fasta jobb var ett tilldelningskriterium som till exempel motsvarade 20 procent av den totala poängen, och det skulle eventuellt kunna tilldelas kontraktet om det fick mycket hög poäng för de övriga tilldelningskriterierna.)

I punkt 9 i riktlinjerna för sysselsättning 1999 fastställs det att varje medlemsstat skall ägna särskild uppmärksamhet åt de funktionshindrades behov och utforma förebyggande och aktiva åtgärder som gör det lättare att integrera dessa personer på arbetsmarknaden. I punkt 7 i den rådsresolution (från juni 1999) som fastställer att funktionshindrade skall ha samma möjligheter på arbetsmarknaden som andra bekräftar rådet att de funktionshindrades möjligheter till arbetstillfällen skulle öka om man ägnade särskild uppmärksamhet åt anställning och stadigvarande arbete. Räcker inte dessa skäl för att motivera att offentliga myndigheter införlivar funktionshindrades tillgång till arbete som utslagsgivande kriterium vid tilldelningen av kontrakt, genom att anta bestämmelser och helt och fullt utnyttja de befintliga rättsliga instrumenten och nuvarande metoderna (punkt 5), i synnerhet som denna resolution uppmuntrar gemenskapsinstitutionerna att inom sina egna tjänster främja funktionshindrades möjligheter på lika villkor på arbetsmarknaden?

Vore det inte lämpligt att ändra direktiv 93/37/EG⁽¹⁾ om samordning av förfarandena vid tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, i syfte att klargöra de ovan citerade begreppen med hänsyn till EU:s nuvarande prioriteringar, så att medlemsstaterna kunde anta sociala åtgärder som överensstämmer med medborgarnas behov?

⁽¹⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

(2000/C 374 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0817/00

**från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE), Carlos Carnero González (PSE)
och Salvador Jové Peres (GUE/NGL) till kommissionen**

(21 mars 2000)

Ämne: Anpassning av medlemsstaternas socialpolitik till gemenskapslagstiftningen, i synnerhet till direktiven om tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten.

I EG-fördraget (artikel 136) fastställs det att gemenskapens och medlemsstaternas mål skall vara att främja sysselsättningen för att åstadkomma en varaktigt hög sysselsättning samt bekämpa utslagning, och i slutsatserna från Europeiska rådet i Wien (11–12 december 1998) bekräftas det att sysselsättningen är

EU:s viktigaste prioritering. Anser kommissionen att medlemsstaternas socialpolitik, särskilt skapande av fasta jobb och social integrering av funktionshindrade, är förenliga med gemenskapsrätten och mer konkret med direktiven om offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten?

I artikel 30 i direktiv 93/37/EG⁽¹⁾ fastställs kriterierna för tilldelning av kontrakt, vilka innebär att den upphandlande myndigheten inte endast skall tilldela kontraktet på grundval av lägsta pris, utan även beroende på vilket anbud som är mest ekonomiskt fördelaktigt enligt vissa kriterier såsom pris, tidsfrist för genomförandet, kostnader, lönsamhet och tekniskt värde. Anser kommissionen inte att eftersom dessa exempel inte utesluter andra tilldelningskriterier kunde fasta jobb och jobb för funktionshindrade vara ett kriterium som gynnade det mest fördelaktiga anbudet, i enlighet med domstolens dom i Beentjes-målet? Denna dom innebär ju att kravet på mest fördelaktigt anbud kan vara förenligt med direktivet om det återspeglar den upphandlande myndighetens befogenhet att välja anbud utifrån objektiva kriterier och därmed inte innebär ett godtyckligt val.

Vore det inte lämpligt att ändra direktiv 93/37/EG om samordning av förfarandena vid tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av bygg- och anläggningsarbeten, i syfte att klargöra de ovan citerade begreppen med hänsyn till EU:s nuvarande prioriteringar, så att medlemsstaterna kunde anta sociala åtgärder som överensstämmer med medborgarnas behov?

⁽¹⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0816/00 och E-0817/00
ingivet av Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar**

(12 maj 2000)

Direktiven om offentlig upphandling hör till den inre marknaden. Syftet med dem är att dels optimera förvaltningen av den offentliga upphandlingen genom att försöka uppnå den största korrelationen mellan kvalitet och pris, dels garantera effektiv konkurrens och lika tillträdesvillkor till marknaden för alla företag. Därför föreskrivs två sätt för tilldelning av anbud: tilldelning till det lägsta priset och tilldelning utifrån det ekonomiskt sett mest fördelaktiga anbudet baserad på en bedömning av ett antal objektiva kriterier, av vilka vissa förekommer som exempel i direktiven. De objektiva kriterierna gäller samtliga anbudet i fråga och ger information om anbudsprestationernas kvalitet men kan inte gälla företagets struktur. Domstolens utslag i målet Beentjes, som frågeställaren nämner, utesluter uttryckligen tillämpning av ett socialt kriterium (i det här fallet anställning av långtidsarbetslösa) som kriterium för anbudstilldelning. De slutsatser som generaladvokaten nyligen meddelade i mål C-225/98 ger stöd för en sådan tolkning. Såsom kommissionen framhåller i punkt 4.4. i sitt meddelande om offentlig upphandling av den 11 mars 1998⁽¹⁾ gör samma utslag det däremot möjligt att ställa "såsom villkor som skall gälla under avtalstiden, krav av social karaktär. Dessa kan till exempel syfta till att främja anställning av kvinnor eller till att skydda vissa missgynnade kategorier. Givetvis tillåts endast sådana utförandevillkor som inte har någon direkt eller indirekt diskriminerande effekt gentemot anbudsgivare från andra medlemsstater. Dessutom måste adekvat öppenhet garanteras genom att dessa villkor anges i meddelandet om upphandling eller i förfrågningsunderlaget."

Alltså, till skillnad från frågeställarnas förslag, får utförandevillkoren från början inte utestänga vissa företag (direktiven innehåller för den skull "urvalskriterier") men väl innehålla krav på anbudsgivarna att vidta vissa åtgärder om de tilldelas anbudet. För att ta frågeställarnas exempel, så kan det inte komma i fråga att av företagen kräva att en viss procent av arbetstagarna från början skall ha fast anställning, men däremot att de förbinder sig att skapa nya fasta arbetsplatser för att utföra uppgifterna i avtalet, när de väl blivit tilldelade anbudet.

Liknande överväganden tillämpas då det gäller antalet handikappade arbetstagare som avgörande kriterium. Generaladvokaten anser i det tidigare nämnda målet att ett extra kriterium för att skilja på likvärdiga anbud får till följd att detta kriterium i sista hand blir det enda avgörande kriteriet för tilldelningen av anbud, vilket är uteslutet enligt målet Beentjes och strider mot direktiven. Inget skulle däremot hindra att anbudsgivarna åläggs att i samband med utförandet av uppgifterna i avtalet anställa ett visst antal eller en

viss procent handikappade arbetstagare under förutsättning att reglerna för insyn respekteras och ingen diskrimineras på grund av sin nationalitet. Såsom kommissionen påpekat i det tidigare nämnda meddelandet föreligger å andra sidan följande situation: "Direktivreglerna om offentlig upphandling tillåter att anbudssökande eller anbudsgivare som bryter mot gällande lagstiftning på det sociala området utesluts (...)".

Under arbetet med rådets direktiv 93/37/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfaranden inom bygg- och anläggningssektorn visade sig medlemsstaterna vara helt emot att införa andra kriterier än de strikt ekonomiska vid tilldelningen av anbud.

I det tidigare nämnda meddelandet sägs att kommissionen har för avsikt att anta ett tolkningsmeddelande om de sociala aspekterna vid offentlig upphandling. Meddelandet skall klargöra de tillämpliga principerna för att kunna beakta sociala aspekter på området för offentlig upphandling och villkoren för att sådana aspekter skall vara i överensstämmelse med gemenskapsrättens principer och regler för offentlig upphandling.

⁽¹⁾ KOM(1998) 143.

(2000/C 374 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0827/00
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Nedskränning av Poseima-programmet med 2 miljoner euro

I kommissionär Fischlers svar på min fråga E-2403/99 ⁽¹⁾ om att skära ned Poseima-programmet med 2 miljoner euro i budgetpost B1-321 bekräftas det att den föreslagna nedskränningen enbart beror på att man i uppskattningarna beaktat de verkliga procentsatserna för genomförandet av anslagen under de senaste åren. Om man emellertid betraktar uppgifterna från 1998/1999 verkar det som om detta inte skulle stämma.

1. Vilka är de totala verkliga beloppen för genomförandet av Poseima-programmet 1998 och 1999 i de autonoma regionerna Azorerna och Madeira?
2. Ämnar kommissionen se över sin ställning inför 2001 års budget?
3. Vilka är de verkliga beloppen för genomförandet av Poseidon- och Poseican-programmen?

⁽¹⁾ EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 125.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(25 april 2000)

Kommissionen bekräftar sitt tidigare svar på Ilda Figueiredos skriftliga fråga E-2403/99 ⁽¹⁾.

Samtidigt som det påminns om att anslagen för 2000 fastställdes i slutet av budgetåret 1999 bör också understrykas att om de totala utgifterna för Poseima-programmet (40,5 miljoner euro) under budgetåret 1999 ligger i nivå med anslagen (40 miljoner euro) beror detta enbart på ökningen av "övriga åtgärder", som är en mycket instabil utgiftspost. Genomförandegraden för försörjningsåtgärderna uppgår faktiskt endast till 81 %.

1. Genomförandegraden för Poseima-programmet uppgick under 1998 och 1999 till 73 % respektive 84 % vad gäller försörjningsåtgärder och 131 % vad gäller övriga åtgärder. Genomsnittet under de fem senaste åren ligger på 71 % för försörjningsåtgärder och 89 % för övriga åtgärder.
2. Vid uppskattningarna för fastställandet av 2001 års budget kommer kommissionen liksom tidigare att ta hänsyn till de senaste kända genomförandena, inbegripet således budgetåret 1999.

3. Vad gäller Poseidom och Poseican var den genomsnittliga genomförandegraden för de fem senaste budgetåren följande:

- a) Poseidom: försörjning 70 % — övriga åtgärder 69 % — summa 70 %
- b) Poseican: försörjning 98 % — övriga åtgärder 61 % — summa 86 %.

Dessa genomföranden (faktiska utgifter jämfört med anslagen) är grundade på budgetuppgifter. Mer detaljerade kvantitativa uppgifter och uppgifter per åtgärd kommer att ges i de rapporter om genomförandet av dessa program som kommissionen inom kort kommer att lägga fram för rådet och Europaparlamentet.

(¹) EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 125.

(2000/C 374 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0836/00

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Miljökatastrof i Donau och omgivande områden på grund av Natos bombningar

Enligt klagomål från det rumänska miljöministeriet och Liliane Mara utsatte Natos bombningar, som förstörde broar, oljeraffinaderier och kemiska industrier, floden Donau för en större miljökatastrof än cyanutsläppet nyligen. Den ekologiska, ekonomiska och kulturella förstörelse som floden utsatts för sträcker sig bortom Serbiens gräns och den kommer att ge tragiska följder för alla områden runt Donauområdet i många år än.

Känner kommissionen till skadornas omfattning och hur avser den att hjälpa dessa länder så att den ekologiska, ekonomiska och kulturella balansen inom kort kan återställas i detta känsliga område?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Under Kosovokonflikten finansierade kommissionen en preliminär utvärdering av konfliktens inverkan på miljön. Denna utfördes av Regionala miljöcentralen (REC) för Central- och Östeuropa och finns tillgänglig på deras Internetplats (<http://www.rec.org>). Ytterligare en, och mer detaljerad, utvärdering av krigets följder för miljön utfördes av FN:s miljöprogram (UNEP) Balkan Task Force (Insatsstyrkan för Balkan) och denna finns också tillgänglig på deras Internetplats (<http://www.grid.unep.ch>). I båda rapporter drogs slutsatsen att Kosovokonflikten inte orsakade en miljökatastrof som påverkar Balkanregionen som helhet.

I framtiden avser kommissionen att stödja ett regionalt miljöåteruppbyggnadsprogram inom ramen för stabilitetspakten för Sydosteuropa som kommer att hjälpa till med återuppbyggnad och kapacitetsuppbyggnad i Balkanregionen som helhet.

(2000/C 374 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0841/00

från Ioannis Marínos (PPE-DE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Införlivande av gemenskapslagstiftning om den inre marknaden

Europeiska kommissionen har mycket riktigt understrukit att införlivandet av de bestämmelser som rör den inre marknaden i medlemsstaternas lagstiftning är en avgörande faktor för att den gemensamma marknaden skall kunna fungera korrekt.

Jag skulle vilja fråga Europeiska kommissionen vilka den anser vara de huvudsakliga hindren för att den inre marknaden skall kunna fungera obehindrat i de 15 medlemsstaterna, vilket det huvudproblem är som företagen i unionen uppgett sig möta, om dessa företag ställs inför extra utgifter eller råkar ut för svårigheter i samband med marknadsföring på grund av eventuella nationella standarder som inte alltid överensstämmer med bestämmelserna för gemenskapens produkter och tjänster, och i vilket skede Grekland befinner sig i jämförelse med andra länder i Europeiska unionen när det gäller införlivandet av gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden i den egna, nationella lagstiftningen?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 april 2000)

Under de senaste 15 åren har enorma framsteg gjorts med att undanröja hindren för den fria rörligheten för varor, tjänster, kapital och personer på den inre marknaden. Detta bekräftas också av en undersökning bland 4000 företag som gjordes under september 1999. Resultaten av undersökningen har publicerats i resultattavlan för den inre marknaden⁽¹⁾.

Flertalet av de tillfrågade företagen uppgav att hindren för att driva handel med andra medlemsstater minskat. På frågan "Hur har hindren på den inre marknaden förändrats under de senaste 2 åren?" gavs följande svar:

(%)

Försvunnit/inga hinder	20
Minskat kraftigt	19
Minskat något	25
Oförändrade	27
Ökat något	7
Vet ej	2

Kommissionen anser att det är svårt att reducera de återstående problemen till ett enda huvudproblem. Trots att företagen fortsätter att ha stor tilltro till den inre marknaden ser de sig ändå konfronterade med ett antal olika problem.

I nedanstående tabell kan parlamentsledamoten se de hinder på den inre marknaden som företagen nämner oftast:

(%)

	SMF + 20 (2 893) ⁽¹⁾	Storföretag (502) ⁽¹⁾	Totalt (3 395) ⁽¹⁾
Extra kostnader för att få produkter eller tjänster i överensstämmelse med nationella bestämmelser	36	41	37
Ovanliga metoder för provning, certifiering eller tillståndsgivning	31	34	31
Statligt stöd främjar konkurrenter	28	36	29
Problem i samband med momsredovisningssystemen	27	30	27
Begränsningar för att komma in på marknaden, exklusiva nätverk	22	29	23
Stora kostnader för finansiering av handel över nationsgränser	18	20	18

⁽¹⁾ Talen inom parentes anger antalet tillfrågade företag.

De flesta reglerna för den inre marknaden finns nu på plats, och arbetet måste därför inrikta sig på att säkerställa att reglerna fungerar på ett bra sätt och att de anpassas till den tekniska och ekonomiska utvecklingen. Detta budskap framgår också tydligt av det meddelande som kommissionen antog den 24 november 1999 där man drar upp strategin för den inre marknaden under de närmaste fem åren⁽²⁾. Strategin går bl.a. ut på att varje år göra utvärderingar och sätta nya prioriteter som tar hänsyn till hur produkt- och kapitalmarknaderna fungerar i realiteten och även beaktar de synpunkter på den inre marknads funktion som medborgarna och företagen inkommit med.

Grekland har under de senaste två åren relativt sett hamnat på efterkälken när det gäller att införliva reglerna för den inre marknaden i den nationella lagstiftningen. Enligt statistik från 1999 som återfinns i resultattavlan för den inre marknaden hade Grekland den 15 november 1999 ännu inte införlivat 90 direktiv som borde ha införlivats senast denna dag. Danmark var det land som hade införlivat flest direktiv, i Danmark var endast 19 direktiv försenade, att jämföras med genomsnittet för alla medlemsstater på 52 försenade direktiv.

⁽¹⁾ SEK(1999) 2043.

⁽²⁾ KOM(1999) 624 slutlig.

(2000/C 374 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0846/00

från Marie-Arlette Carlotti (PSE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Europeiska unionens åtgärder mot minor

Kommissionen har antagit ett förslag till förordning om truppminor.

- På budgetområdet har den övergripande utgiftsposten B7-661 förstärkts. Innebär detta att handlingsprogrammen mot alla sorters olika minor uteslutande skall finansieras med denna budgetpost?
Vilka åtgärder kommer att vidtas för att se till att icke-statliga organisationer verkligen får tillgång till gemenskapsmedel med tanke på den speciella synen på humanitär minröjning som utförs av icke-statliga organisationer, vilka i synnerhet verkar för att minröjningen skall ingå i ett övergripligt utvecklingsperspektiv?
- Villkoren för att Europeiska unionen skall vidta åtgärder mot truppminor är att landet i fråga skall underteckna och efterleva Ottawakonventionen. Det görs undantag från denna princip vad avser stöd till offer och det finns ett förslag om stöd till länder som ansöker om att ansluta sig till konventionen.
Vilka kriterier och bestämmelser kommer att tillämpas för att se till att vissa sårbara grupper inte "görs till offer två gånger" på fältet?
- Hur stor uppmärksamhet ägnar man truppminor i den politiska dialogen med unionens partner, och framför allt med kandidatländerna, när det gäller att förstärka Europeiska unionens åtgärder för att främja att konventionen verkligen skall efterlevs och för att den skall generaliseras?

Svar från Chris Patten på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

1. Det meddelande och förslag till förordning som kommissionen nyligen lade fram syftar dels till att göra det möjligt att utforma en mer aktiv och konsekvent gemenskapspolitik för att bekämpa antipersonella minor (truppminor), dels till att förse budgetpost B7-661, som Europaparlamentet inrättade 1996 men som hittills har saknat rättslig bas, den legitimitet som krävs liksom en både övergripande och specifik uppgift.

Det tillvägagångssätt som föreslås skulle baseras på utarbetande av en övergripande politisk ram för unionens åtgärder inom området för antipersonella minor (truppminor), vilken skulle inrymma närliggande sektoriella och områdesbaserade åtgärder. Vidtagna åtgärder skulle kunna finansieras antingen genom den övergripande budgetposten eller genom befintliga områdesbaserade program. Detta tillvägagångssätt skulle göra det möjligt att i en övergripande strategi integrera ett stort antal åtgärder av gemensamt intresse för samtliga minröjningsverksamheter. Exempel på sådana åtgärder är systematiska planer för utvärdering av tidigare åtgärder eller pågående verksamheter, utvärdering av de behov som såväl befolkningen som minröjarna har, utarbetande av regionala och fleråriga planer, kontroll av de mål som eftersträvas, rationalisering av instrument och insatser och garanti för att gemenskapens åtgärder överensstämmer med de skyldigheter som ingåtts enligt Ottawa-konventionen.

En flerårig programplanering av åtgärder mot minor kommer att inledas så snart förordningen antagits. Denna kommer att baseras på allmänna politiska riktlinjer och kommer att innefatta såväl övergripande verksamheter som åtgärder knutna till särskilda länder eller regioner. Det fleråriga programmet kommer att offentliggöras och kommer sålunda att bli tillgängligt för alla icke-statliga organisationer. Dessa är redan nu direkt eller indirekt de största mottagarna av gemenskapsmedlen. Partnerskapsavtal planeras också slutas för genomförandet av fleråriga projekt.

2. När det gäller vilka kriterier som skall tillämpas för att hjälpa befolkningar som är offer för antipersonella minor (truppminor), men som lever i länder vilkas regeringar inte har skrivit under Ottawa-konventionen, är kommissionen noga med att kontrollera flera faktorer, ibland var för sig och ibland kumulerade. I första hand och som redan framgår av frågan gäller det upplysningar om läget för den drabbade befolkning för vilken ett land begär hjälp med minröjning, den praxis som tillämpas av detta land i fråga om produktion, lagring och handel med minor, grad av godkännande av åtgärder för att stödja anslutning till konventionen och kontroll av att varken affärsmässiga eller vetenskapliga mål eftersträvas genom förmedling av sådana åtgärder. Det är också i vissa fall viktigt att känna till orsaken till mineringen (eller oexploderad ammunition). Denna uppräknings av referenspunkter är inte uttömmande men kan ge en bild av det tillvägagångssätt som kommissionen föreslår skall antas.

3. Detta tillvägagångssätt avspeglas självfallet i den politiska dialog som förs såväl med kandidatländerna som med tredje land. Förslaget till förordning, som inte begränsas till enbart minor utan också omfattar oexploderad ammunition, tar också upp problemen med lagring och samling av denna materiel. Kommissionen försummar inte något tillfälle att samarbeta med tredje land för att påskynda undanröjandet av detta gissel, såväl genom bättre samordning av politiken på olika områden som genom sammanställning av nödvändiga resurser för att utveckla bättre instrument och strategier

(2000/C 374 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0847/00

från Marie-Arlette Carlotti (PSE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Inrättandet av en delegation i Havanna och samarbete med Kuba

Kuba ansökte nyligen officiellt om att anslutas till avtalen mellan AVS-länderna och EU. Nu när detta partnerskap påbörjas på nya grunder bör vi släppa in Kuba för att uppmuntra en öppning i landet.

För tillfället är Kuba det enda land i Latinamerika och Karibien som inte har undertecknat ett ramavtal om samarbete med Europeiska unionen.

Om Kuba får möjlighet att snabbt ansluta sig till det nya avtalet mellan AVS-länderna och EU kommer landet att kunna göra framsteg mot undertecknandet av ett sådant ramavtal om samarbete i syfte att formalisera och omdefiniera samarbetsförbindelserna mellan Kuba och Europeiska unionen.

Ett snabbt inrättande av en delegation från Europeiska kommissionen i Havanna skulle göra det möjligt att intensifiera dialogen med myndigheterna och det kubanska samhällets alla skikt för att definiera de framtida villkoren för samarbetet mellan Europeiska unionen och Kuba.

Håller kommissionen på att undersöka ett sådant projekt? När förväntas det att vara klart?

Hur skall man enligt kommissionen förstärka och formalisera samarbetet med Kuba?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

När det gäller den första frågan, om inrättandet av en kommissionsdelegation i Kuba, hänvisas parlamentsledamoten till svaret på Joaquim Mirandas skriftliga fråga E-0615/00 (!).

När det gäller den andra frågan, om formalisering och förstärkning av samarbetet med Kuba, bör först och främst understrykas att Kuba den 10 mars tillställt Ministerrådet AVS-EU en skrivelse som bekräftar landets intresse av att ansluta sig till det nya partnerskapsavtalet mellan EU och AVS-staterna.

Denna begäran håller för närvarande på att undersökas av kommissionen och rådet.

I ett kortare perspektiv och oberoende av diskussionerna om det nya partnerskapsavtalet mellan EU och AVS-staterna, håller kommissionen på att utvärdera samarbetsåtgärderna med Kuba, i syfte att inom ramen för EU:s gemensamma ståndpunkt fastställa den mest lämpliga användningen av de olika samarbetsinstrumenten och i synnerhet den plats som det humanitära biståndet skall ges i sammanhanget. Denna ändring i biståndets struktur har till syfte att öka effektiviteten i gemenskapens utvecklingssamarbete.

(¹) Se s. 118.

(2000/C 374 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0849/00

**från Antonio Tajani (PPE-DE), Pier Casini (PPE-DE),
Giorgio Lisi (PPE-DE), Amalia Sartori (PPE-DE), Renato Brunetta (PPE-DE)
och Vittorio Sgarbi (PPE-DE) till kommissionen**

(21 mars 2000)

Ämne: Skydd av de etniska minoriteterna i Slovenien och Kroatien

Känner kommissionen till de allvarliga, kontinuerliga kränkningarna av individens grundläggande rättigheter och äganderätt som italienska medborgare bosatta i Slovenien och Kroatien har utsatts för och alltför utsatts för? Dessa personer är lagliga ägare till den egendom som den jugoslaviska kommunistregimen exproprierade och som inte har återställts till dem. Hur ämnar kommissionen försäkra sig om att regeringarna i dessa länder vidtar åtgärder för att skydda de 350 000 exilitalienare som har berövats rättssäkerheten och som på grund av sitt medborgarskap och sitt etniska ursprung verkligen har tvingats i permanent landsflykt?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att stater som Slovenien, som står i begrepp att bli medlem av Europeiska unionen, och Kroatien genom sin lagstiftning efterlever de grundläggande principerna för rättsstaten och bekämpar all slags diskriminering på grund av medborgarskap?

På vilket sätt ämnar kommissionen främja respekten för:

1. Förklaringen om de mänskliga rättigheterna,
2. Amsterdamfördraget (artikel 6),
3. FN:s konvention om förebyggande och bestraffning av folkmord,
4. FN:s Vancouverkonvention om livsmiljöer av den 31 maj 1976?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(27 april 2000)

Fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, också när det gäller minoriteter, har alltid varit en fråga som prioriterats i kommissionens yttre förbindelser.

Särskilt i fråga om Kroatien bör påpekas att kommissionen alltid varit mycket kritisk i de rapporter som den regelbundet upprättar om detta land samt i alla kontakter som den på den punkten haft med det tidigare kroatiska ledarskapet, varvid fullständig respekt för de mänskliga rättigheterna och minoriteternas rättigheter ställs som ett politiskt villkor för varje förbättring av relationerna mellan gemenskapen och Kroatien.

Samma budskap har framförts till den nya kroatiska regeringen, varvid tonvikten har lagts på betydelsen av att verkligen genomföra de internationella regelverket på detta område. Att respekten av de mänskliga rättigheterna, med en särskild hänvisning till minoriteternas rättigheter, är en prioriterad fråga har också fastställts i de första rekommendationerna från den rådgivande gemensamma arbetsgruppen för unionen

och Kroatien, i vilka den kroatiska regeringen uppmanas att genomföra de ändringar i konstitutionen som är nödvändiga för att fullt ut erkänna respekten för alla minoriteter. I rekommendationerna uppges dessutom att den kroatiska regeringen åtagit sig att börja förbereda antagandet av en lag om minoriteternas rätt till utbildning och rätt att använda sitt språk i enlighet med de normer som fastställts av Europarådet.

Med hänsyn till de åtaganden som gjorts av den kroatiska regeringen och dess första handlingsplan räknar kommissionen med att de första resultaten kommer att visa sig i april.

När det gäller Slovenien inleddes anslutningsförhandlingarna mot bakgrund av kommissionens yttrande av juli 1997, enligt vilket Slovenien uppfyller de politiska kriterier som fastställdes av Europeiska rådet i Köpenhamn. Slovenien uppvisar kännetecknen för en demokrati med stabila institutioner som garanterar rättssäkerhet, de mänskliga rättigheterna samt respekten för och skyddet av minoriteterna.

Kommissionen har i synnerhet konstaterat att de italienska medborgarna erkänns som minoritet i Slovenien och åtnjuter de grundlagsfästa rättigheter som är förenade med ett sådant erkännande.

Kommissionen är medveten om att processen med återställande av egendom förlöper mycket långsamt i Slovenien. Kommissionen följer noggrant processen inom ramen för sina bilaterala förbindelser och har närmare granskat den med anledning av den senaste mötet i anslutningskommittén den 23 mars 2000. Kommissionen har dock ingen behörighet att agera direkt i denna fråga. I artikel 295 (f.d. artikel 222) i EG-fördraget föreskrivs nämligen uttryckligen att fördraget inte i något hänseende skall ingripa i medlemsstaternas egendomsordning.

(2000/C 374 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0856/00
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Socioekonomiska uppgifter från Eurostat

Hur sannolikt är det att det finns statistiska fel i de socioekonomiska uppgifterna från Europeiska gemenskapernas statistikkontor när det gäller BNP mätt i förhållande till köpkraftsstandarden (PPS) 1994–96 och i fråga om arbetslöshetsgraden 1995–97?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(19 april 2000)

Kommissionen förfogar inte över de data som behövs för att beräkna de standardavvikelser i bruttonationalprodukten och köpkraftsstandarderna som frågeställaren nämner. I sin ständiga strävan att förbättra statistikens kvalitet (Qualitat) har kommissionen vidtagit olika åtgärder i det allmänna syftet att förbättra exaktheten hos dessa indikatorer.

När det gäller arbetslösheten, som beräknas med hjälp av gemenskapens undersökning av arbetskraften, åläggs i artikel 3 i rådets förordning (EG) nr 577/98 av den 9 mars 1998 ⁽¹⁾ medlemsstaterna att garantera att för en grupp arbetslösa som motsvarar 5 % av befolkningen i arbetsför ålder standardavvikelsen för beräkning av årsmedelvärde inte får överstiga 8 % av undergruppen i fråga på nivå II i NUTS (nomenklaturen för statistiska territoriella enheter).

⁽¹⁾ EGT L 77, 14.3.1998.

(2000/C 374 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0857/00
från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Direktivet om byggprodukter

Direktivet om byggprodukter utfärdades för att undanröja handelshinder inom Europeiska unionen. Det syftar till att garantera att alla produkter som säljs i byggindustrin inom EU är lämpliga för avsedd

användning. Varje produkt förses med ett EG-märke för att visa att den uppfyller kraven för en harmoniserad europeisk specifikation eller ett europeiskt tekniskt godkännande. Under en övergångsperiod kan både nationella och harmoniserade standarder tillämpas. Ett av de områden som berörs av de harmoniserade standarderna är "säkerhet i händelse av brand."

Har kommissionen uppskattat kostnaderna för genomförandet av harmoniserade standarder för brandsäkerhetsindustrin?

Kan kommissionen försäkra att de harmoniserade standarderna genomförs samtidigt i alla medlemsstater?

Hur kan kommissionen se till att enskilda medlemsstater inte också tillämpar sina egna provningsmetoder eller provningskriterier och på det sättet bidrar till att handelshinder upprätthålls?

Kan kommissionen försäkra industrin om att kapaciteten när det gäller provningslaboratorium är tillräcklig för att varje produkt skall kunna genomgå ett nytt prov?

Kommer kommissionen, med hänsyn till kraven på de underrättade laboratorierna, att tillåta att ett EG-märke utfärdas efter prov som genomförts i överensstämmelse med det slutliga utkastet till PrEN (utkast till europeisk standard)?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

Någon undersökning av kostnaderna för brandsäkerhetsbranschen har inte genomförts. Kommissionen anser emellertid att de fördelar som den inre marknaden innebär för producenterna, i form av ökat tillträde till europeiska marknader utan att produkterna behöver provas för att ta reda på om de överensstämmer med olika nationella standarder, säkert väger mycket tyngre än de initiala kostnaderna för att börja tillämpa de harmoniserade standarderna.

Alla medlemsstater måste börja tillämpa de harmoniserade standarderna samtidigt. Efter att i samråd med medlemsstaternas representanter i Ständiga bygghedskommittén ha kommit överens om övergångsbestämmelserna, kontrollerar kommissionen noga genomförandebestämmelserna i varje medlemsstat. Detta tillvägagångssätt är redan väl etablerat på andra områden i form av den inre marknads resultattavlor.

Kommissionens förfogar över alla de rättsmedel som behövs för att garantera att medlemsstaterna följer EG-fördraget. Vid behov kommer kommissionen inte att tveka att inleda överträdelseförfaranden i de fall där skyldigheterna inte uppfylls.

Då man fastställer hur länge nationella och europeiska standarder samtidigt får vara i bruk, tar kommissionen hänsyn till förmågan hos de underrättade organen att vidta de åtgärder som behövs för bestyrkande av överensstämmelse.

I direktiv 89/106/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om byggprodukter⁽¹⁾ stadgas att CE-märkning skall ske på grundval av att den helt genomförda europeiska standarden. Provning som utförs av ett godkänt laboratorium i överensstämmelse med det slutliga förslaget till standard kan därefter ligga till grund för det formella förfarandet för bestyrkande av överensstämmelse.

⁽¹⁾ EGT L 40, 11.2.1989.

(2000/C 374 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0864/00
från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Mervärdesskatt på befullmäktigande

I Belgiens lag om mervärdesskatt stadgas det i artikel 18.1 andra och tredje stycket att utförandet av ett avtal som har "befullmäktigande" som föremål skall anses som en tjänst.

De belgiska skattemyndigheterna har därav slutit sig till att en transaktion som utförs av ett befullmäktigat ombud alltid skall vara mervärdesskattepliktig, också om denna transaktion omfattas av de undantag från mervärdesskatten som finns uppräknade i artikel 13 i rådets sjätte direktiv om mervärdesskatt 77/388/EG⁽¹⁾ av den 17 maj 1977.

I artikel 6 i detta direktiv fastställs emellertid inte "befullmäktigande" som en beskattningsbar tjänst. I stället framgår det tydligt av Europeiska gemenskapernas domstols rättspraxis, närmare bestämt av domen av den 5 juni 1997 i målet Sparekassernes Datacenter (SDC) mot Skatteministeriet (mål C-2/95), att en transaktion som utförs av ett befullmäktigat ombud skall befrias från mervärdesskatt om ombudet självt utför transaktionen och den är befriad från mervärdesskatt enligt artikel 13 i detta direktiv. Å andra sidan framgår det av domstolens dom av den 25 februari 1999 i målet Card Protection (mål C-349/96) att befrielsen från skatt inte beror av i vilken egenskap tjänstetillhandahållaren utfört den, utan endast av den utförda tjänstens karaktär.

Hur tolkar kommissionen detta? Anser kommissionen att mervärdesskatt i princip alltid skall betalas på transaktioner som utförs av ett befullmäktigat ombud också när detta ombud agerar i samband med en transaktion som enligt artikel 13 i det sjätte direktivet om mervärdesskatt är befriad från sådan skatt?

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

Om en skattskyldig utövar befullmäktigande mot avgift är detta utan tvivel en beskattningsbar verksamhet enligt artikel 2 i det sjätte mervärdesskattedirektivet 77/388/EEG. Att denna verksamhet inte särskilt nämns i artikel 6 i direktivet beror på att tjänsterna där definieras genom uteslutning dvs.: "Med tillhandahållande av tjänster" avses varje transaktion som inte utgör leverans av varor.

I allmänhet omfattas för övrigt inte de verksamheter som befinner sig i ledet som föregår det som granskas av detta undantag och skall sålunda beskattas (dom av den 12 juli 1985 i mål 107/84 kommissionen mot Tyskland).

Däremot kan det inträffa att den befullmäktigade också utför verksamheter som är befriade från mervärdesskatt om mottagaren av tjänsten inte är den skattebefriade köparen utan en köpare till vars förmån befrielsen är avsedd.

Kommissionen anser dock att det rör sig om en analys som bör göras av varje fall för sig. Hänsyn bör härvid tas till att skattebefrielse upphäver den allmänna regeln om beskattning, varför de bör tolkas restriktivt, och att man sålunda inte ur domen av den 7 juni 1997 (mål C-2/95 SDC) kan dra en allmän principiell slutsats att alla befullmäktigade som agerar i verksamheter som är befriade från skatt omfattas av skattebefrielsen.

(2000/C 374 E/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0868/00
från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Bryssels taxichaufförer bojkottar passagerare från Österrike

"Union des Taxis de Bruxelles" har förklarat som sin avsikt att från och med i dag, onsdagen den 8 mars 2000, inte mera befordra några österrikiska medborgare. Denna bojkott drabbar framför allt medarbetare och kunder hos Österrikes ambassad och representation hos EU samt de österrikiska delstaternas kontor. Som motivering anges att flertalet av taxichaufförerna är invandrare.

Detta beteende strider mot alla principer om tolerans och alla människors lika värde, oavsett ras, nationalitet, kön och religiös övertygelse. Uppenbarligen sker här en kränkning av Österrikes rättigheter i och med att medborgarna förvägras tillgång till varor och tjänster.

På grund av frågans brådskande karaktär ombeds kommissionen ge besked om vilka åtgärder kommissionen ämnar vidta mot denna EU-stridiga diskriminering av österrikiska medborgare, alltså unionsmedborgare.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(15 maj 2000)

Frihet att tillhandahålla tjänster är en grundläggande princip som bygger på icke-diskriminering på grund av nationalitet och som det åligger medlemsstaternas nationella myndigheter och organisationer som kollektivt reglerar en yrkeskategori att följa.

Enligt den information som kommissionen har fått och så som parlamentsledamoten beskriver situationen är taxichaufförernas handlande resultatet av en ekonomisk aktörs eget initiativ, och inte en instruktion från de belgiska myndigheterna.

I det sammanhanget förfogar kommissionen inte över några juridiska möjligheter att vidta åtgärder för att sätta stopp för de diskriminerande metoder som beskrivs.

Privata handlingar som diskriminerar kunder på grund av nationalitet lyder emellertid under nationell lagstiftning. Offren kan angripa handlingen antingen genom att göra en anmälan (som part i civilmål till åklagarmyndigheten i Bryssel) eller genom att väcka enskilt åtal om skadestånd för ideell skada.

(2000/C 374 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0870/00

från Alejandro Agag Longo (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Österrikes stabilitetsprogram

Medlemsstaterna skulle lägga fram sina stabilitetsprogram senast den första mars. Till detta datum hade Österrike ännu inte lagt fram sitt program. Känner kommissionen till orsaken till denna försening och vet den när den österrikiska regeringen har för avsikt att presentera sitt program?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Österrikes nya förbundsregering bildades den 4 februari 2000. Både budgeten för 2000 och stabilitetsprogrammet behandlas som högprioriterade punkter.

Finansministern presenterade den preliminära budgeten för Österrikes parlament den 21 mars 2000. Omedelbart efter att ha tillträtt sin tjänst informerade finansministern kommissionen skriftligen att landets regering kommer att uppdatera stabilitetsprogrammet, vilket redan diskuterats med delstaterna och kommunerna, efter det att budgeten presenterades vid utgången av mars 2000.

(2000/C 374 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0871/00**från Alejandro Agag Longo (PPE-DE) till kommissionen**

(22 mars 2000)

Ämne: Att starta företag

Enligt siffror från OECD varierar antalet dokument som krävs enligt lag för att starta företag i EU:s medlemsstater mellan två eller tre i Danmark till 23 i Grekland.

Är det kommissionens åsikt att dessa skillnader mellan medlemsstaterna främjar bildandet av nya företag, särskilt ungdomars initiativ på området? Tänker kommissionen ta något konkret initiativ för att åtgärda denna uppenbara skevhet i den inre marknaden?

Svar avgivet av Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(26 april 2000)

Kommissionen delar helt parlamentsledamotens oro över de administrativa bördor, som fortfarande i ett antal medlemsstater åvilar företagsetablerande, och vill prioritera en förenkling av de formaliteter, som krävs för att etablera ett företag.

Då kommissionen anser detta huvudsakligen utgöra en fråga för de nationella regeringarna har den följaktligen i sin BEST-rapport⁽¹⁾ uppmuntrat medlemsstaterna att angripa detta problem och understött deras strävan att finna enklare och bättre lösningar.

I BEST-rapporten uppmanas medlemsstaterna att underlätta etablerande av företag. Inom uppföljningen⁽²⁾ av denna rapport övervakar och utvärderar kommissionen de framsteg, som görs av medlemsstaterna, och sprider också information om framgångsrika metoder. Kommissionen kommer senare detta år att rapportera om uppföljningen.

Kommissionen bistår för övrigt inom ramen för sina samordnade åtgärder⁽³⁾ medlemsstaterna vid utbyte av framgångsrika metoder. Ett utmärkt exempel utgörs av de franska "Centres de formalités d'entreprises", som i stor utsträckning förenklat förfarandena vid nyetablerande av företag. Det finns dessutom uppmunrande belägg på hur medlemsstater lär av varandras erfarenheter. Sålunda har t. ex. det portugisiska nätverket "Centro de Formalidades das Empresas", som minskat den normala tiden för att nyetablera företag från ungefär sex månader till ungefär femton dagar, utnyttjat franska erfarenheter.

Benchmarking är ett viktigt instrument för att påvisa skillnader och framsteg och kommissionen kommer att fortsätta att inom området för företagande och innovation jämföra prestationer mellan medlemsstater.

⁽¹⁾ Rapport från arbetsgruppen för enklare företagsvillkor (Business Environment Simplification Task Force). Denna rapport återfinns på Internet: http://europa.eu.int/comm/dg23/gen_policy.

⁽²⁾ Handlingsplan för att främja företagande och konkurrenskraft. Denna återfinns på Internet: http://europa.eu.int/comm/dg23/gen_policy.

⁽³⁾ I stora drag framlagd i den nya rapport till rådet och Europaparlamentet om samordnade åtgärder, som antogs av kommissionen den 9 november 1999, KOM(1999) 569 slutlig.

(2000/C 374 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0877/00**från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen**

(16 mars 2000)

Ämne: Olovligt statligt stöd till DSB

Det finns två aktörer som erbjuder persontransporttjänster mellan Köpenhamn och Årø. Den ena är ett privatägt bussbolag och den andra en tågförbindelse som drivs av DSB (De Danske Statsbaner).

Den danska staten har sedan den 1 januari 1999 köpt offentliga transporttjänster från DSB. Enligt avtalet betalar staten ett bruttotillägg på 2,9 miljarder DKK. Då skatteministeriet 1999 beslutade att moms skulle tas ut på avgiften för användning av bron över Stora Bält, höjdes DSB:s avtalsenliga tillägg med följande motivering:

Som följd av att DSB skall betala moms på järnvägsavgiften 1999 utökas DSB:s nettotillägg med 192,5 miljoner DKK.

Med andra ord betalar DSB moms på broavgiften, men denna moms betalas tillbaka till DSB genom avtalet med staten. Det privatägda bussbolaget mottar däremot ingen typ av offentligt stöd och betalar moms som det inte får tillbaka.

Anser kommissionen att den form av momskompensation som DSB mottar är förenlig med gemenskapsbestämmelserna om konkurrens och statligt stöd?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(25 april 2000)

Kommissionen vill upplysa parlamentsledamoten om att den redan har fått information om den fråga som tas upp och att den för närvarande undersöker de aktuella avtalen. Kommissionen har därför bett de danska myndigheterna att förse kommissionen med all relevant information för att den skall kunna göra en bedömning av avtalet enligt de gällande reglerna för statligt stöd.

(2000/C 374 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0881/00

från Harlem Désir (PSE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Planer på nedskärning efter fusionen mellan ABB-gruppen och Alstom

I november 1999 godkände Europeiska kommissionen fusionen mellan ABB-gruppen och Alstom vilket gav upphov till en världsledande kraftproducent, ABB-Alstom-Power. I likhet med vad arbetstagarna fruktade presenterar gruppen idag en nedskärningsplan där 10 000 arbetstillfällen, varav 5 460 i Europa, främst i Frankrike och Tyskland, försvinner.

Kommissionen bär ett stort ansvar för den här affären. Genom att bevilja fusionen mellan ABB-gruppen och Alstom har den åtagit sig att på alla sätt garantera sysselsättningen och i enlighet med direktiv 94/45/EG⁽¹⁾ se till att informationen till och samrådet med arbetstagare fungerar i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag. Europaparlamentet påminde i en resolution av den 17 februari 2000 kommissionen om denna förpliktelse, men kommissionen har inte beaktat den och gruppen har absolut inte efterlevt kravet på information till arbetstagarna i samband med en omstrukturering.

Blev kommissionen underrättad av gruppens ledning om att den avsåg att minska antalet arbetstillfällen då den ansökte om tillstånd till fusionen? Om den underrättades, varför accepterade kommissionen? Om ledningen har tigit om sina planer, som utan tvekan var klara redan i november 1999, för kommissionen, har då inte kommissionen rätt att vända sig mot gruppen för att den förtigit samhällskonsekvenserna av fusionen?

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta i ett sådant här fall för att reagera mot denna kränkning av gemenskapsrätten och förmå gruppen att dra tillbaks nedskärningsplanen?

⁽¹⁾ EGT L 254, 30.9.1994, s. 64.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(11 maj 2000)

Kommissionen godkände denna fusion inom ramen för de uppgifter som ålagts den enligt EG-fördraget och i enlighet med gällande gemenskapslagstiftning. När kommissionen utövar denna specifika behörighet begränsar den sig, i enlighet med gällande regler, till de konkurrensrättsliga aspekterna.

Fusionsförordningen grundas delvis på de bestämmelser i EG-fördraget i vilka fastslås att snedvridna konkurrensförhållanden kan hindra gemenskapens medborgare från att ta del av fördelarna av den gemensamma europeiska marknaden för varor och tjänster. Med andra ord är det konkurrensutsatta marknader, där köpare och säljare kan agera öppet och fritt, som enligt EG-fördraget ger bästa möjliga resultat för medborgarna i hela gemenskapen — med avseende på pris, effektivitet, valfrihet, produktkvalitet, arbetstillfällen och annat. Följaktligen är de kriterier som kommissionen skall tillämpa på fusioner fokuserade på fusionens verkningar på konkurrensförhållandena. Kommissionen undersökte noggrant konsekvenserna av fusionen mellan ABB och Alstom på konkurrensstrukturen på de berörda marknaderna inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES), genom skriftliga förfrågningar om konkurrenternas, kundernas och leverantörernas reaktioner. Utifrån resultaten av denna undersökning kunde kommissionen dra slutsatsen att det inte förelåg någon risk för allvarliga konkurrensproblem. I enlighet med de kriterier som anges i fusionsförordningen godkände därför kommissionen transaktionen.

Kommissionen måste dock, i egenskap av EG-fördragets och sekundärrättens väktare, granska den här typen av affär ur olika synvinklar. Kommissionen skall också, med hjälp av alla de medel som fastställts i EG-fördraget, kontrollera och garantera att annan lagstiftning som är tillämplig på detta slags affärer ur andra aspekter, t. ex. i fråga om information till och samråd med arbetstagarna, följs.

Eftersom dessa regler återfinns dels i gemenskapsdirektiv, dels i de nationella bestämmelser som överför direktiven till nationell rätt, är det i första hand nationella domstolar som skall bedöma om reglerna överträtts, när talan väcks inför domstol för att försvara de rättigheter som åsyftas i dessa nationella bestämmelser.

Så snart kommissionen får kännedom om att det finns tecken som tyder på att bestämmelserna överträtts, begär kommissionen upplysningar från de nationella myndigheterna.

Mer allmänt instämmer kommissionen helt och fullt i parlamentsledamotens åsikt att arbetstagarnas företrädare skall informeras och rådfrågas om de förutsebara sociala konsekvenserna av ett beslut som fattas i en företagsledning på ett så tidigt stadium som möjligt, så att man finna lämpliga lösningar för att bevara sysselsättningen. Det är målet för de förslag som kommissionen nyligen lagt fram på detta område, och som den hoppas skall konkretiseras snart.

(2000/C 374 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0883/00**från Glyn Ford (PSE) till kommissionen**

(22 mars 2000)

Ämne: Commercial Hydraulics flytt från England till Tyskland

Ultra Hydraulic Ltd. (en avdelning inom Commercial Hydraulics) har nyligen presenterat sina planer på att lägga ned sin verksamhet i Cheltenham, Gloucestershire, Förenade kungariket och flytta den till Tyskland. Beskedet kom utan att fackföreningar meddelats i förväg och flytten kommer att medföra att 252 arbetstillfällen försvinner från anläggningen i Cheltenham.

Har Europeiska kommissionen beviljat några anslag till Commercial Hydraulics för denna flytt? Har den också försökt kontrollera om den tyska regeringen har beviljat några anslag till företaget för flytten, och om så är fallet, huruvida detta överensstämmer med EU:s lagstiftning om statliga stöd? Anser kommissionen att det bristande samrådet om flytten motsvarar andan eller bokstaven i lagen om samråd med arbetstagarna?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(10 maj 2000)*

Kommissionen har inte mottagit någon anmälan från den tyska regeringen om de flyttplaner för Commercial Hydraulics som frågeställaren nämner. Inte heller från några andra källor har det inkommit någon information om att den tyska regeringen har beviljat anslag för denna flytt. Kommissionen har därför ingen möjlighet att avgöra om man, i den mån de är tillämpliga, följer EG-fördragets bestämmelser om statligt stöd.

Några anslag har inte heller beviljats av kommissionen.

Kommissionen har inga närmare upplysningar om vilka åtgärder som vidtagits av Ultra Hydraulic Ltd eller Commercial Hydraulics för att informera och rådgöra med företrädarna för de anställda om stängningen av anläggningen i Cheltenham och de därpå följande uppsägningarna. Ultra Hydraulic Ltd har dock enligt rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om kollektiva uppsägningar⁽¹⁾ och de brittiska genomförandebestämmelserna utan tvekan skyldighet att vidta sådana åtgärder innan uppsägningar företas. Det åligger alltså i första hand de brittiska myndigheterna att bedöma huruvida skyldigheterna har uppfyllts.

Gemenskapslagstiftningen medför för närvarande inga uttalade skyldigheter att informera och rådgöra i förväg vid flyttning och nedläggning av verksamhet. Det var just för att täcka denna brist som kommissionen i november 1998 lade fram ett förslag om inrättande av en allmän ram för information till och samråd med arbetstagare i gemenskapen⁽²⁾ som handlar om att arbetstagarna permanent och regelbundet skall medverka vid den strategiska utvecklingen och förändringarna i anställningssituationen inom företagen. Kommissionen arbetar aktivt för ett snart antagande av detta förslag.

⁽¹⁾ EGT L 225, 12.8.1998.

⁽²⁾ EGT C 2, 5.1.1999.

(2000/C 374 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0891/00**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen***(22 mars 2000)*

Ämne: Utvärdering av dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien visade på nytt hur sårbara livsmedelskedjan och övervakningen är. En utvärdering av det slag som genomförts av deputeradekammarernas så kallade dioxinutskott kan bidra till att problematiska punkter åtgärdas. Såväl Europeiska unionen som EU:s femton medlemsstater måste i detta sammanhang ta på sig en viktig roll.

Parlamentsledamöterna skriver bland annat att det inom unionen cirkulerar regler angående slam som skiljer sig åt beroende på vilket språk de är skrivna på och som hur som helst måste kompletteras och definieras bättre.

Cirkulerar det enligt kommissionens uppfattning regler angående slam som skiljer sig åt beroende på vilket språk de är skrivna på, vilket hävdas i rapporten från det så kallade dioxinutskottet?

- a) Om så är fallet, hur skall kommissionen se till att dessa skillnader upphävs?
- b) Om så inte är fallet, har dioxinutskottet fel när det hävdar att reglerna angående slam inom Europeiska unionen skiljer sig åt beroende på vilket språk de är skrivna på?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(2 maj 2000)

För att garantera en hög nivå av folkhälsa och konsumentskydd fastställs särskilt i punkt 5 i bilagan till kommissions beslut 91/516/EEG av den 9 september 1991 om upprättande av en förteckning över råvaror vilkas användning är förbjuden i foderblandningar⁽¹⁾ att användning av slam från reningsverk som behandlar avloppsvatten är förbjudet.

Innehållet i denna bestämmelser skiljer sig inte åt beroende på vilket språk den är avfattad på. För att det emellertid inte skall råda något tvivel om förbudets omfattning, lade kommissionen fram ett utkast till ett beslut om ändring av beslut 91/516/EEG för Ständiga foderkommittén den 29 februari 2000. I detta utkast till beslut, om vilket kommittén yttrade sig positivt, fastställs att alla typer av material som härrör från något av de olika stegen i en reningsprocess för avloppsvatten från tätbebyggelse, för hushållspillvatten eller för industrispillvatten, oberoende av om materialet vidarebehandlats och oberoende av varifrån avloppsvattnet kommer, skall förbjudas i foderblandningar.

⁽¹⁾ EGT L 281, 9.10.1991.

(2000/C 374 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0895/00**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(22 mars 2000)

Ämne: Utvärdering av dioxinkrisen i Belgien

Dioxinkrisen i Belgien visade på nytt hur sårbara livsmedelskedjan och övervakningen är. En utvärdering av det slag som genomförts av deputeradekammarerna så kallade dioxinutskott kan bidra till att problematiska punkter åtgärdas. Såväl Europeiska unionen som EU:s femton medlemsstater måste i detta sammanhang ta på sig en viktig roll.

Parlamentsledamöterna har på flera ställen förespråkat tydliga och bindande direktiv för säker användning av animaliskt avfall.

Anser kommissionen att nuvarande direktiv är tillräckligt tydliga och bindande för att garantera säker användning av animaliskt avfall?

- Om så är fallet, vilka argument har kommissionen för att — i motsats till det så kallade dioxinutskottet — tala om tydliga och bindande direktiv för säker användning av animaliskt avfall?
- Om så inte är fallet, kommer kommissionen att utarbeta förslag till ett bindande och tydligt system för säker användning av animaliskt avfall?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

Kommissionen delar de åsikter som framförts av den belgiska deputeradekammarernas dioxinutskott när det gäller animaliskt avfall.

Man har under en tid diskuterat det tänkbara uteslutandet av visst animaliskt avfall från livsmedelskedjan på politisk, teknisk och vetenskaplig nivå. Mot bakgrund av dessa diskussioner anses det lämpligt att förbjuda återvinning av animaliskt högriskavfall i livsmedelskedjan.

I detta syfte håller ett förslag till rådets och parlamentets förordning på att utarbetas. I förordningen fastställs nya bestämmelser för bortskaffande och bearbetning av animaliskt avfall. Man planerar att lägga fram det för rådet och parlamentet i juni 2000.

(2000/C 374 E/213)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0898/00
från Umberto Bossi (TDI) till kommissionen

(16 mars 2000)

Ämne: Leverantörer av tjänster till EU:s institutioner

Inom ramen för de nya åtagandena vad gäller öppenhet och insyn i EU-institutionernas verksamhet, även fastslagna i kommissionens nya vitbok om reform, kan man nu på Europaparlamentets webbplats få information om offentliga anbudsförfaranden för tjänster, utlysta av Europaparlamentet eller andra institutioner.

Genom denna sida kan intresserade också abonnera på meddelanden om uppdateringar av de aktuella sidorna. Uppdateringstjänsten administreras av det privata amerikanska företaget NETMIND, till vars webbplats man automatiskt ansluts för att teckna sitt abonnemang.

Jag vill därför ställa följande frågor till kommissionen:

1. Har det amerikanska företaget valts efter ett offentligt anbudsförfarande utlyst av EU:s institutioner eller, om så inte är fallet, på vilka grunder har det valts?
2. Har gemenskapsinstitutionerna tillgång till de personuppgifter som skall uppges då användaren registrerar sig? Tillhör dessa det amerikanska företaget eller institutionerna? Hur används dessa uppgifter?
3. Vilken är anledningen att en av institutionerna har valt en tjänst som tillhandahålls av ett privat amerikanskt företag, då ju andra informationsservrar inom unionen tillhandahåller exakt samma tjänst framtagen inom gemenskapens informationsbehandlingsstrukturer?
4. Tjänsten som det amerikanska företaget tillhandahåller och som Europaparlamentet utnyttjar är ännu en betaversion. Kan den i ljuset av detta anses erbjuda tillräckliga garantier vad beträffar effektivitet, tillgänglighet, prestanda och, framför allt, sekretess?
5. Är inte valet av detta företag diskutabelt också med tanke på den utfrågning som nyligen hölls angående ECHELON-nätet?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(17 april 2000)

Innehållet på den webbplats som parlamentsledamoten nämner sköts direkt och helt och hållet av parlamentet. Parlamentsledamoten måste således vända sig dit för att få den efterfrågade informationen.

(2000/C 374 E/214)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0901/00
från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(21 mars 2000)

Ämne: Reseledare och guider

Jag har förstått att kommissionen har varit involverad i denna fråga tidigare och att den är mycket medveten om de svårigheter som reseledare upplever när de försöker utöva sin rätt att arbeta i andra EU-länder.

Medlemmar av den internationella föreningen för reseledare i London har kontaktat mig. Visserligen inser de den klara skillnaden i benämningen guide, en person som ska kunna guida i "historiska monument" och museer, men de anser att det innebär orimliga restriktioner när man tänjer ut denna definition och ställer orimliga krav på kvalifikationer för guider (på vissa ställen måste guiden vara bosatt på orten).

Exempel där reseledare har blivit bötfällda för att ha följt grupper från en buss till en restaurang har nämnts som inte ovanliga.

Ämnar kommissionen vidta ytterligare åtgärder i detta avseende för att reda ut denna oreda och avskaffa dessa restriktioner?

Svar avgivet av Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(13 april 2000)

Frågan om de svårigheter, som möter reseledare, när de utövar sitt yrke utomlands, väcktes hos kommissionen av sådana berörda yrkessammanslutningar som European Tour Operators Association (ETOA), European Travel & Tourism Action Group (ETAG) och International Road Transport Union (IRU). När det gäller denna fråga i allmänhet skulle kommissionen vilja hänvisa parlamentsledamoten till de svar som avgavs av kommissionen på E. Kellett-Bowmans skriftliga fråga nr E-2615/96⁽¹⁾ och K. Daskalakis skriftliga fråga nr E-797/98⁽²⁾. Kommissionens arbetsdokument om turistguider, som antogs 1997, innehåller alla viktiga detaljer om tillämplig gemenskapslagstiftning⁽³⁾.

Parlamentsledamoten antyder att International Association of Tour Managers (IATM) uppfattar två inskränkningar som orimliga: tolkningen av definitionen på "museer och historiska monument" samt överdrivna krav på yrkeskvalifikationer för turistguider.

När det gäller den första punkten konstaterar kommissionen att domstolen i sina domar om turistguider (domarna av den 26 februari 1991, mål C-154/89 Frankrike [1991] REG I-659, C-180/89 Italien [1991] REG I-709 och C-198/89 Grekland [1991] REG I-727), tydligt fastslog att kravet på innehav av yrkeslicens för att få tillhandahålla tjänster som turistguide inkräktar på friheten att tillhandahålla tjänster, där dessa tjänster består i att guida turister på andra platser än "museer och historiska monument som endast får besökas med en specialutbildad guide". Följaktligen begränsas tillhandahållandet av tjänster av turistguider, som kommer från andra medlemsstater av detta undantag. När det gäller de museer och historiska minnesmärken, som omfattas av särskilda nationella bestämmelser, måste turistguider rätta sig efter nationell lagstiftning. Kommissionen har noggrant undersökt den lagstiftning, som antagits av medlemsstaterna för att efterkomma dessa domar, och funnit den överensstämma med gemenskapens lagstiftning i enlighet med principerna för subsidiaritet och proportionalitet. Kommissionen anser i avsaknad av i domstolen fastlagda detaljerade tolkningskriterier att undantaget för "museer och historiska monument som endast får besökas med en specialutbildad guide" kan tolkas i enlighet med proportionalitetsprincipen.

Enligt denna princip måste de nationella lagar, som inskränker de friheter, som upprättats genom EG-fördraget, stå i proportion till uppsatta mål. Domstolen fastslog, att avsikten med detta undantag är att skydda allmänintresset och "den rätta förståelsen för platser och föremål av historiskt intresse" och att säkerställa "största möjliga spridning av kunskaper om konstskatter och kulturarv" i en medlemsstat (se dom av den 26 februari 1991 i mål C-154/89, paragraf 21). Proportionaliteten i den lagstiftning, som antagits av varje medlemsstat för att efterkomma domstolsutslagen om "turistguider", skall följaktligen för varje plats eller varje kategori av platser, som faller under undantaget, vägas mot kravet på en specialutbildad guide för att skydda "den rätta förståelsen för platser och föremål av historiskt intresse" och för att säkerställa "största möjliga spridning av kunskaper om konstskatter och kulturarv". En sådan bedömning ankommer i första hand på den berörda medlemsstaten, emedan det är de nationella myndigheterna, som är bäst lämpade att bedöma lokala historiska, kulturella och konstnärliga intressen. Kommissionen anser att en alltför vid tolkning av detta undantag täckande praktiskt taget alla museer och historiska minnesmärken skulle kunna strida mot domstolens domar.

När det gäller den andra punkten står det varje medlemsstat fritt att, i avsaknad av harmonisering av utbildning och övriga villkor för tillträde till ett yrke, reglera yrken inom sitt territorium och att uppställa kvalifikationsnivåer för deras utövande. När medlemsstater reglerar turistguidesyret gäller rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier⁽⁴⁾, och rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av yrkesutbildning, som kompletterar direktiv 89/48/EEG⁽⁵⁾. Såvitt kommissionen har sig bekant gäller ej i någon medlemsstat villkoret om hemvist för att bli erkänd som turistguide. Kommissionen har aldrig erhållit några klagomål över att en medlemsstat skulle ha underkänt kvalifikation som turistguide eller över några särskilda problem vid

förfarandet för erkännande inom detta område. De berörda uppmanas låta kommissionen få veta om sådana krav föreligger.

När det gäller bötfällning av reseledare tycks problemet huvudsakligen bero på en sammanblandning av reseledar- och turistguidesyrkena. Enligt subsidiaritetsprincipen vilar ansvaret för bestämningen av innehållet i dessa båda yrken på medlemsstaterna. De uppgifter på detta område som hittills nått kommissionen antyder ej något bruk som skulle kunna utgöra en överträdelse av EG-fördraget. Kommissionen skulle icke desto mindre vilja erinra parlamentsledamoten om att artikel 49 (f. d. artikel 59) i EG-fördraget (frihet att tillhandahålla tjänster) kan få direkt verkan och att enskilda däri tillerkänns rättigheter, som nationella myndigheter måste respektera. De berörda skyddar följaktligen bäst sina rättigheter genom att vädja till nationella domstolar för att enligt deras lagar upphäva sådana bötesstraff.

⁽¹⁾ EGT C 72, 7.3.1997.

⁽²⁾ EGT C 323, 23.10.1998.

⁽³⁾ SEK(1997) 837 slutlig.

⁽⁴⁾ EGT L 19, 24.1.1989.

⁽⁵⁾ EGT L 209, 24.7.1992.

(2000/C 374 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0902/00

från Efstratios Korakas (GUE/NGL) till rådet

(20 mars 2000)

Ämne: Översynen av stödsystemet för bomull

I artikel 6 i förordning (EEG) nr 1553/95⁽¹⁾ åläggs kommissionen att före början av regleringsåret 1999/2000 överlämna en rapport om hur stödsystemet för bomull fungerar och att lägga fram ett förslag om ändring, dock endast om det i rapporten påvisas att detta är nödvändigt. Kommissionen lade emellertid direkt fram ett förslag om ändring. Kommissionen medger i sin motivering att denna förpliktelse (dvs. att utarbeta en rapport om hur stödsystemet, som inrättades genom punkt 11 i protokoll 4 som utgör bilaga till anslutningsakten för Grekland, fungerar) till viss del föregicks av kommissionens rapport till rådet om Greklands begäran inom bomullssektorn (KOM(1998) 10).

Kommissionen har inte fullgjort sina förpliktelser och i motiveringen till sitt förslag om ändring framförde den dessutom argument som i avsaknad av en komplett analys inte ger en verklighetstrogen bild av hur sektorn fungerar. Utgifterna för stödsystemet för bomull beror till stor del på bomullspriserna på världsmarknaden. Kommissionen hävdar att utgifterna får överstiga 900 miljoner euro. Kommissionen valde att lägga fram sitt förslag om ändring vid en tidpunkt då priserna på världsmarknadspriset var på sin lägsta nivå sedan den sista översynen av stödsystemet för bomull. Världsmarknadspriset på bomull har dessutom ökat med 48 procent sedan kommissionens förslag antogs (för drygt tre månader sedan). På mindre än tre månader har förslaget om ändring blivit inaktuellt och föråldrat.

Följaktligen stöter de institutioner som måste ta ställning till kommissionens förslag på följande tre problem: det faktum att kommissionen brustit i sina förpliktelser, avsaknaden av en tillförlitlig analys och användningen av konjunktursrelaterade argument som kan ge en vilseledande bild av verkligheten. Kommer rådet att kräva att kommissionen fullgör sina förpliktelser enligt förordning (EEG) nr 1553/95? Kommer rådet att be kommissionen lägga fram ett nytt uppdaterat förslag i vilket hänsyn tas till rapporten om hur stödsystemet för bomull fungerar?

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 45.

Svar

(25 maj 2000)

Efter att i februari 1998 inför rådet ha lagt fram sin rapport om de grekiska anspråken inom bomullssektorn översände kommissionen i december 1999 också till rådet, i enlighet med dettas uppmaning från juni 1998, två förslag till reformering av stödsystemet för bomull.

Kommissionens förslag, där visserligen nuvarande stödsystem i stora drag behålls, avser som den ärade parlamentsledamoten säkert har kunnat konstatera en lång rad inslag av ekonomisk, teknisk, budgetär och ekologisk natur som låter ana vilka invecklade analyser kommissionen har ägnat sig åt för att utarbeta dem.

Dessa förslag är för närvarande föremål för en ingående granskning inom rådets instanser.

Rådet kommer att i god tid fatta ett passande beslut i detta ärende. Inför detta tänker rådet inte försumma att uppmärksamta ta del av parlamentets yttrande.

(2000/C 374 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0906/00

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(25 mars 2000)

Ämne: Fördärvande av kulturarv i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien

Enligt uppgift har man på senaste tiden gjort omfattande ingrepp i och förändringar av kyrkan Agios Dimitrios i staden Bitola (Monastiri) i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien. Det här innebär förstås att man klart och tydligt fördärvar dels detta historiska minnesmärkes kulturarv, dels hela områdets kulturarv. Känner kommissionen till detta? Vilka åtgärder tänker den vidta för att den här verksamheten omedelbart skall upphöra? Har den tagit eller har den för avsikt att ta några initiativ för att skydda de historiska minnesmärkena och kulturarvet på Balkan?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 maj 2000)

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för hans fråga angående kulturarvet i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien.

Kommissionen har tyvärr inte kunnat erhålla exakta uppgifter om kyrkan Agios Dimitrios och ber därför att få hänvisa parlamentsledamoten på ett mer generellt plan till svaret på Nikitas Kaklamanis skriftliga fråga E-0077/99⁽¹⁾, framför allt andra stycket i detta.

⁽¹⁾ EGT C 297, 15.10.1999, s. 142.

(2000/C 374 E/217)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0914/00

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(25 mars 2000)

Ämne: Volymen av förslag till rättsakter inom EU

Hur många nya förslag till rättsakter (till direktiv, förordningar och beslut) har kommissionen utarbetat per år de senaste tio åren?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(15 maj 2000)*

Antal förslag som lagts fram av kommissionen

År	Förslag till förordningar	Förslag till direktiv	Förslag till beslut
1999	164	36	205
1998	230	63	271
1997	238	52	245
1996	246	63	200
1995	290	71	236
1994	305	52	201
1993	343	54	214
1992	368	86	191
1991	373	61	175
1990	427	88	202

Källa: Allmänna rapporten 1: (1993–1999); kommissionens interna databaser, (1990–1992)

(2000/C 374 E/218)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0916/00**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen***(25 mars 2000)*

Ämne: Volymen av gemenskapslagar

Hur stor har den totala volymen gemenskapslagar (direktiv, förordningar, beslut) varit per år de senaste tio åren (antal vid varje årsslut)?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar*(15 maj 2000)*

Antal rättsakter från rådet/Europaparlamentet och från rådet i kraft den 31 december det aktuella året

År	Förordningar	Direktiv	Beslut
1999	1 930	1 191	301
1998	1 909	1 205	292
1997	1 835	1 195	263
1996	1 875	1 189	247
1995	1 915	1 165	232
1994	2 144	1 170	265
1993	2 138	1 146	249
1992	2 256	1 119	242
1991	2 182	1 048	231
1990	2 145	998	216

Källa: Allmänna rapporten (1997–1999), Celex-basen, (1990–1996)

Antal självständiga rättsakter från kommissionen
i kraft den 31 december det aktuella året ⁽¹⁾

År	Förordningar	Direktiv	Beslut
1999	3 924	485	5 067
1998	3 874	440	4 670
1997	3 631	409	4 290
1996	3 370	408	3 848
1995	3 411	371	3 474
1994	3 519	343	3 281
1993	3 556	322	3 085
1992	3 471	283	2 914
1991	3 287	263	2 788
1990	3 053	257	2 563

Källa: Allmänna rapporten: (1997–1999), Celex-basen, (1990–1996)

(¹) Med undantag av rättsakter som inte offentliggörs i EGT eller som offentliggörs med titeln i mager stil (rättsakter för den löpande verksamheten med begränsad giltighetstid).

(2000/C 374 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0922/00

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(25 mars 2000)

Ämne: Reklam för euron som vänder sig till barn

1. Kan kommissionen tala om vilket ekonomiskt stöd organisationen "Informer et Ensigner l'Europe et la Democratie" (Informera och undervisa om Europa och demokratin) har fått från kommissionen och/eller någon annan EU-institution? Jag vill särskilt veta vilka belopp som har betalats ut för produktionen och distributionen av undervisningsvideon som producerats av denna organisation som ett resultat av arbetet i skolan "Nos Enfants" i Bryssel, och som nämns i InfEuro, bulletin nr 14?
2. Kan kommissionen tala om hur mycket EU-medel som har betalats ut till projekt som syftar till att göra reklam för euron i skolor och/eller som vänder sig till barn (a) under de senaste tolv månaderna och (b) under de senaste fem åren? Kan kommissionen tala om vilka organisationer som har fått ekonomiskt stöd för att göra reklam för euron i skolor och/eller som vänder sig till barn?
3. Känner kommissionen till om några projekt som syftar till att göra reklam för euron och som vänt sig till brittiska barn har genomförts under de senaste tolv månaderna? Om så är fallet, kan kommissionen lämna närmare upplysningar om alla sådana projekt samt namnen på de skolor som deltagit? Kan kommissionen lämna närmare upplysningar om hur mycket pengar sådana projekt tilldelats av kommissionen och/eller någon annan EU-institution?
4. Hur kan kommissionen få finansieringen av projekt som syftar till att övertyga barn om eurons fördelar att stämma överens med den grundläggande principen att varken skolor eller offentliga myndigheter bör ägna sig åt politisk indoktrinering av barn?
5. Kan kommissionen garantera att alla kampanjer som syftar till att främja den gemensamma valutan i Förenade kungariket avslutas, eftersom finansiering av sådana kampanjer utgör en oberättigad politisk inblandning i den demokratiska processen i Förenade kungariket med avseende på beslutet om landet skall ansluta sig till euron?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

1. Den ideella organisation som parlamentsledamoten hänvisar till har inom ramen för ett partnerskapsprogram för barn och ungdomar erhållit ett bidrag på 30 000 € (10 % av den totala kostnaden) för samproduktionen av videon "L'euro, c'est comme un jeu d'enfants" (Euron – en barnlek). På initiativ av parlamentet och Ekonomiska och sociala kommittén och i närvaro av dessa institutioners talman respektive ordförande samt en kommissionsledamot ordnades en presentation för pressen. Presentationen fick ett mycket positivt mottagande, också i den anglo-saxiska pressen.

Med tanke på videoproduktionens framgång och den stora efterfrågan från skol- och föreningsmiljöer, köpte kommissionen 1997 in 8 200 videokassetter i flera språkversioner för sammanlagt 41 000 €. Videon distribueras bara på begäran. Flera medlemsstater inom euroområdet har integrerat detta verktyg i det officiella undervisningsmaterialet som spridits bland skolnätverken för att förbereda lärare och elever på införandet av euron i alla medborgares vardagsliv.

För att parlamentsledamoten skall kunna se att videokassetten endast har rent pedagogiska och utbildningsmässiga syften, skall en kopia skickas direkt till henne liksom till parlamentets generalsekretariat.

2. Inom ramen för Prince-programmet har en budgetpost skapats på parlamentets initiativ för att finansiera informations- och kommunikationsåtgärder om euron och kommissionen har utvecklat ett partnerskapsprogram tillsammans med det civila samhället som organiserats på grundval av inkomna förslag. Det är alltså i detta sammanhang som transnationella projekt inriktade på skolmiljöer samt barn och ungdomar har valts ut.

Sju informationsprojekt om euron som riktar sig till barn och ungdomar valdes ut under 1999 för sammanlagt 519 166 €. Under de fem senaste åren har kommissionen gett stöd till 11 olika projekt med sammanlagt 767 275 €. Alla bidragstagare är ideella föreningar och listan på dem skall skickas till parlamentsledamoten liksom till parlamentets generalsekretariat.

3. Inget projekt som riktar sig direkt till barn har startats i Förenade kungariket under de senaste tolv månaderna.

4. Myndigheterna i de medlemsstater som tillhör euroområdet beslutar om prioriterade mål inom ramen för bilaterala avtal som undertecknats med kommissionen och parlamentet. Utbildningsväsendet samt barn och ungdomar hör till målgrupperna. Detta mål fastställs tydligt i meddelandet om den kommunikationsstrategi som skall antas i slutskedet av Ekonomiska och monetära unionens genomförande, vilket godkändes av kommissionen i början av februari 2000⁽¹⁾. Ett utkast till rapport om kommunikationsstrategin för euron håller för närvarande på att utarbetas med parlamentsledamoten Othmar Karas som föredragande. I detta utkast fokuseras denna fråga och man menar att unga, och i synnerhet skolelever, utgör en särskilt viktig målgrupp eftersom de flesta av dem är öppna inför euron och därför representerar en väldefinierad målgrupp.

5. Kommissionen har hittills inte undertecknat något bilateralt avtal om euron med Förenade kungariket. Kommissionen är däremot beredd att svara på alla frågor om ytterligare information som ställs till den.

⁽¹⁾ KOM(2000) 57 slutlig.

(2000/C 374 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0928/00**från Malcolm Harbour (PPE-DE) till kommissionen**

(25 mars 2000)

Ämne: Offentliggörande av handelsräkenskaper

I Förenade kungariket måste privata aktiebolag enligt lag varje år offentliggöra sina räkenskaper och arkivera dessa uppgifter så att de finns lättillgängliga för dem som önskar se dem. Till följd av detta kan konkurrenterna erhålla värdefull kommersiell information som underlag för sina marknadsföringsstrategier.

I Tyskland föreskriver lagen också att privata företag eller handelsbolag skall offentliggöra sina räkenskaper, och om de inte gör det medför detta låga böter. Det verkar som om många tyska företag föredrar att betala böterna och inte offentliggöra sina räkenskaper eftersom de inte vill ge sina konkurrenter kommersiella fördelar.

Kommissionen ombes svara på följande:

1. Anser kommissionen att denna brist på överensstämmelse mellan de nationella lagstiftningarna strider mot den inre marknadens principer eftersom den erbjuder vissa kategorier av företag ett orättvist konkurrensförsprång?
2. Avspeglas de konkurrensnackdelar som privata företag i Förenade kungariket har även i andra länder, förutom Tyskland?
3. Om svaret på fråga 1 är ja, vilka åtgärder föreslår kommissionen för att ta itu med problemet?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Kommissionen betraktar de nationella myndigheternas underlåtenhet att säkerställa att aktiebolagen offentliggör sina räkenskaper som ett brott mot principerna för den inre marknaden (enligt villkoren i rådets första direktiv 68/151/EEG av den 9 mars 1968 om samordning av de skyddsåtgärder som krävs i medlemsstaterna av de i artikel 58 andra stycket i fördraget avsedda bolagen i bolagsmännens och tredje mans intressen, i syfte att göra skyddsåtgärderna likvärdiga inom gemenskapen ⁽¹⁾) och rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978 grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag ⁽²⁾).

Överträdelseförfarandena inleddes mot Tyskland på grund av landets underlåtenhet att införa lämpliga sanktioner mot de företag som underlåter att redovisa sina årsbokslut enligt kraven i artikel 2.1 f, 3 och 6 i rådets direktiv 68/151/EEG och artikel 47.1 i rådets direktiv 78/660/EEG.

Domstolen avgjorde till kommissionens fördel den 28 september 1998 (ärende C-191/95) och fastställde att "... Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att inte föreskriva lämpliga straffrättsliga påföljder för de fall då bolag med begränsat ansvar underlåter att uppfylla det obligatoriska krav på att offentliggöra sina årsbokslut som föreskrivs bland annat i artiklarna 2.1 f, 3 och 6 i första direktivet samt artikel 47.1 i fjärde direktivet". Följaktligen håller Tyskland för närvarande på att anta lagstiftning för att rätta till situationen.

Kommissionen har inte kännedom om att detta problem skulle finnas i någon annan medlemsstat.

⁽¹⁾ EGT L 65, 14.3.1968.

⁽²⁾ EGT L 222, 14.8.1978.

(2000/C 374 E/221)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0931/00

från Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Deltagande av forskningspartner från utvecklingsländerna i miljöforskningsprogram som finansieras av EU

Det avgörande för utvecklingsländernas framtidskridande är att de själva har en möjlighet att delta i utvecklingsarbetet både vad gäller att definiera och lösa problemen. På EU-nivå tillämpas detta tillvägagångssätt tillsvidare dåligt med avseende på utvecklingsländernas vetenskapliga och tekniska projekt.

EU:s ramprogram omfattar inte utvecklingsländerna. Med andra ord kan till exempel nordafrikanska partner inte delta i vetenskapliga och tekniska projekt som gäller miljön. Det föreligger naturligtvis inga hinder för deras forskningsverksamhet, men de har inga finansieringsmöjligheter eftersom utvecklingsländerna inte kan delta i ett konsortium i egenskap av finansieringssökande parter.

Varför är detta inte fallet då man samtidigt till exempel ökat Rysslands möjligheter att delta?

Har man utvärderat detta ärende bl.a. genom att beakta hur EU berörs av ökenspridningen i Nordafrika och problemen i anslutning till Medelhavet?

Är EU berett att genom en finansiering ge de lokala forskarna ett större ansvar sålunda att verksamheten kvarstår också efter det finansiärerna avlägsnat sig? Är EU berett att se till att projekten inte förverkligas utan de lokala forskarnas insatser?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(14 april 2000)

Kommissionen delar helt ledamotens uppfattning när det gäller forskningens betydelse för utvecklingsländernas utveckling och det faktum att forskningen bör styras av efterfrågan och inriktas på utvecklingsproblemen i dessa länder.

Det är sant att utvecklingsländer har möjlighet att delta i de tematiska programmen inom femte ramprogrammet, om än utan möjlighet till gemenskapsfinansiering (läget är det samma för Ryssland), men denna öppning innebär ändå ett framsteg jämfört med fjärde ramprogrammet som endast delvis var öppet för dessa länder.

Två särskilda möjligheter har emellertid särskilt reserverats för dessa länder inom ramen för det övergripande programmet INCO: åtgärden INCO-DEV, som särskilt syftar till att främja det vetenskapliga och tekniska samarbetet mellan EU och alla utvecklingsländer, samt åtgärden INCO-MED, som endast rör de Medelhavsländer som har att göra med de områden som är typiska för regionen. Alla problem som rör vatten, inbegripet problemen med ökenspridning, utgör centrala ämnesområden för INCO-MED.

Inom dessa två program förs en kontinuerlig dialog med företrädare för dessa regioner, och det innebär att de deltar i både definitionen av det samarbetsområde som skall främjas och urvalsförfarandet för förslag, särskilt när det gäller projektens relevans för utvecklingen av regionen.

Dessutom är det så att metoderna för genomförande av programmen INCO-DEV och INCO-MED innebär att initiativ från utvecklingsländer inte bara tillåts utan till och med uppmuntras. Hur som helst är ett av villkoren för förslag som mottas inom ramen för programmet att forskare från dessa länder deltar på likvärdig grund

Ett av målen är att hjälpa till att stärka forskningskapaciteten i tredje land genom forskningsarbete som genomförs gemensamt av dessa länder och EU, för att hjälpa dem att sedan överta allt mer av ansvaret för sin utvecklingsprocess.

(2000/C 374 E/222)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0939/00

från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Belgisk lagstiftning om laboratorier för klinisk biologi

I Belgien är det i kraft av kgl. dekret nr 143 av den 30 december 1982 förbjudet för personer som inte har rätt att utföra medicinska analyser att även kontrollera laboratorier för klinisk biologi.

Den 17 december 1999 inkom ett klagomål till kommissionen (COMP/37.7.754) i vilket denna lagstiftning ifrågasätts, i synnerhet med hänsyn till etableringsfriheten (artikel 43 EG).

Efter att kommissionen väckt talan, fastslog EG-domstolen år 1987 att lagstiftningen i fråga var förenlig med etableringsfriheten, eftersom den inte ansågs vara diskriminerande. Emellertid prövade inte domstolen om den uppfyllde proportionalitetsprincipens krav eller inte (dom av den 12 februari 1987 i mål 221/85, kommissionen mot Belgien, REG 1987, s. 719).

Domstolen fastslog emellertid år 1995 (dom av den 30 november 1995 i mål C-55/94, Gebhard, REG 1995, s. I-4186) att alla nationella bestämmelser, även om de tillämpas utan åtskillnad på samtliga gemenskapsmedborgare så som fallet är med den berörda belgiska lagstiftningen, men som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att starta och utöva ett yrke för en medborgare i en annan medlemsstat, kan vara oförenliga med artikel 43 EG om de inte motiveras av tvingande skäl av allmänt intresse eller uppfyller proportionalitetsprincipens krav.

Hur avser kommissionen att tillämpa denna nya rättspraxis, enligt vilken det ansetts finnas fog för den ståndpunkt som kommissionen intog redan för åtta år sedan? Kommer kommissionen att kontrollera att bestämmelserna i fråga är förenliga med proportionalitetsprincipen, vilket domstolen vägrade göra år 1987, då den ansåg att reglerna om kontroll av laboratorier för klinisk biologi hittills skiljer sig alltför mycket åt mellan gemenskapens medlemsstater?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(10 maj 2000)

Som frågeställaren påpekar har domstolens rättspraxis rörande etableringsfriheten ändrats.

Dessutom är det åsyftade besvärsförfarandet i vissa avseenden nytt jämfört med det förfarande som ledde fram till domstolens dom av den 12 februari 1987. Kommissionen kommer följaktligen att noggrant undersöka den belgiska lagstiftningen om laboratorier för medicinska analyser.

(2000/C 374 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0946/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Återställande av kulturföremål som stulits eller olagligt förts ut

FN har lagt fram en ny konvention om återställande av stulna kulturföremål i vilken det föreskrivs att berörda parter i sådana fall skall förhandla med varandra.

1. Har kommissionen gett sitt stöd för denna konvention?
2. Har kommissionen föreslagit att medlemsstaterna skall skriva under konventionen?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

Såvitt kommissionen känner till finns det inom Förenta nationerna inga planer på att anta en ny konvention om återlämnande av stulna kulturföremål, eftersom området redan regleras i Unidroit-konventionen (från 1995) om stulna eller olagligt exporterade kulturföremål. Kommissionen deltog som observatör då konventionen utarbetades.

Kommissionen delar den generella målsättningen att bekämpa otillåten handel med kulturföremål, vilket är målsättningen med Unidroit-konventionen. Med tanke på gemenskapens befogenheter med stöd av gällande gemenskapsrätt har den dock ännu inte uttryckt sitt stöd för konventionen genom att föreslå att medlemsstaterna skall underteckna den.

På EES-nivå föreskrivs, vilket kommissionen erinrar om, i parlamentets och rådets direktiv 96/100/EG av den 17 februari 1997 om ändring av bilagan till direktiv 93/7/EEG om återlämnande av kulturföremål som olagligen förts bort från en medlemsstats territorium⁽¹⁾ de metoder och det förfarande för återlämnande, som gäller mellan EES-avtalets parter, då det handlar om kulturföremål som olagligen förts ut från någon parts territorium. Direktivet är ett komplement till processen med den inre marknadens fullbordande och har som mål att tillhandahålla medel, utöver gränskontrollerna, för att skydda kulturföremål på ett lämpligt sätt.

Gemenskapsrätten beaktas i Unidroit-konventionen, där det i artikel 13 stadgas: "De konventionsstater som är medlemmar i organisationer för ekonomisk integration eller regionala organ kan anmäla att de i sina inbördes relationer ämnar tillämpa de interna reglerna för dessa organisationer eller organ, och att de därför inte staterna emellan ämnar tillämpa bestämmelserna i denna konvention när konventionens tillämpningsområde sammanfaller med reglerna i fråga."

Två av de fem medlemsstater som undertecknat konventionen har gjort en sådan deklaration, nämligen Nederländerna i samband med undertecknandet och Finland, som redan har ratificerat konventionen, i samband med att ratifikationsinstrumentet deponerades. Övriga medlemsstater som nu har undertecknat konventionen är Frankrike, Portugal och Italien. Den senare medlemsstaten har redan deponerat sitt ratifikationsinstrument och följaktligen blivit part i konventionen.

⁽¹⁾ EGT L 60, 1.3.1997.

(2000/C 374 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0950/00

från Per Stenmarck (PPE-DE) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Transeuropeiska nätverk

Vid Europeiska rådets möte i Essen 1994 antogs ett antal prioriterade TEN-projekt. Ett av dessa fjorton projekt var den för infrastrukturen i Norden viktiga utbyggnaden av den så kallade "Nordiska triangeln". I uppföljningen som gjorts av kommissionen beträffande dessa TEN-projekt konstateras att Sverige inte fullgör sina åtaganden. Det påverkar bl a de nödvändiga kapacitetsförstärkningarna av E6:an och E4:an — för att nu inte nämna den för landets export och import så viktiga delen E6 Malmö-Trelleborg. Vad avser kommissionen göra åt den svenska försummelsen och fördröjningen av att genomföra dessa åtaganden som för Sverige och för Europa är så angelägna infrastrukturprojekt?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(28 april 2000)

Under 1998 och 1999 har kommissionen offentliggjort två uppföljningsrapporter⁽¹⁾ som rör framsteg och status vad gäller de 14 särskilda projekt som identifierades vid Europeiska rådet i Essen i december 1994. I båda rapporterna anges att tre projekt nästan är slutförda, sex andra kommer att slutföras omkring 2005 och fem kommer att slutföras betydligt senare än 2005.

Det projekt som kallas den nordiska triangeln, vilket omfattar de delar av E4 och E6 som ledamoten nämner, tillhör de fem projekten i den sistnämnda gruppen. Den nordiska triangelns särskilda karaktär — en multimodal korridor med ett stort antal underprojekt — gör det mycket svårt att fastställa en övergripande tids- och finansieringsplan. Förhandlingar om denna fråga pågår mellan kommissionen och de finska och svenska myndigheterna.

Genomförandet av projekt som rör transportinfrastruktur tillhör i enlighet med subsidiaritetsprincipen huvudsakligen medlemsstaternas samt de regionala och lokala organens ansvarsområde. Därför kan inte kommissionen ålägga medlemsstater att genomföra något särskilt projekt avseende infrastruktur. Kommissionen kan emellertid uppmuntra medlemsstaterna till att genomföra ett projekt genom att erbjuda

finansiellt stöd eller genom att hjälpa till att ordna alternativa finansiella lösningar som offentliga-privata partnerskap. Kommissionen har tidigare stött moderniserings- och byggarbeten avseende flera delar av E6 och E18 inom den nordiska triangeln.

(¹) Transeuropeiska transportnät: rapport om utveckling och genomförande av de fjorton Essen-projekten, KOM(1998) 356 slutlig, och Transeuropeiska nät – Årsrapport 1998, KOM(1999) 410 slutlig.

(2000/C 374 E/225)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0952/00
från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Skjutbanan i Schloen

Enligt rapporter från den lokala aktionsgruppen och lokala politiker från Bündnis 90/die Grünen i Mütitz har delstatsregeringen hittills inte vidtagit några verksamma åtgärder för att stoppa skjutbaneprojektet i Schloen (med plats för 24 skyttar). Enligt ett yttrande från universitetet i Greifswald som på uppdrag från de kommunala myndigheterna i Schloen genomfört en undersökning och enligt vad professor Suchov, vice ordförande för den tyska naturskyddsföreningen NABU, anser rör det sig om ett mycket artrikt område som även innehåller prioriterade arter och som därför borde utses till särskilt skyddsområde, respektive fågelskyddsområde i enlighet med EU:s bestämmelser. Detta har även förbundsstaten framfört till delstatsregeringen.

1. Känner kommissionen till att detta innebär att de skyddsområden som anmälts av Mecklenburg-Vorpommern i enlighet med direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter därmed inte överensstämmer med de skyddsområden som verkligen blivit utsedda?
2. Instämmer kommissionen i att man omedelbart bör åtgärda detta genom att i enlighet med EG:s fågelskyddsdirektiv utse detta område till naturskyddat område?
3. Känner kommissionen till att det ansvariga ministeriet, trots kännedom om de negativa följderna (bl.a. att ett havsörnsbo blivit övergivet, liksom en häckningsplats för tranor, förekomsten av Kornknarr samt den ihållande störningen av flyttfågelsträck mellan Müritz nationalpark och Torgelowområdet samt Varchentinsjön), inte i tillräcklig utsträckning understött Kommunen Schloens försök att stoppa skjutbaneprojektet?
4. Känner kommissionen till att flera olika förslag lagts fram för skytteklubben om att denna skulle genomföra sitt projekt med en ekologiskt sett störningsfri placering, men att detta alltid avböjdes?
5. Känner kommissionen till att den tillståndsgivande myndigheten begick flera allvarliga misstag i samband med tillståndsförfarandet, och att dessa ännu inte har korrigerats?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 april 2000)

Kommissionen anser att det inte bara i Mecklenburg – Vorpommern, utan i stort sett hela Tyskland, saknas tillräckligt med Natura 2000-områden enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter(¹). Kommissionen förde därför ärendet till EG-domstolen redan för ett år sedan och inväntar nu dess dom.

Dessutom har kommissionen vidtagit rättsliga åtgärder mot Tyskland för att de inte lyckats klassificera tillräckligt med områden enligt rådets direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar(²). Kommissionen har beslutat att föra också detta ärende inför domstolen.

Kommissionen förfogar inte över de uppgifter som krävs för att avgöra om området vid Schloen uppfyller kraven i Natura 2000. Den har heller inte möjlighet att besvara de specifika frågor som gäller projektet i eller i närheten av Schloen eftersom ingen detaljerad information har getts.

Om det finns bevis för att det skett en överträdelse av gemenskapslagstiftningen är parlamentsledamoten välkommen att lämna mer detaljerad information i enlighet med bestämmelserna i direktiv 92/43/EEG eller direktiv 79/409/EEG. Denna skall innehålla en bedömning av hur pass viktigt området är för olika arter och livsmiljöer som är av intresse för gemenskapen i enlighet med kraven i de båda direktiven. Vad gäller

projektet, måste både den betydande effekten på området fastställas och förekomsten av vissa alternativa lösningar. Dessutom krävs upplysningar om det geografiska läget, områdets avgränsning och värde för Natura 2000, planerade kompensationsåtgärder samt ytterligare upplysningar av betydelse för att bedöma fallet.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2000/C 374 E/226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0961/00

från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: En gynnsam omgivning för att uppfinnare i EU skall kunna utveckla sin verksamhet

En av de mest betydande produktionssektorerna i hela vår ekonomi är uppfinnarnas värld. Förutom att lösa alla de problem som deras uppfinningar ställer dem inför, måste de även kämpa för att ta sig igenom ett administrativt spindelnät.

När gemenskapen nu avser att ta ett betydande steg framåt och ta igen förlorad terräng i den globala tekniska kapploppningen är det av grundläggande betydelse att uppfinnarna får en gynnsam omgivning för att bekvämt kunna utveckla sina uppfinningar och för att kunna ta patent på dem med säkerhet och tillförlitlighet, utan att duka under för administrativa hinder.

Anser kommissionen att en fördjupad studie skall utföras för att ta reda på vilken situation uppfinnare i gemenskapen verkligen befinner sig i, vad som oroar dem, vilka svårigheter de möter i München och Haag och, rent allmänt, vilka alla de faktorer är som sammantagna kan göra skillnaden mellan vinst och förlust, i samband med allt det som uppfinnare kan bidra med inom ramen för gemenskapens ekonomi?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(3 maj 2000)

Kommissionen delar parlamentsledamotens uppfattning att det är nödvändigt att gemenskapen erbjuder en gynnsam miljö för uppfinnare att bedriva sin verksamhet i.

Uppfinning har blivit en av de viktigaste faktorerna för varaktig tillväxt i företagen och för ekonomisk lönsamhet för samhället som helhet.

För att bestämma en lämplig ram för utvecklingen av uppfinningar och nyskapande verksamhet i Europa har kommissionen tagit initiativ till flera samråd med berörda parter, i synnerhet genom grönboken om innovation ⁽¹⁾ och grönboken om gemenskapspatentet och patentsystemet i Europa ⁽²⁾. Efter dessa samråd har kommissionen presenterat omfattande åtgärdsprogram som innehåller konkreta förslag på åtgärder för att kunna tillgodose industrins och de oberoende uppfinnarnas krav.

Ett av kommissionens viktigaste initiativ är att den skall lägga fram ett lagförslag om upprättandet av ett gemenskapspatent som har samma verkan i hela gemenskapen och som både är enkelt att administrera, lättillgängligt och förbundet med rimliga kostnader. Kommissionen presenterar också gemenskapspatentet i meddelandet av januari 2000 "Mot ett europeiskt område för forskningsverksamhet" ⁽³⁾ som en kraftfull drivfjäder för forskningens utveckling i Europa.

Uppfinning bör dessutom stödjas genom andra åtgärder, exempelvis utveckling av patentverkens roll för att främja nyskapande, förbättrad tillgång till information om patent eller inrättandet av IPR Help Desk, en servicefunktion som skall ge aktörerna på innovationsområdet råd och stöd i frågor om immaterialrättsligt skydd.

⁽¹⁾ KOM(1997) 736 slutlig.

⁽²⁾ KOM(1997) 314 slutlig.

⁽³⁾ KOM(2000) 6 slutlig.

(2000/C 374 E/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0972/00
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Gemenskapsstöd

Mer än 150 arbetstagare vid Lisnave — Estaleiros Navais de Lisboa, Sarl, har i femton år väntat på att bli på nytt anställda vid företaget efter att ha blivit avskedade mot sin vilja.

Enligt uppgift fick både Lisnave och dess efterföljare Gestnave — Serviços Industriais, SA. gemenskapsstöd.

1. Hurdant gemenskapsstöd har dessa företag fått?
2. Krävde man då gemenskapsstöden beviljades att arbetstillfällena skulle bibehållas?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Barnier

(26 maj 2000)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 374 E/228)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0976/00
från Ursula Schleicher (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Fortsättning av byggnadsarbetena i naturparken Sintra-Cascais i Portugal

I svaret på min skriftliga fråga E-1977/99 ⁽¹⁾ uppger Margot Wallström att kommissionen har registrerat det fall som jag lagt fram och uppmanat de portugisiska myndigheterna att reda ut frågan.

Vet kommissionen att de berörda byggnadsarbetena kommer att fortsätta i synnerhet i områdena Cabo Raso och Abano, trots att de behöriga nationella myndigheterna hävdar något annat? Arbetena har redan varit till stort förfång för naturparken, vilket alla kan se och vilket även de portugisiska medierna upprepade gånger har påpekat.

⁽¹⁾ EGT C 219 E, 1.8.2000, s. 57.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(19 april 2000)

Kommissionen kan informera parlamentsledamoten om att det aktuella fallet, nämligen genomförandet av byggprojekt i områdena Cabo Raso och Abano i naturparken Sintra/Cascais, vilken föreslagits som ett område av gemenskapsintresse av de portugisiska myndigheterna, har registrerats under nummer 1999/2275.

Efter att ha granskat fallet uppmärksammade kommissionen, genom ett brev av den 4 januari 2000, de portugisiska myndigheterna på de skyldigheter som följer av direktiven 92/43/EEG (livsmiljöer) ⁽¹⁾ och 85/337/EEG (miljökonsekvensbedömning) ⁽²⁾. I brevet begärde kommissionen också in synpunkter från de portugisiska myndigheterna avseende deras bedömning av situationen. De portugisiska myndigheterna har inte svarat på kommissionens brev.

Vid sitt möte den 21 mars 2000 beslutade kommissionen att handlägga ärendet i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget eftersom man ansåg att genomförandet av projekten i fråga inte var förenligt med bestämmelserna i ovan nämnda direktiv.

(¹) EGT L 206, 22.7.1992.

(²) EGT L 175, 5.7.1985.

(2000/C 374 E/229)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0977/00

från Juan Ojeda Sanz (PPE-DE) till kommissionen

(22 mars 2000)

Ämne: Tillståndet för den europeiska varvsindustrin

I februari och mars sammanträdde en delegation från Europeiska kommissionen med de sydkoreanska myndigheterna för att inför dessa återigen ge uttryck för den europeiska varvsindustrins djupa oro inför de illojala metoder som landet av allt att döma tillämpar och som nästan fått denna sektor att helt gå under.

Kan kommissionen förklara vilka frågor som togs upp och skälen till att man inte nådde fram till något avtal?

Är kommissionen medveten om den förtvivlade situation som sektorn befinner sig i? Vilka åtgärder planerar den att vidta härnäst?

Instämmer USA och Japan i klagomålen då problemet inte endast berör Europa?

Kommer kommissionen att med stöd från den europeiska varvsindustrin lägga fram problemet för Världshandelsorganisationen om Sydkorea inte ändrar på sin orubbliga ställning i frågan?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Kommissionen delar den oro när det gäller den europeiska varvsindustrin som parlamentsledamoten ger uttryck för.

Till följd av slutsatserna från rådets (industrifrågor) möte den 9 november 1999 har kommissionen inlett en dialog med Korea som syftar till att få de koreanska varven att upphöra med sin illojala konkurrens. Kommissionen har hållit tre bilaterala möten, det första i Paris i december 1999, det andra i Seoul i februari 2000 och det tredje i Bryssel den 14 till 16 mars 2000. Syftet med dessa diskussioner var att uppnå tydliga åtaganden från Koreas sida i syfte att stabilisera världsmarknaden för varvsindustri, vilket skulle medverka till att höja priserna. För att nå dessa mål borde Korea åta sig att inte bistå varv i svårigheter eller att stödja denna sektor direkt eller indirekt. Åtaganden beträffande finansiell öppenhet och respekt för internationella bokföringsnormer bör också ingås.

Korea sände den 29 mars 2000 ett godkänt protokoll som med några få undantag godtog kommissionens förslag. Om en överenskommelse skulle kunna nås inom kort skulle kommissionen i samarbete med gemenskapsindustrin och medlemsstaterna utöva en ytterst strikt övervakning för att kontrollera att koreanerna uppfyller sina åtaganden.

Om dessa åtaganden inte uppfylls eller om inga konkreta resultat blir synliga på marknaden, har gemenskapsindustrin meddelat att den till kommissionen kommer att inge ett klagomål beträffande de koreanska stöden enligt förordningen om handelshinder, rådets förordning (EG) nr 3286/94 av den 22 december 1994 om fastställande av gemenskapsförfaranden på de gemensamma handelspolitikens område i syfte att säkerställa gemenskapens rättigheter enligt internationella handelsregler, särskilt regler som fastställts av Världshandelsorganisationen (WTO) (¹). Om klagomålet innehåller tillräckliga bevis skulle

kommissionen vara beredd att inleda en undersökning som skulle kunna slutöras inför WTO:s tvistlösningsorgan. Gemenskapen skulle på så sätt kunna finna en lösning som gör det möjligt att bestraffa dessa metoder.

Kommissionen är beredd att, med beaktande av sina internationella åtaganden, föreslå att samtliga tillgängliga instrument inom handelspolitiken utnyttjas för att finna en lösning på problemen inom denna sektor.

Den japanska varvsindustrin som också berörs av den aggressiva koreanska konkurrensen, har hävdats möjligheten av en åtgärd mot Korea inom WTO. De japanska myndigheterna har angivit att de skulle sluta upp bakom en eventuell gemenskapsåtgärd inom WTO. Den amerikanska industrin, å sin sida, har skrivit till sina myndigheter för att begära att de vidtar en handelsåtgärd av denna typ mot Korea.

Kommissionen följer nära denna fråga och de effekter som de koreanska varvens illojala konkurrens har på gemenskapsindustrins situation.

(¹) EGT L 349, 31.12.1994.

(2000/C 374 E/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0978/00
från Niels Busk (ELDR) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: T5-dokument

Som en uppföljning av min tidigare fråga (P-2817/99)(¹) ber jag kommissionen att i sitt svar utgå från förhållandet att ansvaret förblir exportörens, eftersom dokumentet efter stämpling är i myndigheternas förvar och därmed enbart under myndigheternas kontroll.

Kommer kommissionen att ta initiativ till att ansvaret för returneringen av T5-dokument överförs till myndigheterna, eftersom myndigheterna har dokumentet i sitt förvar?

(¹) EGT C 225 E, 8.8.2000, s. 209.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 maj 2000)

Kommissionen vidhåller att det inte är nödvändigt att överföra ansvaret för returneringen av T5-dokument till de behöriga myndigheterna, eftersom dessa myndigheter enligt lagen redan har detta ansvar. Kommissionen har för övrigt inte blivit underrättad om att den situation som beskrivits av parlamentsledamoten skulle förekomma allmänt i en eller flera medlemsstater.

När det i ett enskilt fall fastställts att de behöriga myndigheterna inte har fullgjort sin skyldighet att returnera originalexemplaret av kontrollblanketten T5, har exportören alltid möjlighet att begära en bekräftelse av att varorna kommer att få den avsedda användningen eller bestämmelsen, såsom redan angivits i kommissionens svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga P-2817/99. Som en sista utväg har exportören alltid möjlighet att hävda sina rättigheter, eventuellt inför domstol, bl.a. om en medlemsstat skulle överträda sina gemenskapsförpliktelser och särskilt när exportören därigenom lider skada.

Även om kommissionen inte har rätt att blanda sig i sådana enskilda fall, är kommissionen ändå beredd att vad allmänt gäller respekten för gemenskapsrätten erinra medlemsstaterna om deras förpliktelser på detta område.

(2000/C 374 E/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0984/00
från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Loi Evin-fallet

Kommissionsledamot Bolkestein har nyligen uppgett att man som bäst håller på att behandla Loi Evin-fallet. Kan han ange vem som leder dessa förhandlingar och kan han se till att parlamentet informeras om slutresultatet?

(2000/C 374 E/232)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0985/00
från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Loi Evin-fallet

Kommissionsledamot Bolkestein har tidigare uppgett att den föregående kommissionen beslutat att en uppförandekod som inte är av rättslig karaktär är ett lämpligt medel som kan användas i det fall nationell lagstiftning står i strid med bestämmelserna om den inre marknaden. Kan kommissionsledamoten förse parlamentet med protokollet från sammanträdet där detta beslut fattades?

(2000/C 374 E/233)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0986/00
från Bill Miller (PSE) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Loi Evin-fallet

Kan kommissionsledamot Bolkestein ge en försäkran om att han hänskjuter ärendet till EG-domstolen om de förhandlingar som förs inte leder till en lösning som är förenlig med EG-fördraget och som garanterar privatföretagens rättssäkerhet?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0984/00, E-0985/00 och E-0986/00
ingivet av Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(3 maj 2000)

Kommissionen vill åter påminna om att den undersöker detta ärende mycket noggrant, inte bara på grund av de stora farhågorna i parlamentet, utan även därför att kommissionens är mycket mån om att se till att bestämmelserna om den inre marknaden efterlevs.

Kommissionens huvudsakliga mål i detta fall är att se till att de utomterritoriella effekterna av Loi Evin stämmer överens med artikel 49 i EG-fördraget (f.d. artikel 59), dvs. att de står i ett rimligt förhållande till skydd av folkhälsan, ett mål som kommissionen stöder fullt ut. I detta avseende anser kommissionen att uppförandekoden från 1995 i princip kan vara ett adekvat medel för att se till att proportionalitetskraven tillgodoses. Kommissionen anser dock att det är nödvändigt att de franska myndigheterna ytterligare förbättrar koden när det gäller en inskränkning av dess tillämpning till ett begränsat antal väl definierade fall, för att se till att den ger större rättssäkerhet och förutsägbarhet för alla parter, inklusive dem som organiserar sportaktiviteter i andra medlemsstater. Kommissionen har för avsikt att diskutera dessa punkter med de franska myndigheterna inom en snar framtid. När kommissionen fattat ett slutligt beslut i denna fråga kommer beslutet att offentliggöras enligt gällande förfaranden och kommissionen kommer, givetvis, att med största nöje besvara alla ytterligare frågor som parlamentsledamoten kan tänkas vilja ställa.

(2000/C 374 E/234)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0990/00
från Markus Ferber (PPE-DE) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Fördelningen av medel på de länder som deltar i Media II-programmet

Eftersom min skriftliga fråga E-0104/00⁽¹⁾ tyvärr inte besvarades på ett riktigt sätt ställer jag frågan en gång till. Hur har medlen från programmet Media II fördelats på de deltagande länderna sedan programmet inleddes? Hur stora belopp har de olika länderna fått i absoluta tal och procentuellt? Varför?

⁽¹⁾ EGT C 280 E, 3.10.2000, s. 178.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(15 maj 2000)

En sammanställning av det finansiella stöd som beviljats varje land under de fyra första åren av Media II-programmet (1996–1999) skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Till sammanställningen bifogas statistik över den andel av den europeiska marknaden som varje medlemsstat och de länder som deltar i Media II-programmet har. Statistiken för åren 1998–1999 lämnas endast som vägledning. Den inte är slutgiltig eftersom den skall valideras i samband med den slutliga utvärderingen av programmet. Med dessa uppgifter kan fördelningen av de medel som beviljats inom ramen för Media II-programmet bedömas med hänsyn till förhållandena på marknaden.

Exempel: Nederländernas andel av de totala investeringar som görs i filmproduktion i Europa uppgår till 1,8 % och dess andel av biljettintäkterna på den europeiska marknaden till 2,7 %. Nederländerna fick mellan 1996 och 1999 5,45 % av de medel som beviljades inom ramen för Media II-programmet, varav 3,5 % utgjordes av stöd till producenter och 4,9 % av stöd till distributörer. Den andel av medlen som gick till nederländska yrkesutövare i branschen inom Media II-programmet översteg följaktligen deras faktiska representativitet på den europeiska marknaden, såväl för produktionen som för affärsverksamheten.

Inom ramen för Media II-programmet väljer kommissionen ut stödmottagarna enligt bestämmelserna i rådets beslut 95/564/EG av den 22 december 1995 om genomförandet av ett utbildningsprogram som vänder sig till branschfolk inom den europeiska industrin för audiovisuella program (Media II – utbildning)⁽¹⁾ samt rådets beslut 95/563/EG av den 10 juli 1995 om genomförandet av ett program för att stimulera utveckling och distribution av europeiska audiovisuella verk (Media II – Utveckling och distribution) (1996–2000)⁽²⁾.

De projekt som kommissionen samfinansierar väljs inte ut på grundval av nationalitet eller ursprungsland, utan på grundval av deras kvalitet och det mervärde de tillför på europeisk nivå. I de riktlinjer som kommissionen och kommittén för Media-programmet har fastställt anges de olika bidrags- och urvalskriterier som tillämpas.

En slutrapport om utvärderingen av Media II-programmet kommer att skickas till parlamentet efter det att programmet har löpt ut vid utgången av år 2000.

⁽¹⁾ EGT L 321, 30.12.1995.

⁽²⁾ EGT L 321, 30.12.1995.

(2000/C 374 E/235)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0995/00
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Vitbok om livsmedelssäkerhet

I bilagan till sin vitbok om livsmedelssäkerhet (KOM(1999) 719), uppger kommissionen att den kommer att lägga fram ett förslag till direktiv om berikade livsmedelsprodukter.

Kan kommissionen upplysa om följande:

1. På vilka grunder kommer den vetenskapliga livsmedelskommittén att fastställa de övre gränsvärdena för konsumtion av vitaminer och mineraler, och hur kommer kommissionen att använda sig av dessa värden då den i direktivet om berikade livsmedelsprodukter fastställer gränser för högst tillåtna värden?
2. Kommer detta direktiv att tillåta tillsatser av de mineraler och vitaminer som ingår i kommissionens förteckning i direktivet 1999/21/EG om dietlivsmedel för speciella medicinska ändamål?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 maj 2000)

1. Kommissionen har gett Vetenskapliga livsmedelskommittén i uppdrag att granska de övre gränsvärdena för dagligt intag av vitaminer och mineralämnen som sannolikt inte medför skadliga hälsoeffekter. Det är Vetenskapliga livsmedelskommitténs ansvar att se till att denna granskning är förenlig med principerna för vetenskaplig riskbedömning.

Kommissionen avser att i sitt förslag till direktiv om berikade livsmedel inbegripa de principer och kriterier som bör beaktas när de övre gränsvärdena fastställs för tillsats av vitaminer och mineralämnen. Eftersom förslaget inte ännu är klart kan kommissionen inte ännu lämna detaljerade uppgifter om dessa principer och kriterier. En av principerna kommer till exempel att vara grundprincipen för livsmedelslagstiftning, nämligen att produkter med tillsats av vitaminer och mineralämnen måste vara säkra. Ett annat kriterium kommer att vara att man måste beakta potentiellt intag från alla livsmedelskällor.

De övre gränsvärdena för intag av vitaminer och mineralämnen i berikade livsmedel kommer att fastställas på grundval av de övre gränsvärden som fastställs genom Vetenskapliga livsmedelskommitténs vetenskapliga riskbedömning och de fastställda kriterierna och principerna som ingår i en bedömning inom ramen för riskhantering.

2. I kommissionens direktiv 1999/21/EG av den 25 mars 1999 om dietlivsmedel för speciella medicinska ändamål⁽¹⁾ ingår en förteckning över vitaminer och mineralämnen som skall finnas i dessa produkter. Den 12 maj 1999 antog Vetenskapliga livsmedelskommittén ett yttrande om näringsämnen som tillsätts speciallivsmedel. I den rapporten ingår en förteckning över vitaminer och mineralämnen som påminner om förteckningen i direktiv 1999/21/EG. Dessa förteckningar kommer att ligga till grund för den kommande förteckningen över vitaminer och mineralämnen som får tillsättas i berikade livsmedel.

⁽¹⁾ EGT L 91, 7.4.1999.

(2000/C 374 E/236)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1004/00

från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen

(31 mars 2000)

Ämne: Olaglig begränsning av arbetskraftens fria rörlighet

För att bli godkänd som auktoriserad turistguide i Italien måste man uppfylla olika krav, enligt följande:

- Man skall klara en särskild italiensk examen, som hålls med oregelbundna intervaller vilket innebär att man kan få vänta i 10–15 år innan nästa provtillfälle.
- En del av provet består av ett skriftligt prov i det italienska språket. Kraven är mycket hårda och många av de utländska guiderna talar visserligen flytande italienska, men de skriver inte lika bra som de nationella guiderna. Kravet att kunna skriva italienska är inte relevant, eftersom guiderna ofta guidar på sitt eget modersmål.
- Om man klarar denna examen har man rätt att utöva yrket i den stad eller region där man har gjort provet. Därmed kan inte guider följa sällskap på rundresa i landet.

Anser kommissionen att denna form av examen och utfärdande av auktoriseringar är förenlig med gemenskapens bestämmelser om arbetskraftens fria rörlighet?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 maj 2000)

I Italien måste man för att få arbeta som turistguide ha en behörighet som motsvaras av den nivå som anges i rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG ⁽¹⁾. Enligt detta direktiv har medborgare från en EU-medlemsstat med full behörighet att utöva ett yrke i ursprungsmedlemsstaten rätt att utöva samma yrke i en annan medlemsstat. Världmedlemsstaten kan kräva att sökande genomgår en anpassningstid eller ett lämplighetsprov om väsentliga skillnader föreligger mellan den sökandes utbildning och de krav som ställs i värdlandet.

Italien har införlivat direktivet genom ett dekret som antogs 1994 (Decreto Legislativo 2 maggio 1994, n. 319). Enligt detta dekret kan sökande behöva genomgå en anpassningstid eller avlägga ett lämplighetsprov innan behörigheten erkänns (den sökande kan själv välja det alternativ som passar bäst) om väsentliga skillnader föreligger mellan vederbörandes utbildning och den utbildning som krävs enligt nationell lagstiftning. De sökande kan hävda sina rättigheter enligt detta dekret som överensstämmer med EG-rätten.

Såvitt kommissionen vet hålls lämplighetsprov regelbundet för sökande som har valt detta alternativ. Proven hålls på italienska, men syftet är att bedöma den sökandes yrkeskunskaper på de områden som är nödvändiga för att vederbörande skall kunna utöva yrket (arkeologi eller konsthistoria) och inte språkkunskaperna. Den sökande kan under alla förhållanden välja mellan att avlägga ett lämplighetsprov eller att genomgå en anpassningstid som inte omfattar något skriftligt prov.

När det gäller vilket geografiskt område som auktorisationen omfattar vill kommissionen påminna parlamentsledamoten om att den sökande enligt direktivet har rätt att utöva yrket på samma villkor som de som gäller för världmedlemsstatens medborgare. Detta innebär att en auktorisation som har utfärdats för italienska medborgare enligt de regler som gäller för att få utöva yrket i Italien inte är mer omfattande än den auktorisation som utfärdas för EU-medborgare inom ramen för systemet för ömsesidigt erkännande, i den mån den endast gäller i den region där auktorisationen har utfärdats. Huruvida auktorisationen kan utökas till att även gälla i andra regioner styrs av den nationella lagstiftningen, som är lika för alla EU-medborgare. De särskilda lokala kulturella och historiska aspekterna på detta område torde kunna motivera särskilda regionala bestämmelser. Kommissionen anser därför att inga klara överträdelser av EG-rätten föreligger.

⁽¹⁾ EGT L 30, 9.2.1995 (senaste lydelsen) (svenskt direktiv saknas).

(2000/C 374 E/237)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1021/00**från Dirk Sterckx (ELDR) till kommissionen**

(4 april 2000)

Ämne: De tyska och belgiska travsportförbunden kränker den europeiska lagstiftningen

1. Kan det tyska travsportförbundet (HVT) ur Tysklands stambok stryka travhästar som regelbundet varit inskrivna i denna bok, med den motiveringen att den tillåtna tidsperioden för export inom EU överskridits med en månad?
2. Kan de belgiska och tyska travsportförbunden anhålla om import – exporträttigheter för sina medlemmar för varje temporär eller slutgiltig in- och utförsel för travhästar inom EU?
3. Kan det tyska travsportförbundet (HVT) förbjuda att avelsston, som med föl införts från en EU-medlemsstat till Tyskland för att få tysk nationalitet, därefter definitivt återexporteras till en annan EU-medlemsstat?

4. Kan det tyska travsportförbundet ålägga travhästägare från en annan EU-medlemsstat att sex månader per år hålla hästar med tysk nationalitet i stall i Tyskland?

5. Kan det tyska travsportförbundet ur Tysklands stambok stryka travhästar och förvägra dem att delta i kapplöpningar med den motiveringen att det inte ansöks om exporthandlingar för dem eller den tillåtna tidsperioden för export inom EU överskridits?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 maj 2000)

Kommissionen känner inte till de problem som nämns av parlamentsledamoten och har därför inlett en utredning bland de berörda myndigheterna. Den behöriga myndigheten i en medlemsstat har redan officiellt meddelat kommissionen att den hade bett att få relevanta handlingar från organisationen i fråga. Kommissionen kommer att informera parlamentsledamoten direkt om resultaten.

Gemenskapens lagstiftning om hästar omfattar olika aspekter. I rådets direktiv 90/426/EEG av den 26 juni 1990⁽¹⁾ föreskrivs djurhälsovillkoren vid förflyttning och import av hästdjur, och i bilaga B till direktivet fastställs hurdan veterinärintyg som skall användas i samband med passet för registrerade hästar. Om medlemsstaterna inte tillämpar bestämmelserna i artikel 6 i direktivet måste ett hälsointyg fyllas i av en officiell veterinär i den medlemsstat från vilket djuret avsänds varje gång djuret skall transporteras till en annan medlemsstat, vare sig denna "export" är permanent eller tillfällig. Intyget är giltigt i tio dagar och får under giltighetstiden användas för fler än en gränsövergång.

I rådets direktiv 90/427/EEG av den 26 juni 1990 fastställs de avelsmässiga och genealogiska villkoren för handeln med hästdjur inom gemenskapen. På grundval av detta direktiv fastställs i kommissionens beslut 92/353/EEG av den 11 juni 1992 kriterierna för godkännande eller erkännande av organisationer och sammanslutningar som för eller upprättar stamböcker för registrerade hästdjur⁽²⁾. Enligt beslutet är det medlemsstaterna som skall godkänna organisationerna och sammanslutningarna, bland annat för att undvika diskriminering av uppfödare. Kriterierna för införande och registrering av hästdjur i stamböcker för avelsändamål fastställs i kommissionens beslut 96/78/EG av den 10 januari 1996⁽³⁾.

Villkoren för deltagande i tävlingar fastställs i rådets direktiv 90/428/EEG av den 26 juni 1990 om handel med hästdjur som är avsedda för tävlingar och om villkor för deltagande i tävlingar

⁽¹⁾ EGT L 224, 18.8.1990. Svensk specialutgåva Område 3 Volym 33, s. 159.

⁽²⁾ EGT L 192, 11.7.1992. Svensk specialutgåva Område 3 Volym 43, s. 78.

⁽³⁾ EGT L 19, 25.1.1996.

(2000/C 374 E/238)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1022/00

från Mogens Camre (UEN) till kommissionen

(29 mars 2000)

Ämne: Befogenheter för Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet

Enligt den ansedda danska dagstidningen Berlingske Tidene deltog avdelningschefen för Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet, Beate Winkler, nyligen i en multietnisk kongress i Köpenhamn.

I samband med detta uttalade denna EU-tjänsteman att hon och hennes centrum överväger att kartlägga uttalanden från Dansk Folkeparti som hon anser är ett av Europas extrema högerpartier.

Innehållet i detta påstående är helt förkastligt. Beteckningen "extremt högerparti" är absurd för ett socialt och liberalt parti, och de förhållanden som man kunde tro att övervakningscentrumet skulle ägna sig åt har inget att göra med Dansk Folkepartis arbete eller politik. Ett yttrande av liknande karaktär, som fälldes av en dansk vänstersinnad journalist, blev 1999 dömt och straffat vid en dansk domstol.

Beate Winklers uttalande låter förstå att hon överväger att anmäla och tillrättavisa danska medborgare och politiska partier för att de har uppfattningar som hennes centrum anser vara olämpliga. Det är en allvarlig kränkning av de danska medborgarnas demokratiska rättigheter och det är av högsta vikt att få fastslaget om Europeiska kommissionen menar att Beate Winklers politiska verksamhet är förenlig med EU-fördragen och de uppgifter som åligger det så kallade övervakningscentrumet.

Vilka befogenheter menar kommissionen att Europeiskt centrum för övervakning av rasism och främlingsfientlighet och den vid centrumet anställda tjänstemannen Beate Winckler har när det gäller att kritisera demokratiska, politiska partier och politiska uppfattningar i ett medlemsland?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(11 maj 2000)

Det europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet inrättades genom rådets förordning (EG) nr 1035/97 av den 2 juni 1997⁽¹⁾. Centrumet är ett oberoende organ, som visserligen är ansvarigt gentemot gemenskapens institutioner i fråga om användningen av gemenskapsmedel, men som åtnjuter största möjliga autonomi vid utförandet av sina uppgifter (skäl 23 i ingressen).

I förordningen fastställs att målet för centrumet är att förse gemenskapen och dess medlemsstater med objektiva, tillförlitliga och jämförbara uppgifter om företeelser som rasism, främlingsfientlighet och antisemitism på europeisk nivå, för att bistå dem när de vidtar åtgärder eller utarbetar strategier inom sina respektive behörighetsområden. Centrumet skall också undersöka omfattningen och utvecklingen av själva företeelserna liksom av yttringar av rasism, främlingsfientlighet och antisemitism, analysera orsakerna till och följderna och effekterna av dem, samt studera exempel på god praxis när det gäller att ta itu med dem.

I förordningen fastställs också ett antal uppgifter som centrumet kan utföra för att uppnå dessa mål. Dessa uppgifter består bland annat i att bedriva forskning och utföra vetenskapliga undersökningar, förberedande studier och genomförbarhetsstudier, samt att utarbeta slutsatser och yttranden till gemenskapen och dess medlemsstater.

Det är självklart i det här sammanhanget att uppgiften att undersöka utvecklingen av rasism och främlingsfientlighet inbegriper ett stort antal arbetsuppgifter. En av dessa är nödvändigtvis att undersöka uttalanden som görs av politiska partier. Kommissionen noterar att centrumet har arbetat för att politiska partier från hela Europa skall underteckna de politiska partiernas stadga för ett icke-rasistiskt samhälle (Charter of political parties for a non-racist society), enligt vilken partierna åtar sig att undvika sådana uttalanden som kan främja eller legitimera rasistiska och främlingsfientliga attityder.

⁽¹⁾ EGT L 151, 10.6.1997.

(2000/C 374 E/239)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1033/00

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(4 april 2000)

Ämne: Paragraf 19 i Förenade kungarikets lag för finansiella tjänster och marknader

Genom paragraf 19 i Förenade kungarikets lag för finansiella tjänster och marknader (tillgänglig på Internetadress <http://www.publications.parliament.uk/pa/ld199900/ldbills/032/2000032.htm>) söker Förenade kungariket införa extraterritoriell jurisdiktion över leverantörer av finansiella tjänster som verkar utanför Förenade kungariket. Denna paragraf skulle göra det möjligt för den brittiska regeringen att inrätta regler för företag som är baserade i andra medlemsstater och som säljer finansiella tjänster på den brittiska marknaden via Internet.

Anser kommissionen att denna paragraf strider mot lagstiftningen för den inre marknaden? Är det kommissionens åsikt att denna paragraf står i strid med andan i lagstiftningen för EU:s inre marknad och/eller principen för den inre marknaden? Kan paragraf 19 tänkas strida mot direktivet för elektronisk handel (förutsatt att direktivet är antaget i enlighet med rådets nyligen ingångna överenskommelse om en gemensam standpunkt)?

Underminerar den brittiska regeringens tillvägagångssätt den inre marknadens princip om hemlandets/ursprungslandets kontroll?

Om kommissionen anser att paragraf 19 bryter mot några av EU:s lagar och principer, vilka åtgärder avser den i så fall att vidta mot Förenade kungarikets regering?

Har kommissionen mottagit några klagomål från allmänheten beträffande paragraf 19?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 maj 2000)

Kommissionen känner till lagförslaget om finansiella tjänster och marknader.

Kommissionen är mån om att paragraf 19, när denna träder i kraft, skall stämma överens med reglerna för den inre marknaden och i synnerhet med bestämmelserna i direktivförslaget om vissa rättsliga aspekter på den elektroniska handeln på den inre marknaden⁽¹⁾. Kommissionen och de brittiska myndigheterna håller kontakt med varandra i detta ärende.

Kommissionen har inte fått några officiella klagomål rörande paragraf 19, som ännu inte är i kraft.

⁽¹⁾ KOM(1998) 586 slutlig.

(2000/C 374 E/240)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1061/00

från Karin Riis-Jørgensen (ELDR) till kommissionen

(4 april 2000)

Ämne: .Diskriminering i en medlemsstat av de egna medborgarna

Jag hänvisar till min prioriterade skriftliga fråga till kommissionen (P-0555/00)⁽¹⁾ och påpekar att kommissionen inte har svarat på den fråga som ställs där.

Den danska regeringen har lagt fram ett lagstiftningsförslag för att ändra den danska semesterlagstiftningen. Problemet är att denna lag särbehandlar arbetstagare med kollektivavtal jämfört med arbetstagare som inte omfattas av sådana avtal.

Min fråga var följande: Anser kommissionen att det är förenligt med fördraget att en medlemsstat diskriminerar de egna medborgarna, genom att särbehandla de arbetstagare som inte omfattas av kollektivavtal jämfört med de arbetstagare som omfattas av sådana avtal, genom att de som omfattas av kollektivavtal får möjlighet att föra över semesterdagar till ett nytt semesterår, medan de som inte omfattas av ett avtal inte erbjuds denna möjlighet?

Anser kommissionen att det är rimligt att en medlemsstat diskriminerar sina egna medborgare på grundval av om de omfattas av kollektivavtal eller inte?

⁽¹⁾ EGT C 303 E, 24.10.2000.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(15 maj 2000)

Som kommissionen angav i sitt svar till parlamentsledamotens skriftliga fråga P-0555/00 ⁽¹⁾, hör den fråga som ledamoten tar upp till de danska myndigheternas kompetensområde, under förutsättning att den danska lagstiftningen efter en eventuell ändring garanterar att artikel 7 i rådets direktiv 93/104/EG ⁽²⁾ om vissa aspekter på arbetstidens organisation följs.

Rent allmänt kan det dock konstateras att lagstiftningen i medlemsstaterna ofta skiljer på individers rättigheter och skyldigheter av olika skäl. Men under förutsättning att skillnader inte görs av skäl som strider mot gemenskapsrätten, måste sådana bestämmelser berättigande bedömas på nationell nivå.

⁽¹⁾ EGT C 303 E, 24.10.2000.

⁽²⁾ EGT L 307, 13.12.1993.

(2000/C 374 E/241)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1063/00**från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen**

(4 april 2000)

Ämne: Eid-el-Kabir-ritualen — en ringaktning av EU-direktiv och fransk lagstiftning

Kommissionen känner säkert till att den religiösa fårslakten vid den årliga Eid-el-Kabir-festivalen i Paris är brutal och olaglig.

Det är uppenbart att ritualen inte endast står i strid med fransk rätt, utan även med rådets direktiv 93/119/EG ⁽¹⁾ som särskilt förbjuder ritualmässig slakt utomhus. Därutöver utsätts djuren före slakt ofta för grymt plågeri och misshandel, vilket strider mot artikel 3 i direktiv 93/119/EG.

1. Varför har kommissionen hittills inte vidtagit några åtgärder i egenskap av väktare av EU-fördragen och EU-lagstiftningen?

2. När kommer kommissionen att inleda ett förfarande om fördragsbrott mot Frankrike (enligt artikel 226) på grundval av att landet inte genomfört direktiv 93/119/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 340, 31.12.1993, s. 21.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 maj 2000)

Det är medlemsstaternas skyldighet att se till att gemenskapens lagstiftning följs och att slakt och avlivning av djur sker i enlighet med bestämmelserna i rådets direktiv 93/119/EG av den 22 december 1993 om skydd av djur vid tidpunkten för slakt eller avlivning.

Kommissionen får information om hur djuren behandlas i dessa sammanhang. Den bristande slakthuskapaciteten i vissa franska städer verkar vara en orsak till de erfarenheter som gjorts när det gäller behandlingen av djur under festivalen.

Kommissionen anser att de franska myndigheterna måste hitta en praktisk lösning på problemet med slakthuskapaciteten. Det är emellertid inte godtagbart att djur behandlas så att de lider vid fasthållning och slakt.

Behovet av förbättrade arrangemang har påpekats för de franska myndigheterna, som före festivalen gav en försäkran om att flera åtgärder skulle vidtas. Myndigheterna skulle bland annat stå i nära kontakt med de olika islamiska religiösa och kulturella grupperna och aktivt engagera dem i en diskussion om hur situationen skulle kunna förbättras för att uppnå bättre djurskydd och hygien.

Nu när festivalen är avslutad förväntas de franska myndigheterna inkomma med en officiell rapport innan kommissionen, om det är nödvändigt, vidtar ytterligare åtgärder, till exempel inleder ett förfarande enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget.

(2000/C 374 E/242)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1066/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(4 april 2000)

Ämne: Mikrokredit

Mikrokredit är en organisation som (i huvudsak) lånar ut små belopp till kvinnor för att dessa skall kunna bilda egna företag i syfte att bli ekonomiskt oberoende.

Skulle kommissionen kunna ange vilka medel EU anslagit för att Mikrokredits verksamhet skall kunna utvidgas? Kan den också meddela vilka åtgärder den har vidtagit för att garantera att pengarna verkligen går till de personer som har störst behov av dem?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(18 maj 2000)

Tyvärr är det inte möjligt att ange närmare uppgifter om vilka belopp som har anslagits för att Mikrokredit skall kunna utvidgas (skilt t.ex. från de medel som anslagits till nyföretagarutbildning) utan att genomföra mycket omfattande undersökningar via de intermediärer som svarar för genomförandet av nämnda program i medlemsstaterna.

Kommissionen främjar dock genom en rad åtgärder verksamhet som rör just mikrokrediter. Dessa åtgärder är till stor del utformade för att underlätta tillgången till finansiering vid etableringen av småföretag som inte har tillräckliga egna medel eller som inte kan få finansiering på den reguljära kapitalmarknaden av t.ex. banker.

En del av insatserna har gjorts inom ramen för Europeiska socialfondens program. I pilotprojektet "Lokalt kapital för sociala ändamål" enligt artikel 6 i ESF-förordningen genomförs nu försöksverksamhet i 31 olika områden inom gemenskapen som går ut på att ge små stödbelopp till projekt för att främja social sammanhållning och grunda mikroföretag. Genom sysselsättningsinitiativet Now (nya möjligheter för kvinnor) har gemenskapen under programperioden 1994–1999 främjat en mängd projekt som skall stödja tillgången till finansiering, i synnerhet genom att erbjuda utbildning. Omkring en tredjedel av insatserna är inriktade på etablering av nya företag.

Vad beträffar målet om jämställdhet mellan kvinnor och män i samband med pilotprojektet "Lokalt kapital för sociala ändamål" anges i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1262/1999 av den 21 juni 1999 om Europeiska socialfonden⁽¹⁾ att en skälig andel av socialfondens anslag för stödåtgärder inom ramen för mål 1 och mål 3 skall delas ut i form av små bidrag. Enligt förordningen skall socialfonden också stödja verksamhet för att främja företagandets allmänhet (artikel 2.1 d) och förbättra kvinnors möjligheter att starta nya företag (artikel 2.1 e). Programplaneringen för perioden 2000–2006 har inte kommit tillräckligt långt ännu för att konkreta siffror skall föreligga, men det är mycket troligt att stödet till kvinnliga företagare kommer att öka under perioden.

Noteras bör att finansieringen av dessa åtgärder inte har bestått i en direkt överföring av medel från kommissionen till den slutliga stödmottagaren. Åtgärderna samfinansieras av medlemsstaterna och pengarna betalas ut lokalt via finansiella intermediärer. Gemenskapsstödet överförs under strikt hänsynstagande till subsidiaritetsprincipen, vilket är en viktig faktor för den finansiella säkerheten vid den här typen av åtgärder där de omfattande kunskaper som finns på plats om stödmottagarna och deras behov är av avgörande betydelse för att stödet skall vara målinriktat och inte ledas fel.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2000/C 374 E/243)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1068/00**från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen**

(4 april 2000)

Ämne: Tuberkulosprov för nötkreatur

Det enda tuberkulosprov för nötkreatur som är tillåtet i EU är ett intrakutant jämförande prov i enlighet med direktiv 64/432 ⁽¹⁾ som skall utföras på hela beståndet och inte på enskilda djur. Väsentliga framsteg har gjorts i samband med test på tuberkulossmittat laboratorieblod och gamma-interferontestet framstår som det mest lovande av dessa. Kan kommissionen meddela när ett blodprov för att upptäcka tuberkulos hos nötkreatur kan komma att införas och ange vilken typ av test som förmodligen kommer att användas?

⁽¹⁾ EGT L 121, 29.7.1964, s. 1977–2012.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(11 maj 2000)

I bilaga B till rådets direktiv 64/432/EEG av den 26 juni 1964 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen anges normerna för tillverkning och användning av bovint och aviärt tuberkulin. Det prov som föreskrivs i gällande gemenskapslagstiftning är intrakutant tuberkulinprov. Också i manualen med standarder för diagnostiska tester och vaccin (Manual of Standards for Diagnostic Tests and Vaccines) från Internationella byrån för epizootiska sjukdomar (OIE) föreskrivs att endast intrakutant tuberkulinprov skall användas när det gäller internationell handel.

I Danmark, Tyskland, de italienska provinserna Bolzano och Trento, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Finland och Sverige har man framgångsrikt bekämpat sjukdomen med hjälp av det intrakutana tuberkulinprovet och dessa länder anses vara officiellt sjukdomsfria medlemsstater eller regioner i enlighet med direktivet.

Enligt artikel 16 i direktivet skall kommissionen på grundval av ett yttrande från Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén uppdatera och vid behov ändra bilaga B för att anpassa den till den vetenskapliga utvecklingen. I november 1999 mottog kommissionen den vetenskapliga kommitténs slutrapport, som Generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd också har lagt ut på sin webbplats.

I rapporten bekräftar Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén att intrakutant tuberkulinprov är det prov som skall användas. I rapporten hänvisas det emellertid också till serologiska undersökningar och till gammainterferonprovet. När det gäller det senare konstateras det i rapporten att man bör verka för att detta diagnostiska prov godkänns som en officiell kompletterande provmetod vid tuberkulos och kan användas under lokala förutsättningar inom enskilda bekämpningsprogram.

OIE rekommenderar att gammainterferonprovet används endast för djur som är svåra eller farliga att hantera, som argstinta nötkreatur och andra djur som hör till familjen slidhornsdjur.

Gammainterferonprovet får för närvarande användas som officiellt prov i Australien, Nya Zeeland och Förenta staterna.

Kommissionen skall revidera de tekniska bilagorna till direktiv 64/432/EG. Revideringen kräver emellertid ytterligare samråd med experter från diagnoslaboratorier och veterinärmedicinska myndigheter i medlemsstaterna.

(2000/C 374 E/244)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1079/00**från Francesco Turchi (UEN) till kommissionen**

(7 april 2000)

Ämne: Erkännande av tandteknikeryrket

Kan kommissionen med tanke på den yrkeskunskap som krävs för att utöva tandteknikeryrket och med tanke på att man i många medlemsstater i Europeiska unionen redan erkänt denna yrkesgrupp ange vilka initiativ den italienska regeringen tagit i syfte att erkänna tandteknikeryrket?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

Kommissionen har ingen information om några sådana initiativ som frågeställaren nämner. Eftersom tandteknikeryrket inte är harmoniserat på gemenskapsnivå är det å ena sidan endast medlemsstaterna som har behörighet att ge yrket officiell status och reglera det (krav på utbildning, tillstånd och regler för att utöva yrket). Å andra sidan innehåller rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 ⁽¹⁾ eller rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 ⁽²⁾, vilka handlar om det allmänna systemet för erkännande av utbildningsbevis och därmed skall tillämpas av medlemsstaterna när de erkänner en tandteknikerutbildning, inte någon skyldighet för kommissionen att grundligt undersöka alla de yrken direktiven gäller. I detta sammanhang vill kommissionen göra frågeställaren uppmärksam på att tandteknikeryrket ("odontotecnico") redan är reglerat i Italien, eftersom det finns förtecknat för Italien i bilaga C till direktiv 92/51/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989.

⁽²⁾ EGT L 209, 24.7.1992.

(2000/C 374 E/245)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1106/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen**

(7 april 2000)

Ämne: Arbetarskyddslag 31/95 av den 8 november som den spanska förvaltningen inte följt

Den spanska regeringen har införlivat rådets direktiv 89/391/EEG ⁽¹⁾ av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet i arbetarskyddslagen 31/95 av den 8 november.

Enligt lagen skall hälsokommittén i företag med mer än 100 anställda vara sammansatt på ett rättvist sätt. Fyra medlemmar skall utses av fackföreningen och fyra av den offentliga förvaltningen. Fängelset i A Lama i Pontevedra i Galicien har mer än 100 anställda, men de ovannämnda kraven har inte uppfyllts där. Förvaltningen har inte utsett någon medlem till hälsokommittén, vilket har lett till att kommittén inte kan arbeta på ett tillfredsställande sätt. De medlemmar som fackföreningen utsett har därför klagat hos fängelsedirektören, generaldirektoratet för kriminalvård, ministeriet för offentlig förvaltning och justitieombudsmannen, men situationen har ännu inte förbättrats.

Mot bakgrund av att förvaltningen inte uppfyller sina förpliktelser undrar jag vad kommissionen ämnar göra för att se till att den spanska centralregeringen följer lagen, såsom direktivet ovan, och motarbetar diskriminering?

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989, s. 1.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar*(17 maj 2000)*

I rådets ramdirektiv 89/391/EEG av den 12 juni 1989 om åtgärder för att främja förbättringar av arbetstagarnas säkerhet och hälsa i arbetet⁽¹⁾ fastställs i artiklarna 10 och 11 regler om information, samråd med och medverkan av arbetstagare och/eller deras representanter i enlighet med nationell lagstiftning och/eller praxis i frågor som gäller hälsa och säkerhet på arbetsplatsen.

Enligt artikel 4 i direktiv 89/391/EEG skall medlemsstaterna se till att man säkerställer en ändamålsenlig kontroll och tillsyn av de nationella bestämmelser som införs för att införliva detta direktiv.

Följaktligen skall varje eventuell överträdelse mot de bestämmelser som införlivar direktivet i nationell lagstiftning komma till de spanska myndigheternas kännedom, dvs. Yrkes- och socialförsäkringsinspektionen, som skall organisera och verkställa de nödvändiga inspektioner och kontroller som är nödvändiga för en god tillämpning av dessa åtgärder.

Kommissionen kommer att vidta åtgärder om konkreta uppgifter kommer till dess kännedom om att de spanska myndigheterna inte kan kontrollera tillämpningen av de nationella bestämmelser som införlivar direktiv 89/391/EEG.

⁽¹⁾ EGT L 183, 29.6.1989.

(2000/C 374 E/246)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1176/00**från Richard Corbett (PSE) till kommissionen***(12 april 2000)*

Ämne: Nationalitet hos tjänstemän på nyckelpositioner – liberaliseringen av posttjänster

Kan kommissionen bekräfta

- att den nya direktören med ansvar för posttjänster på den inre marknaden är nederländare,
- att kommissionsledamotens särskilda rådgivare för ärenden rörande posttjänster är nederländare,
- att chefen för kansliet hos den kommissionsledamot som ansvarar för liberaliseringen av posttjänster är nederländare,
- att den ansvarige kommissionsledamoten är nederländare,
- att det nederländska postväsendet är det postväsende i Europa som mest aktivt stöder en fullständig liberalisering?

Håller kommissionen med om att allmänhetens tilltro till kommissionens interna reform, och särskilt "utflaggningen" av tjänster och politikområden, skulle kunna skadas av denna situation?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(15 maj 2000)*

Svaret på parlamentsledamotens frågor är ja. Dessutom är det värt att nämna att av den grupp på sex personer som har hand om postfrågor på generaldirektoratet för den inre marknaden är två fransmän, en tysk, en engelsman, en portugis och att enhetschefen är spanjor. Vice generaldirektören på generaldirektoratet för den inre marknaden är österrikare och generaldirektören är engelsman. Noteras bör även att kommissionen står i kontakt med alla nationella tillsynsmyndigheter och med postoperatörer i de olika medlemsstaterna.

Vad gäller "utflaggningen" av tjänster framgår det nog av ovanstående att det inte råder några särskilda problem på det området.

(2000/C 374 E/247)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1190/00
från Timothy Kirkhope (PPE-DE) till kommissionen

(10 april 2000)

Ämne: Europeiska socialfonderna

Enligt det befintliga utbetalningssystemet för den Europeiska socialfonden erhåller frivilliga projekt och gemenskapsprojekt 50 procent i förskott, följt av ytterligare 30 procent i förskott (när hälften av det första förskottet använts). De kvarvarande 20 procenten betalas ut efter att den slutliga ansökan om utbetalning lämnats in.

Det nya system som det brittiska ministeriet för utbildning och sysselsättning föreslagit kommer att innebära att förskottsbetalningen uppgår till endast 10 procent och att projekten skall lämna in sina ansökningar i efterhand (förmodligen kvartalsvis) för att erhålla ytterligare utbetalningar. En rest på 20 procent hålls inne för att utbetalas efter det att den slutliga ansökan lämnats in.

Kan kommissionen klargöra om den har rätt och behörighet att ingripa i Europeiska socialfondernas utbetalningar på nationell nivå om den anser att resurserna inte fördelas på det effektivaste sättet så att de organisationer som förtjänar och behöver dessa resurser för att överleva kan dra nytta av dem? Det uppskattas att åtminstone 90-95 procent av de organisationer som för närvarande mottar medel från de Europeiska socialfonderna kommer att läggas ner beroende på brist på medel för att stödja deras program när det nya betalningssystemet införs.

Skulle kommissionen kunna stödja det alternativa betalningssystem som de berörda organisationerna föreslår?

De föreslår den "skotska modellen" enligt vilken utbetalningarna skall ske på följande sätt:

- Första kvartalet: 30 procent i förskott.
- Andra kvartalet: 25 procent i förskott, under förutsättning att första kvartalet gett tillfredsställande resultat.
- Tredje kvartalet: 25 procent i förskott, under förutsättning att andra kvartalet gett tillfredsställande resultat.
- Fjärde kvartalet: 20 procent i slutlig utbetalning i efterskott under förutsättning att revision genomförts av alla kvartal med tillfredsställande resultat.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(3 maj 2000)

Ansvar för att fastställa de närmare bestämmelserna för genomförandet av Europeiska socialfonden (ESF) inom en medlemsstat ligger hos den myndighet som förvaltar programmet. De programdokument som antagits av kommissionen innehåller inte uppgifter om till exempel de belopp som skall betalas i förskott till de projektansvariga. Mot denna bakgrund kan inte kommissionen ingripa i denna fråga.

Det brittiska ministeriet för utbildning och sysselsättning har emellertid nyligen beslutat, efter diskussioner i Förenade kungariket, att öka förskottsbetalningen från 10 % till 30 % för det första årets projektkostnader för alla organisationer. Kommissionen välkomnade detta beslut.

(2000/C 374 E/248)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1221/00
från Robert Evans (PSE) till kommissionen

(10 april 2000)

Ämne: Transport av levande djur — användning av godkända mellanstationer i Italien

I rådets direktiv 91/628/EEG ⁽¹⁾ ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG ⁽²⁾ om skydd av djur vid transport fastställs det att får och nötkreatur efter 29 timmars resa och svin efter 24 timmars resa skall lastas av och få 24 timmars vila samt foder och vatten.

Denna obligatoriska avlastning, utfodring, vattning och vila skall äga rum vid en mellanstation som godkänts av medlemsstaten enligt rådets direktiv 1255/97/EG ⁽³⁾.

Många svin, får och nötkreatur transporteras långa sträckor till Italien från andra medlemsstater. Vilka italienska mellanstationer används i praktiken för avlastning, utfodring, vattning och vila för djur som kommer in i norra Italien från andra medlemsstater och som sedan transporteras genom Italien till södra Italien eller Grekland?

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991, s. 17.

⁽²⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

⁽³⁾ EGT L 174, 2.7.1997, s. 1.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(4 maj 2000)

I rådets förordning (EG) nr 1255/97 av den 25 juni 1997 om gemenskapskriterier för mellanstationer och om ändring av färdplanen i bilagan till direktiv 91/628/EEG, ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995, om skydd av djur vid transport, föreskrivs i artikel 3.1 att "medlemsstaterna skall övervaka att mellanstationerna är godkända av behörig myndighet i den medlemsstat på vars territorium de är belägna". Kommissionens behörighet definieras i artikel 3.3, enligt följande: "Den behöriga myndigheten skall till kommissionen överlämna förteckningen över de godkända mellanstationerna samt en eventuell uppdatering av denna. Kommissionen skall sända dessa uppgifter till medlemsstaterna inom ramen för Ständiga veterinärkommittén."

För att öka spridningen av denna förteckning till allmänheten och särskilt till icke-statliga organisationer som t. ex. transportföretag och djurskyddsorganisationer, har kommissionen också lagt ut förteckningen över mellanstationerna på följande Internetadress:

<http://forum.europa.eu.int/Public/irc/dg6/vets/info/data/stagpt/stagpt.htm>

I fråga om djurtransporter till Grekland och södra Italien innehöll den senaste uppdateringen av förteckningen, som gjordes den 31 mars 2000, sju mellanstationer i Italien. Den senaste mellanstation som anmälts av italienska myndigheter ligger i Bari-provinsen (i Apulien) på huvudvägen för transport av får till Grekland. En annan italiensk mellanstation ligger i Rom-provinsen (i Lazio-regionen) på en av huvudvägarna till södra Italien.

Kommissionen följer mycket uppmärksam utvecklingen av nätverket av mellanstationer på gemenskapens territorium.

(2000/C 374 E/249)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1223/00
från Jannis Sakellariou (PSE) till kommissionen

(14 april 2000)

Ämne: Erkännande av franska lärares behörighet i skolor i Bayern

För att en fransk medborgare skall få arbeta som lärare i en bayersk skola, skall han eller hon avlägga språkprovet Grosses Deutsches Sprachdiplom med betyget utmärkta kunskaper, även om personen i fråga

har högstadie- och gymnasielärarutbildning i ämneskombinationen tyska och franska (CAPES-examen) samt tio års yrkeserfarenhet från Frankrike. Om det på grundval av den gällande förordningen om yrkesexamina framkommer att det finns andra brister, skall personen därutöver avlägga ytterligare behörighetsprov eller kompletterande kurser.

1. Vad anser kommissionen om de sätt på vilka lärarbehörigheten skall styrkas (språkprov, behörighetsprov, kompletterande kurser) mot bakgrund av förbudet mot diskriminering av EU-medborgare och principen om fri rörlighet av personer?
2. Enligt subsidiaritetsprincipen ansvarar medlemsstaterna och delstaterna för utbildningsområdet. Kan man inte anse att principerna ovan saknar grund då kraven för att erkänna kvalifikationer sätts så högt att man i praktiken gjort det omöjligt att utöva läraryrket i ett annat EU-land?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 maj 2000)

Erkännande av lärarbehörighet faller under rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier⁽¹⁾. Enligt detta direktiv har medborgare från en medlemsstat med full behörighet att utöva ett yrke i ursprungsmedlemsstaten rätt att utöva samma yrke i en annan medlemsstat. Direktivet innebär inte en harmonisering av de olika utbildningar som krävs i de enskilda medlemsstaterna för att kunna utöva olika yrken. Enligt artikel 4 i direktivet kan värdlandet därför kräva att den sökande gör vissa kompletteringar (avlägger ett lämplighetsprov eller genomgår en anpassningstid, den sökande kan själv välja vilket som passar bäst) om väsentliga skillnader föreligger mellan den sökandes utbildning och de krav som ställs i värdlandet.

De bayerska myndigheterna har rätt att kräva att den som har lärarbehörighet i en annan medlemsstat genomgår en anpassningstid eller avlägger ett lämplighetsprov för att kompensera skillnader mellan vederbörandes utbildning och den utbildning som krävs i Bayern.

Att ställa krav på språkkunskaper är, enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen⁽²⁾, överensstämmande med EG-rätten om detta är motiverat på grund av den lediga tjänstens natur. Domstolen har (i sin dom av den 28 november 1989, mål C-379/87) fastställt att tjänst som lärare i en allmän yrkesskola är en tjänst av sådan natur att det är berättigat att kräva språkkunskaper, i den mening som avses i artikel 3.1 i ovannämnda förordning, förutsatt att detta krav tillämpas på ett proportionerligt och icke-diskriminerande sätt. Kommissionen anser att den bayerska lagstiftningen inte innebär några överträdelser av dessa principer, eftersom den säger att behöriga myndigheter förutom Großes Deutsches Sprachdiplom även kan godta andra intyg på den sökandes språkkunskaper. Enligt vad kommissionen känner till kräver de bayerska myndigheterna bara Großes Deutsches Sprachdiplom när den sökande inte har något annat intyg på de språkkunskaper som vederbörande måste ha för att kunna undervisa i de ämnen som omfattas av behörigheten ifråga.

⁽¹⁾ EGT L 19, 24.1.1989.

⁽²⁾ EGT L 257, 19.10.1968.

(2000/C 374 E/250)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1234/00

från Karin Scheele (PSE) till kommissionen

(10 april 2000)

Ämne: Mjukningsmedlet dietylhexyldepat i polyvinylklorid

I den österrikiska livsmedelshandeln är det vanligt att paketera livsmedel, till exempel portionsbitar av ost, i plastfolie (till exempel polyvinylklorid (PVC)) och att lägga fram dessa för självbetjäning. Denna PVC-folie

innehåller bland annat mjukningsmedlet dietylhexyldepat (DEHA), som man misstänker kan utgöra en fara för människors hälsa. Mjukningsmedlet avges delvis till livsmedlen, särskilt när det rör sig om livsmedel med hög fetthalt.

I kommissionens direktiv 89/109/EEG ⁽¹⁾ av den 21 december 1989 (ändrad genom direktiv 95/3/EG ⁽²⁾) om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om material och produkter avsedda att komma i kontakt med livsmedel, fastställs ett allmänt gränsvärde på 60 mg/kg. En undersökning som genomförts av undersökningsinstitutet för livsmedel i Salzburg/Österrike visade emellertid att detta värde överskrids i 73 procent av alla fall, och efter mätningar av ADI-värdet (godtagbart dagligt intag) visade det sig att värdet i vissa fall till och med är upp till fyra gånger högre än gränsvärdet.

1. Har kommissionen på senare tid undersökt de eventuella hälsorisker som DEHA skulle kunna medföra, eller har den beställt någon sådan undersökning, eller finns det några planer på en sådan undersökning inom den närmaste tiden? Om undersökningar redan har genomförts: Vilka resultat ledde denna (dessa) undersökning (undersökningar) till?

2. Har kommissionen redan diskuterat att förbjuda PVC-folie (särskilt sådan som innehåller mjukningsmedlet DEHA) som förpackningsmaterial för livsmedel?

3. Planerar kommissionen att införa en bestämmelse om ett särskilt gränsvärde för DEHA? Om så är fallet, vilket gränsvärde föreslår kommissionen?

⁽¹⁾ EGT L 40, 11.2.1989, s. 38.

⁽²⁾ EGT L 41, 23.2.1995, s. 44.

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(10 maj 2000)

1. Kommissionen är medveten om problemet med migrering av mjukgörare till livsmedel med hög fetthalt, och har därför begärt ett utlåtande från Vetenskapliga kommittén för livsmedel om toxiciteten av di(2-etylhexyl)adipat (DEHA). Vetenskapliga kommittén för livsmedel är den kommitté som behandlar alla frågor om material som kommer i kontakt med livsmedel. Vid sitt möte den 16 december 1994 fastställde kommittén ett tolerabelt dagligt intag (TDI) för detta ämne på 0,3 milligram per kilo kroppsvikt. Detta innebär att det för en person på 60 kg är tolerabelt att dagligen exponeras för 18 mg DEHA i maten. Två undersökningar har genomförts av Förenade kungarikets ministerium för jordbruk, fiske och livsmedelsfrågor för att utvärdera konsumenternas faktiska exponering, genom att ta hänsyn till DEHA-nivån i den dagliga födan i Förenade kungariket. Enligt båda undersökningarna låg konsumenternas uppskattade exponering lägre (enligt den andra undersökningen betydligt lägre) än det tolerabla värde som fastställts av Vetenskapliga kommittén för livsmedel.

2. Nej. Ett förbud mot folie av polyvinylklorid (PVC) (särskilt folie som innehåller mjukgöraren di(2-etylhexyl)adipat) framstår inte som motiverat på grundval av befintliga vetenskapliga rön i dagsläget. Kommissionen kommer dock att fortsätta följa utvecklingen på det här området.

3. Ja. Kommissionen håller på att utarbeta en ny ändring av kommissionens direktiv 90/128/EEG av den 23 februari 1990 om material och produkter av plast som är avsedda att komma i kontakt med livsmedel ⁽¹⁾ för att specifikt reglera migrering av DEHA. Det är ännu för tidigt att ange det framtida gränsvärdet för migrering. Samrådet med berörda parter (medlemsstater, tillsynsmyndigheternas laboratorier osv.) är inte avslutat, och nya statistiska uppgifter väntas, vilka kan komma att påverka bedömningen av den faktiska exponeringen och kommissionens ståndpunkt i denna fråga.

⁽¹⁾ EGT L 75, 21.3.1990.

(2000/C 374 E/251)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1235/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(10 april 2000)

Ämne: Bristol Austria — Dipl. Ing K. J. Madden mot Pfeifer Ges. m.b.H

"Bristol Austria — Dipl. Ing K. J. Madden" är ett litet företag som är registrerat under ägaren Ken J Maddens namn. Detta företag erbjuder rådgivning åt brittiska företag som vill exportera till Centraleuropa och gör framför allt affärer med "Bristol Uniforms Ltd", som förser den österrikiska brandkåren med uniformer. Ken J Maddens företag har en webbadress "bristol-austria.com".

En österrikisk tillverkare, en viss Pfeifer Ges. m.b.H har insisterat på att Madden skall ändra sin webbadress från "bristol-austria.com" till något som inte innehåller ordet "Austria" (Österrike). Maddens företag måste före den 6 april uppfylla detta krav eller bestrida käromålet. Webbstan anger emellertid endast att företaget är en äganderätt.

Företaget Pfeifer har praktiskt taget monopol i Österrike eftersom det är ett av Österrikes två företag som tillverkar skyddskläder. 1997 stämde företaget av Austrian Feuerwehrverband (ett brandkårsförbund) för att utan tillstånd ha använt förbundets logo tillsammans med namnet på ett dotterbolag, och för inte så länge sedan lanserade företaget en ny typ av brandsäker jacka på den europeiska marknaden som BTG (Förenade kungarikets främsta testorgan) och två olika tyska testorgan efter en grundlig testning har funnit understiga befintliga normer med 32 procent.

Kommer kommissionen att se närmare på det här fallet och fastställa om Pfeifer Ges. m.b.H gjort sig skyldigt till ett illegalt agerande eller inte vad beträffar dess försök att tvinga Ken J Maddens företag att ändra sin webbsideadress?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(12 maj 2000)

Att döma av den information frågeställaren lämnar förefaller frågan ha anknytning till en tvist om domännamn på den högsta domännivån i.COM.

Registreringen av domännamn i.COM sköts av företaget Network Solutions Inc. (NSI). Företaget Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (ICANN) har utarbetat ett enhetligt tvistlösningsförfarande som passar för alla varumärkesrelaterade tvister som rör namnregistrering i.COM.

Enligt ICANN-praxis skall de flesta varumärkesrelaterade tvister om domännamn lösas i samförstånd, genom medling eller inför domstol, och först därefter kan ett domännamn strykas, tillfälligt avföras eller överföras (se <http://www.icann.org/udrp/udrp.htm>). Tvister som beror på missbruk av namnregistrering (t.ex. cybersquatting) kan handläggas med hjälp av ett skriftligt snabbförfarande som varumärkesinnehavaren kan initiera genom att skicka ett klagomål till en Internetleverantör som är godkänd för att lösa tvister.

Kommissionen har ingen behörighet på området. I det fall frågeställaren tar upp kan det bli nödvändigt att kontakta en juridisk rådgivare med sakkunskap på området.

(2000/C 374 E/252)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1255/00
från Armando Cossutta (GUE/NGL) till kommissionen

(14 april 2000)

Ämne: Minderårig italiensk medborgare kvarhållen i Kuwait City

Erica är tretton år gammal. Hennes mor är italienska och far egyptier. Flickan befinner sig sedan mitten

av januari på den italienska ambassaden i Kuwait City, dit hon spontant tog sin tillflykt av egen fri vilja för att få hjälp. I samband med föräldrarnas skilsmässa beviljades fadern vårdnadsrätten över flickan, som emellertid finner det outhärdligt att bo hos fadern i islamisk miljö, i ett land där man som känt föraktar många av de mänskliga rättigheter som europeiska kvinnor betraktar som omistliga. Erica är italiensk medborgare och vill återvända till Italien för att bo hos sin mor och sin yngre syster. De italienska myndigheterna skyddar flickan och bistår henne med all slags hjälp i enlighet med italiensk lagstiftning. Det är emellertid svårt att få flickan ut ur landet och hem till modern, vilket hon uttryckligen önskar och vilket har framhållits i ett brev till Italiens president Carlo Azeglio Ciampi.

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta för att dess företrädare skall hjälpa den italienska ambassaden i dess strävan att uppfylla Ericas önskemål och låta flickan återvända till Europa för att bo hos sin mor?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(16 maj 2000)

Kommissionen har ingen representation i Kuwait.

Det fall som parlamentsledamoten tar upp har inte hänskjutits till kommissionen och ingår för övrigt inte i kommissionens mandat, utan omfattas av medlemsstaternas behörighetsområde och i synnerhet de bilaterala förbindelserna mellan Italien och Kuwait.

Kommissionen litar på att myndigheterna i dessa två länder kommer att lösa problemet inom lagens ramar och i flickans bästa intresse.

(2000/C 374 E/253)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1268/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(19 april 2000)

Ämne: Europeisk-arabisk handelshögskola

Europaparlamentets resolution av den 30 mars 1984⁽¹⁾ ledde till inrättandet av ett europeiskt-arabiskt universitet i Spanien i samband med den europeisk-arabiska dialogen mellan dåvarande Europeiska gemenskapen och Arabförbundet.

Förslaget till inrättande av en europeisk-arabisk handelshögskola i Granada godkändes av kommissionens Medelhavskommitté den 21 september 1994.

Under Europa-Medelhavskonferensen i Barcelona i november 1995 hänvisade man till denna högskola och till den viktiga roll den har att spela när det gäller yrkesutbildning och annan utbildning, varför skolan är av odiskutabelt intresse som regionalt samarbetsprojekt i Medelhavsområdet.

I 1999 års budget godkände Europaparlamentet ett anslag på 100 000 euro för institutet (A-3119) som ännu inte har utbetalats av kommissionen, samt åtagandebemyndiganden om 380 000 euro. Samtidigt avsatte kommissionen 6 miljoner euro till skolan i form av ett lån med fast amorteringsplan. I teorin kan endast räntorna på dessa belopp användas, men byråkratiska svårigheter förhindrar användningen av dem.

1. Vilka hinder finns det för användningen av ovannämnda anslag?
2. Är kommissionen medveten om att dessa ekonomiska svårigheter kan vara ett hinder för detta viktiga samarbetsprojekt mellan EU och arabländerna i en region som har ett avgörande europeiskt intresse, vilket konstaterats i Europaparlamentets många resolutioner samt kommissionens och rådets uttalanden?
3. Är kommissionens politiska avsikt att ägna största möjliga samarbete och ekonomiska stöd åt den europeisk-arabiska handelshögskolan, eftersom det är ett projekt med mycket positiva följder för utbytet av erfarenheter mellan och utbildning för företagsledare i arabländerna och Europa?

⁽¹⁾ EGT C 117, 30.4.1984, s. 165.

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar*(16 maj 2000)*

Experter har anlitats i rehabiliteringssyfte för att jämföra de mål som ursprungligen uppsatts för den europeisk-arabiska handelshögskolan (EAMS) med de resultat som hittills åstadkommits.

Utvärderingen visar att det finns betydande avvikelser mellan de ursprungliga målsättningarna och vad som åstadkommits i verkligheten.

I detta skede pågår en ingående granskning av detta högskoleprojekt för att fastställa den mest lämpliga handlingsplanen för skolans framtid.

Kommissionen är medveten om skolans ekonomiska svårigheter och om projektets betydelse och kommer att försöka fatta objektiva beslut i samtliga berörda parter bästa intresse.

(2000/C 374 E/254)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1291/00**från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen***(19 april 2000)*

Ämne: Förslag om uppförande av en reningsanläggning i distriktet Gondomar inom ramen för projektet för rening av hela Ria de Vigo som finansieras av Sammanhållningsfonden

I kommissionens beslut om att ge stöd från Sammanhållningsfonden till flera projekt för att rena Ria de Vigo i Galicien (kommissionens beslut 95/11/61/035) slås det bland annat fast en särskild åtgärd för en totalsanering av Gondomar och floden Minor. Utgifterna för detta specifika projekt uppgår totalt till 4 836 036 ecu. Den första etappen av saneringen av Gondomar består i att det byggs en reningsanläggning med olika uppsamlingsbehållare. Anläggningen är redan uppförd, men har ännu inte satts i drift officiellt. Projektet har gett upphov till omfattande diskussioner och ärendet har blivit förelagt den galiciske ombudsmannen (Valedor do Povo) på grund av att reningsanläggningen skulle uppföras på privatägd mark med en enda ägare, som sålde området enligt en hemlig överenskommelse som inte respekterar gällande regler och som gav överdrivna ekonomiska fördelar för ägaren. Ägaren har dessutom ansökt om att området skall omfattas av stadsplanen, för att möjliggöra att området bebyggs. Dessutom ligger infartsvägen till reningsanläggningen på samma persons ägor (vägen förbinder Ramallosa-Gondomar med Dorna kommun i Gondomardistriktet). Denna väg är ännu inte färdiganlagd, vilket innebär att det inte går att ta sig till reningsanläggningen.

Kan kommissionen se till att det görs en undersökning av dessa förhållanden och en bedömning av hur man bör gå vidare med projektet, som för närvarande ligger nere och som har omfattats av oegentligheter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier*(7 juni 2000)*

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2000/C 374 E/255)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1302/00**från Andrew Duff (ELDR) till kommissionen***(12 april 2000)*

Ämne: Uttalande av rådets ställföreträdande generalsekreterare

Instämmer kommissionens ordförande, i sin egenskap av ledamot av Europeiska rådet, i det uttalande som rådets ställföreträdande generalsekreterare Philippe de Boissieu riktade till utskottet för konstitutionella frågor den 3 april, om att Europeiska rådet aldrig läser ordförandeskapets slutsatser och inte heller skulle kunna redogöra för dem?

Delar han de Boissieus uppfattning om att Europeiska rådet inte förmår spela en effektiv roll när det gäller att samordna rådets allmänna angelägenheter?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Prodi

(23 maj 2000)

Kommissionen har för vana att inte uttala sig om interna förhållanden i gemenskapens övriga institutioner.

(2000/C 374 E/256)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1323/00

från Alexandre Varaut (UEN) till kommissionen

(17 april 2000)

Ämne: Restriktioner för att sända utländska sportevenemang i fransk television

Kan kommissionen informera mig om sin uppfattning beträffande de klagomål som inlämnades 1995 av bland annat de franska producenterna och försäljarna av franska kvalitetsviner med anledning av de restriktioner för att sända utländska sportevenemang i fransk television som motiverades av att skyltar med reklam för alkoholhaltiga drycker stod uppställda runt idrottsplanerna. De franska myndigheternas ståndpunkt utgår från en restriktiv tolkning av den franska lag, kallad Evin-lagen, som innebär förbud mot all TV-reklam och som utifrån en föregiven "uppförandekod" (som utarbetades i mars 1995) har formaliserat denna tolkning.

1. Kan kommissionen tänka sig möjligheten att lägga ner ärendet trots att man i sitt motiverade yttrande från juli 1996 konstaterat uppenbara inskränkningar i den fria handeln med tjänster och trots att Frankrike å sin sida inte visat några tecken på att vilja förändra sin ståndpunkt?
2. Kan fortsatta diskussioner med de franska myndigheterna leda till en tillfredsställande lösning när man vet att de, i motsats till åtaganden de gjorde i december 1998, inte rådfrågat de klagande och att diskussioner ägt rum vid ett flertal tillfällen sedan 1996 utan att någon lösning nåtts?
3. Kan man anse att de franska myndigheterna respekterar proportionalitetsprincipen med tanke på att deras agerande (som är formaliserat genom den föregivna "uppförandekoden") leder till a) att de sportevenemang som samlar den största publiken (VM-spel och världsmästerskap) kan sändas i TV b) att de medelstora producenterna (vinproducenterna) hindras att göra reklam i samband med de evenemang där de skulle ha möjlighet att delta och att de drycker (vinerna) som nästan inte alls konsumeras av de unga definitivt bestraffas?
4. Den föregivna "uppförandekoden" är på intet sätt bindande för de myndigheter i Frankrike som har till uppgift att åtala personer som brutit mot Evin-lagen och alltså begått ett brott. Hur ämnar kommissionen genom diskussionerna med Frankrike garantera rättsäkerhet på EG-domstolens villkor?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 maj 2000)

Kommissionen fortsätter sina kontakter på hög nivå med de franska myndigheterna för att finna gemensamma och tillfredsställande lösningar på inskränkningarna i den fria handeln med tjänster som 1996 berättigade ett motiverat yttrande. Inom ramen för dessa diskussioner skall kommissionären med ansvar för den inre marknaden inom kort träffa de berörda franska ministrarna. Resultatet av dessa diskussioner kommer att bli avgörande för fortsättningen av det pågående förfarandet.

Kommissionen är övertygad om att man fortfarande kan hitta lösningar som är tillfredsställande för alla. Med tanke på kommande diskussioner understryker kommissionen vikten av att de franska myndigheterna rådgör med berörda parter, inklusive de klagande.

Syftet med diskussionerna är att finna svar anpassade till gemenskapsrätten och mål för folkhälsan som följer bestämmelserna i fråga. Kommissionen är medveten om konsekvenserna av nämnda bestämmelse, särskilt för medelstora producenter, t.ex. vinproducenter. Lagstiftningens konsekvenser kommer att vara ett centralt tema i diskussionerna.

En uppförandekod kan lätt erbjuda snabba och tillfredsställande lösningar på problemen förutsatt att vissa villkor om innehåll, insyn och sändningar samlas enligt samråd med berörda parter. För att maximera rättssäkerheten anser kommissionen särskilt att alla berörda parter (annonsörer, sändare osv.) snabbt bör kunna erhålla klara och tydliga uppgifter från de franska myndigheterna om ett särskilt fall, t.ex. situationen inför ett sportevenemang i förhållande till de gränser som uppförandekoden sätter.

(2000/C 374 E/257)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1339/00

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(4 maj 2000)

Ämne: Lagstiftning om samråd med de anställda

Anser kommissionen att det uttalande som företaget Commercial Hydraulics Ultra Division gjorde den 6 mars stämmer överens med andan i lagstiftningen om samråd med de anställda? Företaget meddelade då att fabriken i Cheltenham (Förenade kungariket) skulle stängas, varvid 252 arbetstillfällen skulle gå förlorade, samt att samråd skulle inledas (med andra ord efter att uttalandet gjorts).

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Anna Diamantopoulou

(5 juni 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans skriftliga fråga E-0883/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 178.

(2000/C 374 E/258)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1372/00

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(26 april 2000)

Ämne: Förslag till direktiv om kosttillskott

Det finns för närvarande ingen harmoniserad lagstiftning i Europeiska unionen om kosttillskott. Detta har allvarliga och långsiktiga följder för den fria rörligheten för sådana produkter i Europeiska unionen.

I sin vitbok om livsmedelssäkerhet tillkännagav kommissionen att den avsåg att lägga fram ett förslag till direktiv om kosttillskott för rådet och parlamentet ungefär i mars 2000. En sådan harmoniseringsåtgärd skulle lösa det ovan beskrivna problemet.

Kan kommissionen ange hur långt förberedelserna av detta förslag till direktiv kommit och när den konkret kommer att lägga fram det för rådet och parlamentet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(26 maj 2000)

Det förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om kosttillskott som aviserades i stycke 105 i vitboken om livsmedelssäkerhet antogs av kommissionen den 8 maj 2000. Förslaget kommer inom kort att sändas över till rådet och Europaparlamentet samt offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning.

(2000/C 374 E/259)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1378/00**från Reinhold Messner (Verts/ALE) till kommissionen**

(27 april 2000)

Ämne: Motorvägen mellan Asti och Cuneo

Den italienska regeringen verkar ha för avsikt att inleda konstruktionen av motorvägsförbindelsen mellan Asti och Cuneo i regionen Piemonte och förnya koncessionen till SATAP, det företag som byggt motorvägen mellan Turin och Piacenza och som även är koncessionshavare för motorvägen mellan Asti och Cuneo, utan att dock utlysa någon offentlig anbudsinfordran. Regeringen har dessutom genom 19 ministerdekret godkänt de 19 avtal som ingåtts med de berörda koncessionshavande företagen. Den italienska revisionsrätten, som upphävde blockeringen av sju av de 19 avtalen mellan ANAS och de koncessionshavande företagen, har inte ännu uttalat sig om förlängningen av koncessionen till SATAP. Det finns emellertid en skrivelse till den italienska regeringen som översändes i september 1999 av den person vid revisionsrätten som ansvarar för kontroll av ANAS. I denna skrivelse hävdas det att den koncession som regeringen 1991 beviljade SATAP är olaglig, eftersom den beviljats genom privata förhandlingar, trots att gemenskapsdirektivet 89/440/EEG⁽¹⁾, som erfordrar en europeisk anbudsinfordran, redan hade trätt i kraft.

Miljöministeriets kommitté för miljökonsekvensbedömning hade dessutom avgivit ett negativt yttrande över projektet Asti-Cuneo 1993. Sedermera åsidosattes yttrandet vid omröstningar i ministerrådet 1994 och 1999, då man antog projektet i ändrad form utan att någon ny miljökonsekvensbedömning hade gjorts, utan att projektet hade offentliggjorts på nytt och således utan att de berörda medborgarna hade möjlighet att lägga fram eventuella synpunkter.

Vad avser den särskilda förbindelsen mellan Asti och Cuneo har åtal väckts vid förvaltningsdomstolen i regionen Latium om projekteringen av sträckan mellan Massimini och Cuneo. Slutligen har man inlett en rättslig undersökning om SATAP:s räkenskaper på grundval av 33 uppmaningar om rättsliga åtgärder mot företagsadministrationen på grund av svindel med bokföringen.

Anser kommissionen inte mot bakgrund av detta att den italienska regeringens förlängning av motorvägskoncessionen till SATAP utan någon offentlig anbudsinfordran är oförenlig med gemenskapslagstiftningen, i synnerhet direktiv 92/50/EEG⁽²⁾, 93/36/EEG⁽³⁾ och 93/37/EEG⁽⁴⁾? Anser kommissionen inte att den är mindre ändamålsenlig med beaktande av de olika rättsliga åtgärderna mot det italienska koncessionshavande företaget? Anser kommissionen inte att det nya projektet bör bli föremål för en miljökonsekvensbedömning?

⁽¹⁾ EGT L 210, 21.7.1989, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 199, 9.8.1993, s. 54.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(29 maj 2000)

Kommissionen har för avsikt att kräva in all nödvändig information från de italienska myndigheterna för att bedöma förenligheten med gemenskapsrättens bestämmelser om offentlig upphandling vid konstruktionen av den nya motorvägssträckan mellan Asti och Cuneo, liksom den förlängda koncessionen till företaget SATAP som parlamentsledamoten hänvisar till. Om en undersökning av nämnda information visar att de förfaranden som följts är oförenliga med ovan nämnda gemenskapsrätt kan kommissionen inleda ett överträdelseförfarande enligt artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169).

Det bör dock sägas att denna fråga, liksom den om andra koncessioner som parlamentsledamoten ställt, skall behandlas rent generellt inom ramen för motorvägskoncessioner i alla medlemsstater, vilka kommissionen håller på att undersöka för närvarande.

De italienska myndigheterna har redan försett kommissionen med information angående det allmänna regelverk som styr förlängningar av existerande koncessioner. Enligt ministerbeslutet av den 20 oktober 1998, nr 283, kan existerande koncessioner bara förlängas under förutsättning att den tvist som uppkommit på grund av prisstopp löses genom förhandling, vilket skulle ge aktuella koncessionshavare rätt till ersättning. Enligt nämnda ministerbeslut blir dessutom alla koncessionshavare för motorvägar enligt lag, liksom enligt varje enskilt avtal, tvungna att lägga ut arbete på upphandling enligt gemenskapens upphandlingsregler, och att lägga ut minst 40 % av arbetet på tredje man.

Kommissionen undersöker för närvarande information från alla medlemsstater för att kunna inta en gemensam ståndpunkt för alla motorvägskoncessioner, med hänsyn till betydande ekonomiska och sociala konsekvenser av ärendet i fråga.

När det gäller miljökonsekvensbedömningen så har kommissionen inte möjlighet att granska frågan på grundval av den information som parlamentsledamoten lämnat. Om det omarbetade motorvägsprojektet mellan Asti och Cuneo skulle ha godkänts för att man väsentligen rättat sig efter den kritik som gjordes i den ursprungliga miljökonsekvensbedömningen, behöver det inte nödvändigtvis bli föremål för en ny sådan. Parlamentsledamoten ombeds vänligen att lämna mer information i frågan så att kommission kan bedöma fallet.

(2000/C 374 E/260)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1415/00

från Marie-Noëlle Lienemann (PSE) till kommissionen

(3 maj 2000)

Ämne: Utredning om statligt stöd i samband med föreningsbanken Crédit Mutuel

I vilken utsträckning kan man tala om statligt stöd i samband med den franska föreningsbanken Crédit Mutuel? Bankens sparkonto, "le livret bleu", utgör ett system för insamling av pengar och för stöd till sparande bland allmänheten. De insamlade beloppen används i det allmänna intresse enligt vad som fastställs av myndigheterna, nämligen för lokal utveckling och sociala bostäder. Crédit Mutuel har i gengäld varit tvungen att respektera vissa särskilda tilläggskrav (i synnerhet vad avser begränsning av dess nätverk och räckvidden för dess åtgärder).

Kommissionen har utrett få tvister om sparande, och lösningarna har aldrig tagit formen av böter. Anser kommissionen att man i sådana fall företrädesvis bör söka en rättvis och långsiktig lösning för att reglera eventuella tvister? Stöd till sparande och framför allt till sparande bland allmänheten måste vara en viktig europeisk fråga, eftersom den faktiskt har erkänts av de flesta medlemsstater.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Mario Monti

(24 maj 2000)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hennes muntliga fråga nr H-0386/00 ställd under frågetiden vid parlamentets möte den Maj II 2000⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europarlamentets debatter (Maj II 2000).